„*Jocul Coroanei* este un basm fascinant, care îi poartă pe cititori într-o lume fantastică, misterioasă și seducătoare, plină de magie ascunsă și iubiri pătimașe." – SABAA TAHIR

JOCUL COROANEI

LEDA EDGE

EVELYN SKYE

EVELYN SKYE

JOCUL COROANEI

Traducere din limba engleză şi note
de Ofelia Al-Gareeb

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustrație copertă: Jacket art and design © 2016 by Joel Tippie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SKYE, EVELYN
Jocul Coroanei / Evelyn Skye; trad.: Ofelia Al-Gareeb.
Bucureşti: Corint Books, 2016, – 2 vol.
ISBN 978 606-793-025-2
Vol. 1. – 2016. – ISBN 978-606-793-024-5

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111-31=135.1

Lui Reese...
Tu eşti motivul pentru care eu cred în magie.

Jocul Coroanei este unul străvechi, mai străvechi decât însuşi ţaratul. A luat fiinţă cu mult timp în urmă, pe vremea lui Rurik, Prinţul Novgorodului, când Rusia încă era un pâlc de triburi tinere, sălbatice şi neînfrânate. Pe măsură ce ţara s-a maturizat de-a lungul secolelor, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu jocul. Însă întotdeauna, întotdeauna şi-a păstrat ferocitatea de neîmblânzit.

Câştigătorul jocului avea să primească puteri de neimaginat.

Pe cel învins îl aştepta sumbra uitare.

Jocul Coroanei nu era unul de pierdut.

CAPITOLUL UNU

OCTOMBRIE 1825

Mirosul de zahăr şi de drojdie o întâmpină pe Vika înainte chiar să intre în prăvălia sub formă de dovleac de pe strada principală a târguşorului lor. Rezistă imboldului de a se năpusti în Brutăria Cenuşăresei – tatăl ei se străduise timp de şaisprezece ani să o înveţe să se poarte cuviincios – şi se strecură în prăvălie, ocupându-şi liniştită locul în capătul cozii formate din femei de vârstă mijlocie.

Una dintre ele se întoarse să o salute, însă, când văzu că era Vika, bătu în retragere, aşa cum făceau mereu oamenii. Era ca şi cum ar fi bănuit că ceea ce curgea prin venele ei nu era banalul sânge, ci altceva, mai fierbinte şi mai volatil, care ar fi putut să-i ardă pe cei ce se apropiau prea mult. Foarte probabil că nici părul ei roşcat şi rebel, cu şuviţa neagră ca pana corbului pe mijloc, nu le ajuta prea mult pe femei să se liniştească. Singurul lucru „normal" la Vika era rochia ei, frumoasa (chiar dacă șifonata) rochie verde pe care tatăl ei insista să o poarte ori de câte se ducea în târg – mai puţin oribila panglică galbenă care îi strângea talia prea tare şi pe care ar fi preferat s-o „piardă" în mod convenabil în pârâul Preobrajenski.

Vika îi zâmbi femeii, cu toate că rezultatul avu forma unui zâmbet uşor arogant. Femeia pufni în faţa obrăzniciei Vikăi, apoi se întoarse din nou cu faţa spre rând.

Acum Vika îşi îngădui un zâmbet de-a dreptul arogant.

Când toate femeile de la coadă fuseseră servite şi fugiseră din brutărie – *au fugit de mine,* îşi spuse Vika, ridicând din umeri –, Ludmila Fanina, brutăreasa durdulie de după tejghea, îşi îndreptă atenţia asupra ei.

— *Privet*[1]*,* draga mea Vii-kaa, o salută Ludmila, cântându-i numele ca într-o arie de operă.

Ea era singura de pe Insula Ovcinin – în afară de tatăl Vikăi – care o privea în ochi atunci când o întâlnea. Brutăreasa continuă pe acelaşi ton cântat:

— Cum te simţi în dimineaţa asta minunată?

Vika aplaudă, iar Ludmila îşi înclină capul într-o reverenţă stângace. Se izbi de o tavă cu *oreşki,* iar fursecurile în formă de nuci caramelizate se clătinară pe marginea tejghelei. Tipic Ludmilei. Pe furiş, Vika vrăji tava pentru a-şi păstra echilibrul.

— *Ocin haraşo, spasiba,* răspunse Vika.

Mă simt foarte bine, mulţumesc. Vorbea ruseşte, spre deosebire de aristocraţii din Sankt Petersburg, care preferau franceza, o limbă „mai sofisticată”. Se prea poate ca tatăl ei să fi fost nobil (baronul Serghei Mihailovici Andreiev, pentru a fi mai exacţi), însă voia cu tot dinadinsul ca fiica lui să crească precum o adevărată rusoaică – să se plimbe prin pădurile de mesteceni, să cânte la balalaică şi să aibă un interes aproape religios pentru caşa de hrişcă, cu ciuperci şi unt proaspăt. Acesta era motivul pentru care locuiau pe această insulă rurală şi nu în capitala imperială, căci Serghei declara că traiul pe Insula Ovcinin îi ţinea mai aproape de inima ţării lor.

— Dar dumneata ce mai faci? o întrebă Vika pe Ludmila.

— O, destul de bine, acum că ai adus o rază de soare în prăvălia mea, îi răspunse brutăreasa pe un ton normal. Comanda obişnuită pentru Serghei?

— Fireşte. E singurul lucru pe care tata îl mănâncă la micul dejun.

Ludmila râse în timp ce aduse o franzelă Borodinski, pâinea rusească, neagră şi densă, care constituia mâncarea principală a zilei pentru Serghei. Împachetă pâinea în hârtie cafenie, plie colţurile şi o legă cu o sfoară din bumbac.

Vika plăti şi vârî pâinea în coşul ei, în care deja se găseau câţiva cârnaţi de la măcelar şi un borcan de

[1] „Salut”, în lb. rusă.

murături de la băcănia aflată două străzi mai jos, unde se oprise mai devreme.

— Mulţumesc, îi zise, deja în prag, gata să iasă din prăvălie.

O adora pe Ludmila, dar pereţii brutăriei erau prea groşi, iar aerul prea umed, şi se simţea ca şi când ar fi stat prea mult într-o saună. Era mult mai bine afară, unde nu existau graniţe impuse.

— Pe mâine.

— La revedere, Vii-kaa, iarăşi cântă Ludmila, în timp ce uşa brutăriei se închidea.

Vika merse grăbită, poticnindu-se, pe cărarea îngustă care şerpuia printre dealurile din Insula Ovcinin şi ducea în pădure. Trebuia să-şi păstreze calmul exersat atunci când se afla în public şi oamenii puteau s-o vadă, însă îi era greu. Serghei spunea că asta se întâmpla din cauză că Vika semăna cu un djinn a cărui sticlă era prea mică pentru a o încăpea. *Într-o bună zi voi crea o lume unde să nu existe niciun fel de sticle,* gândi ea.

Deocamdată, voia să se întoarcă la tatăl ei şi la provocarea pe care el i-o hărăzise. Vika traversă pădurea, mergând aplecată în faţă, cu muşchii pregătiţi, dar relaxaţi, asemenea unui cal de curse veteran aflat la linia de start.

Încă doi ani, gândi ea. *Încă doi ani de pregătire şi magia mea va fi destul de puternică pentru a-i servi țarului şi imperiului.* Poate că atunci sticla ei de djinn avea să fie destul de încăpătoare.

Vika sări peste buşteni şi îşi croi drum printre stâncile acoperite de muşchi. Trecând peste pârâul Preobrajenski, care clipocea de parcă avea şi el o lecţie spre care să se grăbească, îl zări pe tatăl ei, aşezat pe o buturugă. Tunica şi pantalonii lui erau plini de noroi, căci săpase toată dimineaţa pentru a scoate rădăcină de valeriană. Avea frunze până şi în barbă. Şi cioplea o bucată de lemn. Niciodată un baron nu mai semănase atât de mult cu un ţăran. Vika surâse.

— Pâinea miroase delicios, zise Serghei, aplecându-şi

nasul spre coşul Vikăi.

Fata zâmbi poznaş.

— Poate c-am să-ţi dau o bucăţică dacă începem lecţia.

— Şaisprezece ani şi tot n-ai pic de răbdare.

Ridurile de veselie din jurul ochilor tatălui ei se adânciră, de parcă plugul lui ar fi trecut de pe câmpurile de legume pe pielea lui cafenie, brăzdată de trecerea timpului.

— Confunzi nerăbdarea cu entuziasmul, îl dojeni în glumă Vika. Numai pentru că sunt singurul mag din imperiu nu înseamnă că am de gând să mă culc pe-o ureche.

Tatăl ei îşi lăsă capul în jos, recunoscându-se învins.

— Ai pus scutul?

— Fireşte.

Se împlinea un deceniu de când lua lecţii, asta încă de când ajunsese destul de mărişoară ca să înţeleagă că magia nu era numai pentru amuzament, ci şi pentru a servi Rusiei şi ţarului. Să ridice o barieră invizibilă în jurul pădurii înainte să înceapă o lecţie era ceva ce făcea în mod automat, fără să se gândească.

Pentru orice eventualitate, Vika aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că prin pădure nu se rătăcise niciun ţăran. Întreaga ei viaţă, tatăl ei îi vârâse în cap ideea că oamenii fuseseră arşi pe rug pentru mult mai puţin decât ceea ce putea ea să facă. Iar Vikăi nu-i surâdea perspectiva de a muri înghiţită de flăcări.

Însă nu era nimeni în pădure. Acesta era un alt motiv pentru care locuiau într-o pădurice pe o insulă. Pe Insula Ovcinin erau doar câteva sute de oameni şi toţi locuiau în zona joasă din apropierea portului. Sus, pe dealuri, nu era decât Serghei, un om de ştiinţă amabil şi politicos, obsedat de ierburi de leac, şi Vika, afectuoasa (chiar dacă nu pe deplin ascultătoarea) sa fiică.

— În regulă, zise tatăl ei. Aş dori să creezi o furtună cu descărcări electrice. Nu e nevoie şi de ploaie, ci doar de fulgere. Şi ţinteşte copacul ăla, îi ceru el, indicându-i un mesteacăn aflat la vreo şase metri de ei.

— De ce?

El clătină din cap, dar ochii îi străluceau.

— Ştii prea bine de ce şi nu e nevoie să mai întrebi.

Ceea ce era adevărat. N-avea de gând să-i spună despre ce lecţie era vorba. Asta ar fi stricat surpriza. Mai mult decât atât, Vikăi îi plăceau surprizele.

Din tufişurile aflate în spatele ei ţâşni ceva. Vika se răsuci, gata să îngheţe acea vietate, indiferent ce ar fi fost ea. Însă nu era decât un fazan care se repezea spre un alt tufiş – nimic neobişnuit şi, cu certitudine, nu începutul lecţiei sale. Râse, iar vocea îi reverberă printre copacii albi şi subţiri. Dar când se întoarse înapoi spre buturuga pe care şedea Serghei, acolo nu mai era decât un spaţiu gol.

— Tată?

Hm. Unde dispăruse? Dar nici asta nu era ceva ieşit din comun. Serghei se făcea adesea nevăzut de la locul lecţiei, astfel încât ea să se descurce singură. Probabil că era undeva în siguranţă, departe de iminenta ei furtună cu descărcări electrice.

Că tot veni vorba, fulgerul nu avea să se invoce singur.

Vika lăsă coşul jos, ridică braţele şi se concentră asupra particulelor invizibile de electricitate din văzduh. Acestea zburau în jur asemenea scânteilor prafului static, mulţumite să se rotească prin aer de capul lor. Însă nu era ceea ce-şi dorea Vika. *Adunaţi-vă,* le porunci ea. *Veniţi să vă jucaţi cu mine.*

Cerul zumzăi şi apoi, din senin, se auzi un pârâit asurzitor care sparse liniştea. Vika îşi acoperi urechile în aceeaşi clipă în care fulgerul lovi mesteacănul aflat la şase metri distanţă şi trunchiul acestuia luă foc.

De îndată ce arcul de lumină lovi, un fir argintiu se aprinse. Fusese ascuns printre frunze, însă acum, pe măsură ce electricitatea se întindea prin el, Vika văzu că firul lega primul mesteacăn de un cerc format din alţi cincizeci. Focul iniţial se răspândea cu atâta repeziciune, încât aveai senzaţia că fulgerul lovise toţi copacii.

Poate că tatăl ei nu era înzestrat cu prea multă magie – era mentor, nu vrăjitor, astfel încât reuşea doar în mică

măsură să invoce şi să facă magii –, dar era expert la născocirea unor capcane complicate. Vika era înconjurată de flăcări şi de un fum înecăcios. Trunchiurile copacilor se clătinau.

Vika zâmbi. *Am început!*

Când unul dintre copaci începu să cadă, Vika îşi împinse mâinile în faţă pentru a forţa vântul să-l ridice la loc. Ar fi funcţionat dacă ar fi căzut un singur copac. Însă erau cam cincizeci de mesteceni, toţi fremătând sub foc şi cenuşă şi prăbuşindu-se spre fată cu o viteză prea mare pentru ca ea să le inverseze mişcările.

Ce să fac, ce să fac...

Copacii aproape că o acopereau.

Apă! Ba nu, gheaţă! Vika se aruncă la pământ şi flutură braţul deasupra capului, generând o cupolă de gheaţă în jurul ei. Tremură, în timp ce copac după copac se izbea de scutul ei şi trimitea cioburi de gheaţă care o înţepau în gât şi în spate. Firişoare de sânge stacojiu se prelingeau peste corsetul rochiei. Vika închise ochii strâns.

Atacul înflăcărat păru să dureze o veşnicie, dar, cu toate acestea, ea îşi păstră poziţia. Apoi, într-un sfârşit, ultimul trunchi se zdrobi de scutul de gheaţă, pământul se cutremură şi cerul încetă să mai tune.

Zâmbetul ei era mai luminos decât focul.

CAPITOLUL DOI

Serghei şezuse aşezat pe un bolovan din apropiere în tot răstimpul cât Vika stătuse ghemuită sub scutul ei de gheaţă. Dacă ar fi putut, ar fi ajutat-o. Însă nu putea. Făcea parte din pregătirea ei. Atunci când avea să devină Mag Imperial, urma să înfrunte primejdii mai mari decât aceasta.

La finalul a cinci ore, Vika vrăjise şi ultimul dintre cei cincizeci de copaci căzuţi pentru a-i ridica de pe adăpostul ei, iar gheaţa se topise. Ieşi tremurând într-o băltoacă.

Ţâţâi spre Serghei.

— Tată, ai fi putut să mă omori!

— Ştii bine că n-aş face niciodată aşa ceva. Dacă aş face-o, cine mi-ar mai aduce pâinea de la brutărie în fiecare dimineaţă?

— Păi, gluma asta te-a cam costat, căci e trecut de prânz şi pâinea ta a rămas la mine.

Vika îi făcu veselă cu ochiul, în timp ce vâra mâna în coş şi îi arunca franzela îngheţată.

El o decongelă în timp ce aceasta zbura prin aer, iar când o prinse era caldă.

— Ştii că n-aş face nimic care te-ar putea omorî, însă ţarul nu caută pe cineva care să realizeze trucuri de salon. Da, vor exista baluri mascate şi dineuri oficiale pentru care se va apela la talentele tale artistice. Însă vor exista şi politică şi înjunghieri pe la spate şi războaie.

Pe chipul Vikăi înflori un zâmbet.

— O mică primejdie nu m-a oprit nicicând. Îşi înclină capul spre rămăşiţele carbonizate ale focului. De fapt, mă face cu atât mai mult să vreau să fiu Magul Imperial.

Serghei clătină din cap şi râse.

— Ştiu. Eşti grozavă şi-ţi plac lucrurile şi mai tare atunci când reprezintă o provocare, exact aşa cum făcea şi mama

ta. Nimic nu e prea descurajator pentru tine, Vikocika.

Ea strâmbă din nas la auzul numelui de alint. Era mult prea drăgălaş, acum că se făcuse mare, dar tatăl ei nu se putea abţine. Serghei îşi amintea mereu de momentele când era bebeluş, atât de mică, încât îi încăpea în palmele făcute căuş.

Când era mai mică, Vika se plânsese câteodată că nu avea alţi copii înzestraţi cu haruri magice cu care să se joace. Însă trecuse iute peste supărare, căci Serghei îi explicase că asta o făcea specială, şi nu numai în Rusia. Cea mai mare parte a lumii uitase de magie şi, ca atare, magii deveniseră mai rari. Se zvonea că Marocul avea un mag, căci sultanul acestei ţări era protectorul vechilor căi. Dar era singurul, de fapt, în afară de ţar, care încerca să ţină în taină propria-i credinţă în misticism. Era un handicap politic să crezi în „ocultism”. În plus, ascunderea faptului că avea un Mag Imperial îi îngăduia ţarului o armă secretă împotriva inamicilor. Nu că ar fi fost lipsit de pericole. Magii Imperiali erau, totuşi, fiinţe omeneşti, după cum o dovedea neaşteptata moarte, cu douăzeci de ani în urmă, a ultimului mag, Iakov Zincenko, în bătălia împotriva lui Napoleon de la Austerlitz.

Odată, când Vika avea şase ani şi abia îşi începuse lecţiile, îl întrebase pe Serghei de ce el nu era Mag Imperial.

— Harul meu magic este mult prea mic, îi răspunsese el, ceea ce era adevărat, însă numai în parte.

Lăsase restul nerostit, un secret pe care îl ţinea pentru sine şi spera ca ea să nu fie niciodată nevoită să-l afle.

— Dar harul meu magic este mare? întrebase Vika pe un ton inocent.

— Cel mai mare, îi răspunsese Serghei. Iar eu te voi învăţa cât de bine voi putea cum să devii cel mai grozav mag care a existat vreodată.

Acum, zece ani mai târziu şi de o sută de ori mai puternică, Vika întrebă:

— Te îngrijorează că nu voi fi pregătită să devin Mag Imperial?

Serghei oftă.
— Nu… N-am spus asta. Am vrut doar să spun… Ei bine, vreau să te ţin aici, pe Insula Ovcinin. Din motive egoiste. Aş prefera să nu te împart cu ţarul.
— O, tată! Pe dinafară pari fioros, dar pe dinăuntru eşti tare afectuos. Afectuos, sentimental şi minunat.
Îi zâmbi la fel cum o făcea când era micuţă, cu ochii mari şi cu un aer nevinovat. Mă rog, atât cât putea Vika să pară nevinovată. Serghei traversă cărarea noroioasă dintre ei şi o strânse în braţe.
— Nu te invidiez. Să fii magul ţarului este o îndeletnicire împovărătoare. Promite-mi c-ai să rămâi neastâmpărata mea Vikocika, indiferent de ceea ce-ţi poate aduce viitorul.
— Îţi jur.
Vika duse un deget la pandantivul din bazalt de la gâtul ei. Era un gest pe care îl făcea pentru cele mai multe promisiuni de neîncălcat, întrucât să jure pe colierul mamei sale decedate părea să împrumute o notă de solemnitate oricărui angajament. De asemenea, era şi puţin teatral, iar Vika era pasionată de melodrama conştientă. Totuşi, Serghei ştia că cele câteva promisiuni pe care le făcuse ea vreodată jurând pe colier erau de o sinceritate desăvârşită.
— Ştii, însă, spuse Vika, desprinzându-se din îmbrăţişare, că nu m-ar deranja ca din când în când să părăsesc insula. Sau pentru totdeauna.
— Nu-mi place Sankt Petersburg, zise el.
— Ce zici de Finlanda? Nu e departe.
— Marele Ducat al Finlandei nu mă interesează câtuşi de puţin.
— S-ar putea să mă intereseze pe mine.
— Sunt convins că vei întreprinde o mulţime de călătorii odată ce vei fi Magul Imperial. Însă timpul meu petrecut cu tine este limitat. Fă-i pe plac unui bătrân şi mai rămâi puţin pe insulă cu mine. Nu mai sunt decât şapte anotimpuri până ce vei împlini optsprezece ani.
Vika îşi muşcă buza. Serghei se pregăti de ceea ce avea să vină. Cunoştea acea strălucire din ochii ei; când fiica ta

e mag, dezacordurile devin adesea mai demonstrative decât banalele cuvinte.

Deodată, frunzele roşii şi portocalii din jurul lor plutiră spre pământ şi toamna se îndepărtă grăbită. Apoi, o zăpadă vijelioasă năvăli pe ramurile goale. Un moment mai târziu, ţurţurii se topiră, iar mugurii florilor ieşiră din pământul umed şi înfloriră în toată splendoarea lor parfumată. Le luă repede locul verdele luxuriant al verii. Apoi, din nou toamnă. Şi iarnă. Şi primăvară. Toate în mai puţin de un minut.

— Se pare că cele şapte anotimpuri au trecut, zise Vika.

Serghei îşi încrucişă braţele la piept.

— Vikocika.

— O, prea bine.

Vika schimbă înapoi anotimpul în toamnă, aşa cum ar fi trebuit să fie. Frunzele mestecenilor erau din nou aurii.

— E chiar atât de greu de îndurat să fii aici cu mine?

— Nu, fireşte că nu, tată. Eu doar…

— Te voi provoca şi mai mult în lecţiile tale.

Vika se înveseli.

— Serios?

— Oricât de mult doreşti.

— Aş dori să fiu o ameninţare pentru toţi cei care îndrăznesc să tulbure Rusia.

— Eşti deja o ameninţare.

Vika îl sărută pe Serghei pe obraz.

— Atunci, fă-mă una şi mai mare.

CAPITOLUL TREI

Ceasul de buzunar al lui Nikolai păcăni atunci când arătătorul indică ora două dimineaţa. Ar fi trebuit să se ducă la culcare cu mult timp în urmă, dar încă era acolo, stând în picioare în faţa unei oglinzi triple din dormitor, în timp ce în jurul lui zburau un metru de croitorie şi câteva bolduri, pe măsură ce o redingotă nouă prindea contur. Pentru cineva care fusese cândva un orfan mic şi îndesat din stepa kazahă, Nikolai devenise destul de chipeş. Ochii îi erau negri şi aprigi, chipul şi trupul numai planuri ascuţite, şi totuşi exista o fluiditate imposibilă în felul în care se mişca – de fapt, chiar şi în felul în care stătea în picioare –, care era atât de nepotrivită cu muchiile sale tăioase, dar totodată şi o parte inseparabilă a fiinţei sale. Era un soi de eleganţă melancolică pe care nu o întâlneai prea des la un băiat de optsprezece ani.

Veşmântul pe care îl croia era, bineînţeles, necesar pentru viaţa din inima capitalei. Întotdeauna exista o invitaţie la prânz sau la un joc de cărţi sau la o vânătoare în mediul rural, însă Nikolai fusese nevoit să se descurce singur în oricare dintre aceste situaţii, căci mentorul şi binefăcătoarea lui, contesa Galina Zakrevskaia, nu era dispusă să cheltuiască nicio copeică pentru ghete noi sau pentru o armă potrivită pentru împuşcat potârnichi, şi cu siguranţă nici pentru lecţii de dans, cu toate că prietenii Galinei considerau că era monden să invite opera ei de caritate la balurile lor.

Aşa că Nikolai învăţase să facă troc. Livra pachete pentru croitorii de la Bissette & Fiii la schimb cu bucăţi de stofă. Ascuţea săbii pentru un locotenent din armată în schimbul lecţiilor sale. Îi slujea de asistent neplătit lui *Madame* Allard, instructoarea de bal a tuturor debutantelor şi, drept rezultat, învăţa să danseze în

compania celor mai frumoase fete din oraş. Nikolai ştia că merita cel puţin aceleaşi lucruri ca băieţii din capitală născuţi în familii nobile, şi refuza să ofere cuiva o scuză pentru a dovedi contrariul.

Astfel că, în timp ce Nikolai se prea poate să nu fi *aparţinut* societăţii din Sankt Petersburg, era în *interiorul* acesteia, în felul lui nepotrivit. Şi în tot acest timp, admiratorii tembeli ai Galinei o lăudau pentru operele ei de caritate şi pentru abilitatea ei de a cizela o piatră kazahă aspră şi de a o transforma în copia unui adevărat giuvaier de Sankt Petersburg. Galina nu-i contrazicea.

Acum, Nikolai stătea nemişcat, în timp ce foarfeca lui stăruia deasupra unei mese din mahon din celălalt capăt al încăperii, tăind într-o fâşie de stofă de lână neagră. Gesticulă spre foarfecă să taie puţin din rever.

Totuşi, înainte să aibă ocazia să o facă, Galina intră fără să bată la uşă – la urma urmei, Nikolai locuia în casa ei – şi opri foarfeca în aer.

— *Arrête*[2]

Vorbea în franceză, exact aşa cum o făcuse şi atunci când el o întâlnise prima dată, copil fiind şi locuind într-un sat nomad din stepa kazahă. Atunci, franceza era păsărească pentru el. Dar, acum, această limbă era o a doua natură, iar Nikolai era mai degrabă mândru că o vorbea fără niciun accent. Toată aristocraţia din Sankt Petersburg vorbea franceza.

Nikolai îşi schimbă poziţia din faţa oglinzii, unde metrul de croitorie încă mai flutura în jurul lui.

— Fără revere crestate, îl sfătui Galina.

— Dar mie aşa îmi plac.

— Pentru redingote informale este acceptabil. Însă asta trebuie să fie una formală. Şi fă-o la două rânduri.

Nikolai îşi muşcă obrazul pe interior. Cât de tipic Galinei să-i refuze ceva atât de simplu ca reverele crestate! Însă îşi răsuci mâna în aer, transmiţând foarfecii noile instrucţiuni. Aceasta se repoziţionă şi reîncepu să taie.

— De fapt, nu avem timp pentru asta.

---

[2] „Opreşte-te!”, în lb. franceză.

Galina bătu de trei ori din palme, ceea ce făcu ca brăţările ei să zornăie, iar stofa şi foarfeca dispărură.

— Hei!

— Îmbracă-te şi ne vedem jos în cinci minute. Este timpul pentru o lecţie.

— E două dimineaţa!

Galina ridică din umeri şi ieşi plutind din camera lui.

Nikolai oftă. De când îi murise soţul, contele Mihail Zakrevski, bătrânul erou de război, cu şase ani în urmă, Galina devenise şi mai năzuroasă decât fusese înainte. Aşa că nu era o întâmplare faptul că Nikolai ajunsese aşa de ursuz. Suportase lipsa de compasiune a Galinei vreme de unsprezece ani.

Nikolai îşi privi patul. Fără proiectul redingotei, un văl de oboseală ameninţa să cadă peste el. Pernele îngânau ademenitor un cântec de sirenă.

Putea să refuze să îndeplinească porunca Galinei: Era inuman să se antreneze la ora aceea.

Dar dacă nu se supunea, ar fi fost nevoit să plece, deoarece i se oferise un loc în casa Zakrevski atâta timp cât era elevul Galinei. Şi nu putea să renunţe la asta, întrucât studiul cu ea era biletul pentru a deveni mai mult decât un orfan fără nume. Într-o bună zi putea să devină Magul Imperial.

Oricum, nu era ca şi când ar fi putut să bată la uşa Palatului de Iarnă şi să ceară slujba. Ei bine, ar fi putut, dacă Nikolai ar fi fost singurul mag din Rusia, dar se întâmplase ca, după ce ultimul mag pierise, să se nască doi. Era ceva anormal să existe mai mult de un mag odată, dar nu era o situaţie fără precedent. Aidoma deviaţiilor ocazionale de la normă ale Mamei Natură, la fel şi magia Rusiei uneori dăruia imperiului doi magi în loc de unul singur.

Dar exista o soluţie pentru asta.

— Există o competiţie, îi spusese Galina lui Nikolai atunci când îl luase sub tutela ei. Magul cu cel mai bun har va câştiga.

Avea numai şapte ani atunci când Galina venise în stepa

kazahă – graniţa dintre Asia şi Imperiul Rus – şi era altfel decât orice femeie pe care Nikolai o văzuse vreodată. O pălărie nostimă peste buclele şatene, coafate cu grijă. O rochie voluminoasă, croită din material purpuriu iridescent, care sclipea în lumina soarelui arzător de amiază. Şi botine cu tocuri ridicol de înalte, care păreau să anunţe că un accident era pe cale să se petreacă pe terenul neregulat al stepei năpădite de iarbă.

Un accident, asta dacă femeia chiar ar fi păşit. Nikolai îşi răsucise tivul tunicii între degete în timp ce o studiase. Se concentrase asupra spaţiului dintre pământ şi tălpile picioruşelor ei şi descoperise că, într-adevăr, exista un spaţiu, fie el şi de numai câţiva centimetri. Femeia levita şi de-abia îşi mişca picioarele pentru a crea iluzia de mers. Şi o făcea fără să pară conştientă de asta, de parcă mişcarea era o parte din ea de zeci de ani. Nikolai rânjise şi pufnise. Ceilalţi copii din sat n-ar fi observat. Pur şi simplu ar fi crezut că femeia era nefiresc de graţioasă.

Când se oprise în faţa lui câteva secunde mai târziu, se aplecase – continuând să plutească – şi îl întrebase:

— *Cest toi que je cherche?*[3]

Nikolai îşi înclinase capul şi părul negru îi căzuse peste faţă. Nu înţelegea limba femeii.

Femeia murmurase ceva în sinea ei. Apoi vorbise iar, de data aceasta într-o rusă poticnită, de parcă ar fi învăţat-o trăgând cu urechea la alţii şi nu ar fi vorbit-o chiar ea.

— *Eto tî*?[4] Tu eşti cel pe care îl caut?

Nikolai se strâmbase auzindu-i pronunţia.

— Sunt contesa Galina Zakrevskaia, îi spusese ea, şi am venit după tine. Unde sunt părinţii tăi?

— Mama a murit când m-am născut, răspunsese Nikolai fără regret – nu o cunoscuse, aşa că nu avusese ocazia să se ataşeze de ea. Iar tata s-a dus şi el de mult, a adăugat.

Galina încuviinţase din cap, de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Atunci, eşti singur pe lume?

---

[3] „Tu eşti cel pe care îl caut?”, în lb. franceză.

[4] „Tu eşti?”, în lb. rusă.

— Am satul.

Nikolai arătase spre adunătura de iurte colorate, corturile rotunde decorate cu modele în nuanţe vii, ţesute într-un curcubeu de zigzaguri şi fâşii, aflate în spatele lui.

— Mă îndoiesc că le va păsa de o gură mai puţin de hrănit, spusese Galina.

Ceea ce era adevărat. Sătenii i-l dăduseră Galinei cu prea mare uşurinţă, în schimbul a doi cai şi două oi. Fuseseră bucuroşi să scape de băiatul cu puteri pe care nu le înţelegeau, care li se părea că se trăgea din diavol.

Aşa că acum, cu toate că Nikolai bombăni privindu-şi ceasul de buzunar şi apoi se uită la spaţiul gol unde tocmai fuseseră foarfeca şi stofa, înjurăturile pe care le rosti în barbă erau spuse doar cu jumătate de gură. *N-am venit atâta drum din stepă numai pentru a redeveni păstor,* gândi el. *Şi cu siguranţă nu am de gând să rămân comisionar.*

Porunci uşilor cu inserţii de fildeş ale armoarului să se deschidă şi veşmintele ieşiră în zbor către el. Nu ştia ce plănuise Galina, dar ştia că trebuia să fie mai mult decât prezentabil. Ea era deosebit de pretenţioasă în privinţa înfăţişării, ceea ce era ironic, dat fiind că nu-i cumpărase nici măcar o batistă. Era ca şi cum se aştepta ca el să creeze ceva din nimic.

Poate că tocmai asta era ideea.

Nikolai pocni din degete şi o cravată neagră se legă cu iscusinţă la gâtul lui. Apoi, o vestă albastră, cu un model constând în linii şerpuite (pe care Nikolai o făcuse luna trecută), se încheie singură pe el. În cele din urmă, o redingotă neagră îl învălui, cu toate că el zâmbi superior, căci alesese una cu revere crestate, deoarece – afurisită fie Galina! – era două dimineaţa, şi dacă exista un moment al zilei care era destul de informal pentru revere crestate, acesta era în crucea nopţii, între amurg şi răsărit.

Ah, şi o pălărie. Nu putea să uite de joben.

Terminând cu îmbrăcatul, Nikolai pocni uşor din degete şi uşa se deschise. Păşi pe hol şi, nevăzând-o pe Galina, alunecă în jos pe balustrada arcuită din lemn, spre parter.

Pendula de la baza scărilor arăta două şi patru minute. Nikolai traversă grăbit covorul persan din salon, apoi vestibulul – întunecat, de vreme ce lumânările din candelabru nu erau aprinse – şi ieşi pe uşa din faţă.

Galina deja bătea nerăbdătoare cu tocul înalt al botinei sale în ceea ce ar fi fost pietrele din pavaj, asta dacă ar fi atins în realitate pământul. Însă, desigur, n-o făcea. Galina întotdeauna gândise că pământul era mai prejos decât ea, atât la propriu, cât şi la figurat.

Ridică o sprânceană văzând reverele crestate ale lui Nikolai. Apoi, studiindu-l suficient cât să-l facă aproape să se tragă înapoi, se întoarse brusc şi porni în josul străzii, spre Canalul Ekaterinski, fără să-i dea vreun indiciu cu privire la locul spre care se îndreptau sau la ceea ce intenţiona să facă.

Nikolai înjură iar în barbă şi se grăbi s-o urmeze.

CAPITOLUL PATRU

Se învârtiră pe străzi luminate doar ici şi colo de felinare, ale căror reflexii străluceau pe pavajul umed. Galina îl conduse pe Nikolai dincolo de palatele cu faţade pastelate şi ferestre împodobite cu borduri albe şi aurii, peste podurile de piatră care traversau numeroasele canale ale oraşului – datorită cărora Sankt Petersburg îşi câştigase renumele de „Veneţia Nordului" – şi prin pieţe mari, pustii, cu excepţia statuilor din bronz care protejau noaptea. Întunericul îl înconjură pe Nikolai, iar el îşi strânse mai bine redingota în jurul trupului. Se gândi iar la confortul patului său. Unde naiba îl ducea Galina?

În cele din urmă, ajunseră la intrarea principală a Bibliotecii Publice Imperiale, la intersecţia dintre Nevski Prospekt – principalul bulevard larg al oraşului – şi strada Sadovaia. Biblioteca era o clădire imensă din piatră, vopsită în albastru pal, cu statui albe flancate de coloane albe. Găzduia comori naţionale şi străine, cum ar fi biblioteca personală a lui Voltaire, şi de vreme ce Galina nu voise să plătească pentru înscrierea lui Nikolai fie la un liceu, fie la o şcoală militară pentru cadeţi, Nikolai se educase singur în timpul liber, chiar între aceşti pereţi. Biblioteca Publică Imperială era unul dintre locurile lui preferate din oraş. Şi acum, la două şi jumătate dimineaţa, clădirea i se părea cumva şi mai mare, conturându-se ameninţătoare ca o umbră mult prea imensă pentru a fi oprită.

— Te rog, spune-mi că nu vrei să intru prin efracţie în bibliotecă.

Galina se uită la el de sus, căci acum plutea la treizeci de centimetri în aer, de vreme ce nu era nimeni pe străzi la ora asta, cu excepţia beţivilor, ale căror poveşti matinale la mahmureală n-aveau să fie niciodată crezute. (Ceea ce

ridica iar întrebarea: de ce trebuia Nikolai să fie atât de impecabil îmbrăcat?)

— De parcă aş fi atât de lipsită de consideraţie faţă de o instituţie naţională! îi răspunse Galina. Nu, pur şi simplu vreau să reaşezi pe rafturi unele dintre cărţile aflate înăuntru. Au fost greşit plasate.

— Să le reaşez… acum? De afară?

— Fireşte că acum şi fireşte că de afară. Îşi aruncă mâinile în aer. Crezi că am ieşit împreună fiindcă voiam un companion la plimbare?

— Eu…

— Jocul va începe în curând. Poţi să simţi asta, nu-i aşa?

Pot? Nikolai scoase limba, de parcă ar fi putut gusta diferenţa în aer. Şi, de fapt, putea. Eră ca… scorţişoara. Cu un adaos de moarte.

Stomacul lui Nikolai, care era deja tulburat pentru că i se refuzase somnul, i se prăbuşi în ghete.

Galina continuă, de parcă anunţul ei cu privire la Joc era o veste banală.

— Există cinci cărţi aşezate greşit pe rafturi.

Nikolai inspiră adânc. *Nu te gândi deocamdată la Joc. Concentrează-te asupra unei singure sarcini.* În plus, probabil că se înşela în privinţa aerului, căci cine auzise vreodată de magie cu gust de scorţişoară? Şi nu trebuia să te încrezi în papilele gustative care detectează moartea. Moartea nu era o aromă şi nici măcar un miros.

— Care sunt titlurile cărţilor? o întrebă pe Galina.

— Nu ai nevoie de ele. Aici e vorba de concentrare, Nikolai, şi de muncă sub presiune.

Galina ridică privirea spre cer şi, cu toate că întunericul era încă negru ca smoala, cu excepţia felinarelor, se comportă ca şi cum vedea deja primele raze ale soarelui.

— Tic-tac. Estimez trei ore, poate mai puţin, înainte ca lacheii oraşului să înceapă să-şi vadă de comisioanele lor şi cineva să te raporteze Gărzii Ţarului.

Stomacul lui Nikolai rămase ferm lipit de tălpile ghetelor. Existau sute de mii, poate milioane de cărţi în bibliotecă. Şi trebuia să găsească cinci care nu erau la

locul lor? În trei ore? Se lăsă în jos la colţul străzii şi se rezemă cu spatele de stâlpul unui felinar care pâlpâia.

— Nu fi lamentabil, îi spuse Galina. Ah, şi, desigur, nu lăsa pe nimeni să te prindă făcând vrăji.

Nikolai dădu uşor din cap. Asta i se repetase mereu, ori de câte ori ea îi dădea o lecţie într-un loc public. Trebuia să-şi protejeze identitatea. Galina era foarte sigură că celălalt mag nu ştia de existenţa lui Nikolai, dar, pentru orice eventualitate, el trebuia să ascundă cine era. Asta avea să-i ofere avantajul surprizei atunci când Jocul începea.

Bineînţeles, Galina nu se deranjase să-i spună cine era celălalt mag sau de unde ştia de el.

— Sunt mentor, îi spusese ea, drept explicaţie care nu îi explica nimic, invocând din nou lungul şir de descendenţă directă, strămoşii ei care avuseseră drept sarcină pregătirea magilor. Şi, oricum, nu este important cine e celălalt mag. Asta nu va face decât să îţi distragă atenţia de la ceea ce *este* cu adevărat important: să devii cel mai bun mag cu putinţă. Mai mult, sunt cum nu se poate mai sigură că modul în care eu te învăţ este net superior celui pe care îl poate oferi celălalt mentor. Atâta timp cât faci ceea ce ţi se spune, fireşte.

Şi continuase aşa. Galina dădea comenzi, iar Nikolai se supunea.

Acum, ea se îndepărtă de bibliotecă, plutind pe Nevski Prospekt în direcţia din care veniseră.

— Ce bine-ar fi dacă lecţiile ei n-ar avea loc în toiul nopţii!

Însă Nikolai inspiră adânc şi îşi trosni încheieturile degetelor. Oboseala putea să fie învinsă; o mai făcuse de multe ori până atunci.

Renunţă să-şi mai plângă de milă şi se ridică de unde şezuse rezemat de felinar. Se concentră asupra pereţilor impenetrabili ai Bibliotecii Imperiale. *Închipuie-ţi că sunt transparenţi,* se gândi el. *Închipuie-ţi că pereţii nu sunt nimic altceva decât aer.*

Preţ de o clipă, îşi păstrară starea solidă. Şi, apoi, pereţii

părură să lucească înainte de a se evapora complet din faţa lui Nikolai, iar el putu să vadă prin ei.

La început, totul părea prea eteric, prea lipsit de substanţă, ca şi cum ar fi pătruns într-o dimensiune locuită numai de stafii. Însă, încet-încet, încăperile începură să se umple, mai întâi apărură mesele şi scaunele, apoi coloanele şi rafturile şi, la urmă, cărţile.

Nikolai icni. Să vadă sutele de mii de cărţi acum, când avea o sarcină imposibil de îndeplinit, era cu mult mai descurajator decât în trecut, când cercetase rafturile. *Nu voi putea niciodată să le pun în ordine.* Chiar dacă ar fi fost prezent în mod fizic în bibliotecă, ar fi durat săptămâni, poate luni, să verifice toate cotoarele pentru a se asigura că erau în ordinea potrivită.

Dacă ar fi fost mai puternic, poate că ar fi putut să le poruncească tuturor cărţilor din bibliotecă să zboare de pe rafturi în acelaşi timp şi apoi să le dirijeze să se reordoneze în mod corect. Însă ăsta era genul de vis pe care cineva l-ar avea după prea multe pahare de vin, urmate de prea multe păhărele de votcă ieftină.

În imaginaţia lui, Nikolai mergea prin bibliotecă, trecând de la sălile de lectură mai populare, pline de ziare şi reviste, la sala cu documente rare, care necesita permisiune specială – cel puţin, permisiunea era necesară celor care nu puteau să vadă prin pereţi şi să răsfoiască acele colecţii în toiul nopţii.

Dacă aş putea să izolez cărţile care au fost atinse în ultimele douăzeci şi patru de ore – poate nu atât de mult timp, de vreme ce probabil că Galina a vizitat biblioteca la sfârşitul zilei, pentru a minimaliza riscul ca bibliotecarii să-i strice treaba –, atunci aş putea să le poruncesc acelor cărţi să se reaşeze pe rafturi în locurile corecte.

Îşi împreună mâinile în faţă, de parcă s-ar fi rugat, şi se concentră să atragă atenţia tuturor cărţilor din bibliotecă. *Dacă aţi fost mutate ieri, vă poruncesc să vă mutaţi iar, acum. Alunecaţi în faţă, extrageţi-vă de pe raft.*

Nikolai îşi ţinu respiraţia. Unele dintre volume începură să freamăte pe loc. *Alunecaţi în faţă, extrageţi-vă de pe*

raft, îşi exprimă el din nou voinţa. Câteva cărţi începură să se mişte, doar doi centimetri. Se încruntă. *Alunecaţi în faţă, extrageţi-vă de pe raft!*

Şi atunci, toate deodată, câteva sute de cărţi săriră de pe rafturi şi se opriră brusc în aer. Nikolai zâmbi.

Acum, duceţi-vă la locurile voastre, le porunci cărţilor.

Acestea nu făcură nimic, ci doar plutiră în aer.

Hmm. Nikolai strâmbă din buze. Nu avea să fie aşa de simplu pe cât sperase, căci, aparent, planul lui nu funcţiona dacă nu le spunea cărţilor unde anume să se ducă. Şi totuşi… Erau doar câteva sute de cărţi. Putea să facă asta. Putea să verifice numărul de pe cotoare, comparându-l cu numerele cărţilor adiacente, să le împingă la loc pe cele care se aflau unde trebuia şi să le scoată pe cele care nu se potriveau. *Numai dacă nu cumva o adunare de anarhişti a vizitat biblioteca ieri, cele mai multe cărţi ar trebui să fie în spaţiile cuvenite.*

Şi, astfel, Nikolai începu sortatul migălos. Prima carte era un dicţionar rus; cărţile de pe raftul din spatele acestuia erau toate etichetate cu aceleaşi numere de clasificare. *Poţi să aluneci la loc.* Cartea ascultă şi intră la locul ei. Următoarele câteva cărţi se aflau, în mod similar, în spaţiile corespunzătoare. Aparent, fuseseră scoase de pe rafturi pentru a fi răsfoite, dar cei ce le studiaseră le puseseră la loc în mod corect.

Totuşi, după patruzeci şi cinci de minute, Nikolai nu găsise nicio carte greşit plasată. Îşi frecă ceafa. Poate că această strategie nu era bună. Poate că farmecul pe care îl aruncase asupra cărţilor era greşit. Însă nu mai era mult până la patru dimineaţa, prea aproape de ora la care oraşul se trezea, iar Nikolai nu putea s-o ia de la capăt. Trebuia să insiste înainte să fie descoperit.

Următoarea carte, care plutea dincolo de raft, era un manual de cultivare a grâului. Însă fusese plasată alături de tratate economice, ceea ce era în mod clar greşit, chiar şi fără să compare numerele de pe cotoare.

— În sfârşit! exclamă el cu voce tare.

Nikolai direcţionă manualul despre grâu câteva rafturi

mai departe, spre surorile sale.

Una rezolvată, încă patru rămase.

Însă, de după colţul străzii Sadovaia, se auziră două glasuri. Nikolai inspiră scurt, apoi ţâşni după celălalt colţ al bibliotecii şi se lipi de perete.

Erau doi pescari care se îndreptau împleticit spre casă – sau poate spre docurile de pe malurile Nevei – după o noapte lungă petrecută la tavernă. Se opriră la mai puţin de o jumătate de metru de locul unde se afla Nikolai, care îşi ţinea respiraţia şi încerca să nu facă nicio mişcare. Unul din beţivi îşi descheie pantalonii şi se uşură pe stâlpul felinarului. Celălalt râse şi îşi descheie şi el pantalonii, dar îşi aţinti jetul spre jetul celuilalt.

— Ticălos fără mamă!

Primul pescar îşi undui jetul ca pe o spadă lichidă, şovăielnică, spre al celuilalt. Începu un duel al urinei.

Ei, drăcie! Aveau cumva opt ani?

Pescarii se scuturau de râs în timp ce se „băteau” cu spadele lor galbene şi împuţite. Nikolai se lipi de perete în timp ce jetul celui de-al doilea pescar deveni şi mai nesigur şi ajunse la câţiva centimetri de ghetele băiatului.

Într-un sfârşit, terminară şi porniră clătinat în felul lor slobod, plin de veselie. Numai atunci când paşii lor de beţivi nu se mai auziră, Nikolai îşi îngădui să respire.

După aceea, munci într-un tempo mai alert şi descoperi încă trei cărţi în secţiuni greşite. Rămânea doar un singur titlu greşit plasat. Însă Nikolai nu mai era singura persoană de pe stradă. Acum era cinci şi un sfert şi începuseră să apară şi alţi oameni. Nevski Prospekt era, la urma urmelor, una dintre cele mai aglomerate străzi din oraş. Şi acei oameni începuseră să-i arunce priviri ciudate tânărului bine îmbrăcat, care stătea ca în transă la intersecţia dintre Nevski Prospekt şi strada Sadovaia.

O florăreasă de vizavi îl zări. Îi făcu semn cu mâna unui bărbat care căra mai multe coşuri cu mere.

Acum ori niciodată, gândi Nikolai. Nu mai erau decât vreo treizeci de cărţi care trebuiau să fie verificate. Nu era suficient de puternic pentru a manipula mişcarea unei

întregi biblioteci pline de cărţi, dar cu siguranţă putea să manipuleze treizeci. Îşi împreună mâinile şi mai strâns în faţa lui şi murmură, aproape în sinea sa:

— Întoarceţi-vă la locurile voastre corespunzătoare! Toate!

În interiorul bibliotecii, două duzini de cărţi ţâşniră drept în spaţiile lor. Cinci sau şase, pe de altă parte, bâzâiră prin aer, o pereche aproape ciocnindu-se una de alta, şi se unduiră prin bibliotecă, înapoi în sălile corecte, intervalele corecte, rafturile corecte.

Nikolai îşi lăsă braţele să-i cadă în lături şi clipi când se termină. Tot ceea ce putea să facă acum era să spere că volumele prost plasate pe care le găsise le includeau şi pe cele cinci pe care le amestecase Galina.

Bărbatul cu merele îşi lăsă coşurile jos şi o porni spre Nikolai. Nikolai se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbit pe stradă.

— Tu! Domnule! strigă bărbatul, câtuşi de puţin politicos, în pofida folosirii cuvântului „domnule”.

Nikolai nu se întoarse. În loc de asta, coti şi se năpusti pe o alee. Verifică în jur – stânga, dreapta, sus, jos – pentru a se convinge că nu-l privea nimeni din cadrul vreunei uşi sau ferestre. Apoi îşi trecu mâna de-a lungul trupului, din cap până în picioare, şi aruncă asupra sa iluzia că hainele lui de domn erau de fapt cele ale unui lucrător. Jobenul, un melon turtit. Redingota, un costum din flanel aspru. Cravata, o batistă pătată. Şi tot aşa, până la şireturile destrămate ale ghetelor uzate. Când Nikolai ieşi de pe alee, bărbatul cu merele fugi chiar pe lângă el.

Nikolai expiră pentru a mia oară de când Galina îl târâse afară în noapte.

Şi acum, în cele din urmă, putea să se ducă acasă şi să doarmă. Asta dacă Galina nu mai avea şi o altă surpriză care să-l aştepte.

CAPITOLUL CINCI

Iuliana alunecă pe culoarele Palatului de Iarnă, trecând de coloanele albe şi de candelabrele din cristal şi de toate tipurile de poleieli aurite de pe pereţi. Dacă ar fi fost o altă fată de cincisprezece ani, ar fi luat-o la fugă, însă ea era Marea Prinţesă a Rusiei, iar cei din familia regală nu alergau. Ei bine, de fapt, fratele ei mai mare, Pavel Aleksandrovici Romanov, alerga pe hol în faţa ei, cu toate că era nepotrivit pentru un prinţ moştenitor.

Însă Iuliana nu semăna cu Paşa – aşa îi spuneau membrii familiei şi cei mai apropiaţi prieteni – aproape deloc. Iuliana era interesată de economie şi de politică (şi chiar în acea clipă ducea o hartă enormă, făcută sul), iar Paşa era interesat de vânătoare şi de lectură. El zâmbea des şi sporovăia cu toţi servitorii, în vreme ce ea avea decenţa de a-şi păstra demnitatea rangului regal. Şi părul lui era mereu ciufulit! Nu, Iuliana nu semăna deloc cu Paşa şi slavă Domnului pentru asta! Imperiul rus avea nevoie de cel puţin un Romanov cu capul pe umeri în generaţia asta.

Paşa o aştepta în faţa uşilor aurite şi grele care marcau intrarea în biroul tatălui lor, fără să-şi fi pierdut suflul. Cei doi membri ai Gărzii Ţarului, câte unul de fiecare parte a uşii, luară poziţia de drepţi. Probabil că deja se înclinaseră în faţa lui Paşa – el *era* ţareviciul, la urma urmelor –, însă se înclinară din nou când o văzură pe Iuliana.

— Tata este ocupat? îl întrebă ea pe unul dintre cei doi.

— Discută cu ţarina, Alteţa Voastră Imperială.

— Atunci, revenim mai târziu, zise Paşa.

— Ba nu, n-o vom face.

Iuliana împinse uşile, înainte ca fratele ei sau soldaţii să poată protesta. Nu că ar fi făcut-o. Învăţaseră cu mult timp în urmă că era mai bine să o lase pe Iuliana să facă precum voia decât să suporte mânia ei.

Ţarina tresări în fotoliul ei la auzul uşilor deschise, apoi izbucni într-un acces de tuse. Ţarul se mulţumi să ridice privirea de la biroul său şi oftă.

— Iuliana, de câte ori trebuie să te rog să laşi soldaţii să te anunţe cum se cuvine? Uite ce i-ai făcut mamei tale. Elisabeta, i se adresă el ţarinei, te simţi bine?

Iuliana îi aruncă o privire ţarinei. O batistă bleu era lipită de faţa ei şi mai palidă, iar mâinile delicate îi tremurau în timp ce ea se zguduia de tuse.

— Îmi pare rău, mamă. N-am vrut să te sperii. Iuliana se răsuci din nou spre ţar: însă Paşa tocmai s-a întors şi are multe de spus despre stepa kazahă. E destul de alarmant.

Paşa apăru râzând din spatele ei.

— Doar ceva mai alarmant decât modul în care intri tu într-o încăpere.

Iuliana îi aruncă una dintre faimoasele sale căutături încruntate.

Asta îl făcu doar să râdă şi mai tare. *Îh! Fraţii.*

Ţarul se aşeză la loc în jilţul său, care, deşi era mai simplu, părea tot un tron, la fel ca cel din sala oficială a tronului.

— Eu şi mama voastră tocmai discutam despre planurile cu privire la ziua de naştere a lui Paşa, îi explică el.

Când se încrunta, semăna mult cu Iuliana. Sau Iuliana semăna mult cu el. Statui grave, blonde, venite direct din Roma antică.

— Este în regulă, spuse ţarina, încetând în cele din urmă să mai tuşească. Îşi adună crinolina enormă, argintie, şi se ridică: Am terminat.

— Mamă, nu pleca, spuse Paşa. Ceea ce am eu de zis mai poate aştepta.

— Nu prea poate, îl contrazise Iuliana.

Ţarina zâmbi şi o sărută pe Iuliana pe creştetul cu bucle îngrijit coafate, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe Paşa pe obraz.

— Nu-i nimic, scumpule, vorbeşte cu tatăl tău.

Ţarina îi zâmbi şi ţarului şi ieşi din încăpere.

Iuliana puse harta – încă făcută sul – pe biroul tatălui ei

şi se aşeză în fotoliul pe care îl părăsise mama ei. Nu se mai simţea în el nicio urmă de căldură, ca şi cum ar fi fost prea mult să-i ceri trupului micuţ şi bolnăvicios al ţarinei să producă destulă căldură pentru a încălzi pernele. Însă Iuliana îşi alungă gândul din cap. Ceea ce era important acum erau kazahii şi să-l convingă pe ţar să facă ceva în privinţa lor.

— Tată, ceea ce eu…

Ţarul ridică o mână.

— Iuliana, de ce nu-l laşi pe Paşa să vorbească? El este cel care a fost în stepă, nu-i aşa?

— Da, bine…

Dar făcu un gest spre Paşa, căci acesta era motivul pentru care îl târâse aici, cu toate că, de îndată ce sosise înapoi în Sankt Petersburg, el voise mai întâi să meargă să-şi vadă prietenii.

— Aşadar, îi spuse ţarul lui Paşa, mi s-a spus că a refuzat Qasim să cineze cu tine?

— Într-adevăr, tată, răspunse Paşa, trecându-şi o mână prin păr, netezindu-şi-l în acel mod nonşalant şi provocator care părea să placă tuturor fetelor nobile.

„Ca nişte valuri de aur”, o auzise Iuliana pe fiica baronesei Zorina spunând nu de mult în timpul unui ceai. Iuliana voise să-i tragă un pumn în faţa ei searbădă.

— Cu toate că am abolit hanatul lor, spuse ţarul, kazahii încă îl consideră pe Qasim conducătorul lor. Te-am trimis să cinezi cu el cu un scop, Paşa. Aveam nevoie să aduni informaţii pentru mine, mai ales după ce, la începutul acestui an, kazahii au atacat detaşamentele noastre de cazaci.

Paşa se sprijini de una dintre bibliotecile tatălui său, lăsându-se pe coate.

— Dar am aflat tot ce trebuie să ştim, chiar şi fără să mă întâlnesc cu Qasim.

— Cum?

— Am mijloacele mele, răspunse Paşa, surâzând.

Ţarul îşi frecă ochii cu podul palmelor.

— Nu cred că vreau să ştiu despre metodele tale, spuse

el.

— Nu, tată, crede-mă, nu vrei.

Iuliana încercă să nu zâmbească – în general, nu credea în zâmbete –, dar nu se putu abţine, deoarece fratele ei i le stârnea. Iar Paşa îi povestise deja despre metodele *lui* de spionaj.

Paşa era renumit pentru faptul că se strecura din palat îmbrăcat în haine simple, deghizat ca un om de rând, astfel încât să poată să-şi petreacă timpul jucând cărţi cu pescarii pe docuri sau frecventând taverne cu prietenul lui, Nikolai Karimov. La fel fusese şi în stepa kazahă, unde Paşa îşi lăsase uniforma de ofiţer în tabăra armatei şi se furişase îmbrăcat într-o tunică simplă şi o pereche de pantaloni obişnuiţi. Apoi hoinărise prin principalul punct comercial, pozând într-un călător nevinovat.

Trecuse pe lângă standuri cu căciuli în culori vii, plate în vârf şi cu broderii sofisticate pe laterale. Exista o tarabă specializată în caise uscate. Şi o alta cu saci plini cu grâne.

După colţul standului unui măcelar, Paşa se oprise şi tândălise. Un grup de oameni se adunase în jurul măcelarului, care ţinea un satâr deasupra unei jumătăţi de miel. Măcelarul era cel mai tânăr dintre ei – cel mult douăzeci şi cinci de ani –, dar părea să se bucure de atenţia celorlalţi. Poate că era din pricina satârului său.

— Ruşii sunt o pacoste, spusese un bărbat.

— Da, o pacoste, o molimă, adăugase un altul. Cred că pot să traseze graniţe arbitrare şi să ne interzică să migrăm dincolo de ele. Nu vom suporta asta.

— Răbdare, zisese măcelarul. Planurile revoltei au fost deja croite. Oamenii lui Qasim sunt pregătiţi.

— Aşa sper, spusese primul bărbat.

— Fără niciun dubiu, întărise măcelarul.

Ridicase satârul deasupra capului. Lama căzuse imediat peste miel cu un *zdrang* asurzitor.

— Vom nimici molima rusească.

— Am auzit că ţarul l-a trimis pe fiu-su aici cu daruri şi promisiuni deşarte, spusese unul dintre bărbaţi.

Măcelarul îşi legănase satârul şi îl trântise din nou

asupra mielului cu o bufnitură răsunătoare.

— Aduceţi-l pe ţarevici la mine şi am să-i arăt eu ţarului ce părere avem noi de darurile lui. O să-l jupoi pe fiu-su ca pe un miel şi-am să-i trimit carcasa înapoi legată cu o fundă.

Bărbaţii strigaseră de bucurie şi hohotiseră. Apoi îl descoperiseră pe Paşa şi el încercase să-i convingă că nu era spion rus. Când nu l-au crezut, au urmat pumni căraţi (Iuliana renunţase să mai asculte cu atenţie atunci când Paşa intrase în amănuntele sângeroase, dar grozave ale bătăii), urmaţi de o fugă nebunească prin punctul comercial, iar Paşa reuşise să scape de ultimii dintre urmăritorii săi, pentru a se întoarce teafăr în tabără.

Curând după aceea, Armata Imperială părăsise stepa kazahă.

Acum, Paşa îi făcu vesel cu ochiul Iulianei, apoi îşi şterse expresia năstruşnică de pe chip şi îşi drese glasul pentru a se adresa tatălui lor.

— Kazahii nu sunt deloc mulţumiţi de reformele noastre. Nu le plac oficialii noştri sau încercările noastre de a le da pământ pentru a-l cultiva; ei sunt nomazi şi cred că noi le vârâm cu forţa pe gât cultura noastră. După părerea mea, degeaba le promitem că dorim să consolidăm imperiul cu ei în calitate de parteneri. Oamenii lui Qasim se pregătesc de revoltă.

— Eşti sigur?

— Da, tată. Am auzit-o cu urechile mele, iar oamenii mei, în misiunile lor de recunoaştere, au confirmat.

— Prea bine, atunci.

— Vezi? întrebă Iuliana. Ţi-am spus că era de cea mai mare importanţă…

— Am terminat aici? întrebă Paşa, uitându-se spre uşă.

— Nu, îi răspunse Iuliana, în acelaşi timp cu ţarul, care spuse „da”.

— Minunat, comentă Paşa. În cazul ăsta, am plecat.

Se desprinse de bibliotecă şi deschise uşa.

— Nu uita de întrunirea Consiliului Imperial din această după-amiază, adăugă ţarul.

Paşa se opri.
— Vei *fi* prezent, Paşa.
Băiatul se întoarse să-l privească pe ţar. Strălucirea care juca de obicei în ochii lui Paşa se stinse.
— Bine. Fireşte că voi fi, tată.
Iuliana se îndoia că Paşa avea să-şi facă apariţia. Fusese în stepa kazahă mai bine de o lună, ceea ce depăşea cu mult capacitatea fratelui său de a-şi îndeplini îndatoririle oficiale. Nu că n-ar fi fost responsabil; era. Doar că lui Paşa nu-i plăcea să facă lucruri pe care se presupunea că trebuia să le facă un ţarevici. Mai ales în uniformă. Şi sub comanda ţarului.
Paşa se strecură din birou, ieşind spre libertate. Soldaţii de la uşă o închiseră din nou.
Iuliana se trase la marginea fotoliului şi luă harta cu teritoriile kazahe pe care o adusese cu ea. Începu s-o deruleze pe biroul ţarului.
Ţarul ridică mâna.
— Nu e nevoie.
Iuliana strâmbă din nas.
— Prea bine. Strânse harta la loc. Atunci, ce-ai de gând să faci?
— Voi decide după ziua lui Paşa.
Iuliana lovi harta de marginea biroului.
— Tată! Nu se poate să stai şi să aştepţi. Se coace o răzmeriţă…
— Iuliana!
Ţarul se ridică de la birou, încet, cu hotărâre. Cu flecare centimetru, umbra de pe chipul lui devenea tot mai întunecată. Fiecare secundă necesară pentru a ajunge complet în picioare părea un an.
— Nu eşti tu ţar. *Eu* sunt. Şi asta înseamnă că eu sunt cel care ştie cel mai bine ce trebuie făcut pentru imperiul nostru.
Însă Iuliana îi întoarse aceeaşi privire de oţel.
— Poate că ai dreptate, tată. Dar să presupunem, de data asta, că va veni ziua în care nu vei mai fi ţar. Măcar pregăteşte Rusia pentru asta. Măcar pune bazele protejării

mele şi-a lui Paşa.

Se duse dincolo de biroul ţarului, spre colţul covorului în nuanţe de albastru şi auriu care acoperea cea mai mare parte a podelei încăperii.

— Ce…?

Însă ţarul lăsă întrebarea în aer în timp ce Iuliana rulă aproape un metru din covor. Sub acesta se găsea o trapă în podea. Ea îşi scoase câteva agrafe din păr şi descuie broasca într-o clipă. Trapa se deschise scârţâind şi lăsă să iasă un aer stătut.

— Iniţiază Jocul Coroanei, zise ea, în timp ce scotea un cufăr mic, dar greu, din compartimentul secret.

Cufărul arăta uluitor, ca şi cum ar fi fost pictat şi lăcuit cu numai o zi în urmă, ca şi cum magia respingea praful de pe suprafaţa sa lucioasă. De fapt, probabil că o şi făcea.

— Dă-i Rusiei un Mag Imperial, tată, astfel încât să putem lupta dacă va trebui. Fă-o pentru Paşa, de ziua lui, chiar dacă el nu ştie.

Ţarul apucă strâns braţele jilţului.

— Dar cum de ştii *tu* despre magi, şi cu atât mai mult că sunt doi? Informaţia a fost păzită cu stricteţe şi despre ea ştim doar eu şi cei care practică magia. De unde ştii despre Joc?

Iuliana păşi pe covor şi puse cufărul pe biroul ţarului. În interiorul cufărului, cele două obiecte străvechi, Condeiul Rus şi Pergamentul, stăteau în aşteptare, pregătite să înregistreze următorul Joc al Coroanei, atunci când s-ar fi ivit ocazia. Aruncă o privire spre jilţul tatălui ei, care arăta ca un tron.

— Ştiu multe lucruri.

Nu-i spuse că, atunci când era foarte mică, obişnuia să se ascundă în dulapul încăpător din spatele biroului şi să tragă cu urechea la conversaţiile lui, inclusiv la cele pe care le purta cu el însuşi atunci când credea că restul palatului dormea, despre subiecte ca magii şi Jocul şi o misterioasă „colecţie a ţarilor” (despre care Iuliana dedusese că era o bibliotecă de texte străvechi despre magie – şi, probabil, locul de unde tatăl ei aflase prima

dată despre magi şi despre Jocul Coroanei –, cu toate că ea nu reuşise niciodată să localizeze această aşa-zisă „colecţie a ţarilor”).

— Poate că Paşa e moştenitorul, îi spuse ea tatălui, dar, când tu nu vei mai exista – Doamne fereşte! –, el nu va fi capabil să conducă Rusia numai cu şarmul său. Va avea nevoie de mine. Şi va avea nevoie de un Mag Imperial.

— De ani întregi e pace în Rusia.

— Pacea pe care o ştim de la apusul lui Napoleon în curând nu va mai fi. Raportul lui Paşa este dovada. Şi otomanii se răscoală iarăşi în sud. Aşadar, o vei face? Vei declara startul Jocului?

Ţarul ezită preţ de un lung minut.

— Fă-o pentru Paşa, stărui Iuliana.

Şi vorbea serios. Îşi iubea cu ferocitate fratele, la fel de mult pe cât îl iubea şi ţarul. Amândoi şi-ar fi dat viaţa pentru el.

— Iuliana, spune-mi din nou, câţi ani ai?

— Cincisprezece, tată.

— Dar te porţi de parcă ai avea…

— Cincizeci. Ştiu.

Ţarul chicoti.

— Pentru Paşa, hm?

Îşi trecu degetul peste capacul cufărului din lemn. Era unul dintre lucrurile pe care Iuliana nu reuşise niciodată să-l deschidă şi acum înţelegea de ce: era guvernat de magie şi avea să se deschidă numai la atingerea ţarului.

Capacul se ridică singur, ca şi cum ar fi fost tras de o mână invizibilă. O pană neagră, lungă şi maiestuoasă – smulsă din aripa unui vultur-de-mare cu secole în urmă – şi un sul de pergament îngălbenit plutiră în aer.

Iuliana icni, căci, deşi ştia *despre* magie, nu fusese niciodată martora acesteia.

— Aşadar, asta înseamnă că vei porni Jocul?

Ţarul încuviinţă din cap.

Iuliana privi lung Condeiul Rus şi Pergamentul. Acestea se răsuciră alene deasupra biroului, înregistrările tuturor Jocurilor trecute şi ale unei părţi însemnate din istoria

Rusiei plutind pur şi simplu în aer.

— Dar probabil că n-ar trebui să-i spunem lui Paşa, zise ea.

Ţarul dădu din nou aprobator din cap.

— De-asta nu v-am spus niciodată vreunuia din voi despre existenţa magilor şi a magiei. Ştiam că generaţia aceasta va avea nevoie de un Joc. Şi nu ştiam dacă voi doi – Paşa, de fapt – veţi putea îndura violenţa lui.

Însă Iuliana putea. Colţurile gurii ei se ridicară. Zâmbetul său era feroce şi trist totodată.

CAPITOLUL ȘASE

Două zile mai târziu, Nikolai era călare pe o iapă aurie, cu coada şi coama albe, pe Insula Ovcinin. Până atunci, nu mai fusese niciodată acolo, cu toate că se afla la numai o oră distanţă cu bacul de Sankt Petersburg, însă când Paşa îl întrebase unde ar trebui să vâneze, de pe limbă îi ţâşnise „Insula Ovcinin!” înainte ca măcar să gândească. N-avea nici cea mai vagă idee de unde îi venise.

Însă se dovedi a fi o decizie bună. Cerul era senin, pădurea se înveşmântase în roşu şi auriu, cum era firesc în aceste zile timpurii de octombrie, iar ogarii tânjeau după o hăituială. Nikolai îl privea pe Paşa, care, zâmbind călare pe un armăsar alb, privea întinderea de pământ din faţa sa. Ţarul voise ca Paşa să rămână la Palatul de Iarnă şi să asculte solicitările obişnuite ale fermierilor ale căror recolte fuseseră distruse de mană. Însă Paşa fugise, iar aici, la ţară, ţareviciul călărea sălbatic şi liber de obligaţiile regale.

— Ce vânăm azi? întrebă Paşa.

— Cred că în partea asta de ţară există din belşug fazani, potârnichi şi nurci, răspunse Nikolai. Orice doreşte Alteţa Voastră Imperială.

— „Alteţa Voastră Imperială”? De ce eşti atât de formal?

Paşa aruncă o privire peste umăr la restul grupului de vânători, fii de baroni şi conţi şi alte ranguri nobiliare mai mici, toţi bufoni dornici să parvină, după părerea lui Nikolai.

— N-o face pentru ei, spuse Paşa. De fapt, aş prefera să n-o faci deloc.

Nikolai îşi înclină capul.

— Cum doriţi, suveranul meu ceresc, prinţul moştenitor al Rusiei.

Paşa izbucni în râs.

Nikolai nu mai putu să păstreze o mină serioasă şi zâmbi. Acesta era motivul pentru care ei erau prieteni, căci Nikolai era singurul care nu se ploconea la picioarele ţareviciului.

Se cunoscuseră atunci când Paşa avea doisprezece ani, iar Nikolai treisprezece. Nikolai stătuse ghemuit pe pământ în Piaţa Sennaia, o zonă sordidă a oraşului, jucând cărţi cu o mână de băieţi de origine îndoielnică. Pariase banii pe care nu-i avea, dar nu-i păsa, căci de multă vreme stăpânea abilitatea de a schimba faţa oricărei cărţi în orice dorea el, înainte ca acela care dădea cărţile să o scoată din pachet. Nikolai pierdea adesea, astfel încât ceilalţi să nu-şi dea seama. Atunci când câştiga, Nikolai se asigura întotdeauna că avea să câştige mai mult decât pierduse până atunci.

După o mână îngrozitoare de cărţi, la care Nikolai sacrificase o dureroasă sumă de ruble, se auzise o voce necunoscută venind din spatele unei clădiri din apropiere.

— Pot să joc şi eu?

— Cine eşti? întrebase Stanislav, conducătorul bandei.

— Ăăă, numele meu este Paşa.

Răspunsul fusese rostit pe un ton tremurat, însă asta nu era ceva neobişnuit în preajma lui Stanislav, care, la treisprezece ani, era deja solid ca un docher.

Ceilalţi băieţi se întorseseră să-l vadă pe nou-venit. Îl priviseră din cap până în picioare, de la claia de păr blond la genunchii roşi ai pantalonilor.

— Ca să joci, trebuie să plăteşti, zisese Stanislav.

— Am câteva monede.

Paşa scosese o punguţă, care zornăise a plin.

Satisfăcut de sunet, Stanislav îi făcuse semn cu mâna să se apropie şi să joace. Dar era ceva ciudat de familiar la Paşa, de parcă Nikolai l-ar mai fi văzut şi altă dată. Totuşi, nu ştia de unde să-l ia. Apoi se uitase la ghetele lui Paşa, care erau acoperite de un strat subţire de praf…

Nikolai îşi pocnise uşor degetele şi un mic curent de aer îndepărtase praful.

Ghetele lui Paşa erau lucioase şi deloc scâlciate. Şi nu

erau croite din piele ieftină. Nu, fuseseră făurite cu măiestrie din piele scumpă de viţel, de culoarea vinului de Burgundia, în genul celei rezervate nobililor. Nobililor cu o mulţime de bani. Nikolai ştia asta din scurta perioadă în care lustruise încălţări pentru un cizmar.

Şi după strălucirea din ochii lui Stanislav, extravaganţa ghetelor lui Paşa nu-i scăpase nici lui.

O oră mai târziu, Paşa câştigase o sumă frumuşică.

— Vă mulţumesc pentru joc, spusese el pe un ton prea politicos. Însă mă tem că e timpul să plec.

Adunase monedele şi îndesase în punga sa bancnotele din mijlocul cercului, apoi se sculase în picioare să plece.

— Nu aşa de repede, frumuşelule. Stanislav se ridicase şi el, dominându-l în înălţime pe Paşa. Cred c-ai trişat.

— P-p-poftim?

Paşa se înroşise. Îşi vârâse mâinile în păr, trăgând energic de el, şi, procedând astfel, turtise buclele blonde, făcându-le mai netede decât fuseseră atunci când sosise.

O, pe focul iadului! gândise Nikolai, în timp ce pusese laolaltă trăsăturile fine cu părul acum îmblânzit. *Paşa este diminutivul pentru Pavel. Şi Pavel este numele ţareviciului.* De asta arăta atât de familiar, în pofida dârelor de murdărie de pe chip. Cu numai o săptămână în urmă, Nikolai îl văzuse pe Paşa laolaltă cu restul familiei imperiale în timpul unei parade. *Ce naiba căuta ţareviciul în afara palatului, încercând să se dea drept un om de rând? Şi mai ales în Piaţa Sennaia, dintre toate locurile.*

Stanislav îşi deschidea şi îşi strângea pumnul cărnos.

— Te-am văzut măsluind cărţile, îi spusese lui Paşa. Ce, crezi că sunt prost fiindcă nu-mi permit încălţări elegante?

— Eu-eu nu ştiu ce crezi c-ai văzut. Dar n-am trişat.

Paşa se dăduse cu spatele înapoi, spre zidul clădirii dindărătul lui.

Nikolai făcuse un pas în faţă.

— Dă-i toţi banii, îl sfătuise pe Paşa. Asta îl va domoli.

— Nu vorbi în numele meu, *kazahule,* scuipase Stanislav cuvintele.

Nikolai îşi încleştase maxilarul, însă nu-l trimisese pe

Stanislav zburând prin aer, aşa cum şi-ar fi dorit. În schimb, întinsese mâna spre Paşa, care răsturnase toate monedele şi bancnotele în palma lui Nikolai. Acesta le pusese pe pământ, în faţa lui Stanislav. Apoi, Nikolai îşi golise propriile buzunare de toţi banii câştigaţi cu trudă (adevărat, Nikolai *trişase* de fapt, dar nu însemna că nu muncise din greu pentru asta – era nevoie de o mare putere de abţinere pentru a vrăji cărţile în favoarea lui doar o dată la fiecare cinci mâini sau cam aşa ceva) şi îi adăugase grămezii de bani ai lui Paşa.

— Poftim, Stanislav, poţi să-i iei şi pe ai mei şi consideră că datoria s-a stins, bine? În plus, nu vrei să ai probleme cu Paşa. Dacă are încălţări elegante, poţi să pui rămăşag că are şi părinţi bogaţi, care au legături cu tot felul de oameni pe care nu i-ai vrea să se amestece în treburile tale.

Stanislav îşi încrucişase braţele la piept. Îşi trecuse limba peste dinţii de jos. Şi apoi luase banii lui Paşa şi-ai lui Nikolai.

— Bine, kazahule. Dar cară-te din piaţa mea şi să nu te mai întorci vreodată!

Paşa şi Nikolai o luaseră la goană. Nu se opriseră până ce nu ajunseră pe malurile Nevei, la Palatul de Iarnă, cu faţada sa verde, aurie şi albă, ca o versiune rusească a Versaillesului.

Paşa icnise.

— Ştii cine sunt.

Era roşu la faţă de la efort şi părul îi era iarăşi vâlvoi. Nikolai ridicase din umeri, încă gâfâind după ce alergaseră atât de tare şi atât de departe.

— N-am să spun nimănui.

— Eu… îţi mulţumesc.

— Sigur. Însă îţi dau un sfat, îi spusese Nikolai, în timp ce arunca din nou priviri furişe spre încălţările prea lucioase ale lui Paşa. Dacă ai de gând să te mai furişezi din palat, vei avea nevoie de deghizări mai bune. Cum ar fi ghetele. Şi… ei bine, ca să fiu cinstit, tot ce porţi este mult prea drăguţ. Chiar şi găurile din pantaloni sunt simetrice.

Te-aş putea ajuta, totuşi. Ştiu câte ceva despre haine…

De atunci, deveniseră cei mai buni prieteni.

Acum, pe Insula Ovcinin, Nikolai înţelegea că prietenul lui se săturase de eticheta şi protocolul vieţii de la curte.

Paşa oftă.

— O, nu-mi pasă ce vânăm. Potârnichi, fazani… Alege ceva şi dă drumul ogarilor în pădure împreună cu ceilalţi. Făcu un gest cu mâna înmănuşată spre nobilimea gătită şi spre caii din spatele său. Apoi, tu şi cu mine putem porni în căutarea aventurii.

Nikolai râse. Paşa participa doar la jumătate din vânătorile organizate pentru el. Cealaltă jumătate şi-o petrecea hoinărind prin păduri neexplorate, aruncând pietre în râuri şi moţăind legănat de muzica frunzelor care foşneau. De dragul lui Paşa, Nikolai spera ca ţarul să trăiască veşnic. Paşa s-ar fi ofilit dacă ar fi fost încuiat în Palatul de Iarnă, obligat să trăiască potrivit rangului regesc pentru care se născuse.

— Hei! strigă Nikolai în urma sa, spre Anatoli Golubin, fiul unuia dintre baronii veniţi în vizită de la Moscova. Înălţimea Sa a decis ca azi să vânăm potârnichi. Doreşte ca grupul vostru să se îndrepte spre miazănoapte, în timp ce noi ne vom îndrepta spre răsărit. Puteţi să luaţi ogarii.

Din şaua calului, Anatoli mormăi ceva, nemulţumit. Însă bărbaţii făcură plecăciuni, în timp ce Paşa îşi înfipse pintenii în coastele calului şi porni spre partea de răsărit a pădurii. Nikolai îl urmă.

Încetiniră pasul cailor atunci când intrară în pădure, dar, curând, solul pădurii deveni foarte des din pricina vegetaţiei şi a copacilor căzuţi, aşa încât fură nevoiţi să descalece. Îşi legară caii de doi arţari zdraveni şi porniră mai departe pe jos.

— Ai vreo idee încotro mergem? întrebă Nikolai în timp ce înconjura un buştean căzut în calea sa.

— Câtuşi de puţin, răspunse Paşa.

Merse în echilibru, cu mare aplomb, pe buşteanul pe care Nikolai îl ocolise, apoi sări peste un bolovan.

Nikolai aplaudă ironic. Paşa râse.

— Eşti doar invidios pentru că nu te-ai născut la fel de graţios ca mine.

— O, vrei o demonstraţie de graţie?

Nikolai sări pe o stâncă zimţuită, apoi pe o alta, aterizând într-un picior. Apoi alunecă pe faţa acoperită de muşchi a stâncii şi aproape că îşi scrânti glezna sărind în pietriş.

Paşa huidui. Nikolai făcu o grimasă. Poate că cei din familia Romanov erau binecuvântaţi cu mai multă graţie. Sau cel puţin cu un echilibru mai bun.

— Nu te bosumfla, Nikolai. Nu poţi fi cel mai bun în toate, spuse Paşa rânjind, în timp ce-l ridica pe Nikolai de la pământ.

Nu sunt, gândi Nikolai. *Nici pe departe.*

Însă era imposibil să rămână îmbufnat în timp ce continuau să meargă prin pădure, care, asemenea multora care împânzeau peisajul rural al Rusiei, era plină de mesteceni zvelţi, albi, cu frunze delicate care sclipeau galbene în soarele de toamnă. Prin iarbă bolborosea un pârâu şi Nikolai fu din nou uimit de cât de minunată se dovedise a fi decizia de a veni pe Insula Ovcinin.

Din tufe ţâşni un fazan, care se avântă în aer, în spatele lor. Puşca lui Nikolai nu era încărcată, dar el ridică o piatră de jos şi o azvârli în fazan. Acesta căzu de parcă ar fi fost nimerit de un glonţ.

Paşa alergă într-acolo.

— Tu chiar ai făcut ceea ce cred eu că ai făcut?

— Ăăă… da.

— *Incroyable*[5]*,* rosti Paşa. Şi spui că nu eşti bun la toate. Sunt momente în care mă întreb dacă tu chiar eşti întru totul om.

Nikolai tresări, cu toate că acel comentariu n-ar fi trebuit să-l deranjeze, căci nu folosise magia pentru a lovi fazanul.

— Uneori, mi-aş dori să fiu în locul tău, zise Paşa.

— Ba nu, crede-mă, nu ţi-ai dori.

Nikolai se băgă prin arbuşti, recuperă pasărea şi o vârî

---

5 „Incredibil”, în lb. franceză.

într-un sac.

— Ba da, dar nu vreau să mă cert cu tine. Paşa inspiră adânc, apoi se trânti pe un petic de muşchi uscat, închise ochii şi se sprijini cu spatele de un buştean de alături. Cât sunt de bucuros să mă aflu afară din palat, murmură. Cred că atunci când voi moşteni tronul, voi abdica imediat.

Nikolai se aşeză pe buştean, alături de el.

— N-ai să faci una ca asta şi ştii prea bine.

— Ah, dar pot să visez, răspunse Paşa şi deschise ochii. Zilele astea, presiunea nu vine numai de la tata. E vorba şi de mama. Ea crede că este imperios necesar să-mi găsească o soţie.

— Cunosc destule care ar fi mai mult decât bucuroase.

Nikolai îl înghionti pe prinţ cu gheata. Orice fată din Imperiul Rus şi-ar vinde sufletul pentru a fi Cenuşăreasa ţareviciului.

Paşa răspunse smulgându-i gheata din picior lui Nikolai.

— Hei!

Paşa râse şi aruncă gheata în tufiş.

— Ştii c-aş vrea mai mult de la o soţie decât să se gudure la picioarele mele.

— Păi, tot ceea ce vreau eu este o gheată care să-mi *acopere* piciorul.

Nikolai ţopăi prin iarbă şi prin pietre în direcţia în care dispăruse gheata.

În clipa următoare, tihna dimineţii fu spulberată de bubuitul unui tunet. Fu atât de violent, încât scutură frunzele din mesteceni şi vibră în pământ. Nikolai şi Paşa săriră în sus.

Nikolai se clătină prin tufişuri, luptându-se să-şi pună gheata, în timp ce privea cerul cu ochii mijiţi. Era încă albastru strălucitor, cu excepţia unui nor negru deasupra extremităţii estice a pădurii. Un fulger spintecă azurul şi, pentru un moment, Nikolai se întrebă dacă cerul mai putea fi lipit vreodată laolaltă.

— Trebuie să ne adăpostim! strigă el când tună iar.

Un alt fulger brăzdă cerul şi lovi un copac în depărtare, iar fumul negru se ridică instantaneu la cer. Apoi, într-o

scurtă perioadă de linişte, ţipătul unei fete fu adus de vânt dinspre răsărit. Nikolai se aplecă în direcţia din care venea. Nu suna ca un strigăt de ajutor. Suna ca... un strigăt de luptă.

Nici nu se stinse bine ecoul strigătului ei, că tunetul şi fulgerul se repeziră iar într-o succesiune rapidă. Totuşi, nu era niciun strop de ploaie, ci numai foc, izbucnind din copacii trăsniţi, până când cerul spre răsărit fu ascuns de portocaliu, galben şi negru.

— Fata! Trebuie să o ajutăm! exclamă Paşa.

— Rămâi acolo. Mă duc eu.

Nu-l putea lăsa pe Paşa să alerge drept în miezul unei furtuni ca aceea. Dacă i se întâmpla ceva?

Însă Paşa deja o luase la fugă, adâncindu-se în pădure.

— Fir-ar să fie!

Nikolai porni repede după el. Dar, cum şiretul de la gheată nu era legat, se împiedică într-o băltoacă de noroi. Paşa se năpusti înainte şi dispăru după copaci.

Nikolai se uită urât la şireturi şi acestea acţionară, legându-se cu un nod dublu. Apoi sprintă cât de repede putu, croindu-şi drum printre tufe şi sărind peste copacii căzuţi, pătrunzând, cu fiecare pas, tot mai adânc în pădure, prin aerul gros din pricina cenuşii.

Când îl ajunse din urmă, Paşa se oprise deja, la nici treizeci de metri de flăcări.

— Ce este *asta*?

Paşa arătă spre inelul de copaci care ardeau, căzuţi în faţa lor într-un cerc perfect.

— Nu ştiu, răspunse Nikolai.

Însă n-avea cum să fie un fenomen natural. Se răsuci pe călcâie, căutând. Ceva făcuse asta dinadins. *Cineva.* Simţea alteritatea plutind în aer, dens şi greu. Şi, din nou, scorţişoara amestecată cu prevestirea morţii. Nikolai se şterse la gură, de parcă asta ar fi putut să elimine orice urmă de gust şi prorocire.

Grămada de copaci aprinşi începu să se mişte, ridicându-se dinspre centru. El şi Paşa se dădură înapoi, împleticindu-se, şi îşi scoaseră cuţitele de vânătoare, iar

Nikolai se poziţionă între Paşa şi infern. Nu l-ar fi pierdut pe viitorul ţar al Imperiului Rus fără o luptă, cu toate că habar n-avea cu ce ar fi putut să se lupte.

Focul deveni şi mai fierbinte şi ardea cu o viteză nesăbuită, ramurile din mijlocul grămezii prefăcându-se în cenuşă chiar în secunda în care o limbă de foc le atingea.

Apoi, pe măsură ce focul devora şi ce mai rămăsese din copaci, dezlănţuindu-se spre marginea cercului, o mică siluetă se ridică din centru, ea însăşi înghiţită de flăcări.

— Vezi, tată, rosti o voce de fată, calmă, aproape veselă, ţi-am spus că azi îl voi stăpâni. Luptă împotriva focului cu foc, nu cu apă sau gheaţă.

Apoi fluieră o melodie, iar focul de pe braţele, pieptul şi fusta ei se stinse. Singurele flăcări rămase se aflau în creştetul ei, o grămadă de bucle rebele roşii, răvăşite de vânt, şi o şuviţă de negru. Fluieră iar şi se stinse şi focul din copacii căzuţi.

Paşa se dădu înapoi, strivind o frunză. Aceasta pocni, cu toate că abia perceptibil, dar fata se întoarse.

— Cine-i acolo?

Nikolai şi Paşa îngheţară, şi nu doar în sens metaforic. Fata le îngheţase picioarele pe pământ.

— Cine eşti? întrebă Paşa în şoaptă, în timp ce privea cu gura căscată fata murdară de cenuşă.

Preţ de încă o clipă, ea îi privi lung pe amândoi. Apoi, se răsuci pe călcâie şi fugi, un vârtej de păr roşu şi rochie cenuşie năpustindu-se în pădure şi dispărând în adâncurile ei întunecate.

Dar Nikolai nu avea nevoie să-i spună cine era. Deja ştia. N-o mai văzuse niciodată pe fată până atunci, dar în mod sigur ea era.

Celălalt mag din Joc.

CAPITOLUL ŞAPTE

Mesajul ţarului ajunse la Serghei în timp ce furtuna cu descărcări electrice din pădure lua sfârşit. Biletul, scris pe hârtia elegantă de la palat, era scurt, dar clar:

Aduceţi-vă magul la Bolșebnoie Duplo pe 13 octombrie.
Atunci va începe Jocul Coroanei.

Poftim? Jocul Coroanei? Serghei se prăbuşi pe pragul căsuţei. Nu se putea. În tot acest timp presupusese că Vika era singurul mag. Îi trimisese vorbă Galinei, atunci când descoperise aptitudinile Vikăi, dar ea nu-l informase niciodată că avea un mag sub tutela ei. Îşi strânse pumnii. Atât de tipic pentru sora lui!

Totuşi, furia lui fu de scurtă durată, căci nu avea energia să i se dedice. În plus, ce se mai putea face acum?

Dar fiindcă Galina ţinuse secret faţă de Serghei că şi ea avea un elev, Serghei nu avusese de ce să creadă că mai exista încă un mag. Era aşa cum se presupunea că trebuia să fie – când Magul Imperial murea, harul magic al lui sau al ei se întorcea la izvorul nesecat al Rusiei, unde se reîncărca şi, în cele din urmă, căuta un alt om în care să crească. Se întâmpla rar să existe mai mult de un singur mag odată. Din câte ştia Serghei, se întâmplase de foarte puţine ori, cât să numeri pe degetele de la o mână, în decursul miei de ani de când se născuse Rusia. Iar el se cufundase atât de total în mica sferă a vieţii sale şi a Vikăi de pe Insula Ovcinin, încât nu mai dăduse atenţie dacă „alteritatea” altui mag plutea în aerul Rusiei.

Însă, acum, Vikocika mea nu este singura, ci una dintre doi, gândi Serghei. Şi ştia cum se sfârşea întotdeauna Jocul: nu era loc decât pentru un singur Mag Imperial, căci

el sau ea avea nevoie de acces la întreaga forţă a magiei Rusiei. Şi, prin urmare, magia îl omora pe cel care pierdea Jocul.

Serghei rămase încremenit, cu pantalonii murdari de pământ. *Cum este cu putinţă*? *Mai ales când credeam că mai am încă doi ani să o pregătesc, să-i petrec cu ea. Acum nu mai am decât trei zile*...

Şi, mai rău de-atât, cum putea să-i spună Vikăi, când el însuşi de-abia putea accepta adevărul?

Avea nevoie de timp de gândire. Privi spre locul unde furtuna cu descărcări electrice tocmai se domolise. Şi porni prin pădure, în direcţia opusă.

CAPITOLUL OPT

La întoarcerea de pe Insula Ovcinin, Nikolai intră cu paşi împleticiţi în bucătăria casei Zakrevski. Ochii săi scrutară încăperea, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Poate că Galina se hotărâse să ia masa la un restaurant, împreună cu unii dintre prietenii ei, aşa cum o făcea adeseori, iar personalul putuse să-şi ia liber. Slavă Domnului pentru toate obligaţiile ridicole ale mentorului său.

Nikolai bâjbâi în căutarea unui pahar cu apă şi îl bău cu lăcomie. O mare parte din apă i se vărsă pe pantalonii de lână. Îşi umplu un alt pahar şi îl dădu lacom pe gât şi pe acesta, înainte de a se prăbuşi pe scaunul de lemn din colţ.

Câteva minute mai târziu, o servitoare intră în bucătărie cu braţul plin de şorţuri proaspăt spălate. Tresări când îl văzu pe Nikolai şi aproape că scăpă şorţurile pe podeaua prăfuită. Apoi le aruncă pe blatul de bucătărie şi se grăbi să îngenuncheze lângă el.

— Nikolai, tremuri! Te simţi bine? S-a întâmplat ceva la vânătoare?

Nikolai îşi frecă faţa cu amândouă mâinile. Putea să-i spună Renatei ceea ce văzuse. În afară de Galina, Renata era singura care ştia despre aptitudinile sale. Nu că el i le-ar fi împărtăşit de bunăvoie. Dar, în urmă cu doi ani, uitase să încuie uşa de la dormitorul lui în timp ce reasambla o cutie muzicală numai cu puterea minţii – aceste proiecte de dezasamblare şi reconstrucţie începuseră atunci când era copil, pe post de lecţii din partea Galinei –, iar Renata intrase cu lenjerie curată pentru patul lui, în timp ce piesele componente şi mecanismele cutiei muzicale erau suspendate în aer.

— O! exclamase ea. Iertaţi-mă, conaşule Nikolai, eu… eu…

Piesele cutiei muzicale căzuseră zornăind pe birou. El le luase şi le îndesase în buzunarul jiletcii sale.

— Nu este ceea ce pare.

Ea se uitase în jos, la vârfurile roase ale ghetelor ei.

— Că pluteau prin aer din propria lor voinţă? Fireşte că nu, conaşule Nikolai.

— Aş putea să te fac să uiţi ceea ce ai văzut.

Îşi dusese un deget la tâmplă. Ea începuse să tremure.

— Nu, domnule. Vă promit că nu voi spune nimănui.

— Cum aş putea să am încredere în tine?

— Eu ghicesc în frunze de ceai, conaşule Nikolai. Nu mă tem de ceea ce faceţi.

Nikolai îşi coborâse degetul.

— Ghiceşti în frunze?

Nu mai întâlnise pe nimeni care să facă asta. Sau pe cineva care să o recunoască. Cu câteva secole în urmă, Biserica ortodoxă rusă reprimase magia, declarând-o superstiţie şi erezie.

— Da, răspunsese Renata.

— Arată-mi.

O urmase în bucătărie, iar Renata îi turnase o ceaşcă de ceai. Când o terminase de băut, ea studiase frunzele negre şi răsucite rămase pe fundul ceştii.

Apoi clătinase din cap atât de violent, încât cosiţele o loviseră peste faţă.

— Poate că *ar fi* mai bine dacă m-aţi face să uit ceea ce am văzut în camera voastră, domnule.

Nikolai se încruntase, apoi privise de la ceaşca de ceai la Renata şi înapoi.

— Ba nu. E ceva în frunzele alea şi tu te temi să-mi împărtăşeşti. Spune-mi. N-o să-ţi port pică.

Ea înghiţise în sec.

— Îţi dau cuvântul meu, adăugase el.

Ceea ce, pentru Nikolai, era un lucru serios, deoarece, dacă nu se putea avea încredere în cuvântul tău, nu te puteai numi gentilom, iar acest lucru era îngrozitor de ruşinos.

Renata dăduse din cap. Însă îi mai trebuise un moment,

înainte să rostească, pe o voce tremurândă:

— Vedeţi, există nişte frunze adunate în stânga şi doar una singură, la dreapta? înseamnă… înseamnă că sunteţi singuratic.

Se cocoşase deasupra ceştii, de parcă ar fi aşteptat ca Nikolai să o încătuşeze. Fusese lovită de nenumărate ori de către Galina, pentru ofense mult mai mici.

Dar Nikolai îşi mesteca buza.

— Înţeleg.

Era un lucru îndrăzneţ din partea unei servitoare să spună aşa ceva, însă nu era nimic ieşit din comun. Oricare dintre servitoare ar fi putut să facă o remarcă similară; la urma urmelor, Nikolai îşi petrecea excesiv de mult timp în camera sa, făcând numai el ştia ce.

— Ce spui de frunza zimţată de pe fund? o întrebase.

Renata făcuse ochii mari şi scuturase din cap, legănându-şi iar cosiţele.

— Spune-mi.

Nikolai se abţinuse şi nu-i spusese din nou să nu-i fie frică. Trebuia să ştie ce însemna frunza.

— Cea zimţată înseamnă… moarte. V-aţi născut din moarte şi…

— Şi ce?

— Şi moartea va fi… vă va urma pretutindeni, mereu. Frunza de pe fund este calea vieţii voastre şi aceasta e o lamă lungă şi zimţată.

Atunci, Nikolai se cutremurase şi se simţise de parcă inima i se oprise preţ de câteva bătăi. Însă îi era recunoscător fiindcă fusese dispusă să-i spună, în pofida fricii ei de represalii. Poate faptul că sub veşmintele elegante şi poza exersată el era un băiat sărman venit de nicăieri îi dădea un motiv să aibă încredere în sine. Într-adevăr, el era un nimeni, la fel ca ea. Nikolai zâmbise trist la cât de stângaci se descurcase în viaţa aceea.

Aşa începuse prietenia lor, iar acum erau din nou strânşi unul în altul în bucătărie, aşa cum fuseseră de multe ori în trecut.

— Nikolai!

Renata îi îndepărtă mâinile de pe faţă.

— Spune-mi. S-a întâmplat ceva la vânătoare? Ţareviciul este bine?

Nikolai se aplecă în faţă, atât de aproape de Renata, încât capul lui aproape că se rezema de al ei.

— Paşa e bine.

Ea dădu drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse.

— Şi tu? Tu te simţi bine?

— Asta nu ştiu.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o, Renata. Ştiu cine este celălalt mag.

Fu străbătut de un fior, deşi mai mult îi era cald, nu frig. Un fior de febră adevărată.

— Chiar e atât de grozavă?

— S-a ridicat dintr-un rug de foc, toată în flăcări, de parcă ar fi fost o pasăre phoenix.

Renata îl strânse şi mai tare de mână.

— Eşti palid ca una din figurinele de porţelan ale contesei.

Nikolai se făcu şi mai mic pe scaunul de lemn. Cum naiba ar fi putut să o învingă pe fată atunci când, în cele din urmă, avea să vină ziua Jocului? Fata nu trebuia decât să declanşeze o furtună cu fulgere ca aceea de pe Insula Ovcinin şi ţarul ar fi declarat că totul se sfârşise.

— Magia ei este ceva dincolo de înţelegerea mea, spuse el.

— Ba nu este, îl contrazise Renata. Tu mânuieşti altfel de puteri grozave. Poţi să vezi prin pereţi, ai uitat?

— Nu e acelaşi lucru.

Renata îl scutură.

— Întocmai. Poate că puterile ei sunt legate de forţele naturii, deoarece locuieşte pe insula aia. Însă ale tale sunt să porunceşti într-o manieră cosmopolită. Poţi manipula o întreagă orchestră la operă, instrumente şi tot restul. Poţi să rearanjezi interiorul unui ceas şi să-l transformi în microscop. Pur şi simplu ai învăţat să foloseşti magia într-un mod diferit.

Nikolai îşi îngropă faţa în palme.

— Sper că ai dreptate.
— Şi eu sper.
Renata întinse mâna şi îşi trecu degetele prin părul lui. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de îndrăzneaţă, iar Nikolai nu ştia cum să interpreteze gestul. Ea lăsă ca atingerea să mai persiste o vreme, apoi îşi retrase mâna şi îşi coborî glasul:
— Şi sper să nu însemne că prevestirea frunzei zimţate din ceaşca ta ajunge să se adeverească.

CAPITOLUL NOUĂ

În biblioteca din Palatul de Iarnă, Paşa umbla de colo-colo prin faţa unui fotoliu din piele, cu paşi atât de energici, încât în covorul de culoarea vinului de Burgundia era săpată deja o cărare adâncă.

— Cine era fata? se întreba cu voce tare. *Ce* era ea? Era măcar reală?

Fata de pe Insula Ovcinin fugise de îndată ce îi zărise pe Paşa şi pe Nikolai, iar gheaţa de la picioarele lor se topise în aceeaşi clipă în care ea dispăruse. Atunci, Nikolai îl apucase pe Paşa de braţ şi fugiseră din pădure.

Cumva, restul grupului de vânători *nu* văzuse furtuna cu fulgere şi nici focul. Era ca şi cum un văl de invizibilitate fusese aruncat peste mica secţiune de pădure în care se aflau flăcările, iar Paşa şi Nikolai se întâmplaseră să fie destul de aproape încât să intre sub văl.

Şi totuşi, Nikolai refuzase să vorbească despre asta. La început, Paşa crezuse că-şi închipuise fata. Însă de pe chipul lui Nikolai pierise toată culoarea – ceea ce îl făcuse pe Paşa să-şi dea seama că, de fapt, Nikolai fusese martorul aceluiaşi miracol ca şi el – şi Nikolai nu scosese nicio silabă în timp ce alergau spre caii lor şi ieşeau în galop din pădure. Apoi, odată ce devenise clar că restul grupului de vânători nu văzuse nimic neobişnuit, Paşa se abţinu să vorbească, deoarece, dacă ar fi făcut-o, ei ar fi crezut că avea halucinaţii şi asta nu era o reputaţie acceptabilă pentru un ţarevici, fie el şi unul care nu avea nicio dorinţă ca într-o zi să devină ţar.

Şi aşa sfârşise Paşa învârtindu-se prin biblioteca palatului, rumegând de unul singur evenimentele dimineţii.

— A existat un fulger, un inel de copaci căzuţi pradă flăcărilor…

Cineva ciocăni în uşă. Iuliana vârî capul în bibliotecă.

— Iar vorbeşti singur?

— O, Iuliana. Nu te-am auzit venind.

Paşa îşi trecu degetele prin păr, răvăşind şi mai tare ceea ce făcuse goana prin pădure. Îi era ridicat în smocuri blond-închis, ca nişte creste de bezele arse de la unul dintre numeroasele banchete ale tatălui lor.

— Murmurai din nou în sinea ta.

Bătu cu unghia ascuţită în cadrul uşii. Iuliana era cu doi ani mai mică decât Paşa, însă, în cea mai mare parte a timpului, părea să se creadă de două ori mai mare ca el.

— Servitorii te-ar putea auzi. Nu vrei să le dai impresia că ţareviciul este nebun.

Paşa oftă.

— Cred că mai curând s-au obişnuit până acum cu modul meu de-a fi. Dacă nu mă cred deja nebun, în mod sigur n-au s-o facă azi.

Iuliana îşi înclină capul.

— Cum vrei. Dar cel puţin închide uşa.

Făcu o plecăciune de complezenţă înainte să iasă din bibliotecă, după care închise bine uşa grea din lemn în urma sa. Aceasta se aşeză la locul ei cu un bufnet decisiv.

Imediat ce Iuliana dispăru, Paşa clătină din cap. Uneori, se întreba cum de ţarul putea să fie tatăl lui, deşi se vedea limpede că era tatăl Iulianei. Sora şi tatăl lui erau plămădiţi din aceeaşi hotărâre interioară oţelită. Şi, recent, dintre ei doi, Iuliana păruse să fie şi mai neînduplecată.

Dar înapoi la fată. Paşa începu să facă din nou paşi pe făgaşul tocit al covorului.

— S-a ridicat de parcă focul n-ar fi fost nimic… ba nu, de parcă ar fi făcut *parte* din foc.

Îşi trecu din nou degetele prin păr. Apariţia fetei îl irita şi totodată îl intriga. Oare o fi fost deja în pădure atunci când a început focul? Sau a apărut din fulgere, însăşi cauza incendiului din care Paşa voise s-o salveze?

La fel de repede cum începuse, Paşa încetă să se mai foiască şi traversă biblioteca spre un dulap de cărţi care

domina prin înălţime. Întreaga încăpere era plină de cărţi, din podea până în tavanul ca de catedrală – de la documente bisericeşti vechi, sigilate în casete etanşe, la noi tratate despre politică şi strategii militare. Totuşi, ceea ce căuta Paşa erau informaţii despre ocultism. În Biblioteca Imperială Publică nu aveau cum să existe cărţi cu acest subiect, deoarece, cu secole în urmă, Biserica ordonase ca toate materialele despre magie să fie distruse, însă biblioteca privată a palatului era o cu totul altă chestiune; dacă magia exista cu adevărat şi dacă existau cărţi scrise pe această temă, acolo se aflau.

Urcând pe scară pentru a ajunge la rafturile de sus, Paşa fu cuprins de o ameţeală plăcută. Poate că investigarea fetei şi a harului ei magic era un lucru pe care îl putea face mai bine decât Nikolai, care excela cam în toate, de la dans şi tras cu arma cu precizie, la înţelegerea complexităţii construirii unui pod. Nu că Paşa ar fi fost gelos; nu-l pizmuia câtuşi de puţin pe Nikolai şi, în realitate, îl admira. Însă nu putea să nu simtă fiorul unei competiţii sănătoase şi Nikolai părea înspăimântat de fată, în vreme ce Paşa nu simţea nimic altceva decât uimire. Paşa zâmbi examinând cele mai înalte rafturi.

Acolo se găseau volume prăfuite de poezie din ultimul secol şi romane din străinătate în franceză, engleză şi germană. Cum de nu le văzuse până atunci? Din obişnuinţă, întinse mâna după câteva dintre ele. Dar se opri înainte să le scoată. Nu era momentul să piardă timpul cu ficţiunea şi cu studiul literaturii străine.

Împinse scara într-o parte, căci aceasta avea roţi care alunecau pe şine fixate sus şi jos, până ce găsi un şir de cărţi despre mitologia greacă şi romană, urmate, patru rafturi mai jos, de basme europene şi apoi, pe al cincilea raft, de folclorul rus. Ultima carte de pe cel de-al cincilea raft era un volum gros, legat în piele, intitulat *Misticii ruşi şi ţarii*.

— *Et voilà!* exclamă Paşa.

Scoase cartea de la locul ei dintre *Vodianoi, Regele*

Somn[6] şi *Moartea lui Koşcei Nemuritorul*[7], stârnind un nor de praf care data probabil de dinaintea fostului ţar. Alungă cu o mişcare a mâinii praful şi apoi se lăsă în jos pe lateralele scării, fără să-şi bată capul cu fusceii. Ateriză pe covor cu o bufnitură surdă.

Paşa deschise cartea şi se cufundă în fotoliul preferat, cu mişcările sale uşoare şi graţioase, o compilare involuntară a tuturor experienţelor sale legate de creşterea în casa regală, de la participarea la funcţii formale la curte, la învăţatul artei de a discuta, de la privitul baletului, la mustrările primite atunci când avea o poziţie nepotrivită.

Răsfoi cartea la cuprins. Pagina era îngălbenită şi crăpată de trecerea vremii.

Se opri din răsfoit atunci când văzu subiectul capitolului 15, ultimul din carte: „Misticismul în epoca modernă”.

Paşa zâmbi cu gura până la urechi, de parcă ar fi descoperit secretul vieţii veşnice. Acesta era genul de carte pe care ar fi trebuit cineva s-o citească pe bucăţi, pentru a o aprecia cum se cuvine şi a savura fiecare părticică. Şi totuşi, voia să o devoreze în întregime. În neorânduială şi toată deodată.

Dar n-o făcu, deoarece el era ţareviciul şi prinţul moştenitor şi avea maniere alese, chiar şi atunci când era vorba despre tomuri care promiteau să dezvăluie o întreagă lume nouă. *Ar trebui, totuşi, măcar să îmi îngădui*

---

[66] Spirit masculin al apelor în mitologia slavă, imaginat ca un bătrân cu faţa de broască, o barbă verde şi trupul acoperit cu solzi şi alge.

[7] În mitologia slavă, Koşcei este un vrăjitor puternic, simbol al morţii şi al magiei, care îşi câştigă nemurirea ţinându-şi sufletul plin de păcate închis într-un ac, pus într-un ou, introdus într-o raţă, care este vârâtă într-un iepure, ţinut într-un cufăr din fier/aur/cristal, îngropat la rădăcina unui stejar de pe insula Bujan din ocean.

luxul de a citi pe sărite, gândi el.

Şi se duse la ultimul capitol, căci, deşi tomul fusese scris cu secole în urmă, el îşi închipui că era cel mai bun loc să încerce să înţeleagă fata – ce făcuse şi ce era. Paşa trase mai aproape, cu piciorul, un otoman din piele, apoi se instală mai bine în fotoliul său pentru o după-amiază lungă de lectură.

Dar nu recunoscu, nici cu voce tare şi nici măcar tăcut în mintea lui, că era interesat de fată pentru mai mult decât harul ei magic.

CAPITOLUL ZECE

Ar putea veni acum după mine, gândi Vika în timp ce arunca vrăji în jurul căsuţei. Tatăl ei o avertizase să nu se lase văzută folosind magia, iar acum fusese prinsă şi băieţii aceia puteau să strângă o mulţime de oameni pentru a o arde pe rug. Fortifică ferestrele pentru a treia oară, în special cele din dormitorul lui Serghei. El nu merita să moară pentru nesăbuinţa ei. Nu merita să moară deloc.

Că tot veni vorba, unde era?

Alergă din nou afară, căci era posibil ca el să fi sosit în timp ce ea era înăuntru şi nu putea să intre, ţinând cont de numărul de protecţii pe care le pusese asupra casei. Îl văzu apărând din pădure chiar când ieşi în pragul căsuţei.

— Tată! Eşti bine.

Ridică marginea scutului din jurul uşii pentru a-l lăsa să intre. El se poticni în prag.

— Ba nu, nu sunt bine.

— Ai fost atacat?

Vika legă farmecul de protecţie şi se repezi lângă el. Serghei era un bărbat solid, dar în acel moment părea… mic. Nu literalmente, însă nu ocupase la fel de mult spaţiu la intrare aşa cum se întâmpla de obicei. Din contră, era ca şi cum spaţiul l-ar fi împins *pe el* şi l-ar fi îndesat în el însuşi.

— Îmi pare rău, zise Vika. N-am vrut să fiu văzută, dar m-am lăsat dusă de val şi…

— Ai fost văzută?

— Da, şi acum au venit după tine.

Tatăl ei izbucni în râs, dar cu tristeţe.

— Of, Vikocika, nu-ţi face probleme c-ai fost văzută. Deoarece există lucruri mult mai rele decât ăsta.

Se îndepărtă de ea şi intră în bucătărioară. Vika îl urmă grăbită.

— Curând va trebui s-o cunoşti pe sora mea, de parcă asta n-ar fi destul de rău.

— Ai o soră?

— În Sankt Petersburg. Totul se leagă de… Se lăsă pe un scaun la masa lor mică. Mai întâi vreau nişte cvas[8].

Vika aduse o sticlă din băutura lui Serghei făcută în casă şi îi turnă o cană. El o dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Mâine plecăm la Bolşebnoie Duplo, îi zise.

— Poftim?

Scorbura Fermecată. Vika îi ştia numele aşa cum un pelerin cunoştea Ierusalimul. Toate ţările – adică, toate ţările care încă mai credeau în vechile căi – aveau o inimă fizică, mistică, din care emana magia, iar inima Rusiei era Bolşebnoie Duplo. Vika se aplecă peste masă.

— Tu ştii unde este Bolşebnoie Duplo?

Pentru ea, numele păruse mereu captivant, dar şi primejdios.

— Da. Să-i cunosc locaţia face parte din datoria mea de mentor.

— Datoria ta? De ce, mai exact, mergem acolo?

— Acolo vei depune jurământul pentru Jocul Coroanei.

— Jocul Coroanei.

De data asta, Vika nici măcar nu se sinchisi să-şi moduleze tonul în urcare, căci totul era acum o întrebare. Era inutil să mai folosească vreun semn de punctuaţie.

— Nu ştiu ce este ăsta.

— Nu credeam că era nevoie de el… Credeam că eşti singurul mag. Dar nu eşti, iar asta înseamnă că va fi un… un test. O competiţie.

Vika îşi strânse degetele în jurul cănii tatălui ei. Glazura de pe ceramică se încălzi la atingerea ei. *Mai există încă un mag. Şi va fi o competiţie.*

Serghei nu o privi în ochi. În schimb, întinse mâna după o felie de pâine veche de pe masă.

— Şi eu sunt la fel de şocat ca şi tine. N-aveam nici cea

[8] Băutură răcoritoare, cu gust acrişor, preparată prin fermentare din fructe sau din apă, pâine şi malţ.

mai vagă idee că sora mea era mentorul unui mag. N-am mai avut veşti de la ea de când am plecat din Sankt Petersburg acum douăzeci şi cinci de ani.

Rupse felia de pâine în bucăţele. Şi apoi în bucăţele şi mai mici, până ce o dezintegră într-o grămăjoară de pesmet.

— Tată, ce anume nu-mi spui?

El adună în palmă firimiturile de pâine şi le zdrobi.

— Spune-o şi gata.

Serghei închise ochii.

— Ţarul poate avea un singur Mag Imperial. Magul care pierde Jocul va muri.

— Nu… De ce?

Cana din mâinile Vikăi se topi şi deveni lut.

— Izvorul nesecat al fiecărei ţări emite o cantitate finită de magie la un anumit moment. Nu este nelimitată. Aşa că numărul magilor trebuie să fie şi el limitat.

— Dar se pare că în toţi aceşti ani am fost doi, ca să nu mai pomenesc de tine şi de sora ta…

— Da, însă farmecele minore pe care le invocăm noi sunt oarecum neimportante, preciză tatăl ei. Cât despre tine şi celălalt mag, aţi împărţit magia lui Bolşebnoie Duplo între voi. Asta nu reprezintă nicio problemă cât timp vă antrenaţi; de fapt, a fost mai bine că n-aţi avut acces la toată magia cât aţi fost mici şi aţi învăţat să vă controlaţi puterile. Oricum, pentru a-l sluji pe ţar – şi pentru a apăra imperiul de inamicii săi –, Magul Imperial va avea nevoie de *toată* magia Rusiei, mai ales de vreme ce Bolşebnoie Duplo nu mai este la fel de potent cum era atunci când oamenii din ţara noastră aderau la vechile căi. Magul Imperial trebuie să fie singurul canal major al magiei rămase. Nu poate să fie nicio diluţie.

Vikăi nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să existe o ocazie când să nu poată să execute o vrajă din lipsă de magie. Aceasta fusese acolo atunci când avusese nevoie. Dar totuşi, ea nu încercase niciodată nimic pe scară largă, aşa cum sugera Serghei. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de multă putere ar fi fost necesară pentru a duce un

război.

— Aş putea să fur magia Marocului, zise Vika.

Însă gluma sună disperată şi fără haz. Tatăl ei se forţă să zâmbească.

— Nici măcar Iacov Zincenko n-a fost suficient de puternic pentru a fura magie de atât de departe. Şi magia este loială concetăţenilor ei, căci tocmai credinţa acelor concetăţeni o cultivă. Magia Marocului nu ar răspunde unui rus.

În bucătărie se făcu frig. Vika îşi cuprinse cu braţele trupul.

Dar oare de ce o şoca moartea din drumul către poziţia de Mag Imperial? Tatăl ei o avertizase, nu-i aşa? Avuseseră o lecţie atunci când Vika era mai mică – o lecţie oribilă – în care el îi ceruse să învie un pui de gluton născut mort. Vika îşi strânsese pumnii, scrâşnise din dinţi şi îşi adunase toată puterea pe care o avea pentru a se concentra asupra inimii puiului, încercând să simtă dacă era ceva frânt înăuntru, orice ar fi putut ea să pună la loc. Îi verificase muşchii, plămânii, stomacul, ficatul şi toate celelalte organe, numai pentru a fi întâmpinată de tăcere. Se dovedise că acesta fusese scopul lecţiei lui Serghei: să-i arate că moartea era reală şi că era o parte imposibil de evitat a slujbei de Mag Imperial.

Aşa că n-ar fi trebuit să fie nicio revelaţie că a cocheta cu moartea – a sfida moartea – putea fi parte din iniţierea Magului Imperial.

Vika adună în mâini lutul din fosta cană. Acesta se întări sub forma unei ghiulele ceramice de tun.

— N-am chef să mor.

Tatăl ei goli sticla de cvas.

— Atunci, singura opţiune este să nu pierzi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După ce îi povestise Renatei despre fata din rugul de foc, Nikolai îşi petrecuse primele ore ale serii într-o plimbare prelungită prin Sankt Petersburg. Aerul rece de toamnă şi clipocitul domol al apei în canale îl ajutase să-şi mai calmeze nervii; cel puţin, reuşise să se convingă singur să nu-şi schimbe înfăţişarea şi să fugă în stepă pentru tot restul vieţii.

Totuşi, când ajunse acasă şi descuie uşa dormitorului său, inima aproape că-i sări din piept. Pretutindeni erau animale – maimuţe care se legănau şi ţipau de pe armoar, vipere şerpuind pe fiecare centimetru din covor şi un tigru siberian pe pat. Tigrul scoase un răget şi sări la el.

— *Sacré bleu!*[9]

Nikolai trânti uşa din afară şi o încuie. Apoi pocni din degete de mai multe ori şi încă cinci zăvoare îşi făcură apariţia cu un zdrăngănit. Tigrul se izbea de cealaltă parte a uşii iar şi iar. Lui Nikolai îi bubuia pulsul în acelaşi ritm violent.

Era încă lipit de peretele holului, între o oglindă şi portretul unui strămoş Zakrevski, când apăru Galina.

— A, Nikolai, te-ai întors acasă. Mi s-a părut mie că te-am auzit intrând. Ar trebui să mai lucrezi la furişarea ta fără să fii detectat.

— Ce-ce *este* asta? întrebă Nikolai, arătând cu un deget tremurător spre camera lui.

— Îţi plac? Sunt darurile mele pre-Joc pentru tine. Habar n-ai prin ce-am fost nevoită să trec pentru a le aduce aici. Care-ţi place cel mai mult? Tigrul? Şerpii? Sau lorişii[10] veninoşi? Doamne, preferi adorabilii lorişi, nu-i aşa?

---

[9] Eufemism în loc de *Sacré Dieu!* (Sfinte Dumnezeule!), în lb. franceză.

[10] Mamifer arboricol din India şi Ceylon, care se hrăneşte cu fructe şi seminţe.

Lorişi. Asta erau. Nu maimuţe. Nikolai se desprinse de perete.

— De ce sunt în camera mea?

Enunţă fiecare silabă, ca şi cum asta ar fi putut-o ajuta pe Galina să înţeleagă ce o întreba.

Ea îşi verifică imaginea în oglindă şi îşi şterse o mică pată de machiaj.

— Jocul e pe cale să înceapă – ei bine, va începe de îndată ce depui jurământul. Şi dacă e să ai o şansă să câştigi, ai nevoie de tot antrenamentul de care poţi avea parte.

Jocul e pe cale să înceapă?

— Vrei să câştigi, nu-i aşa?

— Eu…

— Sigur că vrei. Galina îi zâmbi, acum că ştia că rujul ei era impecabil. Dacă vei câştiga, vei avea, în cele din urmă, avere şi respect. Mă rog, respect într-un sens deformat, de vreme ce nimeni nu poate şti *exact* ce anume facem noi, magicienii, pentru ţar. Dar, oricum, lumea va şti că eşti un soi de sfătuitor şi, în plus, jumătate din Consiliul Imperial nu face nimic de fapt. În orice caz, asta este tot ceea ce un sărman orfan ca tine n-a avut niciodată şi la care până acum n-a putut decât să viseze fără speranţă.

Nikolai îşi încleştă dinţii. Tipic pentru Galina să-l creadă atât de lipsit de originalitate şi cu aceleaşi visuri ca ale oricărui băiat de rând. Fireşte că voia să Fie Mag Imperial. Întreaga lui viaţă – cel puţin de când avea şapte ani – fusese canalizată spre acest ţel. El era un Mag Imperial în pregătire. Nu ar fi vrut să fie altceva. Şi cu certitudine ar fi fost un păstor jalnic.

Dar să devină Magul Imperial însemna mai mult decât avere şi putere pentru el, spre deosebire de ceea ce Galina sugera. Însemna şi să fie mai aproape de Paşa, care era ca un frate mai mic pentru el, şi mai aproape de o familie, chiar dacă nu era chiar a lui. Deoarece, inutil să mai spunem, Nikolai nu avea o familie adevărată. Era şi fusese dintotdeauna singur.

— *Tu* cu ce te alegi dacă eu câştig? o întrebă Nikolai.

Căci cu siguranţă Galina avea ceva de câştigat de pe urma competiţiei. Ea nu era genul care să facă sacrificii. Sub nicio formă.

— Am făcut-o pentru ţara noastră, îi răspunse ea, şi am făcut-o pentru ţar. Dacă izbuteşti, voi avea onoarea de-a fi fost mentorul tău.

Nikolai ridică dintr-o sprânceană.

— Şi de a-l fi învins pe fratele meu.

— Ai… rude?

Nikolai rămase cu gura căscată. Părea imposibil ca Galina să provină dintr-o familie reală. Însă fireşte că ea îi pomenise anterior că se trăgea dintr-un lung şir de mentori. Avea sens ca, dacă ar fi avut un frate, şi acesta să fi fost mentor. Şi să-l înfrângă într-o competiţie ar fi motivat-o.

— Dar destul despre recompense, se răsti Galina. Mai întâi trebuie să te asiguri că victoria îţi aparţine. Mâine plecăm spre locul unde vei depune jurământul pentru a începe Jocul. Aşa că trebuie să te concentrezi asupra ultimei tale şanse de pregătire şi asta începe cu tigrul şi şerpii şi lorişii din camera ta.

Bătu din palme şi, unul câte unul, zăvoarele pe care le făcuse Nikolai să apară începură să se deschidă. Numai ultimul rămase încuiat. Galina surâse maliţios în timp ce-l împingea spre uşă.

— Dar ce am eu de-a face cu…

— Ucide-le înainte ca ele să te ucidă pe tine. Vrei să ştii cum câştigi cu adevărat Jocul? Cum să te asiguri de asta? Nu joci frumos, Nikolai. Dacă eşti isteţ, te vei gândi la Joc ca la o partidă de şah. Ai *putea* să nu te grăbeşti, să pui la cale mişcări pentru a-ţi frustra oponentul, să faci pe grozavul pe tabla de şah şi să te mândreşti cu talentele tale în timp ce încerci să-l pui la colţ pe celălalt mag. Sau…

Surâsul Galinei se lăţi.

— Ai putea să vizezi direct regele. Fata, în cazul ăsta. Foloseşte-ţi magia pentru a o ucide şi pentru a termina tu însuţi Jocul. Nu-i da şansa ţarului de a alege pe altcineva în afară de tine.

Membrele lui Nikolai se lichefiară. Sau, cel puţin, aşa le simţea el.

— Trebuie s-o omor?

— Credeai că magul care pierde va ajunge pur şi simplu să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi?

— Eu… Păi, ce altceva să fi crezut? Niciodată până acum n-ai făcut vreo aluzie la asta.

— Ţi-ai fi continuat pregătirea dacă aş fi făcut-o?

Nikolai se mulţumi să se uite lung la ea.

— Aşa mă gândeam şi eu. Animalele din cameră reprezintă lecţia ta finală. Dacă vrei să ai şansa să câştigi adevăratul Joc, ai face mai bine să te obişnuieşti cu sângele de pe sufletul tău.

Şi, zicând acestea, Galina descuie ultimul zăvor şi îl îmbrânci pe Nikolai de partea periculoasă a uşii.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Vika se aştepta ca Bolşebnoie Duplo să fie o scorbură enormă de copac, dar în acel loc prăfuit nu se găseau copaci. De fapt, nu era niciun fel de gaură, ci numai baza abruptă de granit a Muntelui Tiho, cerul vast, acoperit de nori, şi liniştea descurajantă a singurătăţii. Însă după o călătorie de trei zile, tatăl ei jură că acolo era locul unde trebuiau să se afle.

Vika şi Serghei ajunseseră călare la munte, cu mai multe ore în urmă, după ce îşi petrecuseră noaptea precedentă la un han din satul Oredej, aflat în apropiere. Galina şi celălalt mag nu se zăreau nicăieri. Iar ţarul, îi explicase tatăl ei, avea să fie ultimul care să sosească, deoarece ţarii nu aşteptau pe nimeni.

Dacă Vika şi Serghei ar fi putut să se evanescentizeze, ar fi durat mult mai puţin. Vika mai că izbucnise în râs gândindu-se la asta. Transportarea prin evanescenţă necesita cantităţi enorme de putere, energie şi concentrare. Trebuia să te dizolvi complet, apoi să convingi vântul să te poarte către destinaţia ta – în tot acest timp păstrând toate componentele disipate din tine aproape una de cealaltă – şi, în final, să te reasamblezi şi să te materializezi. Vika reuşise o singură dată să se evanescentizeze şi se deplasase numai o jumătate de metru când, cuprinsă de panică, se reasamblase. Îşi petrecuse restul zilei dormind neîntoarsă pe malul pârâului Preobrajenski.

Totuşi, această călătorie la Bolşebnoie Duplo fusese obositoare în sine. Tatăl ei insistase ca Vika să fie camuflată din minutul în care părăsiseră copacii aurii de pe Insula Ovcinin, deoarece nu ştiau când s-ar fi putut întâmpla să-şi încrucişeze drumul cu sora lui şi cu elevul acesteia. Era vital ca Vika să nu-şi dezvăluie identitatea

faţă de celălalt mag, căci aşa avea să-i fie mai greu acestuia să o rănească pe Vika în Joc, în cazul în care celălalt mag nu ştia cine era şi, prin urmare, în cine să ţintească.

Astfel că un abur străveziu o înconjura pe Vika, schimbându-i înfăţişarea în orice s-ar fi aşteptat un privitor să vadă. Hangiului din Oredej, care presupusese că femeia ce îl însoţea pe Serghei era soţia acestuia, i se prezentase ca fiind o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în straie ţărăneşti şi cu trăsături aspre, pentru a se potrivi soţului ei. Băiatului de la grajduri care le înşeuase caii i se înfăţişase ca un tânăr, fiul ascultător al unui tată care bombănea întruna. Iar ei însăşi, atunci când trecuseră pe malul unui lac ce îi reflectase imaginea, i se arătase sălbatică şi nemiloasă, înfăţişarea ei exterioară fiind la fel de scăpată de sub control ca şi cea interioară. Ori poate că, *în realitate*, ea chiar aşa arăta.

Pe de altă parte, tatăl ei arăta la fel ca întotdeauna, cu toate că pungile de sub ochi erau mai întunecate şi mai pronunţate. Refuzase să-i îngăduie Vikăi să-şi folosească propria putere pentru a-şi păstra camuflarea, insistând că ea avea nevoie să şi-o conserve pentru Joc. Astfel, Serghei menţinuse câmpul de energie în jurul ei timp de trei zile, ceea ce constituia un stres enorm, care îi solicita la culme aptitudinile. În intimitatea camerei lor de la han, în noaptea care trecuse, Vika îl obligase într-un final să dea drumul camuflării, astfel încât să se poată odihni cât de cât. Numai atunci se înduplecase. Dar refăcuse camuflarea de îndată ce se trezise în acea dimineaţă.

Acum se apropia jurământul. Sub ce înfăţişare avea s-o vadă adversarul ei? Oare el sau ea avea o acoperire similară? Şi, dacă da, ce avea Vika să vadă?

Cu o oră înaintea ceremoniei, la orizont apăru o trăsură galben-deschis. Nu se legăna pe solul pietros care ducea către Muntele Tiho şi nu scotea niciun zgomot. Când trăsura se apropie, Vika observă că roţile acesteia nu atingeau, de fapt, pământul, cu toate că potcoavele cailor o făceau. Nu exista niciun vizitiu.

Caii îşi reduseseră trapul, iar trăsura se opri. O serie de trepte se derulară cu o fluturare, asemenea unui acordeon făcut din hârtie. Oare aveau să fie suficient de robuste încât să susţină greutatea ocupanţilor atunci când ar fi coborât?

Portiera se deschise şi o botină elegantă cu toc îşi făcu apariţia. Aidoma roţilor trăsurii, proprietara nu simţea nevoia să adeverească existenţa gravitaţiei. Rămase în suspensie deasupra treptelor din hârtie şi pluti în jos. Chiar şi atunci, picioarele ei nu luară contact cu pământul.

Vika se strâmbă. Şi ea putea să leviteze, fireşte, dar nu-i trecuse niciodată prin minte s-o facă mereu. Părea mai degrabă o vanitate. Ori o aroganţă. De fapt, amândouă.

Când dădu cu ochii de Serghei, femeia îşi înclină capul, păstrându-şi pălărioara perfect aşezată pe buclele ei castanii. Îşi ridică marginea rochiei voluminoase şi făcu o reverenţă, deşi uşor ironică.

— *Bonjour, mon frère*[11], îl salută ea. Aş zice că n-ai mai îmbătrânit nici măcar cu o zi în cele două decenii şi jumătate de când nu ne-am mai văzut, dar ar fi o minciună sfruntată, aşa că n-o voi face. Totuşi, tu poţi să spui asta despre mine, dacă îţi face plăcere.

Serghei rămase cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele bine înfipte în pământ.

— Bună, Galina! Eşti, într-adevăr, la fel ca întotdeauna, dacă nu în înfăţişare, cel puţin în maniere.

În spatele Galinei, din trăsură ieşi un băiat. Nu avea niciun fel de culoare şi, de fapt, niciun fel de substanţă. Era o umbră, dar fără o persoană în carne şi oase pe care s-o urmeze. Băiatul nu atinse treptele din hârtie cu încălţările sale în timp ce coborî, însă, de vreme ce era doar o siluetă, greutatea sa nu prea conta. Remarcabil. Vika nu-şi putea desprinde privirea de la el.

Băiatul se întoarse mai întâi spre Serghei, îşi scoase jobenul şi se înclină. Serghei mormăi, dar se înclină şi el, neputând să-şi justifice lipsa de politeţe faţă de un băiat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Umbra făcu o piruetă spre

[11] ,,Bună ziua, frate”, în lb. franceză.

Vika şi se plecă şi în faţa ei.

Şi ea se înclină, dar, de vreme ce el nu avea trăsături faciale, nu-şi putea da seama dacă văzuse plecăciunea ei prin camuflaj.

— Magul Unu, îi zise Serghei Vikăi, fă cunoştinţă cu Magul Doi.

Galina ţâţâi.

— Dimpotrivă. Al meu e Magul Unu. A ta e Magul Doi.

— Ba deloc. Fiica mea este Unu.

— Ah, dar eu sunt mai mare decât tine, frăţioare, şi cred că vârsta face ca pupilul meu să fie Magul Unu.

— Ei bine, eu…

— E ridicol, interveni Vika. Eu voi fi Doi, iar el poate să fie Unu. Arătă spre băiatul-umbră: Oricum, ce importanţă are?

Galina zâmbi, dezvelindu-şi dinţii.

— Magul Unu face prima mişcare.

Vika se încruntă.

— Ştiu *asta.* Pur şi simplu vreau să spun că pentru mine nu contează dacă eu merg prima sau nu.

Galina îi aruncă o căutătură încruntată Vikăi, de parcă fata ar fi fost o pietricică în pantoful ei. O pietricică fără însemnătate, dat fiind faptul că picioarele Galinei nici măcar nu atingeau pământul.

— Cam orgolioasă eleva ta, nu-i aşa, frate?

Nu e de mirare că tata n-o place. Dacă am o părere bună despre mine este pentru că e binemeritată. Vika făcu un pas spre Galina, dar vârful pantofului ei se împiedică de o piatră şi ea căzu în faţă.

Băiatul-umbră o prinse de braţ, apucând-o ferm, dar cu blândeţe.

În secunda în care o atinse, umbra lui pâlpâi şi sinele său adevărat ieşi fulgerător la suprafaţă. Vikăi i se tăie răsuflarea.

O, cerule, era chipeş, cu părul lui ca abanosul şi ochii negri ca tăciunele, cu faţa atât de precis dăltuită, încât Vika putea să-şi închipuie unealta care îl crease. Şi scânteile care dansau prin harul lui magic! I se făcu pielea

de găină acolo unde o ţinea, cu toate că exista o mănuşă şi o mânecă între ei. Înlăuntrul Vikăi, totul palpita.

O jumătate de secundă mai târziu, el îi dădu drumul braţului şi redeveni o umbră.

Vika îşi coborî pleoapele. *Oare mi l-am imaginat?* se întrebă ea, cu toate că încă vibra de la atingerea lui.

Dar nu, fusese prea frumos. Nici măcar imaginaţia bogată a Vikăi n-ar fi putut să creeze *asta.*

— Te simţi bine? o întrebă băiatul.

Nu putu să găsească răspunsul potrivit – ceea ce era un miracol în sine, căci Vika rareori rămânea fără cuvinte –, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Băiatul se înclină şi se întoarse la locul său, alături de Galina. Era ca şi cum nu şi-ar fi dat seama ce se petrecuse atunci când se atinseseră. De fapt, retragerea sa era atât de potrivită, încât părea să aibă de-a face mai degrabă cu eticheta – să nu-şi ţină mâna pe Vika mai mult decât se cuvenea, să se asigure că nu era rănită – decât cu teama sau cu competiţia.

Galina pufni în direcţia lui Serghei.

— Nu înţeleg cum te-aştepţi ca ea să câştige, dacă nici măcar nu e în stare să se ţină pe picioare.

Serghei îi aruncă o căutătură urâtă.

— E o minune că elevul tău are asemenea maniere impecabile, dat fiind faptul că profesoarei lui îi lipsesc cu desăvârşire.

Galina ridică din umeri.

Ei nu remarcaseră şovăirea trecătoare de pe faţada băiatului-umbră. Sau în stăpânirea de sine a Vikăi.

În depărtare, tropotul de potcoave şi huruitul roţilor de trăsură anunţau sosirea ţarului. Pe măsură ce se apropia, pământul tremura. Era precedat, flancat şi urmat de zeci de soldaţi din Garda sa.

Nu mai e timp să mă gândesc la băiat, îşi spuse Vika. *Cel puţin, nu la felul în care arată.* Nu recunoştea cum o făcea să se simtă, tremurând toată şi tânjind înlăuntrul ei, căci nu putea. *E vorba despre Joc acum.*

Trăsura aurită se opri în faţa lor într-un nor de praf. Vika

socotise că trăsura Galinei era drăguţă, dar aceasta era de-a dreptul magnifică. Portiera era împodobită cu o pictură a Palatului de Vară, mânerul fiind gâtul graţios al unei lebede. Blazonul ţarului – un vultur bicefal negru, purtând coroana imperială şi strângând în gheare un sceptru şi un glob cu o cruce, *globus cruciger*[12] – împodobeau panourile de lângă portieră. Chiar şi acoperişul era ornat cu spirale de aur şi versiuni mai mici ale vulturului bicefal. Frumuseţea trăsurii era extraordinară şi Vika se întrebă dacă fostul Mag Imperial o făcuse să apară prin formule magice.

Garda ţarului îşi ocupă poziţiile în jurul trăsurii, hotărâtă să-l apere dacă ar fi fost necesar. *Nu are încredere în noi*, gândi Vika. Şi era pentru prima oară când înţelegea cu adevărat că lucrurile pe care ea le putea face nu erau doar fascinante, ci şi posibil letale. Se înfioră gândindu-se la propriul ei potenţial; dacă era să fie cinstită, o mică parte din ea era chiar încântată.

La semnalul căpitanului, vizitiul sări de pe capră, coborî treptele din lemn lustruit şi deschise portiera trăsurii.

Serghei şi băiatul-umbră făcură o plecăciune până la pământ, iar Vika şi Galina, o reverenţă pe cât de adâncă le-o permiteau fustele. Toţi patru rămaseră cu genunchii îndoiţi în timp ce paşii greoi ai ţarului bufniră pe trepte.

El înaintă încet, oprindu-se în faţa fiecăruia dintre ei, ca şi cum ar fi vrut să memoreze detaliile cefelor aplecate pentru o relatare ulterioară sau ca şi cum s-ar fi gândit la decapitarea lor imediată. Vika se înfioră iar, deşi, de data asta, ca reacţie faţă de puterea ţarului, nu a ei.

Ţarul rămase cel mai mult în faţa Vikăi. Oare era contrariat de camuflajul ei? Nu ştia. Dar într-un târziu, după ceea ce părea a fi o veşnicie, trecu mai departe, strivind pietrişul sub tălpile cizmelor sale.

— Vă rog să vă ridicaţi, le ceru ţarul.

Serghei şi Galina se ridicară primii, urmaţi de Vika şi de

[12] *Globul cruciger,* globul purtător de cruce, este un simbol creştin, utilizat ca însemn regal pentru încoronare în mai multe monarhii din Europa.

băiatul-umbră.

— Bine aţi venit, magilor, zise ţarul şi vocea lui de bariton reverberă în peretele muntelui. Sunt încântat să iniţiez primul Joc al Coroanei din secolul al nouăsprezecelea. Aştept cu nerăbdare să fiu martorul a ceea ce puteţi face.

Şi, zicând acestea, păşi drept către peretele Muntelui Tiho şi dispăru.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nikolai rămase cu gura căscată atunci când ţarul se făcu nevăzut în stâncă. Era granit, din câte îşi putea da seama. Cum făcuse ţarul asta? Oare era şi el înzestrat cu magie?

Galina îl pocni pe Nikolai peste ceafa, iar el fu nevoit să facă o mişcare rapidă pentru a-şi prinde jobenul-umbră înainte să cadă pe pământul prăfos.

— Închide gura. Ai să-nghiţi un roi întreg de ţânţari dacă ai să tot căşti gura în felul ăsta, îl admonestă ea. Care parte din *Bolşebnoie* n-o înţelegi? Muntele e vrăjit, nu ţarul. Acum hai să continuăm, înainte ca soarele să apună de tot.

Îşi dădu ochii peste cap şi intră în stâncă. Dispăru şi ea. Celălalt mag – fata – ridică din umeri şi plonjă în munte, cu tatăl urmând-o îndeaproape.

Nikolai rămăsese singur afară, cu Garda ţarului. Ei n-aveau de gând să-l urmeze? Însă privi de la un soldat la altul şi fiecare dintre ei stătea zgâindu-se în gol, cu spinările drepte, dar cu membrele relaxate, fără niciun fel de expresii pe chipuri. Nici măcar nu clipeau.

Magia Muntelui Tiho îi încremenise în timp.

— Presupun că, în cazul ăsta, numai eu am mai rămas, murmură Nikolai.

Avea sens. Garda nu era implicată în magie; erau oameni obişnuiţi, iar Bolşebnoie Duplo trebuia ascuns de ei, exact aşa cum trebuia să fie şi tot ceea ce făcea Nikolai (şi fata, şi Galina, şi fratele ei). Nikolai aruncă o ultimă privire armatei neînsufleţite, apoi se avântă în granit.

Ieşi pe partea cealaltă într-o peşteră, fără nicio zgârietură sau urmă de praf pe silueta sa de umbră. Rămase din nou cu gura căscată, iar de data asta n-o închise. Merita să înghită pentru asta ţânţari.

Aşadar, de aceea se numeşte Scorbura Fermecată.

Interiorul muntelui nu era făcut din piatră. Era în întregime cioplit din lemn. Lemn vechi, neted, lustruit, ca interiorul unui copac magic.

— *Incroyable,* rosti el în şoaptă, în timp ce înainta grăbit printr-un tunel lung pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Se prea poate ca pereţii peşterii să fi fost făcuţi din lemn, însă străluceau la fel de viu de parcă ar fi fost plămădiţi din chihlimbar şi agate. Stalactite din lemn atârnau din tavan, picurând, aproape imperceptibil, apă minerală, iar stalagmitele se ridicau din pământ asemenea unor războinici de culoarea mierii.

Inima magiei din Rusia.

De fapt, aerul era atât de dens din pricina ei, încât Nikolai de-abia se putea mişca. Şi cu toate că puterea sa era înviorată de faptul că se afla în Bolşebnoie Duplo – magia pe care o avea mereu în vârful degetelor se intensificase de îndată ce intrase în Scorbură –, el era, în mod paradoxal, şi încetinit de aceasta. Ceilalţi mergeau prin magia străveche neabătuţi, însă forma de umbră a lui Nikolai se lupta să-şi facă loc prin materia la fel de densă ca el. Iar jobenul său umbră îi tot cădea.

Ţarul conducea grupul, coborând în peşteri cu nimic altceva decât un mic cufăr din lemn de stejar în braţe. *Probabil că magia de aici îl apără,* se gândi Nikolai. Nu-l mai văzuse niciodată pe ţar neînsoţit de Garda sa.

Galina plutea după ţar, urmată de fratele ei, apoi de Magul Doi. Nikolai se împingea prin ceaţa magiei, ţinând aproape, dar nu prea mult, în urma fetei. Ea avea în jurul ei un camuflaj pentru inducerea în eroare, însă efectul se pierduse asupra lui, căci el ştia deja cine era. Nikolai o putea vedea limpede: părul ei roşu, cu o singură şuviţă neagră, căzându-i pe spate în bucle mari, ca un văl de fum şi flăcări; umerii ei înguşti, aduşi în faţă în vreme ce se apleca pe sub tavanul scund al peşterii; şi rochia ei verde din satin, demodată de cel puţin un deceniu, însă, cumva, elegantă pe ea şi câtuşi de puţin ciudată. Totuşi, ar fi putut să fie îmbunătăţită cu o panglică legată în jurul taliei. De preferat galbenă.

Dacă Nikolai n-ar fi apărut pe Insula Ovcinin şi n-ar fi văzut ce putea fata să facă, ar fi fost indus în eroare de înfăţişarea ei. Însă, la fel ca în cazul lorişilor pe care îi adusese Galina în camera lui cu trei zile în urmă, cele mai mici creaturi, care arătau cel mai nevinovat, erau şi cele mai letale.

Grupul pătrunse adânc în caverne, urmând un drum cotit şi sinuos, până ce ajunseră la o peşteră mare. În ea, exista un ciot de copac luminiscent, ca un tron, completat cu stalagmite din lemn care se ridicau pentru a forma spătarul şi cu ramuri lungi şi drepte care semănau cu braţele unui fotoliu. Muchiile acestora erau prea noduroase pentru a fi făcute de mâna omului, şi totuşi, prea potrivite pentru a fi naturale. Nikolai scutură din cap în faţa frumuseţii lui Bolşebnoie Duplo.

Ţarul se duse spre tron şi se aşeză pe el. Lumina din peşteră deveni mai puternică, schimbându-se dintr-un roz prăfuit într-un roz perlat. Făcu un gest cu mâna, invitând magii să păşească în faţă, iar Nikolai şi fata se supuseră. Galina şi fratele ei rămaseră însă mai în spate.

— Presupun că mentorii voştri v-au informat cu privire la regulile şi formatul Jocului, spuse ţarul, dar am să vi le repet pentru ca totul să fie clar. Jocul este o etalare de iscusinţă şi o demonstraţie de strategie şi tărie de caracter. Scopul este să-mi arătaţi de ce meritaţi să deveniţi Magul meu Imperial – sfătuitorul meu pentru toate lucrurile, de la război la pace şi orice între ele. Jocul va avea loc în Sankt Petersburg şi voi veţi executa pe rând vrăji. Nu există nicio restricţie cu privire la forma de magie pe care o alegeţi, numai să nu-i alarmaţi sau să le faceţi rău oamenilor din oraş.

Cum să nu, se gândi Nikolai. *Aşadar, fără crocodili care să înoate liberi prin canale.*

— Fiecare mag va avea cel mult cinci runde, continuă ţarul. În calitate de judecător, pot să declar învingătorul în orice moment al Jocului sau pot să aştept până ce toate cele zece runde se vor fi încheiat. Nu uitaţi, mişcările voastre vă vor dovedi nu doar puterile, ci şi caracterul şi

cât de potriviţi sunteţi pentru a sluji imperiul. Impresionaţi-mă.

Se uită la Nikolai şi la fată de pe tronul său pâlpâitor. Ţarul nu putea de fapt să vadă dincolo de faţadele lor, însă fără doar şi poate că aşteptările sale le penetrau camuflajele. Înlăuntrul umbrei sale, Nikolai se strânse puţin.

— Pentru a începe Jocul, zise ţarul, noi…

— Maiestatea Voastră Imperială, vă rog să mă iertaţi, îl întrerupse fata. Am o întrebare.

Nikolai se foi în locul lui. Oare fata era chiar aşa de îndrăzneaţă încât să-l întrerupă pe ţar?

— Ce este? se răsti ţarul.

Sub camuflajul ei, fata era netulburată. Cu adevărat îndrăzneaţă.

— De ce trebuie ca Jocul să se încheie cu o moarte? Înţeleg că Magul Imperial trebuie să fie unicul canal de magie, dar de ce nu se poate ca un mag să câştige, iar celălalt să se dea la o parte?

Ţarul pufni.

— Şi ce anume să facă celălalt mag? Să se retragă într-un sat şi să promită că nu va mai folosi niciodată magia? Ori să se mute în altă ţară şi să nu mai aibă acces la izvorul nesecat al Rusiei? Ai putea să faci asta? Să renunţi la tot ceea ce eşti, în schimbul vieţii tale?

Preţ de o clipă, fata medită la asta. Apoi ridică privirea.

— Dacă n-aş putea să fiu mag, asta n-ar fi viaţă, Maiestatea Voastră Imperială.

— Întocmai.

— Aşadar, pur şi simplu, la sfârşit îl veţi executa pe unul dintre noi?

Nikolai rămase cu gura căscată. Ea chiar îl chestiona din nou pe ţar?

Fata stătea cu braţele încrucişate la piept.

Ţarul o privi lung de pe tronul său arboricol şi clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că ea îl întrerupea din nou şi făcea asta pentru a întreba tocmai despre organizare. Se ridică de pe tron, dominându-i prin

înălţime pe toţi.

— Când voi declara învingătorul, însăși magia Jocului îl va elimina pe celălalt mag. Chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, n-aş declara învingătorul după ce voi veţi fi avut fiecare cinci runde, Jocul va lua decizia pentru mine şi unul dintre voi va dispărea. Rusia va avea doar un singur Mag Imperial pentru a mânui întreaga forţă a magiei sale. S-a înţeles?

Fata părea netulburată. De fapt, îşi ţuguie buzele, ca şi când s-ar fi gândit la răspunsul ţarului. *De parcă ar contempla posibilitatea ca vorbele ţarului să nu fie categorice,* se gândi Nikolai. Fata era plămădită din îndrăzneală. Sau din nesăbuinţă.

— Înţeleg, zise ea într-un final. Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră Imperială.

— Dacă nu mai este nimic…

Ţarul se opri suficient cât să se uite urât la fată, ca şi când ar fi provocat-o la o nouă întrerupere. Era clar că o nouă întrerupere ar fi fost urmată de consecinţe.

Dar fata tăcu.

— Bine. Atunci, să începem jurământul.

Ţarul deschise cufărul din lemn de stejar pe care îl adusese cu el în peşteră. Un pergament îngălbenit şi un toc negru ieşiră plutind de dinăuntru. Pergamentul se derulă singur şi, atât Nikolai, cât şi fata făcură un pas înapoi. Jocul avea propria sa magie vie.

Pergamentul plană alături de ţar, iar el citi instrucţiunile decolorate de timp.

— Bolşebnoie Duplo a fost impregnat cu farmece străvechi, care vă vor lega de Joc şi de Rusia. Acum, arătaţi-vă adevăratele personalităţi.

Nikolai îi aruncă fetei o privire. Trebuiau să-şi păstreze amândoi camuflajele în jurul lor, dar să deschidă farmecele astfel încât numai ţarul să-i poată vedea. Acesta trebuia să ştie cine avea să fie următorul mag.

Şi fata se uită la Nikolai.

Nikolai îşi desprinse privirea şi se uită înainte. Avu grijă să-şi protejeze stratul de umbră – poate că el ştia

identitatea fetei, dar ea n-o ştia pe a lui – şi deschise o cale pentru ca ţarul să-l vadă.

Oare ţarul avea să-l recunoască drept prietenul lui Paşa? Sau nu, dat fiind că ţarului nu-i păsa câtuşi de puţin de relaţiile sociale ale fiului său? Pe el îl interesa numai să-l implice pe Paşa în chestiuni importante pentru pregătirea sa ca ţarevici.

Ţarul îl privi pe Nikolai mijind ochii, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de unde îl ştia. Un moment mai târziu, păru să realizeze unde îl mai văzuse pe Nikolai şi se încruntă.

— Interesant, spuse.

Țarul bătu darabana cu degetele în braţul din lemn al tronului său. Apoi îşi drese glasul şi continuă, ca şi când prezenţa celui mai bun prieten al fiului său în toiul unei bătălii magice pe viaţă şi pe moarte n-ar fi fost nimic ieşit din comun. Desigur, avea noimă ca ţarul să pară netulburat de această turnură a evenimentelor. În cariera sa întâlnise cu siguranţă surprize mult mai mari. Sau poate că ţarului nu-i păsa cu adevărat că Nikolai era unul dintre magi. *La urma urmelor, cine sunt eu dacă nu un băiat de rând care s-a întâmplat să devină prieten cu fiul său?*

— Repetaţi după mine, le ceru ţarul Vikăi şi lui Nikolai, în timp ce citea din Pergamentul Rus.

În felul acesta, jur credinţă ţarului,
Şi promit să mă supun regulilor Jocului,
Un duel al vrăjilor, până ce este declarat un învingător.
Faţă de aceasta şi de toate tradiţiile de aici dinainte stabilite, îmi iau angajamentul
De mag în Jocul Coroanei.

Nikolai şi Vika repetară jurământul la unison. Nikolai menţinu un ton egal, însă vocea ei reverberă prin peşteră, ca şi când încerca deja să-l învingă în acest moment inaugural al locului.

Însă Nikolai avu puţin timp să se gândească la asta, căci

de îndată ce rosti ultimele cuvinte ale jurământului, o căldură dogoritoare îl arse pe piele, imediat sub clavicula stângă.

— Ce dra…!

Se opri înainte de a da drumul unei serii de înjurături în faţa ţarului, dar nu suficient de repede încât să-şi salveze demnitatea.

O pereche de baghete încrucişate apărură pe pieptul lui Nikolai, ca şi când ar fi fost arse de un fier înroşit în foc. Chiar şi după ce însemnarea luă sfârşit, cicatricea tot mai strălucea roşu-oranj pe pielea lui, ca un jăratic viu. Nikolai îşi muşcă obrazul pe dinăuntru ca să-şi înăbuşe durerea.

Fata nu protestase, nu ţipase şi nici nu scosese vreun alt sunet, cu excepţia unui icnet scurt. Nikolai se înroşi, atât de la căldura proaspetei cicatrice, cât şi de la slăbiciunea sa comparată cu cea a acestei fete îndrăzneţe.

— Cine este Magul Unu? întrebă ţarul.

— Eu sunt, reuşi Nikolai să răspundă printre dinţii încleştaţi, cu cicatricea încă uşor portocalie pe pielea lui.

Ţarul încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Baghetele vor arde până ce vei fi făcut prima mişcare în Joc. Apoi vor rămâne în stare latentă în timp ce va fi rândul Magului Doi. Vor căpăta iar viaţă pe pielea ta odată ce rândul ei se va fi isprăvit. Aşa vei şti că e din nou timpul să faci o mişcare. Baghetele vor deveni tot mai fierbinţi dacă va dura să-ţi execuţi turul. Şi dacă se scurge prea mult timp – dacă îl vei tărăgăna sau, din alt motiv, vei refuza să închei Jocul –, cicatricea se va aprinde şi în cele din urmă te va mistui.

Nikolai se cutremură. *Dispariţie prin flăcări.*

— Aşa se termină Jocul? întrebă fata.

Ţarul nici măcar nu catadicsi să pară surprins că îl întrerupsese. Ar fi fost mai surprinzător în acest moment dacă ea n-ar fi făcut-o.

— Magul care pierde va arde spontan?

— Da. Cicatricea îl va incinera pe învinsul Jocului.

— Va fi rapid, spuse calm tatăl ei.

Totuşi, lui Nikolai îi trecu prin gând că nu fata era cea

care avea nevoie să fie liniştită, ci mai curând însuşi mentorul ei.

Țarul dădu scurt din cap.

— Mentorii voştri v-au învăţat ce au putut, iar acum, după cum dictează tradiţia, şi pentru a ne asigura că loviturile din Joc vă aparţin vouă şi numai vouă, mentorii vor fi exilaţi la marginea imperiului până ce va fi declarat un învingător. Dar, mai întâi, le este permis să vă ofere un dar de despărţire. Ţarul se întoarse spre Galina şi fratele ei: Aveţi un minut să vă luaţi rămas-bun.

Tatăl fetei îşi schimbă centrul de greutate de pe călcâie pe vârfuri, de parcă ar fi chibzuit dacă să se ducă spre fată, însă se lăsă din nou pe călcâie şi rămase ferm locului.

— Exersează în fiecare zi în care nu este rândul tău, o sfătui el. Să dormi destul şi să mănânci suficient. Verifică ascunzătoarea noastră – ştii tu unde este – dacă ai nevoie de bani…

— Tată…

El ridică o mână.

— Şi poartă asta. N-o scoate.

Smulse de la încheietura mâinii sale o brăţară împletită din piele şi i-o întinse. Ea şi-o petrecu în jurul mâinii şi brăţara se ajustă pe loc. Fata tresări.

— Ce este asta?

— O amuletă pentru noroc, ca să zicem aşa. Îi întoarse spatele, reprimându-şi în mod vizibil emoţia, şi adăugă: Ne vom revedea în curând, draga mea.

Fata îşi atinse colierul de la gât.

— Îţi promit.

Galina zâmbi cu superioritate înspre fratele ei. Apoi pocni din degete şi un pumnal vârât în teacă apăru în mâinile de umbră ale lui Nikolai.

— Darul pe care ţi-l las este un nou cuţit, îi zise ea. Când vei găsi ocazia potrivită să-l foloseşti, nu-şi va rata ţinta. Aminteşte-ţi toată pregătirea pe care ai primit-o; să ucizi nu este atât de greu şi este calea cea mai directă.

Nikolai se încruntă, deşi nimeni nu-l putea vedea făcând asta în forma sa actuală de umbră. Nu se putea decide să

se uite la fată.

— Şi să nu-ţi ia prea mult să învingi, continuă Galina. Nu-mi place să fiu închisă într-un loc uitat de lume cu fratele meu nesuferit şi solitar. Ah, şi încearcă să nu enervezi personalul casei cât timp voi fi plecată.

Nikolai oftă. Ştiuse dintotdeauna, din ziua în care Galina venise după el în stepă, că ea n-avea să fie ca o mamă pentru el, dar, totuşi, sperase la ceva mai mult decât atât înainte ca ea să-l conducă la Joc şi, poate, spre moarte. Însă Galina deja aluneca departe de el.

Fratele ei îi oferi braţul şi, cu toate că ea strâmbă din buze cu dispreţ, îl acceptă.

— Sper că nu este prea frig acolo unde mergem, comentă ea.

— Sper că nu ai de gând să te plângi tot timpul, ripostă el.

— Oh, dacă te deranjează, *mon frère,* o voi face. Neîncetat.

Praful începu să se învârtejească în jurul lor, mai întâi ca particule separate, şi apoi, prinzând viteză, ca o tornadă opacă. Furtuna îi înghiţi înlăuntrul ei pe cei doi mentori, iar Nikolai, fiind cel mai aproape de locul în care stătuseră ei, trebui să-şi ducă mâna la ochi pentru a şi-i feri. Vârtejul deveni mai înalt şi mai rapid, iar când aproape că atinse tavanul peşterii, ţâşni afară în labirint, urletul vântului reverberând asurzitor.

Şi apoi dus a fost, dincolo de Bolşebnoie Duplo şi spre locul în care trebuiau mentorii să aştepte. Numai tăcerea rămase.

— Mai am o singură solicitare, spuse ţarul, de parcă o tornadă magică nu ar fi luat cu ea doi oameni. Săptămâna viitoare este ziua de naştere a ţareviciului. Vă sugerez să consideraţi asta ca temă pentru Joc. Impresionaţi-l ca să mă impresionaţi pe mine.

Nikolai arcui o sprânceană-umbră. Interesant. Poate că țarul ţinea la Paşa mai mult decât lăsa să se vadă, chiar şi în fața lui Paşa însuşi.

— M-am făcut înţeles? întrebă ţarul.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, răspunseră Vika şi Nikolai.

— Bun. După o pauză lungă, ţarul se ridică de pe tronul lui din lemn şi rosti: Atunci, să înceapă Jocul Coroanei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

La o jumătate de continent distanţă, firele înalte de iarbă începură să tremure. Pământul, încă pârjolit la acel început de toamnă, se cutremură într-un nor de praf. O fisură se căscă prin pământul întărit şi o mână zbârcită ieşi la suprafaţă, cu muşchii puternici prinşi de os asemenea cărnii uscate care stă priponită de un stâlp sfărâmicios.

Nu dură mult până ce apăru şi restul trupului Aijanei. În timpul mulţilor ani petrecuţi sub pământ, Aijana furase lent, chinuitor, energie de la viermi şi larve ca să o contopească într-o forţă de viaţă suficient de puternică pentru a o reînvia. Acum, ieşi din pământ şi se întinse, cu membrele ţepene din cauză că era moartă – ba nu, *aproape* moartă –, după care îşi scutură pământul de pe pielea zbârcită.

Trase aer în piept printre dinţi (sau printre dinţii care îi mai rămăseseră) şi îşi întoarse privirea de la pielea uscată care îi atârna pe corp. *Pielea este cea mai puţin importantă,* îşi aminti ea. *Ceea ce contează este că pe dinăuntru sunt vindecată.*

Dar de ce acum? Aijana strânsese fărâme de energie atât de mult timp, însă nimic până în acest moment nu putuse să o elibereze pe deplin de semi-somnul ei de descompunere. Ce fusese acel ceva care înclinase balanţa în lumea ei?

Aijana sorbi din priviri nesfârşitul orizont din jurul ei. Întinse mâinile spre cer, pocnindu-şi încheieturile şi zornăindu-şi oasele dureroase.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce era acel ceva care o trezise.

Însă, indiferent ce eşti, gândi ea, *te voi găsi*.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În timp ce ţarul era plecat cu treburi, Paşa se strecură afară din Sankt Petersburg. Citise *Misticii ruşi şi ţarii* în întregime, de două ori, şi era hotărât să se întoarcă pe Insula Ovcinin pentru a o căuta pe fata misterioasă din pădure.

Voise să-l convingă şi pe Nikolai să întreprindă călătoria cu el, în pofida reacţiei prietenului său la ultima lor întâlnire cu fata plămădită din fulgere, dar când Paşa îl căutase la casa contesei Zakrevskaia, o servitoare îl informase că Nikolai plecase.

Acesta era motivul pentru care Paşa venise singur pe Insula Ovcinin. Dacă Nikolai nu-l putea însoţi, nu voia pe nimeni altcineva în preajma sa. Totuşi, poate că era mai bine aşa. Asta îi dădea lui Paşa mai multe şanse s-o investigheze pe fata cu fulgerele de unul singur.

Însă, în timp ce Paşa stătea pe docul micului port al insulei, habar n-avea unde să caute. Prins de adrenalina găsirii fetei, nu reuşise să facă niciun plan concret în afară de a se furişa din Sankt Petersburg nevăzut.

Presupun că pădurea este un loc bun în care să încep, gândi el. Deşi, unde anume în pădure? Acelaşi loc cu rugul? Ce bine era dacă putea să-l găsească fără ca o furtună cu descărcări electrice să-i indice direcţia. Un alt loc, întrucât exista posibilitatea ca ea să nu locuiască de două ori în acelaşi loc? Dar de ce n-ar face-o? *Misticii ruşi şi ţarii* nu pomenea de regulile ridicării din flăcări magice. Din câte ştia Paşa, nu putea exista decât un singur loc de unde fata cu fulgerele putea să apară.

Cealaltă posibilitate era ca ea să nu fi ieşit deloc din foc, ci, mai degrabă, ca focul să fi ieşit din ea. Sau focul să fi venit *la* ea din fulgere. Sau… fulgerele veniseră *din cauza* ei, ca şi cum ea ar fi fost un magnet pentru furtunile

electrice.

Căpitanul bacului pe care îl luase Paşa debarcă de pe ambarcaţiunea sa şi trecu pe lângă Paşa. Se afla la câţiva metri distanţă, când se întoarse.

— Hei, băiete. Ai nevoie să ajungi undeva?

Paşa îşi îndesă pălăria pe cap, deşi căpitanul bacului nu dăduse vreun semn că l-ar fi recunoscut.

— Nu, domnule. Ei bine, de fapt, caut pe cineva.

Bătrânul marinar pufni şi arătă cu degetul mare peste umăr, în direcţia unei străzi prost pavate care pornea din port.

— În cazul ăsta, trebuie să te îndrepţi într-acolo. Caută Brutăria Cenuşăresei. Ludmila Fanina, brutăreasa, cunoaşte pe toată lumea, precum şi toate bârfele din târg. De asemenea, face o pâine Borodinski de te lingi pe degete. Asta şi vreo doi heringi marinaţi, şi-ai să fii sătul zile-n şir.

Paşa lăsă capul în jos.

— Vă mulţumesc, domnule. Păi, în cazul ăsta, mă duc la brutărie.

— Ultimul bac spre ţărm pleacă în amurg.

Căpitanul îi făcu semn cu mâna şi continuă să meargă în direcţia opusă, spre o clădire dărăpănată de pe doc.

Paşa străbătu strada pe care i-o arătase căpitanul, ridicând cu ghetele lui stratul de praf de pe drum. Aici, aproape de port, erau câteva clădiri, cu toate că peisajul era presărat ici şi colo cu izbe, mici căsuţe din lemn, toate foarte simple, cu excepţia căprioarelor şi peştilor minuţios sculptaţi în jurul ferestrelor şi obloanelor. Se plimbă pe drum, bucurându-se de aerul răcoros al dimineţii şi de posibilitatea de a se plimba la vedere, fără fast şi oameni care să i se plece la picioare.

Odată ajuns în centru, n-avea cum să rateze Brutăria Cenuşăresei. În primul rând, tot satul se întindea pe numai trei străzi în lungime şi pe două în lăţime. În al doilea rând, brutăria nu avea o vitrină obişnuită în faţă, ci mai degrabă un exterior complicat de culoare portocalie, în formă de dovleac umflat. Asta şi mirosul bogat de secară şi aluat

dospit îl anunţară pe Paşa că nimerise unde trebuia.

Deschise uşa şi păşi înăuntru, numai pentru a fi imediat întâmpinat de privirile curioase ale celor şase femei de vârstă mijlocie ce aşteptau la coadă.

Îşi scoase pălăria şi salută, înclinându-şi capul.

— *Bonjour, mesdames.*[13]

Cea mai în vârstă dintre femei execută o reverenţă complicată, care implica ridicarea tivului fustei şi încrucişarea picioarelor de mai multe ori, apoi înclinarea înainte şi înapoi de şi mai multe ori, asemenea unei jucării cu un omuleţ pe arcuri. Paşa făcu ochii mari. Oare ăsta era vreun salut rural? Celelalte femei de la coadă râdeau pe înfundate.

Sau se amuzau pe seama lui? se încruntă Paşa.

— Ah, lăsaţi băiatul în pace! spuse în rusă, de după tejghea, o femeie plinuţă. Nu e vina lui că s-a născut cu căiţă pe cap şi cu un croasant în gură, adăugă ea râzând, un râs robust ca aluatul de *vatruşka*[14] de pe raft, dar îi făcu apoi cu ochiul lui Paşa.

Ha! Destul de cinstit. El le salutase în franceză, în mod clar nu o limbă potrivită la ţară. Paşa îi zâmbi şi el prietenos brutăresei şi femeilor din jur. Apoi încercă din nou, de data asta în rusă:

— *Dobrîi deni.*[15]

Accentul lui era destul de bun; numai pe alocuri existau uşoare urme de franceză. (Germana, spaniola, engleza, finlandeza şi suedeza lui erau şi ele excelente. La urma urmei, lecţiile de la palat prindeau bine la ceva.)

Femeia de după tejghea zâmbea în continuare cu gura până la urechi.

— Nu vă deranjează dacă îl servesc mai întâi pe el, nu-i aşa? le întrebă pe celelalte cliente, cu toate că nu era tocmai o întrebare. Nu se întâmplă în fiecare zi ca Brutăria Cenuşăresei să fie onorată de un asemenea tânăr chipeş.

---

[13] „Bună ziua, doamnelor”, în lb. franceză.

[14] Plăcintă din aluat dospit, umplută cu brânză de vaci cu sau fără stafide sau alte fructe uscate.

[15] „Bună ziua”, în lb. rusă.

Cu ce îţi pot fi de folos?

— Sunteţi Ludmila Fanina?

— Sunt.

— Atunci, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, dacă nu vă e cu supărare. Caut o fată.

Ludmila pufni din pieptul ei generos şi întinse în mod sugestiv o franzelă. Ochii îi sclipeau ghiduşi.

— O fată? Ce să vezi, şi eu sunt fată. Poate eu sunt cea pe care o cauţi.

Femeile izbucniră iar în hohote de râs.

Paşa se înroşi până în vârful urechilor. N-avea nici măcar o căciulă ca să le ascundă. Dacă Garda lui ar fi fost de faţă, ar fi ridicat-o pe Ludmila şi ar fi trimis-o la galere pentru insolenţa ei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să facă o astfel de glumă destrăbălată ţareviciului; nimeni nu l-ar fi pus niciodată într-o astfel de situaţie stânjenitoare pe ţarevici…

Ah! Bine. Ele nu ştiau că el era ţareviciul. *Trebuie să mă port ca un băiat normal. Sau, mai bine zis, trebuie să mă comport ca mine, dar versiunea mea care aş fi dacă n-aş fi ţareviciul.* Şi, de îndată ce Paşa pricepu asta în mintea sa imperială şi nu se mai simţi ofensat, zâmbi. Putea să le facă jocul.

— Dar, doamna mea, îi zise el Ludmilei, care flutura franzela înspre el, cu toate că sunteţi frumoasă ca Afrodita, iar modul în care folosiţi cuvintele este la fel de poetic ca al lui Calliope, trebuie, cu regret, să vă refuz invitaţia. N-aş vrea să-l înfurii pe soţul dumneavoastră.

Femeile din brutărie ţipară şi râseră pe înfundate, cea mai vârstnică schiţă câţiva paşi de dans, iar Ludmila se ţinu strâns de mijlocul ei solid şi tot trupul i se scutură de râs. Plesni tejgheaua de câteva ori, în hohote isterice.

În cele din urmă, când aproape că îşi recăpătase suflul, iar celelalte femei se liniştiseră, chicotind numai ocazional, Ludmila spuse:

— *Touché,* franţuzule. Acum, în legătură cu fata, la cine te referi?

Celelalte femei tăcură de tot şi se uitară la el, aşteptând

răspunsul.

— Ei bine, aici e problema, zise Paşa. Nu ştiu.

— Cum arată?

— Are părul roşu, asemenea celei mai hipnotizante părţi a unei flăcări pâlpâitoare, iar vocea ei este şi melodioasă, dar şi fermă.

Femeile oftară, iar dacă el văzu bine, cea mai vârstnică dintre ele flutură din gene spre el. Ludmila zâmbi cu amabilitate şi tot amuzamentul din expresia ei dispăru.

— Ah, să fii tânăr şi îndrăgostit.

Paşa scutură din cap.

— Nu, vă înşelaţi. N-o iubesc. Nici n-o cunosc bine. Am văzut-o o singură dată şi apoi a fugit.

Femeile oftară iar, dar, de data asta, dădură şi ele din cap, una spre cealaltă, cu superioritate.

— Nu o iubeşti *încă*, îi zise Ludmila.

— Eu…

Ludmila ridică o spatulă pentru a-l reduce la tăcere.

— O cauţi pe Vika.

— Vika, repetă Paşa moale.

— Da, Vika. Locuieşte cu tatăl ei în capătul îndepărtat al insulei, într-un luminiş din pădurea de mesteceni. Dar ea şi tatăl el au plecat într-o călătorie acum câteva zile. Au trecut pe la brutărie înainte să se ducă în port. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Paşa rămase fără aer. Să fi ajuns atât de aproape, şi totuşi să fie atât de departe.

— Oh, prea bine… Nu e nicio problemă, *Madame* Fanina.

Cea mai vârstnică dintre femei chicoti la scăparea lui în franceză. Paşa se corectă în rusă.

— Vă mulţumesc pentru sprijin. Pot să vă recompensez pentru timpul dumneavoastră?

Duse mâna după punga cu monede.

— Nu, tânărul meu franţuz chipeş, plăcerea a fost de partea mea.

Făcând o plecăciune uşoară, Paşa se îmbujoră.

— Măcar permiteţi-mi să cumpăr una dintre faimoasele dumneavoastră pâini Borodinski.

Ludmila radia. Luă o pâine şi o înfăşură în hârtie cafenie, imprimată cu o imagine a dovleacului Cenuşăresei. Legă pachetul cu o sfoară.

Paşa puse o monedă pe tejghea şi vârî pâinea caldă la subraţ.

— *Balşoi spasiba,* spuse, mulţumindu-i nu doar Ludmilei, ci şi întregii încăperi.

Şi, zicând acestea, părăsi târgul şi luă următorul bac, unde îşi petrecu timpul călătoriei spre ţărm mestecând gânditor din pâinea sa şi contemplând orizontul de dincolo de Golful Neva. Murmură în sinea lui „Vika”, şi nu doar o dată.

Când Paşa se întoarse la palat şi după ce-şi liniştise Garda cu o minciună inofensivă despre locul unde fusese – se furişa destul de des, aşa că ei erau obişnuiţi cu dispariţiile sale, dar de fiecare dată intrau în panică –, el îi ceru sticlarului imperial să creeze un dovleac enorm din sticlă pentru a fi trimis ca dar Ludmilei Fanina. Avea să fie semnat *De la Franţuz*.

Apoi Paşa intră în biblioteca palatului şi ceru să nu fie deranjat, se cufundă în fotoliul său şi reciti, pentru a treia oară, *Misticii ruşi şi ţarii*.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Nikolai se zgâia pe fereastra dormitorului său spre Canalul Ekaterinski în timp ce răsucea cuţitul pe care i-l dăduse Galina. În interiorul casei Zakrevski era linişte fără mentorul său. Nu se auzeau ţipete, iar personalul pur şi simplu îţi vedea de treburile sale şi nu-i stătea în drum lui Nikolai. Totuşi, în afara casei, oraşul era agitat din cauza pregătirilor pentru aniversarea de şaptesprezece ani a lui Paşa. În susul şi în josul canalului, ambarcaţiunile cărau secţiuni din tribunele care urmau să fie instalate pentru familia imperială şi alţi nobili. Chioşcurile cu mâncare apăreau peste tot în oraş, vânzând lucrătorilor blinii[16] şi cvas spumos din malţ. Şi peste tot erau afișe postate pe stâlpii de iluminat, care aminteau tuturor că sărbătorirea zilei de naştere avea să dureze toată săptămâna. Era abia duminică.

Energia frenetică de pe străzi şi canale se potrivea cu haosul din mintea lui Nikolai. Dar în timp ce oamenii de afară erau mânaţi de promisiunea sărbătorii, Nikolai era mânat numai de spectrul morţii.

Nu există scăpare de la moarte. Fie voi fi înfrânt şi, prin urmare, voi muri, fie voi triumfa, dar voi trăi cu vina de a fi condamnat la moarte fata. În Joc nu există niciun învingător.

Se auzi un ciocănit uşor la uşă. Nikolai tresări şi scăpă din mână pumnalul, care se înfipse în pervazul ferestrei. Cine era? Poruncise să nu fie deranjat de nimeni, doar dacă nu cumva era ora mesei…

Vrăji ceasul de buzunar să iasă din jiletcă. Oh! Două după-amiază. Era, într-adevăr, ora mesei.

Traversă încăperea şi descuie uşa, crăpând-o doar. Se

[16] Clătite ruseşti.

aştepta să fie una dintre femeile mai în vârstă de la bucătărie, aducându-i o tavă, dar în schimb era Renata. Nikolai aproape că surâse – zâmbetele apăreau greu de când depusese jurământul – şi deschise uşa mai larg.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere să ai companie în timp ce mănânci, zise ea, strecurându-se în cameră cu o tavă încărcată cu *bouillon*[17]*,* pui *à l'estragon*[18] şi tartă cu mere.

Închise uşa în urma ei.

Nikolai luă tava de la ea şi se încruntă.

— Aşteptăm oaspeţi?

În calitate de „proiect caritabil" al Galinei, Nikolai mânca de obicei ce mâncau şi servitorii, cu excepţia cazurilor când ea avea musafiri. Numai atunci ajungea să ia parte la asemenea mese generoase.

— L-am convins pe bucătarul şef că ai nevoie să te mai înveseleşti şi că un prânz drăguţ ar putea să dea roade.

— Eşti prea bună cu mine.

— Ştiu.

Renata zâmbi în timp ce elibera un spaţiu pe biroul arhiplin al lui Nikolai, presărat cu hârtii boţite, pline de idei pentru Joc, la care renunţase. Împături o faţă de masă pentru a se potrivi pe micul pătrat de spaţiu liber.

— Nu mi te alături? o întrebă Nikolai.

— Deja mi-am mâncat piroştile[19] şi brânza în bucătărie.

— Refuz să mănânc dacă nu mănânci şi tu.

Renata îşi încreţi nasul şi netezi o cută de pe faţa de masă.

— Nu fi dificil.

— Nu sunt. Sunt politicos.

— Contesa o să-mi ia capul dacă află că am mâncat din mâncarea asta.

— Contesa este indisponibilă. Un ciclon magic a indisponibilizat-o.

Renata rânji. Nikolai puse tava pe faţa de masă.

---

[17] Supă de vită.

[18] Cu tarhon.

[19] Colţunaşi.

— După tine, *mademoiselle.*

Ea şovăi.

— Este în regulă, Renata. Îţi promit. N-ai să te transformi într-o broască dacă mănânci ceva.

— Nu e asta… este… N-am mâncat niciodată până acum asemenea minunăţii. Dar n-ai cum să-nţelegi.

— Crede-mă, înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Încă îşi amintea de prima lui cină formală din acea casă după ce Galina îl luase din stepă. Un personaj de seamă de la Moscova se afla în vizită, iar familia Zakrevski – contele încă trăia pe atunci – dăduse un festin cu supe şi stridii şi fazan fript, atât de diferit de porţiile rare de oaie tare cu care crescuse Nikolai. Dar ceea ce-şi amintea cel mai bine era *crème brûlée*, o şarlotă extravagantă, garnisită cu un strat de zahăr caramelizat ca o „sticlă". Fusese cel mai divin lucru pe care îl văzuse Nikolai vreodată în viaţă, ca să nu mai vorbim de gust.

— Ia desertul mai întâi, îi spuse el Renatei. Şi mănâncă-l cu mâna. Galina nu e prin preajmă.

Renata zâmbi timidă, de parcă el i-ar fi citit gândurile şi ştia exact ce voise să facă. Apoi, luă o tartă cu mere şi muşcă din ea.

Nikolai, totuşi, nu mâncă. Nu îi era foame. Nu-i mai fusese foame de când cu jurământul. Mâncase, fireşte, dar numai fiindcă avea nevoie de energie pentru a funcţiona, nu pentru că ar fi găsit vreo plăcere în consumarea oricăreia dintre mese.

În schimb, se duse înapoi la fereastră şi scoase cuţitul Galinei din pervaz. Apoi, îşi vrăji sertarul de la birou să se deschidă, descuie panoul fermecat ascuns pe care îl construise în interior şi închise cuţitul înăuntru.

— Mă gândesc numai la cât de urât este oraşul, zise Nikolai, şi la cum ar trebui să fie împodobite tribunele pentru ziua lui Paşa, şi la cum Nevski Prospekt, unul dintre aşa-zisele giuvaiere ale Sankt Petersburgului, ar fi trebuit revopsit. Ar trebui să mă concentrez asupra Jocului, dar mintea mea continuă să hoinărească spre detaliile stupide legate de zilele de naştere.

Cicatricea de sub clavicula lui Nikolai se aprinse la menţionarea Jocului. Cu fiecare oră ardea tot mai fierbinte, ca şi când era nerăbdătoare, întrucât trecuseră deja trei zile de la jurământ şi Nikolai nu făcuse nicio mişcare. Însă prima manevră avea să dea tonul pentru întregul Joc, iar el voia ca totul să iasă bine.

— N-ar trebui să faci ceva pentru ziua ţareviciului? îl întrebă Renata. Ai putea să revopseşti Nevski Prospekt ca prima ta mişcare. Ai împuşca doi iepuri dintr-o lovitură.

— Nu trebuie să împuşc iepuri. Trebuie să omor fata.

— Numele ei este Vika.

— Cum? întrebă Nikolai, tresărind.

— Numele ei este Vika. Am auzit-o pe contesă murmurându-l pentru sine în camera ei, înainte să pleci tu la Bolşebnoie Duplo.

— Eu… mie nu-mi place ca fata să aibă un nume.

Nikolai clătină din cap, de parcă ar fi putut să-i alunge numele. Astfel, dacă ea avea un nume, îi era şi mai greu să-i facă rău. El putea să o omoare doar dacă uita că e o persoană. Poate. Deoarece ştia unde locuia, iar ea nu-i cunoştea identitatea. Putea să se ducă pe Insula Ovcinin şi să-i caute casa. Apoi, când ea s-ar fi aşteptat cel mai puţin, ar fi putut să o facă să se năruie peste ea. Ori să-i vrăjească perna, ca s-o sufoce în somn. Să o străpungă cu o săpăligă de grădină.

Gândurile îl făcură pe Nikolai să capete o nuanţă oribilă de verde.

În plus, asta n-avea să funcţioneze niciodată. Fata sigur aruncase vrăji de apărare asupra casei sale – dacă nu se mutase deja în Sankt Petersburg – şi deja etalase o abilitate mult mai mare decât a lui Nikolai. Şi asta fusese în pădure, atunci când ea crezuse că nimeni n-o vedea, atunci când viaţa ei nici măcar nu era în joc.

Dar, în acelaşi timp, Nikolai nu intenţiona să se lase pe tânjală şi să accepte pierderea fără luptă. Îndurase tirania Galinei când se pregătise pentru asta. Toată acea suferinţă trebuia să merite osteneala. Dacă avea să câştige, putea, în sfârşit, să se elibereze de Galina şi să aibă un loc unde

să fie respectat, un loc care să fie al lui. Fără să mai facă troc pentru stofe sau să ascută spadele altora. Avea să fie sfătuitorul ţarului.

Ca să nu mai spunem că Nikolai n-avea nicio dorinţă să moară.

Renata puse ceea ce mai rămăsese din tarta cu mere înapoi pe farfurie şi îşi şterse degetele de un şervet din pânză. Apoi se duse la fereastră, lângă Nikolai.

— N-ai tu inima să faci rău altui mag.

Îi desfăcu palmele. El nu-şi dăduse seama că şi le freca iar, încă bântuit de amintirea tigrului, a viperelor şi a lorişilor. Atât de mult sânge.

— Jocul se termină numai atunci când rămâne un singur mag, îi zise el.

— Sau până când unul demonstrează că e mai bun decât celălalt. Nu *trebuie* s-o omori. Jocul va avea grijă de asta, atâta timp cât există un învingător clar.

Nikolai îşi retrase mâinile dintre ale Renatei. Se rezemă de pervaz. Era adevărat că nu era necesar să-l atace pe celălalt mag. Însă…

— Voi avea doar mai multe runde în Joc, dacă nu mă omoară fata mai întâi.

Nikolai se cutremură în timp ce îşi imagina trupul străpuns de sute de săgeţi înflăcărate. Sau izbucnind în flăcări. Ceea ce avea să se întâmple şi dacă mişcările ei erau pur şi simplu mai bune decât ale lui.

— Ce mă sfătuiesc frunzele de ceai să fac?

— Frunzele de ceai nu dau sfaturi niciodată. Doar observaţii. Şi nu ţi-am mai ghicit în frunze de când ai uitat să încui uşa.

Nikolai zâmbi în colţul gurii. Numai în colţul gurii.

Renata întinse mâna şi îşi trecu degetul peste gropiţa lui. Întotdeauna îi spusese că arăta ca o adâncitură întâmplătoare într-o brazdă de iarbă, scobită în planurile netede ale chipului său, căci avea numai una, într-un singur obraz.

— Iată. Îmi era dor de gropiţa asta. E o părticică din acel Nikolai pe care îl cunosc.

Degetul ei mai rămase o secundă în plus înainte de a şi-l lua de acolo.

Nikolai încercă să nu se gândească la felul în care ea zăbovea, în schimb, trase de guler, acolo unde cicatricea ameninţa să-i ardă cravata.

Ar fi putut să refacă întregul Nevski Prospekt ca parte a mişcării sale. La exterior, ar fi constituit un dar frumuşel făcut oraşului de ziua lui Paşa, şi spera ca ţarul să aprecieze efortul necesar pentru a executa o asemenea splendoare minuţioasă.

Cu toate astea, trebuia să fie mai mult decât nişte clădiri minunate. Dar ce? Ceva care să-l ajute în Joc.

Nevski Prospekt era principala arteră din Sankt Petersburg. Nikolai nu ştia unde locuia fata, dar cu certitudine avea să-şi facă apariţia pe stradă sau în magazinele de acolo destul de des, nu-i aşa? Cea mai mare parte a locuitorilor din Sankt Petersburg o făceau.

Garguie! gândi el. Putea instala garguie sau altceva discret pe clădiri, iar *acestea* puteau să aibă grijă de fată. Dacă soldaţii din piatră făceau acea treabă murdară, nu Nikolai era cel care o omora. Nu-i aşa?

— Nikolai? îl strigă Renata.

Îşi întrerupse gândurile. Uitase că Renata încă era acolo.

— Da?

— Arătai… de parcă ai fi fost învăluit într-un nor de furtună.

— Îmi pare rău.

Vrăji o tartă cu mere să plutească spre el şi o mâncă, deşi nu dădu prea multă atenţie gustului.

— Aşadar, te simţi bine?

Nikolai scutură o firimitură de aluat de pe guler.

— Nu, nu mă simt bine. Nu sunt sigur că mă voi mai simţi bine vreodată. Dar voi face ceea ce trebuie să fac. Este ceea ce am făcut dintotdeauna.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Vika visă că erau iar la Muntele Tiho, chiar în faţă la Bolşebnoie Duplo. Afară era tihnit şi cald şi atât de luminos, încât nu vedea mare lucru în timp ce mijea ochii în lumina albă. Ţarul şi Garda sa încă nu sosiseră, aşa că nu erau decât Vika, tatăl ei, Galina şi celălalt mag. Vika stătea învăluită în camuflajul ei sclipitor; adversarul său era o siluetă, exact aşa cum fusese şi până atunci.

În fundal, Galina aşezase o măsuţă, cu faţă de masă din dantelă, pe care pusese farfurii din porţelan şi un serviciu pentru ceai. Muşca mărunt dintr-un croasant uns cu gem de căpşuni.

Tata trase un scaun, ale cărui picioare scârţâiră cumva pe pământul Muntelui Tiho. Îi făcu Vikăi cu ochiul – genul de clipire care funcţiona numai în vise –, de parcă ar fi ştiut că scârţâitul avea să o irite pe sora lui.

— Nu ştiu cum poţi să mănânci *produsele alea de patiserie.* Strâmbă din nas la croasantul surorii sale. N-ai pâine neagră? o întrebă.

Galina se crispă.

— Sincer, n-am să înţeleg niciodată de ce insişti să te prefaci că eşti un om obişnuit de la ţară.

— Iar *eu* nu voi înţelege niciodată de ce tu insişti să fii atât de prețioasă, i-o întoarse Serghei.

Nu departe de Vika, dar suficient de departe de Galina pentru a nu-l auzi, celălalt mag chicotea pe înfundate. Umerii i se scuturau de râs, iar jobenul-umbră căzu pe pământ. Din pricina prafului, din negru deveni imediat maro.

Cum de praful se aşeza pe o umbră, de vreme ce umbra nu era cu adevărat acolo?

Vika întinse mâna să ridice jobenul. Îl simţea real în mâinile ei, mătase, panglică şi boruri rotunjite, şi totuşi,

avea senzaţia că nimic n-ar fi fost acolo. Cântărea la fel de mult ca în realitate și la fel de puţin ca în fantezie.

Se întrebă ce avea să se întâmple dacă şi-l punea pe cap. Chiar şi ţinut în mâini, jobenul lui – puterea lui – o încălzea asemenea cidrului fierbinte într-o zi de iarnă.

Apoi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi atins pe băiatul umbră însuşi. Dacă şi-ar fi trecut un deget de-a lungul liniei bine conturate a maxilarului său. Dacă i-ar fi atins cicatricea de sub claviculă. Dacă şi-ar fi lipit gura de buzele lui umbră…

Gândul o făcu să se înroşească. Se încălzise mult, mult mai tare decât dacă ar fi băut o cană de cidru fierbinte.

Şi atunci, Vika se trezi brusc. Soarele tocmai îşi începuse ascensiunea pe bolta cerească, însă cicatricea pulsa pe pielea ei de parcă abia i-ar fi fost imprimată în peşterile din lemn de la Bolşebnoie Duplo. O, slavă Domnului că cea care îi pătrunsese în vis era căldura de la baghete şi nu căldura îmbujorării şi a pasiunii ridicole. Nu era chiar atât de caraghioasă după cum îi sugera subconştientul.

Apoi îşi dădu seama că dacă cicatricea ardea… Jocul!

Vika sări de pe canapeaua pe care dormise – după mai multe zile în Sankt Petersburg, încă nu era obişnuită cu luxul saltelei din dormitor şi prefera canapeaua – şi cercetă apartamentul de la etajul al treilea de pe Nevski Prospekt pe care îl închiriase. Cicatricea se aprinse iar, semn că era rândul ei. Celălalt mag probabil că-şi făcuse mutarea şi, cu toate că Vika nu ştia care era aceasta, se puse imediat în gardă. Serghei o prevenise că elevul surorii lui era, cel mai probabil, antrenat ca ucigaş. Avea să încerce să pună foarte iute capăt Jocului.

Uşa de la intrare era încuiată? Da.

Vreo mişcare în salon: în colţuri, sub masa de jucat cărţi, în spatele şezlongului? Nu.

Exista magie în aer?

Da.

Vikăi îi bubuia inima în piept, însă încerca să respire cât de liniştită putea.

Se furişă pe coridor spre restul apartamentului. Folosise banii pe care îi găsise în locul în care îi ascunsese Serghei (sub o rădăcină de valeriană din grădina lui) pentru a plăti pentru apartament. Era mic, conform standardelor din Sankt Petersburg, dar de două ori mai mare decât spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie ea şi Serghei în casa lor. Şi i se păruse perfect atunci când îl găsise, plin de amintiri excentrice, provenite din călătoriile în străinătate ale proprietarului, unele bizare – cum ar fi capul împăiat de elan care purta un coif de viking sau masca veneţiană în culori ţipătoare, cu guri în locurile în care ar fi trebuit să se afle găurile pentru ochi –, încât părea posibil ca şi acestea să fie fermecate.

Însă, acum, să locuiască într-un apartament plin de ciudăţenii nu părea o idee prea bună. Oricare dintre ele putea ascunde o capcană. Se duse în vârful picioarelor în primul dormitor. Existau semne ale unui intrus?

Însă patul era impecabil făcut, cu cearşafurile sale din satin strălucind sub razele timpurii ale dimineţii. În partea opusă a camerei stătea de pază cuierul pentru pălării. Masa de toaletă, cu oglinda cu ramă de bronz aurit, şi zecile de sticluţe cu parfum, lăsate de proprietarii apartamentului, păreau la fel de frivole ca întotdeauna.

Baghetele de pe pieptul Vikăi pulsară din nou. Se strecură mai departe pe coridor, spre celălalt dormitor, dar şi acesta părea nederanjat. Intră pe furiş în bucătărie, privind iute de la plită la cuptor şi apoi la dulapurile decorate cu scene din poveștile ruseşti, însă nu văzu nimic alarmant, cu excepţia ghearelor cu pene care serveau drept picioare mesei. Nimic, în afară de senzaţia că mai exista o magie, alta decât a ei, plutind în jur, ca şi cum aerul era cu câteva particule mai greu decât ar fi trebuit să fie.

Deschise fereastra bucătăriei.

— Afară! îi porunci ea aerului să iasă, pentru a-l purifica de lucrurile primejdioase pe care ar fi putut adversarul ei să le planteze.

În loc de asta, un aer şi mai fermecat încerca să-şi facă

loc înăuntru.

— Poftim? Nu!

Vika îşi trecu mâinile pe deasupra capului şi în jurul corpului ei, întărind scutul invizibil pe care îl proiectase în jurul său în timp ce dormea. Îşi protejase apartamentul de farmecele lui, dar magia lui încerca să-şi facă loc cu forţa. Dublă vraja din jurul ferestrei.

Şi atunci, Vika văzu clădirea de vizavi. Când se dusese la culcare, acea clădire era de un cenuşiu şters. Acum era de un albastru delicat, iar bordurile albe, anterior terne, erau acum într-o nuanţă perlată.

Dacă ar fi fost numai o singură clădire, ar fi ignorat-o liniştită. Însă scrută lungimea vizibilă a bulevardului Nevski Prospekt, unde, la fel ca în cele mai multe dintre marile oraşe ale Europei, toate clădirile erau lipite între ele, şi văzu că faţadele păreau să facă parte dintr-o minunată ţară a zaharicalelor. Existau nuanţe de galben precum crema de lămâie şi altele verzi, ca merele pentru tartă. Lila precum bezelele cu levănţică şi rozul caramelelor cu apă de trandafiri. Vika icni. Clădirile de pe bulevard erau cele mai uluitoare lucruri pe care le văzuse vreodată.

„Asta e prima lui mişcare?” se întrebă în sinea ei.

Şi, parcă pentru a confirma, baghetele de sub claviculă se încălziră, iar ea gemu din nou.

Însă, după câteva secunde, durerea se risipi şi, curând, umerii Vikăi se relaxară. Lăsă în jos şi scutul din jurul său. Dacă acum era rândul ei, nu trebuia să-şi facă griji că avea să fie atacată. Şi atunci cugetă că prima mişcare a adversarului ei fusese una paşnică, în cinstea zilei de naştere a ţareviciului. Inima Vikăi bătu nebuneşte, căci spera că celălalt mag era mai puţin însetat de sânge decât presupusese Serghei.

Apoi remarcă micile statui de pe clădiri şi imediat ridică la loc scutul din jurul ei. Statuile erau păsări din piatră, atât de mici, încât puteau fi lesne luate drept vrăbii adevărate care ţopăiau pe lespezi şi pe acoperişuri, la fiecare trei metri sau cam aşa ceva. Înainte nu fuseseră

acolo, nu-i aşa? Sau ea le observa de-abia acum, deoarece tot bulevardul fusese colorat şi merita să te uiţi la el?

Trebuia să se gândească la ce era mai rău. Oricât de mult ar fi vrut să creadă că adversarul ei făcuse o mişcare amiabilă, că cineva aşa de elegant ca el n-ar recurge niciodată la violenţă, Jocul urma, de fapt, să se încheie cu moartea unuia dintre ei. *Şi era ceva în legătură cu felul în care se comporta,* se gândi ea. *Fascinant, însă uşor primejdios.* Poate că păsările din piatră erau fermecate să atace de îndată ce Vika ar fi apărut pe stradă. Însă puteau ele să o facă dacă adversarul ei nu ştia cine era ea? Își păstrase camuflajul cu sârguinţă pe tot drumul de la Bolșebnoie Duplo. Şi cu siguranţă Vika nu putea să farmece ceva care să urmărească o persoană necunoscută.

Dar, totuşi, celălalt mag putea fi, în mod exponenţial, mult mai priceput decât ea. Era o posibilitate care o descuraja.

Oricum, nu putea să rămână în apartamentul ei pe toată durata Jocului. Avea să fie nevoită să iasă şi să înfrunte păsările, indiferent ce erau ele. Tatăl ei o pregătise bine pentru asta. O învăţase cum să se apere singură, de la folosirea vântului care să sufle pământ în ochii unui urs, până la crearea unor baricade de gheaţă pentru protecţie împotriva copacilor în flăcări.

Aşa că Vika îşi întări scutul din jurul ei şi părăsi apartamentul, coborând pe scări, treaptă după treaptă. Când ajunse la parter, întredeschise uşa clădirii şi îşi scoase un picior afară, asemenea unui dansator care încearcă scena.

Aşteptă. Păsările din piatră nu-şi luară zborul de pe lespezi pentru a se repezi la pantoful ei. Îşi strecură şi restul trupului prin deschizătura uşii, privind de la dreapta la stânga pentru a studia toţi potenţialii inamici aviari.

Şi atunci o atacară.

Plonjau din toate direcţiile – nord, sud, est, vest – ca nişte şrapnele magnetizate special pentru ea. Primele se izbiră în scutul ei invizibil, iar ea ţipă din pricina impactului lor violent, însă îşi ţinea scutul ferm, iar

păsările ricoşară, zdrobindu-se pe pământ şi de pereţii clădirilor.

Apoi sute – ba nu, mii – de alte păsări de piatră dădeau târcoale deasupra capului ei, calculând, iar Vika ştia că nu putea să menţină scutul dacă veneau toate deodată.

Cerule, ajută-mă, am nevoie de propriile mele păsări.

Îşi vârî degetul mare şi cel arătător în gură şi fluieră atât de strident, încât vreo zece dintre cele mai apropiate păsări de piatră se sparseră. Imediat, locul lor fu luat de altele.

Haideţi, haideţi, haideţi, gândi Vika. *Unde sunt păsările mele?* Respinse încă un val de păsări de piatră sinucigaşe, care se loviră de scutul ei. Fiecare izbitură răsuna prin magia şi prin oasele ei.

Dar un minut mai târziu, un nor negru apăru pe cer, mai sus de înşelătoarele culori pastelate şi vesele de pe Nevski Prospekt. Şi, după încă un minut, norul se dovedi a fi alcătuit din mii de păsări *adevărate* – ciori grive cu penajul lor cenuşiu cu negru şi cu croncăniturile lor insuportabile, şi stăncuţe negre-albăstrui, scoţând strigătele lor răguşite de luptă în timp ce se îndreptau în jos, trecând de acoperişuri şi intrând în sfada zgomotoasă a armatei celuilalt mag.

— Da! exclamă Vika. Pe ele!

Păsările ei atacară direct duşmanul. La fel de neînfricate, vrăbiile din piatră nu-şi modificară zborul. Clonţuri adevărate scoteau ochi din pietre preţioase. Gheare din piatră sfâşiau penaje moi. Şi stolurile de păsări continuau să vină.

Când cerul albastru explodă în roşu şi negru, în pene purpurii şi cioburi de piatră cenuşiu-închis, Vika îşi încleştă pumnii. Căci pentru fiecare vrabie-gargui eliminată murea o pasăre adevărată.

— El va avea pe suflet vieţile lor, murmură printre dinţi, în timp ce carnagiul din jurul ei se amplifica.

Şi totuşi, ştia că asta era doar în parte adevărat. Ar fi putut să vină cu o altă apărare. Vika fusese cea care alesese păsări vii pe post de soldaţi personali.

Păsările mele nu au cum să câştige o luptă fizică împotriva pietrei, gândi ea în timp ce scutul îi tremura sub atacurile neîncetate. *Dar am putea câştiga una psihologică.*

Fluieră din nou şi le porunci păsărilor să formeze o barieră deasupra ei. Acestea adoptară o poziţie defensivă, cu zece şiruri de păsări.

Vrăbiile din piatră se regrupară şi mai sus, aproape de nori.

Urmă un moment de pace sinistră.

— Haideţi, acum, le zise Vika păsărilor celuilalt mag. Nu este tentant când vedeţi stolul meu frumos aliniat ca nişte ţinte care vă aşteaptă să le doborâţi?

Vrăbiile din piatră păreau să fi ajuns la aceeaşi concluzie cu care le tachinase Vika. Cu ţipete care să îngheţe sângele în vene, asemănătoare cu o mie de unghii care zgâriau table, războinicele garguie se năpustiră, toate ca una, aidoma unui berbec, îndreptându-se către păsările adevărate ale Vikăi.

Armata ei ţipă în clipa în care monolitul de piatră veni asupra sa. Dar păsările Vikăi îşi păstrară poziţiile. Apoi, în ultima clipă, ţâşniră într-o parte. Şi Vika se rostogoli din drum.

Vrăbiile din piatră se zdrobiră de pământ şi se sparseră, prefăcându-se în pietriş şi nisip.

Şi atunci totul se termină, aproape la fel de repede cum începuse şi atacul. Moartea presărase Nevski Prospekt cu trupuri din piatră şi trupuri cu pene, distruse. Ochii Vikăi se umplură de lacrimi.

Însă nu plânse. Nu *voia* s-o facă. Invocă vântul, în schimb, şi îndepărtă toate dovezile de viaţă – sau, mai curând, ale lipsei acesteia –, atât de iute, încât măturătorul stradal care rămăsese cu gura căscată se îndoi brusc de amintirile lui – sau de deplinătatea facultăţilor lui mentale, gândindu-se că probabil îşi imaginase acea scenă înfiorătoare.

Numai Vika ştia sigur că fusese adevărată. Şi că avea să se răzbune.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Vrabia din piatră se lăsă pe braţul lui Nikolai, care şedea pe treptele din faţa casei Zakrevski. Privise barjele pufăind pe Canalul Ekaterinski şi trăsese cu urechea la trecătorii care sporovăiau despre plimbările lor matinale pe Nevski Prospekt. Cei mai mulţi fuseseră încântaţi că bulevardului odinioară faimos îi fusese redată fosta grandoare. Şi toată lumea presupunea că fusese treaba de noapte a unei echipe de zugravi angajaţi de ţar, în pofida faptului că niciunul dintre ei nu cunoştea nici măcar un singur zugrav din oraş care să fi lucrat pe stradă. Nikolai nu era surprins. Pentru un popor care era atât de religios, ruşilor le era cumplit de greu să vadă supranaturalul chiar şi atunci când se desfăşura sub ochii lor.

— Ce ai pentru mine? o întrebă Nikolai pe vrabie.

Îşi pusese mâna pe căpşorul creaturii. Penele acesteia erau aspre, căci fuseseră create din piatră, însă erau impresionant de realiste în aparenţă. Cel puţin, gândi Nikolai, de la distanţă.

Pasărea ugui şi se frecă de degetele lui Nikolai. El închise ochii şi primi un şuvoi de imagini de la statuie, de parcă Nikolai fusese prezent pe Nevski Prospekt şi văzuse el însuşi evenimentele. Era o imagine liniştită, momentele netulburate imediat după ivirea zorilor. Niciun cumpărător cu pachete legate în hârtie cafenie nu pleca de la măcelărie şi niciun gentilom nu ieşea de la Bissette & Fiii, croitoria unde livra Nikolai pachete. Nimeni nu pleca de la un ceasornicar cu un ceas strălucitor atârnându-i din buzunarul de la jiletcă şi nicio servitoare nu părăsea brutăria cu teancuri de cutii pline cu prăjituri. Doar un măturător stradal, cu mătura lui subţire şi uzată.

Şi apoi… iată fata, ieşind dintr-o clădire de apartamente.

Păsările lui din piatră se opriră sus, deasupra ei,

întorcându-se spre ea în acelaşi timp. Un moment mai târziu, atacară.

Merde![20] Nikolai se înfioră văzând ameţitoarea bătălie sângeroasă care urmă.

— Îmi pare rău, îi spuse el vrabiei, ca şi când o statuie ar fi putut să simtă durere pentru prietenii ei sfărâmaţi.

Sau poate că Nikolai o spunea pentru păsările adevărate care muriseră. Sau pentru fată. Indiferent de asta, mângâie aripile din piatră ale păsării.

Aceasta ugui, apoi îşi luă zborul, uşoară, de parcă ar fi fost făcută din aer. Nikolai îşi întoarse privirea spre canale şi spre barjele care pluteau pe apă, cu toate că ar fi putut la fel de bine să revadă iar şi iar imaginile păsării din piatră.

Se lăsă să cadă pe trepte şi expiră.

Fata încă trăia. Jocul continua.

Dar, cel puţin azi, el nu era un ucigaş.

[20] „Rahat!”, în lb. franceză.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Țarul şedea cu ţarina pe bancheta de catifea a trăsurii deschise, în timp ce Paşa şi Iuliana stăteau pe bancheta de vizavi. Era o zi frumoasă de toamnă, răcoroasă şi fără niciun nor pe cer, şi, de vreme ce mai rămăseseră puţine zile până la aniversarea lui Paşa, ţarina hotărâse că oraşul trebuia să aibă privilegiul de a-i admira fiul.

Se plimbau deja de mai bine de o oră prin Sankt Petersburg şi mulţimea nu dădea vreun semn că se rărea.

— Pavel Aleksandrovici! La mulţi ani!

— Alteţa Voastră Imperială, Alteţa Voastră Imperială, aici!

— Cele mai bune urări, scumpe prinţ, dumneavoastră şi familiei!

Paşa radia şi flutura din mână către toate persoanele care îl strigau de pe străzi, de la ferestre şi din balcoanele de deasupra. Ţarul şi restul familiei imperiale şedeau în jurul lui, dar nu-i furau din atenţia cuvenită. Era după-amiaza ţareviciului.

Asta însă nu o împiedică, totuşi, pe Iuliana să deruleze o hartă.

Ţarul dădu din cap cu afecţiune. Fireşte că ea adusese o hartă.

— Missolonghi se află într-un moment de criză, spuse Iuliana, încercând să-l pună la curent pe fratele ei cu privire la recenta întrunire a Consiliului Imperial, de la care el lipsise iar. Otomanii au asediat oraşul şi, cu toate că rebelii greci au reuşit să spargă blocada de mai multe ori pentru a se aproviziona, nu mai e mult până ce se strânge laţul. Şi în vreme ce otomanii se confruntă cu tulburări politice în creştere din partea statelor supuse, asta nu-i face să fie mai slabi. Ci doar îi scoate din sărite şi îi determină să recurgă la armament mai puternic, ceea ce

constituie la rândul său o ameninţare pentru Rusia, deoarece vor să pună mâna pe ţinuturile pe care noi le-am luat de la ei. Şi… Paşa! Mă asculţi?

Paşa se întoarse cu spatele la un grup de copii care chicoteau şi îl strigau pe nume. Continuă să zâmbească, uitându-se la Iuliana.

— Desigur. Vorbeai despre… Anglia?

— Îhh!

Iuliana îi aruncă ţarului o privire exasperată, de parcă ar fi spus: *Tată, de ce nu poate să semene mai mult cu tine şi cu mine?*

În acel moment, un bărbat cu o căciulă zdrenţăroasă de fermier îşi făcu loc prin mulţime şi se repezi la trăsură.

— Voi staţi pe tronurile voastre aurite, în timp ce poporul trudeşte până la moarte pe ogoare!

Garda ţarului se năpusti asupra bărbatului, înainte ca ţarul să poată măcar să reacţioneze. Bărbatul continuă să strige în timp ce Garda îl îndepărta.

— Ne-ai promis egalitate! Am luptat cot la cot cu nobilimea împotriva lui Napoleon! Dar ai minţit! Noi am murit pentru tine, iar tu ai minţit!

Ţarul se înfioră în sinea lui, dar n-o arătă. Ştia că-şi încălcase promisiunile anterioare. Însă, pentru Rusia, era mai bine aşa. Principiile în care crezuse cândva în tinereţea lui fuseseră temperate odată cu experienţa şi înaintarea în vârstă.

Un soldat din Gardă îl lovi pe bărbat cu patul armei. Omul tăcu.

Ţarina încremeni alături de ţar. De cealaltă parte a trăsurii, Iuliana privea cu indiferenţă cum era luat de acolo bărbatul. Paşa, pe de altă parte, îi privi, apoi făcu semn unui soldat să vină la trăsură.

— Asigură-te că bărbatului i se acordă îngrijire, îi porunci Paşa. Şi du-l acasă. L-am iertat. Spune-i că ştiu că uneori suntem cu toţii luaţi de val în zilele noastre de naştere.

Iuliana se încruntă. La fel şi ţarul.

Paşa era prea moale. Şi cu imperiul care se destrăma

atât la hotare – din cauza otomanilor şi a kazahilor –, cât şi în interior – din cauza unor oameni ca nebunul care atacase trăsura, ţarul îşi dădu seama mai bine ca oricând câtă dreptate avusese Iuliana. Avea nevoie de un Mag Imperial. De dragul ţării şi al lui Paşa.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Celălalt mag nu era singurul care putea să aibă spioni. Vika privise cum ultima vrabie de piatră se îndepărtase în zbor şi trimisese o stăncuţă după ea. Stăncuţa descoperise unde locuia celălalt mag, iar Vika îl urmărise timp de două zile din momentul în care o atacase. Se dovedise că magului îi plăcea să facă plimbări lungi de-a lungul râului Neva.

Aşa că acum Vika stătea pe digul de granit al Nevei, alături de uriaşa statuie din bronz a lui Petru cel Mare – ţarul care fondase Sankt Petersburgul – călare pe cal. Era un monument comandat de Ecaterina cea Mare pentru a-l omagia pe Petru, iar legenda spunea că atâta timp cât statuia stătea de pază, Sankt Petersburgul nu avea să cadă niciodată în mâinile duşmanilor. Era doar o legendă şi cei mai mulţi ruşi o respingeau ca atare sau o credeau din superstiţie. Însă, aşa cum stătea în imediata vecinătate a statuii, Vika ştia că era adevărată. În bronzul acela sălășluia magie veche – magie viguroasă, puternică.

De îndată ce avea să apară celălalt mag pentru plimbarea lui de după-amiază, ea urma să facă prima ei mişcare în Joc. Fireşte, nu avea să-l omoare imediat. El muncise la vraja prin care schimbase Nevski Prospekt, iar ea voia mai întâi să-l întreacă.

Plănuia să facă o vrajă asupra apelor oraşului.

Asta, oricum, era o sarcină grandioasă. Pe lângă râul Neva, existau peste o sută de alte râuri, afluenţi şi canale care curgeau prin Sankt Petersburg, totalizând circa trei sute douăzeci de kilometri. În oraş se găseau mai multe poduri decât în Veneţia; apa era însăşi esenţa, forţa vieţii oraşului. Deşi Vika era talentată la manipularea elementelor naturale – acestea erau, la urma urmelor, ceea ce abunda cel mai mult pe Insula Ovcinin şi, prin urmare,

lucrurile cu care ea exersase cel mai mult –, această mişcare avea să necesite mai multă energie şi concentrare decât orice altceva încercase ea vreodată.

După ce Vika aşteptă o oră, celălalt mag îşi făcu apariţia. Şi, în pofida faptului că voia să-l urască, simţi furnicături în prezenţa lui. Era încă destul de departe, dar sigur era el, n-avea cum să se înşele. O convingea felul în care îi stătea jobenul pe cap, deopotrivă elegant şi ironic, echilibrat la perfecţie de magie. Maniera elegantă, dar tăioasă, în care se strecura prin mulţime, croindu-şi drum fără să-şi facă loc cu coatele şi întotdeauna, dar întotdeauna, cu mişcări line. Şi mai era şi amintirea mâinii lui pe braţul ei la Bolşebnoie Duplo şi străfulgerarea chipului său ascuţit…

Nu. Încetează. Concentrează-te. *A încercat mă omoare. Trebuie să fac mişcarea înainte ca el să se apropie prea mult.*

Vika îşi înfipse bine ambele picioare în pământ. Închise ochii. O briză puternică îi suflă prin păr, aducând cu ea răceala toamnei din Golful Finlandei, de acolo de unde venea. Inspiră adânc, absorbind mirosul Nevei. Mirosea a… verde. A apă proaspătă, cu o tentă de alge. O idee de plop tremurător şi… Asta ce mai era? A, da, lemn de anin.

Vika ascultă şi sunetele râului. Raţe bălăcindu-se la suprafaţă. Sturioni înotând şi ţipari şerpuind dedesubt. Trebuia, într-un fel, să devină una cu râul sau cel puţin să-l înţeleagă, înainte să se poată aştepta să se supună poruncilor ei. Oamenii treceau pe lângă ea, dar nimeni nu-i acorda atenţie, căci, cu excepţia pieptului, era nemişcată ca statuia de lângă ea.

În cele din urmă, când aproape că putu să simtă apele reci ale Nevei curgându-i prin vene, Vika deschise ochii şi îşi întinse braţele în faţă.

— Asta e runda mea, şopti ea, astfel încât Condeiul Rus să ştie că această magie – şi nu alte vrăji pe care le făcea ea – trebuia să fie înregistrată pe Pergament.

Apoi se concentră asupra mijlocului râului şi mişcă uşor mâna dreaptă în sus, ca şi cum ar fi aruncat o mingiuţă. Un

șuvoi de apă se ridică la zece metri în aer şi căzu într-un arc elegant înapoi pe suprafaţa râului.

— *Precrasno*[21], îşi spuse ea satisfăcută.

Făcu aceeaşi mişcare şi cu mâna stângă, iar un alt şuvoi de apă îl imită pe primul. Continuă cu mâna dreaptă, apoi cu stânga, alternând înălţimea arcurilor, precum şi viteza, uneori declanșând şuvoaiele într-o succesiune rapidă, alteori încetinindu-le languros.

O mulţime de oameni prinseră să se adune de-a lungul digului, murmurând unul către altul şi aplecându-se peste balustradele din granit pentru a vedea mai bine. Totuşi, nimeni n-o observă pe Vika. *Ei nu cred în magie*, se gândi ea. *De asta nu văd că eu sunt cea care ţine râul sub control.* Unul sau doi oameni o observară pe Vika, dar pur şi simplu râseră nepăsători de fata care se juca şi copia mişcările apei. Vika îşi dădu ochii peste cap.

Îl putea simţi şi pe celălalt mag, acum mai aproape. Se uita la ceea ce făcea. Vika nu-l căută cu privirea, dar prezenţa lui era acolo. Nu încerca s-o ascundă.

Şi Vika nu se opri. Făcu spirale în aer, iar apa râului se învârteji sus în cer asemenea unor spirale diamantine, picăturile sclipind în soarele dimineţii ca o mulţime de giuvaiere. Oamenii de pe mal scoaseră un icnet colectiv. Ea strânse pumnii, apoi îşi desfăcu uşor degetele, iar Neva răspunse la fel, creând boboci de apă care înfloreau în valuri de petale, ca nişte crizanteme ce se deschideau toamna. Privitorii se mirau sonor, scoţând *ooo*-uri şi *aaa*-uri. Ce bine se simţea că în sfârşit putea să-şi arate harul magic în public, să fie văzut şi apreciat de atât de mulţi oameni, chiar dacă nu înţelegeau de fapt ce era. Anii în care îşi ascunsese puterile în pădurea protejată cu un scut de pe Insula Ovcinin păreau să aparţină trecutului.

Vika îşi umplu pumnii cu aer şi apoi îi întoarse, suflând asupra lor. În râu, sfere de apă se ridicară spre nori, apoi izbucniră ca nişte artificii transparente şi stropiră ca o ploaie. Publicul ovaţionă.

Celălalt mag rămase foarte aproape de malul apei.

---

[21] „Minunat”, în lb. Rusă.

Perfect de aproape pentru scopurile Vikăi. Prea aproape pentru binele său.

Exact acolo unde te vreau. Făcu o mişcare şerpuitoare în aer, iar un şuvoi de apă urcă pe dig şi bălti la picioarele magului. Se învârteji în jurul gleznei drepte şi se strânse ca o funie lichidă. Când el îşi dădu seama ce se întâmpla, ea îşi roti încheietura mâinii şi apa îl trase în Neva.

— *Precrasno,* spuse ea din nou şi zâmbi în sinea ei.

— Cineva a căzut în râu! strigă un bărbat.

Vika se întoarse cu spatele la apă, deşi continua să o dirijeze pentru a-l ţine pe adversarul ei la fund. Deodată, nu mai putu să privească. Dar să-l înece era o necesitate, o parte a Jocului. Dacă nu-l omora ea pe el, ar fi omorât-o el pe ea. Şi ea voia să fie Mag Imperial; şi-o dorise toată viaţa ei, îşi dorise să-şi folosească magia pentru ţar.

Şi apoi mai era şi tatăl ei… trebuia să-l vadă iar. Dacă pierdea Jocul, n-avea să-l mai vadă niciodată. Asta nu făcea ca tot ceea ce realiza să fie mai uşor. Dar făcea să fie posibil. De neevitat.

Vika ţinu de funia de apă cât de mult timp putu, dar apoi se prăbuşi pe bolovanul de la poalele statuii din bronz.

Oamenii erau încă aplecaţi peste balustrade, căutându-l cu privirea pe băiatul înecat. Vika gâfâia, având nevoie de aer, de parcă ea ar fi fost cea de sub apă. Se simţea ca şi cum se înecase şi ceva dinlăuntrul ei.

Şi atunci, în spatele ei, izbucniră strigăte:

— Iată-l!

— E bine!

— Afurisitul ăla de băiat ne-a tras o sperietură zdravănă, dar în toată vremea asta el făcea scufundări!

Vika se trase în sus la baza statuii lui Petru şi privi spre Neva. Într-adevăr, pe râu, magul plutea pe ceea ce părea a fi o plută din spumă de mare. Ajunse pe malurile insulei Vasilievski, de cealaltă parte a Nevei, înainte ca Vika să poată folosi apa pentru a-l trage înapoi în râu.

Nu că ar mai fi avut chef s-o facă din nou. Conştiinţa ei era slăbită de la prima încercare de a-l îneca.

Mulţimea de pe mal îşi dădu seama că băiatul era bine şi

că focul de artificii de apă se terminase. Risipindu-se, murmurau aprobator că festivităţile dedicate ţareviciului începuseră înaintea programului stabilit. Se legănau în timp ce mergeau, anticipând ce alte surprize mai avea ţarul pregătite. Şi se întrebau dacă Fântâna Neva avea să mai fie repornită.

Fântâna Neva, eh? Ce drăguţ că deja i-au pus un nume. Vika zâmbi, în pofida sentimentelor ei oarecum imorale. Sau poate că zâmbea datorită lor. Nu voia să ştie care era motivul.

Se uită iar dincolo de Neva, spre celălalt mag. El părea să-i întoarcă privirea. Apoi îşi săltă jobenul, ca şi cum ar fi spus: *Frumoasă încercare. Mulţumesc pentru distracţie. Să ai o zi minunată.*

Ei poftim, ce arogant şi nesuferit... Pfui!

— Nici tu n-ai reuşit să mă omori, bombăni Vika, deşi el nu putea să o audă.

Bine. Aşadar, celălalt mag supravieţuise. Iar ea crease Fântâna Neva, care, odată fermecată, avea acum să reţină farmecele în apa sa şi să poată să repete spectacolul pe cont propriu la fiecare oră. Însă ea se pornise să-l depăşească pe celălalt mag şi, dacă nu putea să-l învingă imediat, avea să se asigure că prima ei rundă strălucea mai tare decât a lui.

Vika închise ochii şi îşi imagină toate canalele care curgeau prin oraş şi în afara lui. Apoi se gândi la faţadele colorate ale clădirilor de pe Nevski Prospekt. Cum şedea ea acolo, rezemată de statuia lui Petru cel Mare, canalele navigabile din tot Sankt Petersburgul începură să-şi schimbe culorile.

Mai întâi roşu rubiniu, apoi oranj opalescent ca focul. Galben-citrin şi verde-smarald. Albastru ca safirul, violet ca ametistul, apoi din nou roşu, pentru a porni din nou curcubeul. Chiar dacă celălalt mag zugrăvise mai întâi Nevski Prospekt, culorile Vikăi erau atât de vii, încât paleta lui de pasteluri era o biată reflexie palidă a paletei ei.

Cinstit vorbind, canalele erau o ironie colorată la adresa

primei lui mişcări.

Vika termină de vrăjit căile navigabile, destul cât acestea să-şi reia ciclic culorile pe cont propriu, apoi se lăsă pe pământ. Baza statuii lui Petru cel Mare era singurul lucru care o împiedica să nu cadă. Însă, în pofida epuizării, Vika zâmbi.

Licărul din ochii ei era o parte bucurie şi nouăzeci şi nouă de părţi năstruşnicie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Târziu în acea seară, ceva dur lovi geamul dormitorului lui Nikolai, aflat la etaj. Apoi încă una, şi încă una, asemenea grindinei ce se izbeşte pieziş de sticlă. Privi cu atenţie printr-o crăpătură din draperie. La naiba, cât de repede îşi jucase fata runda! Chiar dacă era rândul lui, el încă se temea de un atac. Ea încercase să-l înece în faţa unei mulţimi în plină zi! Cine ştie ce i-ar putea face la adăpostul lunii?

Nikolai privi în întuneric, mijind ochii. Ce naiba se petrecea?

O piatră lovi fereastra, acolo unde se afla nasul lui Nikolai.

— *Mon Dieu!*[22]

Blestemă, împleticindu-se îndărăt până la jumătatea camerei.

O altă piatră se izbi în fereastră.

— Nikolai, deschide! strigă un băiat din stradă.

Era… Paşa?

Nikolai se duse în vârful picioarelor la fereastră. Putea să fie o păcăleală. O piatră lovi iar sticla în dreptul nasului său.

Trebuia să fie Paşa. În afară de Nikolai, nimeni altcineva nu mai ochea atât de impecabil.

Ridică fereastra.

— Încetează focul!

Paşa râse.

— Nikolai, afurisitule! M-ai tot evitat.

— Ba nu.

Nu era chiar o minciună. Nikolai fusese pur şi simplu… preocupat.

---

[22] „Dumnezeule!”, în lb. franceză.

— Ba da, insistă Paşa. De aproape o săptămână nu te-am mai văzut. N-ai primit invitaţiile mele să mergem la vânătoare şi să vedem meciuri de polo?

— Ştii prea bine că tu nu faci niciodată lucrurile astea.

Paşa ridică din umeri.

— Astea sunt doar amănunte. Am fi avut parte de alte aventuri măreţe. Dar, în orice caz, recunoşti c-ai primit invitaţiile şi, cu toate astea, n-ai răspuns. Vezi tu, aveam dreptate. *Chiar* m-ai evitat. Ei bine, am venit eu la tine, aşadar, de data asta nu mai ai scăpare.

Nikolai se rezemă de pervaz. Ochii i se adaptaseră acum la lumina felinarelor de afară.

— Garda ta ştie c-ai părăsit palatul?

— Ştiu ei vreodată?

— Sincer, mă îngrijorează incompetenţa lor. S-ar putea să am nevoie să solicit o audienţă la tatăl tău pentru a discuta pe marginea acestui subiect.

— Sau poate că răspunsul este că pur şi simplu sunt un artist genial în arta evadării. Zău aşa. Ai de gând să-mi dai drumul să intru? Sau o s-o facem pe Romeo şi Julieta toată noaptea?

Paşa rânji.

Nikolai se uită la poziţia sa, asemenea Julietei aplecată peste balconul ei, iar apoi la Paşa, aflat dedesubt, pe stradă.

— O, mai taci! Tu eşti cel care a venit să cânte serenade sub fereastra mea, comentă el, dar se ridică şi făcu o reverenţă. Romeo, în camera mea e dezordine. Lasă-mă un minut şi voi coborî.

Nikolai închise fereastra şi folosi din nou un farmec pentru a o asigura. Apoi aruncă o privire prin cameră, căutând o redingotă. Şi ghetele. Şi jobenul. Ce bine era dacă n-ar fi fost toate îngropate sub huse de protecţie şi vreo două duzini de jucărioare dezasamblate cu omuleţi pe arcuri! Ca să nu mai pomenim de marionetele împrăştiate pe pat. Însă toate erau trebuincioase. Până acum, celălalt mag îl eclipsase cu fântânile ei din Neva şi cu toate culorile acelea din canale. Nikolai trebuia să o

contracareze, dovedindu-şi mai bine abilitatea – şi asta avea să o facă cel mai bine concentrându-se asupra talentului său mecanic.

Oricum, asta nu rezolva problema hainelor lui îngropate sub toate piesele componente şi mecanismele alea.

— Oh, las-o baltă!

Nikolai pocni din degete şi redingota veni valsând de sub una dintre husele de protecţie – răsturnând şuruburi şi arcuri –, încălţările apărură bătând step tocmai de sub pat, iar jobenul ieşi făcând piruete din partea de sus a armoarului.

— Nu e nevoie să fiţi atât de exagerate, bombăni el în timp ce-şi vâra mâinile în mânecile jachetei şi îşi trăgea ghetele în picioare.

Însă şireturile atârnau inerte, ca şi când ar fi fost bosumflate. Nikolai oftă.

— În regulă, dacă trebuie.

Încă de când începuse Jocul, îşi pierduse controlul asupra detaliilor zilnice pe care cândva le stăpânea. Şireturile făcură vesele câte o buclă şi se legară singure cu nişte funde complicate.

Sub cămaşă, cicatricea i se aprinse. Nikolai gemu. Aruncă încă o privire la haosul din camera lui. Trebuia să rămână aici. Trebuia să lucreze la următoarea lui mutare, mai ales de când fata executase una atât de impresionant de complexă, cu o insultă adăugată pe deasupra. S-o ia naiba.

Dar era epuizat după ce aproape se înecase în Neva. Şi acum capul lui era plin de ceaţă şi prea puţin creier. Nu putea să deosebească stânga de dreapta, darămite cum să facă să funcţioneze următoarea lui idee.

Ceea ce îi trebuia era un somn zdravăn de douăzeci şi patru de ore. Însă Paşa îl aştepta în stradă şi, cu toate că era cel mai bun prieten al lui Nikolai, nu erau prea multe situaţii în care cineva să refuze o invitaţie din partea moştenitorului tronului Rusiei.

Nikolai îşi luă paltonul din stofă de lână de pe umeraşul din armoar – cel puţin acel articol de îmbrăcăminte era la

locul lui – şi păşi pe hol. Închise uşa uşor, astfel încât să nu trezească servitorii, deşi era foarte posibil ca aruncatul pietrelor în geam şi gluma cu Romeo să o fi făcut deja. Aruncă o vrajă asupra încuietorilor uşii (după incidentul cu tigrul-viperele-lorişii, îşi păstrase toate cele cinci zăvoare instalate), apoi porni să coboare treptele.

Paşa şi Nikolai se strecurară pe uşa din spate de la „Vulpea şi Coţofana", o tavernă al cărei proprietar era Nursultan Baijanov, un kazah vânjos, cu care băieţii aveau un aranjament pe termen lung cu privire la un separeu în cel mai întunecat cotlon. Paşa aşteptă în umbra unui raft cu halbe de bere din ceramică, în timp ce Nikolai intră în bar pentru a-l căuta pe Nursultan. Se întoarse un minut mai târziu.

— Nursultan eliberează masa, îi spuse lui Paşa.

— Mă simt prost ori de câte ori se întâmplă asta, atunci când trebuie să dea afară pe oricine ar sta deja acolo.

— Să nu-ţi pară rău. Tu eşti viitorul strălucitor al Rusiei.

Paşa pe jumătate zâmbi şi pe jumătate se strâmbă.

— Tocmai de-asta mă simt prost.

Nikolai ridică din umeri. Mai avuseseră această discuţie în multe şi felurite variante până atunci. Însă esenţa chestiunii era că nu exista o altă modalitate prin care Paşa să fie clientul unui loc ca acesta. În plus, dacă bărbaţii de la masă ar fi ştiut că ţareviciul era cel care le uzurpa masa, s-ar fi mutat bucuroşi. Chiar aşa, toată argumentaţia logică nu-i uşura lui Paşa sentimentul de vinovăţie.

Nursultan se repezi după colţ şi intră în bucătărie, acolo unde stăteau băieţii.

— Masa voastră este gata. Dacă vreţi bere, luaţi-vă singuri o cană.

Le arătă raftul de lângă ei, apoi se întoarse şi dispăru înapoi în spaţiul comun al tavernei.

Paşa se legănă pe vârfuri. Nikolai aproape că zâmbi. Când Nikolai îi vorbise pentru prima dată lui Nursultan despre aducerea unui client de vază pentru care anonimatul era de maximă importanţă, el îi garantase că,

indiferent cine ar fi fost, avea să-l trateze în exact aceeaşi manieră ca pe toţi clienţii (inclusiv şi pe cei din separeul special). Şi Nursultan procedase întocmai, de fiecare dată, ajungând chiar şi să se răstească la ei să-şi debaraseze singuri mesele. Paşa adora asta. Dacă ar fi fost după el, şi-ar fi petrecut fiecare seară la „Vulpea şi Coţofana”.

Nikolai se opri. Ce-ar fi fost dacă n-ar fi venit la tavernă? Dacă ar fi continuat să-l ignore pe Paşa până ce Jocul se va fi terminat, oare Paşa şi-ar fi găsit alt prieten? Altcineva de rând şi sărman? Uneori, Nikolai se întreba dacă ăsta era motivul pentru care Paşa îl plăcea, deoarece era diferit de toţi ceilalţi din lumea celor cu sânge albastru.

Nu, e mai mult de-atât, gândi Nikolai. *Nu-i aşa?*

— Vii sau nu? îl întrebă Paşa, practic alergând în salturi în direcţia mesei.

Se putea foarte bine să fi avut arcuri pe tălpile ghetelor.

— Nu şi dacă ai de gând să atragi atenţia asupra ta în halul ăsta.

Paşa îşi petrecu braţul pe după umărul lui Nikolai şi îi făcu cu ochiul, însă arcurile din picioare se retraseră.

— Bună observaţie. Aş fi total ignorant fără tine.

Şi, cât ai zice peşte, îndoielile lui Nikolai cu privire la prietenia lor trecură pe planul al doilea. Deocamdată.

Se strecurară în separeul lor din cotlonul îndepărtat, cu halbele în mâini. La mai puţin de o secundă, Nursultan aşeză un urcior de bere pe masa lor, al cărui conţinut se clătină dar fără să se verse, împreună cu două pahare mici şi o sticlă de votcă rece ca gheaţa. Cu un bufnet, puse un fund de lemn pe care se aflau pâine de secară, peşte afumat şi castraveţi muraţi. Apoi scoase un mormăit şi se îndepărtă.

Nikolai turnă câte un pahar de votcă pentru fiecare, în timp ce Paşa umplu halbele. Apoi, Nikolai ridică paharul de votcă şi spuse:

— *Tvoi zdarovîie.* În sănătatea ta.

La o tavernă ca „Vulpea şi Coţofana” se toasta în rusă, nu în franceză. Băieţii ciocniră şi dădură pe gât votca, apoi o stinseră cu bere. Paşa zâmbi şi muşcă dintr-o murătură.

— Aşadar, ai de gând să-mi spui de ce m-ai scos din pat la miezul nopţii? îl întrebă Nikolai, în timp ce-şi punea o bucată de sturion afumat pe o felie de pâine.

— Nu dormeai.

— Ba poate că da.

— Ba nu, asta dacă nu cumva dormi îmbrăcat cu o cămaşă apretată, cravată şi jiletcă. Ţi-am văzut foarte bine îmbrăcămintea din stradă.

— La naiba cu tine şi cu observaţiile tale.

Paşa râse. Apoi voioşia îi dispăru şi se aplecă peste masă. Lumina pâlpâitoare a lumânărilor din tavernă arunca umbre aspre pe chipul lui.

— Nikolai, se întâmplă nişte lucruri.

Nikolai îşi lăsă jos felia de pâine şi se depărtă de masă, rezemându-se de peretele separeului.

— Ce lucruri?

— Refacerea bulevardului Nevski Prospekt. Fântâna Neva. Canalul Culorilor.

Aşa numiseră locuitorii oraşului mutările lor? Cicatricea lui Nikolai se aprinse la amintirea Jocului.

— Să nu-mi spui că n-ai observat, îi spuse Paşa. Ai ieşit măcar din camera ta în ultima săptămână? Sau îmi ascunzi ceva?

Nikolai îşi împunse cu un deget felia de pâine.

— Da. Şi nu. Vreau să spun, da, am ieşit din cameră, ba chiar şi din casă, şi nu, nu-ţi ascund nimic.

— Hmm.

Paşa îi cercetă chipul. Nikolai îşi vrăjise propriul chip, astfel încât Paşa să nu poată să citească minciuna pe el.

— În regulă, zise Paşa. Dacă într-adevăr ai părăsit închisoarea Zakrevski, atunci ştii despre ce vorbesc, da?

— Pregătirile pentru ziua ta. Da, le-am văzut. Tehnica este impresionantă.

— *Ciort.*[23]

Nikolai ridică dintr-o sprânceană. Paşa înjura rareori, şi nu în rusă. (Nikolai nici nu era convins că Paşa pronunţa corect, dar ce ştiau ei, care vorbeau mai mult în franceză?)

---

[23] „La dracu'!", în lb. rusă.

Paşa nu-şi ceru scuze pentru injurie.

— Tehnică? Asta e o minciună sfruntată şi tu o ştii prea bine, Nikolai, asta e *vrăjitorie.* Nimeni altcineva n-o recunoaşte, căci ei nu ştiu că există. Cândva, Rusia era plină de magie, dar între timp magia a pălit, întrucât oamenii fie că au început să se teamă de ea, fie că au încetat să mai creadă în ea. De exemplu, ştiai că pădurile şi lacurile erau pline de zâne şi nimfe? Dar ele au murit din cauza neglijării şi a lipsei de credinţă. Şi totuşi, continuă el, ai văzut-o pe fata aia în pădurea de pe Insula Ovcinin, fie că vei recunoaşte sau nu. Spune-mi că mă crezi, că magia e reală. Spune-mi că nu-mi pierd minţile.

Nikolai îşi turnă un păhărel de votcă în timp ce cumpănea dacă să confirme sau să nege.

De multe ori până atunci se gândise să aibă încredere în Paşa – în legătură cu abilităţile sale magice şi cu umilinţele la care îl supunea Galina tocmai din cauza asta –, însă de fiecare dată se oprise în ultima clipă înainte de a-i mărturisi ceva. În primul rând, Nikolai ştia că Paşa avea multă consideraţie pentru el, oricât de stânjenitor ar fi fost pentru ţarevici să admire un neica nimeni venit din stepă, iar Nikolai nu era dispus să mai aibă un lucru care să-i despartă, căci îşi dorea să fie pe potriva prietenului său, nu să iasă în evidenţă. În al doilea rând, Nikolai s-ar fi putut să lucreze într-o bună zi pentru Paşa şi voia să se bucure cât mai mult cu putinţă de prietenia lor, aşa cum era, înainte ca dinamica din relaţia lor să se schimbe. Şi, în al treilea rând, Nikolai nu voia să-i spună lui Paşa despre aptitudinile lui, mai ales atunci când harul său magic avea să fie la un moment dat folosit pentru a ucide pe cineva. Nu că asta nu avea să iasă la iveală la un moment dat, în cazul în care Nikolai supravieţuia Jocului. Însă nu voia să se gândească la acest lucru. Era o problemă pentru viitor, dacă viitorul avea să existe.

Uneori, sinceritatea era cea mai proastă politică.

Nikolai îi turnă votcă şi lui Paşa, însă prietenul său clătină din cap. Aşa că Nikolai ridică paharul şi murmură:

— *Mievo zdarovîi. În sănătatea mea,* şi dădu băutura pe

gât.

O stinse cu mai multe guri de bere.

— Spune-mi că nu-mi pierd minţile, repetă Paşa.

Nikolai închise ochii strâns, apoi îi deschise iar. Paşa părea să-şi încline capul. Nikolai se plesni singur peste obraz şi Paşa se îndreptă. Dacă cineva de la masă îşi pierdea minţile, acela era Nikolai. Mai ales acum, de vreme ce alcoolul i se suise la cap. Nu mâncase nimic de la amiază.

— Bine. Magia este reală, zise el, înainte să se poată opri.

Zut alors![24] De ce spusese asta? Din ce era făcută votca aia?

Paşa se îndreptă de spate şi zâmbetul îi reveni.

— Ştiam eu! Dar tu de unde ştii?

— Ăăă…, făcu Nikolai, căutând disperat o fărâmă de adevăr fără să se dea de gol. Mama era vindecătoare.

— Ai avut o mamă?

Nikolai îşi încrucişă braţele la piept.

— Un păhărel de votcă te-a zăpăcit de cap? Fireşte c-am avut o mamă. La un moment dat, cu toţii avem o mamă.

— Scuzele mele. N-am vrut să te jignesc. Pur şi simplu am vrut să spun că n-am ştiut că ai cunoscut-o pe mama ta.

— N-am cunoscut-o. A murit când m-a născut.

Paşa privi în jos la masă, brusc tăcut. Nikolai oftă. Nu avusese de gând să curme entuziasmul prietenului său. Însă alcoolul îl făcea să scoată cuvinte stângace, ca nişte uriaşi greoi care încearcă să construiască o casă de păpuşi din sticlă. Era imposibil să nu aibă loc accidente.

— Nu ştiu nimic despre mama, în afară de faptul că era vindecătoare şi că oamenii din neamul meu credeau că abilităţile ei erau reale.

Paşa îi aruncă o privire.

— Eşti şi tu vindecător?

— Nu.

Cel puţin Nikolai putea să spună asta fără să mintă.

Câteva mese mai departe, căzu un scaun. Sau, mai

---

[24] ,,La naiba!”, în lb. franceză.

degrabă, fusese răsturnat când un bărbat se ridică şi izbi cu pumnul în masă.

— Avem drepturi! ţipa el. Ţarul trebuie să ştie că nu mai poate continua să trateze poporul ca pe nişte scursori. Ne trebuie o revoluţie!

— Ţine-ţi fleanca sau o să ne-arunce pe toţi la pârnaie! strigă la el unul din tovarăşii lui.

Nikolai şi Paşa văzură cum mai mulţi bărbaţi îl imobilizau pe prietenul lor, răzvrătitul.

— Ar trebui să-l raportăm? îl întrebă Nikolai pe Paşa.

Paşa şovăi. Miji ochii să se uite la bărbat, iar Nikolai se întrebă, preţ de o secundă, dacă Paşa îl cunoştea. Dar apoi Paşa clătină din cap şi se cufundă din nou în umbra separeului lor.

— O să doarmă şi-o să-şi vină în simţiri. Nu vreau ca Nursultan să aibă necazuri pentru că găzduieşte trădători, când de fapt e vinovat numai pentru că găzduieşte nebuni.

— Persoanele de faţă se exclud, desigur.

— Desigur, fu Paşa de acord. Dar, ascultă. Am o idee. Fără legătură cu zarva asta.

— Încă un pahar? îl întrebă Nikolai, întinzând mâna după votcă.

Paşa îi făcu semn cu mâna că nu voia.

— Am de gând să dau un bal de ziua mea. Tata va socoti că în cele din urmă mă ridic la înălţimea etichetei cerute unui ţarevici, iar mama va fi încântată că mi-aş putea găsi o soţie.

— Şi scopul tău real?

— Am de gând să o invit pe fata cu fulgerele.

Nikolai scăpă sticla de votcă din mână şi se repezi să o prindă, aruncând în acelaşi timp şi o vrajă, astfel încât să nu se spargă şi să se verse peste mâncarea de pe fund. Dar, de îndată ce prinse sticla, ochii îi fugiră spre ai lui Paşa. Oare îl văzuse? Nikolai n-ar fi trebuit să facă asta. În beţia lui, instinctul preluase conducerea.

Paşa se uită la sticlă şi la mâna lui Nikolai preţ de câteva secunde. Apoi clătină din cap şi zise:

— Agilă prindere, Julieto!

Nikolai expiră.

— Aşadar…, zise Paşa, în timp ce-şi trecea degetele peste fundul pentru mâncare, alaltăieri m-am dus înapoi pe Insula Ovcinin. Am aflat numele fetei.

Nikolai trânti sticla de votcă pe masă.

— Te-ai dus pe insulă să o cauţi? Eşti nebun?

Poate că Paşa *era* inclus printre nebunii pe care îi găzduia Nursultan.

— Ţi-e teamă de ea? îl întrebă Paşa.

Mai mult decât ai să ştii vreodată, gândi Nikolai. Nu numai fiindcă fata cu fulgerele ar fi putut foarte bine să-l omoare, ci şi din cauză că acel Canal al Culorilor stârnise ceva în Nikolai, ceva ce el nu ştiuse că exista acolo. Bineînţeles, canalele ei navigabile erau o batjocură dispreţuitoare la adresa muncii sale de pe Nevski Prospekt. Şi totuşi, mai exista ceva profund, ceva şi mai nedomolit. În toţi aceşti ani, Nikolai fusese singur, numai cu magia minoră a Galinei care să-i ţină companie harului său. Dar, acum, brusc, în viaţa lui mai era un mag, iar el simţea, în mod paradoxal, o înrudire cu ea. Asta dizolva marginile singurătății sale, ca şi cum ar fi găsit drumul spre casă după foarte mulţi ani de rătăcire în sălbăticie de unul singur.

Şi cu toate că fusese arogant felul în care ea schimbase culorile în canale doar pentru a-l ironiza, Nikolai admira faptul că fata nu se temea să procedeze aşa.

Ceea ce o făcea cu atât mai periculoasă. Ea era duşmanul. Nikolai nu-şi putea permite să fie atras în asta.

De asemenea, se temea că Paşa s-ar putea îndrăgosti de ea, dat fiindcă el deja făcuse ceva surprinzător, ducându-se pe insula Ovcinin ca să afle amănunte despre ea. Cum putea Nikolai să omoare fata, dacă cel mai bun prieten al lui se îndrăgostea lulea de ea?

Cu voce tare, Nikolai zise:

— O persoană raţională ar fi precaută. O persoană raţională nu ar căuta să invite pe cineva ca ea la bal. De ce s-o inviţi? Pentru a-ţi distra oaspeţii cu trucuri de foc? Poţi să angajezi nişte înghiţitori de flăcări de la circ pentru

asta.

Paşa rupse puţin din eticheta sticlei de votcă.

— Ori poate c-o voi invita la dans.

— Pavel Aleksandrovici!

— Nu-mi spune aşa.

— Bine, atunci. Paşa.

— Ce e?

— Nu poţi.

— Nu pot ce?

— Să o inviţi. Să dansezi cu ea. Tu eşti... Nikolai îşi coborî vocea la nivelul unei şoapte: Eşti ţareviciul Imperiului Rus.

— Şi? Paşa îşi aruncă braţele în aer. Asta nu înseamnă că pot să fac orice vreau?

— Ştii bine că nu. Mama ta are reguli cu privire la persoanele cu care poţi să flirtezi, darămite cele cu care să dansezi.

— Îndrumări.

— Poftim?

— Cu cine pot să flirtez. Sunt îndrumări, nu reguli.

— Paşa.

Ţareviciul se prăbuşi pe bancă. Îşi vârî mâinile în păr şi îl răvăşi într-un asemenea hal, încât la final arăta de parcă ar fi fost un client dintr-o familie suficient de modestă şi cu mijloacele necesare pentru a frecventa acea tavernă. *Cineva ca mine,* gândi Nikolai. Şi el se prăbuşi în separeu.

După ce le mai smulse puţin, Paşa dădu într-un final drumul şuviţelor de păr şi spuse:

— Ştii, am citit o grămadă despre mistici şi magi. Ei nu sunt malefici, contrar credinţei populare. Sunt neînţeleşi. Iar Biserica şi teama iraţională a oamenilor faţă de puterile lor i-au alungat în clandestinitate pentru a-şi ascunde harul magic. Cât este de îngrozitor! Imaginează-ţi cât de solicitant trebuie să fie să-ţi ascunzi adevărata personalitate în fiecare minut al vieţii tale.

Nikolai îşi muşcă buza.

— Vreau ca ea să ştie că este în regulă, spuse Paşa.

— Ce anume?

— Să trăiască fără să se ascundă.
— Căsătorită cu moştenitorul tronului?
Paşa se încruntă.
— Nu asta am vrut să spun.
Luă păhărelul de votcă pe care Nikolai i-l turnase mai devreme şi care se încălzise, murmură un toast în sănătatea ţarului şi îl dădu de duşcă. Făcu gura pungă, dar nu se sinchisi să stingă votca cu bere.
— Ea nu e genul de fată căreia să-i trimiţi un condur de cleştar şi s-o transformi într-o prinţesă, spuse Nikolai.
— N-ai de unde să ştii.
— S-ar putea dovedi a fi de fapt zâna cea rea.
— Acum combini basmele. Zâna cea rea este din *Frumoasa adormită,* nu din *Cenuşăreasa.* Şi de ce eşti convins că fata cu fulgerele e periculoasă?
Din foarte multe motive.
Nikolai se scărpină la ceafă.
— Nu ştim nimic despre ea.
— Numele ei este Vika.
Cicatricea lui Nikolai începu să ardă în acelaşi timp în care nodul din piept – acea prevestitoare senzaţie de destin care începuse atunci când văzuse Canalul Culorilor – se strânse.
— „Deşi e mică, îi tare-afurisită."[25]
— Nikolai, n-ai să mă influenţezi citând din Shakespeare.
— Atunci, ce pot să fac să-ţi schimbi părerea şi să n-o mai cauţi pe fata asta sau s-o inviţi la bal?
Paşa umplu iar paharele.
— Nu poţi. Apoi ridică paharul şi toastă: Pentru fata cu fulgerele. Şi tot ce stă să vină.

[25] William Shakespeare, *Visul unei nopţi de vară,* traducere de Dan Grigorescu, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— De ce n-a ucis-o încă?

Galinei îi clănţăneau dinţii, cu toate că era înăuntrul cabanei, în vreme ce afară mugea viscolul siberian.

— Deoarece am învăţat-o bine pe Vika, răspunse Serghei.

Aruncă o privire la şemineu şi flăcările se înteţiră, umplând căbănuța cu şi mai multă căldură.

— Ei bine, şi eu l-am pregătit bine pe Nikolai.

— Au trecut doar cinci zile de la jurământ.

Galina strâmbă din nas.

— Ar fi trebuit să se descotorosească de ea până acum.

Serghei avu o mişcare de recul. Însă se redresă iute, căci a-i arăta Galinei că acel comentariu îl răvăşise n-ar fi făcut decât să o încurajeze şi să insiste asupra morţii Vikăi, mai mult decât o făcuse deja. Îşi însuşise lecţia din tinereţea lor, atunci când Galina obişnuia să-l chinuie fără milă cu tot ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit. Cum ar fi omorâtul veveriţelor în parc numai cu privirea şi hohotele de râs atunci când acestea cădeau din copaci, cu ochii deja sticloşi şi fără viaţă. Şi apoi râdea şi mai tare când Serghei le jelea, plângând amarnic.

— Nu ştim ce formă a luat Jocul, zise Serghei. Tu îţi imaginezi un duel direct, însă, cunoscând-o pe Vika, bănuiesc că e ceva mai subtil. Ea nu şi-a petrecut întreaga viaţă închisă pe o insuliţă numai pentru ca harul ei magic – libertatea ei – să se limiteze la câteva zile scurte în Joc. Va savura experienţa. Atât tu, cât şi elevul tău, v-aţi înşela amarnic dacă aţi lua asta drept mulţumire de sine sau lipsă de abilitate.

Galina zâmbi cu superioritate şi se duse spre masa de bucătărie. Iniţial, fusese construită din buşteni neprelucraţi, însă Galina o preschimbase în marmură

italiană.

— Sper că nu te-ai ataşat prea mult de fată? I-ai spus vreo dată că nu eşti tatăl ei adevărat?

Serghei se încruntă.

— Ce vrei să insinuezi?

Era convins că toată lumea o credea fiica lui. Era convins că şi sora lui, pe care n-o mai văzuse de zeci de ani, aşa credea.

Galina făcu să apară o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Zău, Serghei, nu seamănă deloc cu tine. Şi chiar dacă nu te-ai sinchisit să mă cauţi în Sankt Petersburg în toţi aceşti ani, eu te-am căutat – mă rog, am plătit pe cineva s-o facă din când în când, deoarece acest soi de treabă este sub demnitatea mea – şi ştiu sigur că nu te-ai căsătorit niciodată şi n-ai avut nici măcar o concubină. Dar e în regulă dacă vrei să pretinzi că Vika este fata ta. E… chiar dulce. Galina făcu gura pungă. Bine, mai exact e *siropos.* Dar e alegerea ta. Tot ce vreau eu să ştiu este unde ai găsit-o.

— Eu-eu n-am…

— Serghei!

— Bine.

Ştia că, dacă nu i-ar fi răspuns, ea ar fi continuat să-l preseze şi, ţinând cont că erau captivi împreună în acea cabană, era mai puţin dureros s-o lase mai moale acum decât să continue să-i accepte insultele. Galina ştia oricum esenţa adevărului.

— Am găsit-o pe Vika pe versantul unui vulcan din Peninsula Kamceatka, unde am mers într-o misiune de cercetare pentru a studia ierburile de iarnă. Mama ei, o nimfă a vulcanului, o abandonase acolo.

Galina se lăsă pe spate în scaunul ei.

— Am crezut că nimfele au dispărut.

— Aşa am crezut şi eu.

— Hm… Galina medită puţin la asta, apoi se aplecă din nou în faţă şi zise: În cazul ăsta, fata chiar *nu este* fiica ta.

Cât de tipic pentru sora lui să ignore existenţa unei creaturi magice pentru a-l mai chinui puţin!

— Sângele n-are importanţă, bombăni el. Vika este fiica mea, indiferent ce spui tu.

— Pentru cineva care arată atât de ursuz ca tine, eşti dezgustător de sentimental.

— E mai bine decât să fii posac *şi* pe dinafară, *şi* pe dinăuntru, ca altcineva din camera asta. Serghei întinse mâna şi se servi din ceaiul Galinei, ignorându-i căutătura încruntată, apoi continuă: Presupun c-ai rămas rece şi distantă faţă de elevul tău, nu-i aşa? Eşti foarte talentată la a îndepărta oamenii.

— De ce m-aş ataşa de o corcitură de orfan din stepă? îl întrebă Galina cu dispreţ. L-am pregătit, deoarece era de datoria mea s-o fac şi fiindcă voiam să văd cum magul meu îl distruge pe-al tău. Îmi place să câştig, doar ştii asta.

O, da, Serghei ştia. Cu toate că mai corect ar fi fost ca Galina să spună că îi plăcea să câştige împotriva *lui.* Întotdeauna fusese vorba de a-l învinge pe el, încă de când erau mici şi voia mai multă atenţie de la tatăl lor. Ea nu reuşise niciodată să treacă peste nesiguranţa de a se fi născut fată, cu toate că părinţii lor nu îşi arătaseră niciodată preferinţa pentru vreunul dintre ei.

— E păcat că, deşi l-ai crescut pe Nikolai, asta nu ţi-a trezit niciun instinct matern. Ar fi fost drăguţ dacă Vika ar fi putut să crească având un prieten în familie cu care să se joace.

Galina îşi luă ceaşca de ceai din mâna lui Serghei.

— Instinct matern? Ha! Nu poţi trezi ceva ce nu există, slavă Domnului! Cât despre Vika să aibă un prieten, asta e ceva ridicol, ştii bine. Serghei, ei sunt magi. Dintotdeauna erau sortiţi să se lupte unul cu celălalt şi să moară. Nu puteau să ştie cine era celălalt mag, darămite să fie prieteni. În plus, ţie îţi displace Sankt Petersburgul şi n-ai fi venit niciodată în vizită. Şi nici eu nu te-aş fi vizitat niciodată pe insula aia uitată de Dumnezeu, căci detest… natura.

Galina privi din nou urât spre fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de fereastră.

— Sincer, tu nu-l iubeşti pe Nikolai? o întrebă Serghei.

După toţi anii ăştia, nu poţi să spui că măcar o singură bătaie a inimii tale îngheţate îi aparţine băiatului?

Galina surâse şi caninii îi străluciră la vârfuri, de parcă i-ar fi pilit şi lustruit să apară aşa. Numai că Serghei ştia că dintotdeauna arătase aşa. Mereu fusese lup.

— *Mon frère,* toate bătăile inimii mele îmi aparţin. Ai face mai bine ca şi tu să ţi le păstrezi pe ale tale pentru tine. Ne facem treaba ca mentori şi atâta tot. Nu e nevoie să suferim degeaba atunci când unul dintre ei moare, dar asta este exact ceea ce se va întâmpla dacă insişti să rămâi apropiat sufleteşte de eleva ta.

Serghei pufni. De parcă ar fi putut renunţa la toate amintirile cu Vika – cum o privise trecând de la târât de-a buşilea la mers şi apoi la căţărat prin copaci, cum o învăţase de la alfabet la cum să facă să apară o păpuşă şi cum să invoce ploaia dintr-un cer perfect senin, cum îi spusese că putea, când creştea mare, să ajungă Mag Imperial, pentru ca în cele din urmă să o conducă spre destinul ei la Bolşebnoie Duplo. Nu, era imposibil să extragă viaţa Vikăi din a sa; fără ea, n-ar mai fi fost cine era acum.

Serghei luă o felie de pâine cu ceapă, uşor arsă, de pe farfurie. Până şi asta îi amintea de Vika, nu numai pentru că ea i-ar fi adus o pâine perfectă de la brutăria Ludmilei, ci şi pentru că ar fi împărţit-o cu el.

— Pâine? o îmbie el pe Galina, ca un soi de ofertă de pace.

Sau cât de aproape de pace ar fi fost posibil pentru doi fraţi aflați într-o cabană siberiană înghesuită.

Ea îl refuză cu o mişcare a mâinii.

— Ştii bine că nu-mi plac lucrurile ţărăneşti. În plus, de ce insişti să coci singur pâine, când poţi pur şi simplu să o faci să apară, n-am să înţeleg niciodată.

Serghei flutură degetul spre ea.

— Mâncarea e un lucru pe care magia nu-l face bine. Ştii şi tu. De-asta ai angajat un bucătar acasă la tine. Deşi nu mi te pot imagina în bucătărie, chiar dacă ar fi posibil să faci să apară mese decente.

— Mă îndoiesc că magia ar putea să facă nişte pâine cu mult mai proastă decât a ta.

Serghei ridică din umeri, unse cu unt felia de pâine arsă şi o îndesă toată în gură.

— Am să mor de hipotermie înainte ca ei să termine Jocul, zise Galina. E abia octombrie, ce Dumnezeu. E de-a dreptul indecent să avem un viscol în mijlocul lui octombrie.

Serghei chicoti şi deschise o carte despre ierburile medicinale din Siberia. Pe el nu-l deranja zăpada – de fapt, chiar îi plăcea, mai ales atunci când cădea atât de multă, încât uita că era alcătuită din fulgi de zăpadă individuali şi nu dintr-o singură pătură de ninsoare abundentă – şi se bucura de cât de mult o scotea din sărite viscolul pe sora lui.

— Nişte precipitaţii n-au făcut rău nimănui, spuse el. Linişteşte-te, dragă fată de la oraş. S-ar putea să fie o iarnă foarte lungă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Aijana se ridică cu apusul în spate, aruncând o umbră lungă, ţepoasă, pe pământul uscat. Îi luase mai mult decât anticipase să traverseze distanţa de la mormântul ei, dar acum, în cele din urmă, ajunsese la pâlcul de iurte pe care le zărise la scurt timp după învierea sa. Iarba cafenie trosnea şi scârţâia sub picioarele ei.

În drumul său spre vatra focului călca apăsat, târând uşor piciorul stâng în urma celui drept, căci stângul nu fusese pe deplin reanimat. Femeile care se ocupau de carnea de pe frigare bătură în retragere. Aijana le recunoscu pe câteva dintre ele, aceleaşi chipuri, dar ridate de vreme.

— Unde este copilul meu? o întrebă pe Damira, care, la cei cincizeci de ani ai ei, era cea mai vârstnică.

Damira se zgâi la ea fără să clipească. Poate era felul în care arăta Aijana. Chipul îi era scheletic, cu piele galben-cenuşie întinsă pe alocuri şi atârnând moale în alte locuri. Avea porţiuni de scalp de unde îi lipsea părul, iar acolo unde exista, cădea lipsit de vlagă şi murdar, asemenea năvoadelor putrede. Ori poale că era felul în care mirosea Aijana, căci fusese moartă timp de aproape două decenii şi simplul fapt de a umple un trup în putrefacţie cu o nouă energie n-avea cum să schimbe acest fapt nefericit.

— Ce-ce eşti? o întrebă Damira. Ce vrei?

— Îl vreau pe puiul meu.

— Nu ştiu cine…

— Nu mă recunoşti?

Aijana îşi dezveli dinţii îngălbeniţi.

— Cineva să fugă spre ogoare după ajutor, le şopti Damira celorlalte femei.

— Nu v-aş sfătui.

Aijana ridică o unghie în sus. Era la fel de lungă şi de

ascuţită ca o lamă de cuţit. Femeile rămaseră ascultătoare la locul lor – sau, mai precis, erau prea îngrozite să se mişte. Aijana şontâcăi spre marginea focului lor.

— Am de gând să vă spun o poveste, le zise în timp ce se aşeza pe pământ.

Damira, care se afla cel mai aproape de ea, avu destulă prezenţă de spirit să nu se înfioare din pricina duhorii Aijanei.

Aijana inspiră adânc. Mirosul de carne care se frigea îi aduse o amintire îndepărtată şi începu să-şi depene grabnic povestea.

Cândva, cu mulţi ani în urmă, era o fată cu ochi aurii care trăia fericită printre ai ei. Era renumită nu numai pentru dansul ei rapid şi broderiile măiestrite, ci şi pentru atingerea ei extraordinară. Era vindecătoare şi putea să redirecţioneze energia dintr-o parte a unei persoane bolnave sau rănite spre o altă parte. De la un stomac tare la o splină slabă sau de la nişte plămâni puternici la o rană de săgeată. Datorită acestui lucru, era una dintre cele mai valoroase fete din trib şi, potrivit poziţiei sale, era logodită cu fiul conducătorului lor.

Însă, atunci când avea şaisprezece ani, un regiment de soldaţi ruşi sosi în apropierea satului lor. Curioase, ea şi alte fete se furișară să-i spioneze. Intenţionau să arunce doar o privire.

Ea nu se aşteptase ca unul dintre soldaţi să o zărească în iarbă. Nu se aşteptase să se îndrăgostească iute de siguranţa şi de graţia lui. Nu se aşteptase să-şi abandoneze tribul pentru a-şi petrece nopţile în patul lui, trăind lacomă din iubirea şi din sărutările lui.

Cu siguranţă nu se aşteptase să se trezească într-o dimineaţă și să afle că el şi regimentul lui plecaseră.

Tribul o primi înapoi pe fată, dar căzuse în dizgraţie, condamnată la frecat rufe şi la cărat balega iacilor. Opt luni de singurătate trecură. Iar la împlinirea celei de-a noua luni a primei nopţi petrecute în patul soldatului, dădu naştere unui băieţel. Cordonul ombilical era înfăşurat ca

un laţ în jurul gâtului său.

— Nu!

Fata îl desfăcu şi atinse vânătaia deja formată pe pielea lui fragilă.

Moartea se furişă în iurta ei, întinse mâinile ei descărnate şi încercă să ia băiatul.

Dar fata îl trase înapoi.

— Nu poţi să-l iei!

Strânse la piept bebeluşul, unicul lucru pe care îl avea, şi îi auzi pulsul zbătându-se ca o libelulă ce încerca să scape.

— Şşt... făcu ea. Şşt. Eu sunt vindecătoare. Te voi salva.

Şi atunci se gândi la toate momentele când vindecase o rană sau îngrijise o arsură. Era pur şi simplu o chestiune de mutat energie, de schimbare a forţei pacientului dintr-un loc al trupului într-altul. Se uită la bebeluşul care îşi dădea duhul în braţele ei. Ce mă opreşte să-mi canalizez energia spre el? *Nimic. Fie că va funcţiona, fie că nu.*

Se concentră asupra locului unde pielea bebeluşului o atingea pe-a ei. Atunci îşi simţi propria energie curgând înfierbântată de teama de a nu-l pierde. Direcţionă în venele lui forţa care îi mai rămăsese.

Băiatul plânse, atât de tare, încât pereţii iurtei se scuturară.

Moartea îşi înălţă capul şi se duse să o ia pe fată, care zăcea slăbită pe podeaua de pământ.

— Dar nu sunt moartă, spuse ea în şoaptă.

Moartea se opri. Şi atunci, în loc s-o ia, îngenunche şi îşi trecu degetele scheletice peste ochii ei pentru a-i închide. Deoarece era destul de curajoasă nu numai pentru a înfrunta şi a sfida Moartea, dar şi pentru a o întrece în deşteptăciune, fu răsplătită cu somn în pre-moarte, spaţiul dintre tărâmul viilor şi cel al morţilor.

Însă ea n-avea să rămână în pre-moarte pe vecie. Jură cu ultima ei suflare că, atunci când avea să fie suficient de puternică, avea să se scoale iar.

Femeile din jurul focului se înfiorară.

— Acum vă amintiţi de mine?

Aijana zâmbi într-un fel care odinioară ar fi fost dulce, dar acum nu erau decât gingii putrede şi dispreţ.

— Te-ai ridicat din morţi, zise uluită Damira, îndepărtându-se împleticit.

Totuşi, nu ajunse prea departe înainte să se ciocnească de celelalte femei.

— Nu. Nu m-aţi ascultat? N-am fost niciodată moartă. Doar că nu eram vie. Însă m-am întors şi-mi vreau băiatul. Unde este? E cu turmele la păscut sau la vânat cu ceilalţi bărbaţi?

— El…

— E cu turmele la păscut sau la vânat cu ceilalţi bărbaţi? întrebă Aijana din nou, glasul ei strident urcând tot mai tare.

Damira făcu ochii mari.

— Eu… Noi nu l-am văzut de unsprezece ani. A plecat din sat.

Aijana îşi zgârie cu unghiile tâmplele pergamentoase. Unghiile râcâiră ca nişte gheare pe pielea solzoasă a unui şarpe.

— Nu se poate să fi plecat singur la şapte ani. Ce-aţi făcut?

Damira se smiorcăi. Celelalte femei se susţinură una pe alta, ca şi cum ceva atât de simplu le-ar fi protejat.

— Unde este? Ce-aţi făcut? mârâi Aijana.

— A venit o rusoaică aristocrată. L-a vrut. Trebuie să înţelegi, era prea mult pentru noi. Nu ştiam ce să facem cu puterile lui…

— În toţi anii ăia aţi trăit cu mine printre voi. Cum putea un băiat să fie diferit?

— Era. El *era* diferit! exclamă Damira. Tu erai vindecătoare. Făceai oamenii bine. Erai o forţă a binelui. El era…

— Ca un demon, zise Tazagul, o altă femeie.

Faţa îi strălucea la lumina focului.

— Avea prea multă putere, care venea din altă parte, nu din oamenii care trebuiau să fie tămăduiţi. El nu era ca

tine.

— Fiul meu nu e un demon! urlă Aijana, iar ţipătul ei aproape că făcu urechile femeilor să sângereze.

Însă, dacă nu era vindecător, atunci ce era? Oare ar fi putut să fie mag? Avea noimă, în felul în care îl descriau Damira şi Tazagul. Vindecătorii utilizau mica magie, iar energia venea de la pacienţii lor. Însă magii puteau să folosească o magie mai mare.

— Indiferent ce era, n-am ştiut ce să facem cu el, se scuză Damira. Şi rusoaica ne-a oferit doi cai şi două oi pentru a-l lua cu ea să-l pregătească…

— Mi-aţi *vândut* fiul? Pentru patru animale?

— Nu, noi…

Dar atât apucă Damira să spună înainte ca Aijana să se năpustească asupra ei şi să-i spintece gâtul cu unghiile ei malefice. Sângele roşu şi dens ţâşni peste tot. Aijana rânji. Apoi o goli de energie în timp ce viaţa părăsea trupul Damirei.

— Ce-ai făcut? se văicări Tazagul, tremurând.

Ea şi celelalte femei erau în continuare îngenuncheate pe pământ, prea paralizate ca să fugă. Gemură la vederea rudei lor moarte.

— Chiar dacă eu eram în dizgraţie, fiul meu era nevinovat, aşa că ar fi trebuit să-i fiţi mame în locul meu, le zise Aijana şi acum vocea ei era un mârâit gros. Aşa stă treaba într-un sat. Dar voi l-aţi lăsat fără mamă, iar acum eu îi voi lăsa pe copiii *voştri* fără mamele lor.

Se aruncă asupra femeilor. Le sfâşie cu unghiile ei, zece lame necruţătoare, mânate de răzbunare. Şi, pe măsură ce le omora, le absorbea energia, exact aşa cum făcuse cu cea a viermilor şi a larvelor din pământ.

Acum era atât de plină de viaţă şi de moarte, încât ar fi fost nevoie de mai mult de un simplu glonţ pentru a o ucide. Şi piciorul ei stâng părea aproape trezit. Ceea ce era bine. Căci se părea că o aştepta o călătorie lungă.

Nikolai, gândi ea, *vin după tine.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

În dimineaţa următoare, apartamentul Vikăi deborda de mirosurile de care îi fusese aşa de dor: izul acrişor al plămădelii pentru pâinea Borodinski în vasul din colţul bucătăriei, consistenţa dulce a brânzei de vaci pentru umplutura de *vatruşka* şi puritatea perelor proaspete, care se transformau în gem. Ludmila sosise în seara precedentă, la invitaţia Vikăi – Vika locuise cu tatăl ei întreaga viaţă şi se simţea prea expusă ca să fie singură într-un oraş necunoscut, mai ales după atacul păsărilor din piatră – iar femeia mai vârstnică nu irosise timpul şi pusese stăpânire pe bucătăria apartamentului, ca şi cum ar fi fost a ei, făcând planuri să deschidă un stand provizoriu al Cenuşăresei în Sankt Petersburg.

Când Vika intră în bucătărie, o găsi pe Ludmila plină de glazură pe faţă şi pe şorţ, asemenea unei prăjituri de care se ocupaseră nişte copilaşi euforici de cinci anişori. Ludmila mergea legănat prin micuţa bucătărie, atingând cu şoldurile ba plita, ba blatul de bucătărie, fredonând un cântec popular.

Vika oftă fericită. Îi plăceau tare mult cântecele populare. Tatăl ei le cânta tot timpul.

Se aşeză pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Lacul roşu al acestuia era îngropat sub un strat subţire de ninsoare făinoasă. O furtună de patiserie de-a Ludmilei.

— Eşti îngrozitoare când e vorba de ingrediente, îi spuse Vika, dar eşti o magiciană când vine vorba de cuptor şi de plită.

Ludmila radia în timp ce agita în aer o lingură de lemn.

— Mulţumesc, raza mea de soare! Însă ceea ce fac eu e doar chimie potrivită. Untul şi făina şi apa combinate cu cantitatea corectă de căldură… Adevărata magie e acolo.

Arătă cu lingura spre fereastră, în direcţia lui Nevski

Prospekt şi dincolo de bulevard.

Vika zâmbi.

— Da, arhitecţii şi inginerii ţarului sunt foarte talentaţi.

— O, nu inginerilor le-a reuşit fântâna din râu. E magie adevărată. Ştiu eu. Şi la fel ştii şi tu, şi tatăl tău. Ludmila îi făcu cu ochiul. Nu-ţi face griji, draga mea, n-am spus nimănui. Oi fi eu bârfitoarea insulei, dar ştiu când e înţelept să-mi ţin gura închisă. Nu toată lumea ar gândi la fel de amabil despre abilităţile tale. Ăsta e motivul pentru care Serghei te-a învăţat să ţi le ascunzi.

— Eu… Dar… De unde ştii?

— Draga mea, am crescut la un circ.

— Da?

Vika se îndreptă de spate în scaunul ei. Când era mai mică, tânjise să facă parte dintr-un circ, să se mute dintr-un loc într-altul şi să colinde ţara în lung şi-n lat. I se părea că e un loc unde artiştii puteau să fie ei înşişi în faţa publicului, indiferent de cât de bizare le-ar fi fost talentele. Nu trebuiau să se ascundă într-o pădure de pe vreo insulă îndepărtată.

— Într-adevăr, zise Ludmila. Şi când creşti într-un circ, înveţi de timpuriu cum să distingi ceea ce este real de ceea ce este alcătuit din oglinzi şi fum. Ţi-aş spune că cele mai multe isprăvi de la circ sunt trucuri pure. Însă tu şi tatăl tău aveţi ceva ce nu poate fi ascuns de cei care ştiu că în lumea asta există mai mult decât vedem noi.

Incredibil. Vika dădu din cap. Îşi petrecuse toată viaţa ascunzând ceea ce ea şi tatăl ei erau, când, chiar în faţa ei, în fiecare zi, altcineva ştiuse. Ea şi tatăl ei nu se sinchisiseră să ridice scuturi în jurul lor atunci când nu foloseau în mod activ magia; presupuseseră că nimeni nu ştia.

Ludmila traversă bucătăria şi o strânse pe Vika în braţele ei.

— Ştiu că este greu de acceptat, draga mea. Şi îmi pare rău că n-am spus nimic până acum, dar am socotit că tu şi Serghei nu voiaţi ca adevăratele voastre firi să fie cunoscute. Acum, totuşi… ei bine, te-ai hotărât să-ţi etalezi

harul magic, astfel încât toţi să-l vadă. Şi cu Serghei absent, oriunde o fi el dus, m-am gândit că ai nevoie de-o mamă. Sau de-o prietenă. Ludmila o sărută pe creştet. Sunt norocoasă că te am, raza mea de soare.

Însă Vika se mărgini doar să o bată pe Ludmila pe spate. Afecţiunea maternă era un teritoriu necunoscut.

După un minut, Ludmila îi dădu drumul din îmbrăţişare, zâmbind cu gura până la urechile ei acoperite cu glazură. Nu păruse stă fi remarcat faptul că Vika şovăise să-i întoarcă îmbrăţişarea.

— Faţadele clădirilor de afară sunt minunate, zise Ludmila.

Vika izbucni în râs. Îi plăcea că magia ei era văzută şi de alţii, dar nu putea să-şi asume meritele şi pentru ceva ce nu era al ei.

— E adevărat că sunt mag. Dar zugrăveala de pe Nevski Prospekt nu e isprava mea.

Ludmila se bătu încetişor cu lingura de lemn în bărbie, lăsând urme lipicioase de gem pe piele.

— Serios? Mai este încă un... Ce-ai zis că eşti? Mag? Fascinant!

Vika dădu aprobator din cap şi acum îi venea s-o îmbrățișeze pe Ludmila. Ce noroc să aibă pe cineva care să ştie ce era ea şi ce putea să facă!

Şi atunci îi dădu prin minte: îi putea spune Ludmilei despre Jocul Coroanei. Nu avea să mai poarte singură povara.

Dar nu. Fu nevoie de o singură privire aruncată spre voioşia brutăresei ca să renunţe la idee. Vika nu putea s-o împovăreze pe Ludmila cu informaţia că mergea ca pe sârmă în drumul ei spre moarte. Şi de ce să strice ceea ce de-abia căpătase, o confidentă pentru harul ei magic?

Nu, n-avea să-i spună Ludmilei despre Joc. Faptul că o avea acolo, că ştia că era la curent cu ceea ce putea Vika să facă, era suficient.

Aşa că, în schimb, Vika se ridică şi se duse spre blatul de bucătărie. Ludmila adusese cu ea de pe insulă un dovleac din sticlă, iar Vika îl luase şi răsucea sculptura iridescentă

în mâinile el.

— Ei bine, de vreme ce ştii ce sunt, asta face ca instalarea noii tale brutării să fie cu mult mai amuzantă. Ce părere ai despre vânzarea de produse de patiserie dintr-un alt dovleac enorm?

În acea după-amiază, o echipă de bărbaţi căra pe roţi două cutii mari – ambele cu laturi de un metru – în Piaţa Palatului. Una dintre cutii era roşie, simplă, cu o manivelă mare din metal ieşind dintr-o parte. Cealaltă era violetă şi decorată cu scene cu dansatori de balet pe fiecare faţă. Nu se dădu niciun fel de explicaţie pentru apariţia cutiilor şi nici echipa care le adusese nu ştia mai mult decât mulţimea care se adunase în jurul lor.

Un şobolan albinos veni în fugă pe pervazul geamului de la bucătărie. Vika îl recunoscu – era şobolanul pe care îl hrănise alaltăieri cu o bucată de blinie, atunci când se întorcea de la râu. Vika trasă cercuri cu degetul ei mic pe capul şobolanului pentru a tălmăci pălăvrăgeala lui.

— Două cutii în faţa Palatului de Iarnă? întrebă Vika şi ochii roşii ai şobolanului străluciră şi mai puternic, drept confirmare. Mă întreb ce pune la cale.

— Misteriosul tău mag? o întrebă Ludmila. Ar trebui să mergem acolo numaidecât.

Vika se aşeză pe pervaz şi îi dădu şobolanului să mănânce câteva firmituri din pateurile rămase, iar acesta le devoră lacom. Cutiile puteau să fie o capcană. În loc de brânza cu care păcăleşti un şobolan, erau cutii care serveau drept momeală pentru a prinde un mag. Piaţa Palatului era imensă, iar adversarul ei se putea ascunde în mulţime. Dacă Vika se ducea, ar fi putut să o atace şi să o omoare pe nevăzute.

Ludmila îşi şterse mâinile de şorţ şi apoi îl aruncă pe blatul de bucătărie.

— Ce mai aştepţi? De-asta am venit la oraş, fiindcă e mai interesant decât rutina de acasă.

Vika încercă să zâmbească. Dar dacă ar fi murit în braţele Ludmilei sau, şi mai rău, dacă Ludmila ar fi murit

în braţele Vikăi, n-avea să fie câtuşi de puţin interesant.

Ludmila rămăsese în uşa bucătăriei, cu obrazul încă murdar de glazură.

— Să ştii că mă duc cu sau fără tine, bine?

— Păi, dacă aşa pui problema…

Nici pomeneală ca Vika să o lase pe Ludmila singură în preajma celuilalt mag.

În plus, Vika refuza să fie genul de fată care se ascunde din faţa primejdiei. Şi avea nevoie să vadă care era mutarea adversarului, astfel încât să-l poată întrece iar. Căci dacă el n-o omora imediat, ţarul putea s-o facă oricând. Sentinţa ei de condamnare la moarte era simplă – era de-ajuns ca ţarul să-l proclame învingător pe adversarul ei. Nu conta că, practic, ea mai avea patru runde.

Vika se duse să-i şteargă Ludmilei petele de glazură de pe faţă. Apoi îi mai aruncă şobolanului nişte resturi de prăjituri, înainte de a-şi lua şalul şi de a şi-l pune pe umeri, ridicând, în acelaşi timp, un scut magic în jurul ei şi al Ludmilei.

— În regulă.

— Ura, o aventură! exclamă Ludmila, năpustindu-se pe uşa apartamentului.

Da, o aventură. Dar să sperăm că nu una fatală.

Deşi Vika se plimbase pe lângă Palatul de Iarnă în fiecare seară de când venise în Sankt Petersburg, grandoarea acestuia nu înceta s-o uimească. Era o capodoperă barocă în nuanţe de verde deschis şi alb, cu cele trei etaje marcate de coloane şi arcade albe, şi aproape două mii de ferestre aurite. Pe o latură a palatului se afla râul Neva – spera ca familia imperială să aibă o privelişte clară a fântânii ei, primul ei „dar” pentru ţarevici de ziua acestuia –, iar pe cealaltă, Piaţa Palatului, unde se aflau cele două cutii bizare şi în jurul cărora se adunau mai multe sute de oameni acum.

Ludmila îşi croi drum spre partea din faţă, folosindu-se de coate pentru a-i deschide calea şi Vikăi. La mică

distanţă de cutii fusese ridicat un fel de gard, dar, în loc de lemn, gardul era construit din panglică ţesută din argint, lată cât palma Vikăi. Nu existau stâlpi care să-l susţină şi, cu toate acestea, panglica rămânea la locul ei, ca şi când ar fi fost petrecută printre nişte pari invizibili.

Reuşind să ajungă lângă panglică, Vika scrută piaţa în căutare de pericole evidente. Nimic, cu excepţia unui contingent din Garda ţarului, mai mare ca de obicei, care se datora, cel mai probabil, apariţiei subite a cutiilor. Şi acolo, ţopăind pe acoperișul palatului, se afla şobolanul albinos. Pentru o creatură cu picioruşe atât de mici, era foarte iute. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată la ea, urma să-i dea un nume. Poate *Poslannik.* Mesager.

La fereastra de sub Poslannik se mişcă o siluetă. Nu! Vika sări în faţa Ludmilei şi ridică mâinile drept pavăză în faţa lor. Un scut transparent le înfăşură, iar oamenii din spatele lor se dădură în lături, ca şi cum ar fi fost înghiontiţi, cu toate că nu exista nicio dovadă că fuseseră câtuşi de puţin atinşi.

Însă silueta de la fereastră nu atacă. Nici măcar nu păru s-o vadă pe Vika. Îşi înclină capul, rezemându-şi-l de geam, de parcă şi el ar fi aşteptat să vadă ce puteau cutiile să facă.

— E totul în ordine? o întrebă Ludmila.

Vika încuviinţă din cap şi se dădu un pas în lateral, astfel încât să nu mai stea în faţa Ludmilei. Însă, pentru orice eventualitate, menţinu sfera protectoare, care se adăuga la scutul magic creat înainte să părăsească apartamentul.

În spatele lor, mulţimea crescu la cel puţin o mie. Vika îşi făcuse griji că celălalt mag s-ar fi putut ascunde în mulţime şi să o atace. Dar el n-ar fi încercat s-o omoare în faţa tuturor acestor oameni, nu-i aşa? Ţarul îi avertizase la Bolşebnoie Duplo să nu sperie pe nimeni, şi iată-i aici, oameni simpli, fără haruri magice, umplând toată Piaţa Palatului. Nu era ca pe Nevski Prospekt, în zori, pustiu, cu excepţia singuraticului măturător de stradă. Nu era nici măcar ca fântâna ei din Neva, unde fusese uşor să facă să pară că adversarul ei alunecase. Aici ar fi fost mult prea

mulţi martori.

În depărtare, un clopot sună ora şase şi pârghia de pe cutia roşie începu să se mişte, răsucindu-se în cercuri lente pe un mic arpegiu. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.* Muzica avansă de la gama do major la următoarea gamă, re bemol. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.* Şi apoi următoarea, re major, şi următoarea, mi bemol, ritmul fiecărei game mai rapid decât precedentul, cu manivela mişcându-se mai repede pentru a ţine pasul. Când cutia ajunse la cea de-a douăsprezecea gamă, si major, manivela se răsuci într-un ritm alert. *Do, re, mi, fa, sol, la, si...*

Capacul cutiei se deschise cu o explozie pe *do*-ul final, iar din cutie ieşi un omuleţ pe arcuri în mărime naturală. Vika şi restul mulţimii icniră şi săriră înapoi.

Însă omuleţul – care nu mai era în cutie şi care avea picioare acolo unde trupul lui ar fi trebuit să fie ca o armonică – rămase liniştit în faţa cutiei, legănându-se în faţă şi în spate ca şi cum ar fi fost pe arcuri. Vika îl privi cu atenţie. Era ceva prefăcut în zâmbetul lui din lemn.

Lângă el, din cutia violetă începu să cânte o versiune cu sunete de clopoţei a muzicii din baletul *Zefir şi Flora.* Însă, spre deosebire de cutia roşie, capacul celei violete se ridică imediat ce începu cântecul. Pe măsură ce se ridica, o păpuşă balerină în mărime naturală, îmbrăcată cu o rochie albastru-brebenoc şi având aripi de zână, se înălţa pe o platformă rotitoare, ca şi cum ar fi făcut parte din cutia muzicală. Acum Vika avea două păpuşi de urmărit.

Când cântecul ajunse la sfârşit, la fel şi piruetele balerinei se terminară. Acela fu momentul în care omuleţul reveni la viaţă. Se înclină în faţa balerinei, şi ea la fel, apoi o duse dansând spre cutia ei şi îi oferi mâna lui.

— N-o lua, şopti Vika. Să nu ai încredere în el. Însă balerina îşi puse degetele ei delicate de porţelan în cele din lemn şi coborâră în dans pe pavajul din piatră cubică al pieţei. Vika scutură din cap.

Ludmila se lipi de gardul din panglică şi, deoarece ele împărțeau o sferă invizibilă, Vika se trezi împinsă şi ea la marginea scenei improvizate. Şi silueta de la fereastra

palatului se aplecă în faţă cât de mult putu. Oare era ţarul care supraveghea Jocul? Sau ţareviciul care urmărea spectacolul dat în cinstea zilei lui de naştere?

Din cutia violetă răsună o nouă melodie, de data aceasta un *pas de deux*. Omuleţul conduse balerina în centrul scenei lor de pavaj, unde se înclinară iarăşi unul în faţa celuilalt. Apoi îşi puse delicat mâinile pe talia ei şi o ridică în vârful picioarelor, iar ea, cu ambele braţe arcuite deasupra capului, se roti diafană ca o zână.

Dansară în timp ce cânta muzica. Balerina făcea piruete. Omuleţul sărea. Şi când erau împreună, el o ridica la fel de uțor ca pe o păpuşă. Apoi muzica devenea tot mai rapidă, şi ei la fel, balerina şi omuleţul rotindu-se laolaltă, atât de iute, încât începeau să leviteze spre cer.

— Cum fac asta? întrebă cineva din spatele Vikăi, de parcă ar fi uitat că nu erau oameni reali.

— Probabil că există sfori, zise o altă persoană.

Însă, de lângă Vika, Ludmila interveni:

— Sunt ca nişte marionete manipulate de păpuşari invizibili.

Foarte adevărat. Vika ştia că balerina o reprezenta pe ea, iar omuleţul, pe celălalt mag. Ca nişte marionete, ea şi adversarul nu aveau niciodată de-ales: destinul lor era un *pas de deux,* o splendoare şi o soartă chinuită pentru amândoi.

Şi totuşi, era ceva în legătură cu celălalt mag, în legătură cu magia pe care o alegea, care o atrăgea spre el, ca şi când legătura dintre ei n-ar fi fost întru totul un lucru malefic. Era mai mult ca un fir subţire ce încerca să reconecteze cele două jumătăţi ale unui întreg.

Şi cu toate că Vikăi îi displăcea să recunoască, ea îl visase nu numai o dată. De fiecare dată, el apărea ca băiatul-umbră, dar, în fiecare dimineaţă, chiar înainte să se trezească, întrezărea o străfulgerare a adevăratului său chip…

Bula din jurul Vikăi tremură.

Sunt iremediabil legată de duşmanul meu, îşi dădu ea seama.

Omuleţul şi balerina continuară să se rotească spre cer. Muzica se avânta din ce în ce mai tare, de la un crescendo la un tril furios. Şi, deodată, se făcu linişte.

Toţi muşchii Vikăi se încordară. Omuleţul şi balerina încetară dansul, ca şi cum şi ei ar fi fost speriaţi.

Mulţimea gemu şi apoi arătă spre pieptul balerinei. Deşi ea nu auzise avertismentul de mai devreme al Vikăi, acum balerina auzi publicul. Se uită în jos la corsajul rochiei sale. În locul în care ar fi trebuit să se afle inima ei de porţelan, înflorea o batistă din mătase roşie.

— Ştiam eu că nu putea să aibă încredere în el.

Gura pictată a balerinei formă un O uluit. Aruncă o privire spre omuleţ. El nu se uită la ea, ci la un nor din apropierea picioarelor lui, gura lui din lemn fiind strânsă sub forma unei linii fioroase.

Apoi balerina deveni inertă şi căzu din cer în cutia ei. Omuleţul îşi lăsă capul în jos. Capacul de la cutia balerinei coborî şi se încuie cu un clic.

Piaţa Palatului izbucni într-un ropot de aplauze asurzitoare. Toată lumea bătea din palme şi urla.

Toţi, cu excepţia Vikăi, căci ceva începuse să o apese de sus, forţând-o să îngenuncheze. *Poftim? Cum? Am un scut...*

Însă atunci le văzu, mii de ace mititele ieşind din pavajul de la picioarele ei. Probabil că apăruseră cât timp fusese ocupată să-i privească pe omuleţ şi pe balerină. Acele făcură o plecăciune la unison, înainte de a se retrage în pământ, ca şi cum ar fi ştiut că ea în sfârşit le văzuse.

Acele alea impertinente mi-au perforat scutul! Vika nici măcar nu ştiuse că era cu putinţă. Însă poate că tocmai asta era problema. Nu putea să se apere cum trebuia de un lucru de care nu era conştientă.

Ridică mâinile în sus şi încercă să rămână în picioare, dar apăsarea era prea puternică. Vika se azvârli, încercând să scape, dar ceva o împinse într-un zid nevăzut.

Se răsuci la stânga. Prinsă.

La dreapta. Blocată.

Înapoi. Alt zid.

Era ca şi cum ar fi fost înăuntrul cutiei muzicale a balerinei.

— Nu!

Cubul invizibil continua să se micşoreze, iar pe Vika o usturau plămânii pe măsură ce aerul se împuţina. Era aproape ghemuită.

În faţa ei, Ludmila ovaţiona, fără să-şi dea seama de ceea ce se petrecea. Nu putea nimeni s-o vadă pe Vika? Magul trebuie să fi aruncat un văl de înşelătorie în jurul ei. Şi cutia invizibilă era acum aproape de aceeaşi mărime cu ea, cu foarte puţin spaţiu în plus. Vika împinse palmele în faţă încă o dată şi dădu din picioare. Izbi cu capul partea de sus a cutiei.

Dacă rămân înăuntru, voi muri şi nu-l voi mai vedea niciodată pe tata, nu voi deveni niciodată Mag Imperial, nu voi avea niciodată şansa de a ajunge ceea ce mi-a fost scris să fiu.

Pe măsură ce laturile cubului se strângeau, scoţând tot aerul rămas, Vika simţi din nou toate muchiile lipite de ea. Se împinse în sus, în jos, în toate direcţiile, ricoşând ca o bilă de marmură care zornăie într-o cutie prea mică. Colţurile se apăsau spre interior. Pereţii îi strângeau Vikăi cutia toracică.

O, îndurare! Făcu o grimasă din pricina presiunii care ştia că în curând avea să se prefacă în durere.

Dar dacă nu erau pereţi? Dacă nu erau solizi, ci formaţi din vapori?

— Aburi! icni ea.

În interiorul cutiei începu să se facă tot mai cald şi mai umed.

Vika era pe punctul de a leşina. *Încă puţin…*

Îşi trecu degetele de-a lungul laturilor cutiei şi îşi imagină cum se transformau din sticlă – sau ce o fi fost – în aburi. *Vă rog, vă rog, prefaceţi-vă în aburi!*

Pereţii sicriului ei explodară. Vika se rostogoli, ieşind din ceaţa înăbuşitoare. Scânci în timp ce aerul năvăli să-i umple plămânii goi.

Şi atunci, de undeva din cealaltă parte a Pieţei Palatului,

se auzi o voce. Era joasă şi totuşi penetră zgomotul mulţimii care continua să aplaude.

— Bravo, zise aceasta, iar Vika ştiu că ei îi era destinat complimentul şi nu spectacolului cu omuleţul şi balerina. Rândul tău, Mag Doi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Ea era încă în viaţă. El era încă în viaţă. Nikolai era bucuros şi nu era. Deoarece acum era rândul fetei, şi de fiecare dată când ea avea o altă mutare, însemna o altă dată când Nikolai putea să moară.

În seara următoare, în timp ce publicul adunat în Piaţa Palatului aştepta ca omuleţul şi balerina să danseze din nou, cerul se întunecă. Se făcuse, din albastru-deschis, cenuşiu de furtună cât timp îi luă clopotului din apropiere să bată de şase ori. Nikolai privi în sus, împreună cu toţi ceilalţi aflaţi în piaţă.

Nu erau nori. Însă soarele dispăruse şi începu o burniţă diafană.

Aşa-zisul public murmură. Bărbaţii erau bucuroşi că aveau pălăriile pe cap şi femeile căutau eşarfe în genţi pentru a se acoperi.

— E doar o ploaie trecătoare, spuse un bărbat slab soţiei sale şi mai slabe.

— Aşa şi trebuie. Negustorul de peşte a prezis azi-dimineaţă că va fi însorit toată ziua.

Manivela de la cutia omuleţului începu să se învârtă şi micile lui partituri începură să cânte iar. Toată lumea îşi îndreptă atenţia spre cutii. Toată lumea, mai puţin Nikolai, care nu-şi lua privirea de la cer. *Ce plănuieşti, fată cu fulgerele?*

O secundă mai târziu, tizul ei, fulgerul, spintecă cerul în cioburi şi din spărturi începu să toarne ploaia. Udă mulţimea şi înecă sunetul muzicii din cutia omuleţului. Oamenii o luară la fugă pentru a se adăposti, pălăriile lor căzând pe caldarâm cu fundul în sus şi pline cu apă, eşarfele nemaifiind decât nişte cârpe ude leoarcă, lipite de capetele posesoarelor lor.

Pretutindeni în jurul lui Nikolai, mulţimea se bulucea să

iasă din piaţă. Furtuna continua să vină, asemenea lui Zeus ieşit să se răzbune ca într-unul din miturile preferate ale lui Paşa. Nikolai îşi frecă ceafa uscată – invocase un scut care să-l protejeze de apă atât pe el, cât şi cutiile cu omuleţul şi balerina, încă de la primul semn de ploaie – şi oftă. Fata făcuse un adevărat spectacol din abilitatea ei de a porunci vremii. Imensitatea puterii ei era într-adevăr impresionantă.

Nikolai pocni din degete şi manivela de la cutia omuleţului se opri. Oricum, de-abia se mai auzea. În seara asta n-avea să fie niciun spectacol.

Un fulger lovi caldarâmul la câţiva metri de picioarele lui.

— *Merde!*

Nikolai se îndepărtă printr-o săritură de pavajul pulverizat.

Un alt fulger lovi alături de el. Sări din nou, dar de data aceasta ridică cel mai puternic scut pe care îl putea face să apară şi fugi să se adăpostească.

Palatul. Palatul de Iarnă. Numai dacă ar reuşi să traverseze piaţa.

Cărarea din faţa lui izbucni într-o explozie de electricitate, mortar şi piatră.

— Ţarul nu va fi bucuros dacă îi demolezi piaţa în timp ce încerci să mă omori! ţipă Nikolai, continuând să alerge. Şi mă îndoiesc că asta s-ar califica drept impresionant pentru ziua țareviciului!

Nu ştia unde era fata, dar sigur era pe-aproape dacă direcționa fulgerul înspre el.

Ea îi răspunse trimiţând ploaia să-i biciuiască faţa, îndreptând deodată o mie de ace înţepătoare spre el. Acestea ricoşară în scutul lui.

— Va trebui să te străduieşti mai tare!

Aproape că ajunsese în palat. Încă zece secunde şi era la uşă. Ar fi fost bine să existe un soldat dispus să-i deschidă.

Fata dezlănţui iar fulgerul. Mai multe descărcări electrice sfâșiară cerul, vene cumplite de alb în întuneric, şi toate convergeau către aceeaşi ţintă: scutul lui Nikolai.

Trosnetul îl asurzi şi fu aruncat la pământ în timp ce fulgerul sparse stratul invizibil care îl proteja. Palatul era încă departe. Era ca şi cum ar fi fost doar Nikolai împotriva vremii.

Cerul bubui şi trosni iar. Reîncărcând, pregătindu-se de atac.

Îşi aminti de fata care ieşise din foc pe Insula Ovcinin. Nu credea că putea să lupte împotriva unui asemenea fenomen. Nu fără un scut.

Dar dacă Nikolai avea să moară, avea s-o facă cu demnitate. Întinse mâna după joben, care căzuse pe pavaj şi se udase. Îl şterse şi se ridică în picioare. Nu era sigur unde era fata, dar se putea adresa păpuşii pe care o crease în locul ei. Inspiră adânc şi rămase cât de liniştit şi de senin putu, date fiind împrejurările în care tunetul urla pretutindeni în jurul lui.

Electricitatea bâzâia în aer. Nikolai încercă să facă să apară un alt scut, dar acesta se împrăştie.

— Nu te învinovăţesc! Îşi scoase jobenul în direcţia balerinei, dar, spre deosebire de data trecută, după ce ea încercase să-l înece, în gestul lui de acum nu era nimic ironic. Nu te învinovăţesc dacă ăsta este sfârşitul.

Atunci, scânteile din cer se stinseră singure şi norii cenuşii se împrăştiară cu un sâsâit. Nu mai rămase nicio urmă de violenţă – sau de ploaie.

Şi cicatricea lui Nikolai de sub claviculă se încălzi.

Fata îşi încheiase runda. Nikolai respiră uşurat. Îi cruţase viaţa. Se relaxă.

Chiar dacă fata îi arăta de fapt milă sau pur şi simplu se juca cu el pentru a prelungi agonia, Nikolai acceptă. Avea să trăiască şi să mai joace încă o zi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Era tenacitatea din glasul lui. Şi graţia din postura lui. *De-asta n-am putut să-l omor*, încercă Vika să se convingă singură.

Însă, în realitate, era ceva în ochii lui. În ei era tristeţe, una profundă, pe care ea o putea vedea chiar şi de acolo de unde stătea ascunsă în cutia balerinei. Capacul era întredeschis doar doi centimetri, însă fusese destul ca să şovăie.

Întotdeauna există o altă dată, gândi ea, în timp ce se cuibărea alături de balerina cu batista roşie ce se revărsa din inima ei de porţelan. Vika fusese convinsă că avea să savureze ironia adversarului care încercase s-o omoare într-o cutie, doar pentru a o întoarce împotriva lui şi de a-l ucide *din* cutie. Însă nu funcţionase pentru niciunul din ei.

E în regulă, îşi spuse în sinea ei. *Mai am încă trei runde. Îl voi omorî data viitoare.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

A doua zi dimineaţă, Paşa se afla iar în biblioteca palatului, cu toate că, de data aceasta, în loc să citească *Misticii ruşi şi ţarii*, era absorbit de rapoartele Consiliului Imperial. În timpul întrunirii de ieri adormise – cel puţin participase, după cum îi promisese tatălui său –, dar, după aceea, Iuliana ăi vârâse în braţe teancurile de hârtii pe teme variind de la recoltele de porumb şi floarea-soarelui până la acutizarea asediului de la Missolonghi.

— Miniştrii sunt minuţioşi, sunt de acord cu asta, îşi zise Paşa cu voce tare în timp ce răsfoia încă un teanc de documente.

Căscă şi bătu cu stiloul în pagina de deasupra, care era plină cu tabele de date despre recoltele de grâu. Cu siguranţă trebuia să existe o altă modalitate de a conduce ţara decât să citească rapoarte venite de departe.

Şi totuşi, ce altă modalitate să fi fost, când ţara era atât de vastă? Ţarul nu putea să se afle în toate locurile în acelaşi timp.

Paşa căscă iar. Tocmai era pe punctul de a sări peste tabelele cu grâu pentru a citi o relatare despre situaţia curentă din Crimeea, când Gavriil, căpitanul Gărzii sale, îşi vârî capul pe uşa bibliotecii.

— Alteţa Voastră Imperială, vă rog să-mi iertaţi deranjul, dar aţi cerut să fiţi informat cu privire la… ăăă… orice eveniment important.

Paşa aruncă raportul pe masă şi se îndreptă de spate.

— Da?

— Ei bine, Alteţa Voastră Imperială… ăăă… un dovleac uriaș de sticlă a apărut pe malul Canalului Ekaterinski.

Paşa zâmbi.

— Excelent.

Deoarece nu voia să rateze nimic, Paşa ordonase Gărzii

sale îl informeze despre orice întâmplare din oraş, mai ales dacă părea… neobişnuită. Îi displăcea că-i transformase pe membrii Gărzii în mesageri şi colportori de bârfe – bănuia că şi lor le repugna –, însă le dădea ceva productiv de făcut în locul rutinei tipice de a-i pierde urma şi de a intra în panică înainte de întoarcerea sa.

Paşa se ridică din fotoliul său, nemaivăzând rapoartele Consiliului Imperial stivuite în faţa lui.

— Anunţă-i pe cei de la grajduri să-mi pregătească trăsura. Mă duc imediat la dovleac.

Soldatul se încruntă.

— Gavriil, este ceva neclar în instrucţiunile pe care ţi le-am dat?

— Nu, Alteţa Voastră Imperială. Doar că… eram confuz, deoarece m-aţi informat despre locul unde doriţi să mergeţi în loc să…

Se opri.

— În loc să plec pe furiş? Paşa zâmbi şi mai larg. Asta deoarece am plănuit o năzdrăvănie şi mai mare.

Paşa zări coada care se întindea de la chioşcul de brutărie înainte să vadă dovleacul. Se răspândiseră iute zvonurile despre cofeturile incredibile ale lui *Madame* Fanina, iar trăsura trebuise să se oprească la o stradă distanţă, întrucât mulţimea era prea deasă.

O mână de membri ai Gărzii sale descălecară de pe cai, în timp ce Paşa coborî din trăsură.

— Faceţi loc pentru Alteţa Sa Imperială, ţareviciul Pavel Aleksandrovici Romanov! strigă Gavriil.

Paşa se înroşi.

— Aş fi putut sta la coadă, murmură el.

Dar era prea târziu pentru asta, căci toată lumea de pe stradă se întorsese să-l vadă pe prinţul moştenitor. Şi atunci toată coada făcu o plecăciune, asemenea unor piese de domino care cădeau. Alături de ei, Canalul Ekaterinski strălucea roşu, oranj, galben, verde, albastru şi indigo.

Pe măsură ce Paşa trecea mai departe, bărbaţii şi femeile se ridicau şi se întindeau să-i sărute mâna. El le

zâmbea cu blândeţe în timp ce ei îşi declarau iubirea pentru el şi se rugau pentru sănătatea lui, iar inima i se mărea, cât să cuprindă teritoriile cele mai îndepărtate ale imperiului său. Îi plăcea, nu fiindcă îi sărutau mâna, ci pentru că oamenii din ţara lui erau infinit mai reali în carne şi oase decât la întrunirile şi rapoartele Consiliului Imperial.

La jumătatea cozii, zări dovleacul. Paşa ţopăi încântat. *Ştiam eu!* Era dovleacul de sticlă pe care îl comandase pentru brutăreasa de pe Insula Ovcinin! Mă rog, o versiune mult mai mare. Paşa recunoscu vârtejul cristalin al viţelor din jurul tulpinii şi încreţiturile pe care sticlarul imperial alesese să le încorporeze în striaţiile portocalii ale dovleacului. Singurele modificări făcute dovleacului – în afara dimensiunii – erau o fereastră tăiată şi o tejghea acoperită cu seminţe de dovleac enorme de la care Ludmila îşi servea clienţii.

Paşa de-abia aştepta să ajungă la chioşc. Fu nevoit să-şi încetinească pasul şi să n-o ia la goană printre bărbaţii şi femeile care tot mai voiau să-i sărute mâna.

În cele din urmă, soldaţii îl conduseră la tejghea, iar Gavriil anunţă iar:

— Alteţa Sa Imperială, ţareviciul Pavel Aleksandrovici Romanov!

Paşa surâse.

Înăuntrul dovleacului, Ludmila şi o fată cu părul negru deja făceau o reverenţă. Oare stătuseră în acea poziţie încă de când sosise trăsura şi el fusese anunţat? Spera că nu. Asta se petrecuse cu cincisprezece minute în urmă.

— *Bonjour, mesdames,* le salută el, amintindu-şi cum le salutase pe femeile din brutăria de pe insulă nu cu mult timp în urmă. Vă rog să vă ridicaţi.

Ludmila ciuli urechile la auzul vocii lui, iar când se îndreptă de spate, faţa ei explodă într-un zâmbet ştirb.

— Dumneavoastră sunteţi!

Însă, la fel de iute, gura i se schimonosi.

— O, cerule, iertaţi-mă, Alteţa Voastră Imperială, pentru lucrurile pe care vi le-am spus ultima dată… nu ştiam…

înfăţişarea dumneavoastră era atât de diferită… eu…

— *Madame* Fanina, nu m-am simţit ofensat, îi răspunse Paşa în rusă. Întinse mâna dincolo de tejghea şi o bătu pe mână. Eu sunt cel care v-a înşelat. Nu sunteţi vinovată.

Cealaltă fată din dovleac căscă gura la Paşa. El se întoarse spre ea. I se părea cunoscută.

— Eşti una dintre fetele care lucrează în casa Zakrevski?

Paşa aruncă o privire pe stradă, unde se vedea colţul clădirii în care locuia Nikolai.

— Da, Alteţa Voastră Imperială. Numele meu este Renata Galighina, spuse ea, cu privirea în pământ. Când am văzul chioşcul lui *Madame* Fanina aici, eu am… ăăă… m-am gândit că aş putea să mai câştig nişte bănuţi în plus. Am ceva timp liber, căci contesa Zakrevskaia este plecată şi serviciile mele nu sunt prea necesare acum.

Paşa încuviinţă din cap. Ştia şi el asta. Contesa Zakrevskaia declarase că pleca într-o călătorie neaşteptată în străinătate şi nimeni nu ştia când urma să se întoarcă. Nu era cu totul ieșit din comun, căci ea era mai degrabă… *excentrică,* asta ca s-o spunem politicos. Paşa spera, de dragul lui Nikolai, că avea să fie plecată o bună bucată de vreme.

— Ei bine, e o surpriză plăcută să te văd aici, îi zise Paşa Renatei.

Ea făcu o plecăciune.

— Ce-i pot oferi Alteţei Voastre Imperiale în această dimineaţă? îl întrebă Ludmila.

— Îmi plăcea mai mult când îmi spuneaţi Franţuzul.

— N-aş îndrăzni una ca asta, Alteţa Voastră *Franceză* – şi îi făcu cu ochiul.

Paşa râse.

— Puteţi lua tot ce vedeţi.

Ludmila desfăcu larg braţele, arătându-i nu doar produsele ruseşti – cornuri cu miere şi mac, turtă dulce de Tula, prăjiturele *oreşki* în formă de nuci, umplute cu caramel –, ci şi o vitrină deosebită, din sticlă, aflată în spatele ei.

— *Madame* Fanina, v-aţi întrecut propriile talente.

Ea făcu o plecăciune, cu toate că părea mai curând o mişcare amabilă din cap a unui urs decât o plecăciune corespunzătoare.

— Recunosc c-am avut ajutor din partea altei fete, zise ea. Eu am făcut toate componentele, dar asamblarea… să spunem că fata are o atingere magică.

Paşa deveni atent.

— Atingere magică spuneţi? Arătaţi-mi tot ce aveţi.

Renata se dădu din cale, iar Ludmila începu să descrie cofeturile de pe fiecare raft.

— Aici, spuse ea, arătând spre raftul de jos, avem trufe de ciocolată umplute nu cu ganaş, ci cu cacao fierbinte care nu se răceşte până nu ajunge pe limbă.

— Incredibil.

Ea îşi plecă recunoscătoare capul.

— În continuare, avem plăcintă cu pere, dar, după cum puteţi vedea, nu este o plăcintă obişnuită, căci aluatul e în forma fructului.

— Excelent.

Plăcinta nu doar că era în formă de pară cu marginile rotunjite ca ale fructului. Arăta ca o pară tridimensională, rotundă şi lunguiaţă şi îngustându-se spre codiţă, în genul celor pe care le-ai culege din copac şi ai muşca din ele. Cristalele mari de zahăr de pe „coaja” ei imitau picăturile de rouă. Negreşit, magie. Legile gravităţii n-ar fi permis ca o asemenea plăcintă să se coacă fără să se lase.

— Şi în final – Ludmila arătă spre raftul de sus – avem c*houx à la crème,* uşoare ca aerul.

Paşa icni, căci într-adevăr erau uşoare ca aerul, sau chiar şi mai uşoare, căci *choux*-urile pluteau şi trebuiseră să fie legate de raft cu sforicele colorate ca nişte mini baloane din *pâte à choux.*[26]

— Dacă îmi este îngăduit, aş dori una din astea, zise Paşa.

Ludmila dădu din cap atât de energic, încât toate bărbiile el se clătinară. Renata deschise vitrina din sticlă şi scoase una cu o panglică violetă şi i-o dădu lui Paşa. El nu

[26] Aluat pripit.

se putu opri să nu zâmbească în timp ce ţinea sfoara balonului între degete.

— Ar mai dori Alteţa Voastră Imperială şi altceva?

Paşa aruncă o privire spre membrii Gărzii sale, care stăteau drepţi peste tot în jurul lui.

— Aş vrea să cumpăr câte ceva pentru fiecare bărbat, femeie şi copil de aici.

Îi făcu un semn lui Gavriil, care scoase un teanc de ruble în bancnote dintr-un buzunar ascuns şi i-l dădu tăcut Ludmilei peste tejghea.

— Sunteţi prea generos, Alteţa Voastră Imperială.

— Ei bine, aş vrea să vă mai cer şi o altă favoare.

— Orice.

— Mâine-seară are loc un bal în onoarea mea. Un bal mascat, deoarece, după cum ştiţi, mă pasionează deghizările. Au fost trimise invitaţii tuturor nobililor din Sankt Petersburg, dar problema este că nu pot să o găsesc pe singura fată care aş vrea să participe. M-am gândit că s-ar putea să mă ajutaţi în această strădanie.

Ludmila duse mâna la inimă.

— Încă o mai căutaţi pe Vika.

— Da.

Renata făcu ochii şi mai mari decât atunci când Paşa îşi făcuse apariţia la chioşc. *Oare ea ştie despre Vika?* se întrebă Paşa. *Oare Nikolai i-a vorbit despre ea?*

Ludmila o trimise să ia comenzile pentru produsele de patiserie de la Garda ţareviciului şi Renata ieşi repede din dovleac.

— În bucuria sosirii mele în oraş, îi spuse Ludmila lui Paşa, am uitat cu totul să-i spun Vikăi că un franţuz misterios şi chipeş a întrebat de ea.

— Aşadar, aţi putea să-i înmânaţi invitaţia mea?

— Absolut. Locuiesc în apartamentul ei de pe Nevski Prospekt.

— Vika e aici?

Nu era de mirare că mesagerul lui revenise de pe Insula Ovcinin cu invitaţia Vikăi nelivrată.

Se întoarse spre Gavriil, care se îndopa cu o plăcintă în

formă de pară.

— Ai grijă ca invitaţia pentru Vika…

— Andreieva, zise Ludmila. Vika Andreieva. Tatăl ei este baronul Serghei Andreiev.

— Chiar aşa?

Paşa se lumină la faţă şi mai tare decât de obicei. Aşadar, Vika aparţinea nobilimii. Iată, cel puţin una dintre obiecţiunile lui Nikolai era înlăturată. Nu ar fi constituit o încălcare a regulilor mamei sale ca Paşa să danseze cu o fată nelogodită care făcea parte din aristocraţie.

Făcu din nou o piruetă spre Gavriil, care, între timp, îşi ştersese petele de pere de la gură.

— Ai grijă ca invitaţia pentru *Mademoiselle* Andreieva să fie înmânată în această după-amiază. *Madame* Fanina va asigura transmiterea ei destinatarei.

— Da, Alteţa Voastră Imperială, răspunseră Gavriil şi Ludmila în acelaşi timp.

Paşa se uită la *choux*-ul din mâna lui.

— Absolut uluitor, spuse el, apoi îl vârî în gură.

Aluatul şi crema de vanilie explodară de parcă micul balon fusese înţepat cu un ac.

— Voi preţui acest compliment foarte scump pentru tot restul neînsemnatei mele vieţi, zise Ludmila. Cu ce vă mai pot fi de folos?

— Aţi făcut mai mult decât se putea. Sper să vă revăd curând, poate ca însoţitoare la bal a lui *Mademoiselle* Andreieva?

Zâmbi, într-un fel care ştia că era atât molipsitor, cât şi convingător.

Ludmila surâse şi dădu aprobator din cap. Din nou bărbiile i se scuturară.

— Prea bine.

Cu Ludmila alături de Vika, avea să fie mult mai uşor pentru Paşa să le identifice. Nu se gândise la toate amănuntele atunci când o informase pe mama sa că voia ca balul să fie un bal mascat. Numai după ce invitaţiile plecaseră, îşi dăduse seama că avea să fie mult mai dificil să identifice *orice* fată care ar fi fost costumată, dar mai

ales un mag, care cu siguranţă că ar fi făcut de ruşine deghizarea oricărei alte invitate.

— Vă mulţumesc din nou, *Madame* Fanina! Ne vom revedea în curând.

Ea se înclină. Era o minune că nu răsturnase până acum vreuna dintre tăvile cu tarte şi prăjituri. De fapt, lui Paşa i se părea că ea chiar făcuse o tavă să basculeze, dar, împotriva tuturor legilor fizicii, aceasta se îndreptă înainte ca prăjiturile să cadă.

Vika. Harul ei nu era numai în produsele de patiserie.

Paşa zâmbi şi se întoarse să plece. Soldaţii ocupară poziţiile în formaţie şi aşteptau comanda lui. Însă el se opri pe malul canalului. Poate că avea să treacă pe la Nikolai pentru a se fuduli cu victoria lui de a o fi invitat pe fata cu fulgerele. La urma urmelor, Nikolai locuia la numai cinci minute de mers pe jos.

Dar dacă Vika se hotăra să nu vină? Era puţin probabil, dat fiind că Paşa o invitase personal (mă rog, prin intermediul Ludmilei). Dar, dacă ar fi existat o fată în tot imperiul care să albă îndrăzneala să refuze o invitaţie din partea ţareviciului, aceea ar fi fost fata cu fulgerele.

Nu, gândi Paşa, *mai bine să aştept să mă bucur la bal. Va trebui să mă asigur că Nikolai îşi face apariţia.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Nikolai şedea în mijlocul covorului din dormitor, privind lung o pată de sânge de pe tavan – rămasă după măcelărirea lorişilor veninoşi –, când Renata strigă la el prin uşă.

— Nikolai? Lasă-mă să intru!

Se scutură de gândurile sumbre. Oare Renata descoperise ceva la patiseria-dovleac? El o trimisese acolo să culeagă informaţii. Nikolai sări în picioare şi pocni din degete pentru a descuia ivărele de la uşă. Mânerul se răsuci singur.

Renata fu cât pe ce să cadă în cameră. O apucă de ambele braţe, astfel încât să nu-şi piardă echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Eu… Sunt bine. Renata se opri să-şi tragă răsuflarea. Eu sunt bine. Nu şi ţareviciul. A invitat-o la bal.

Ah. Asta era tot? Nikolai îi dădu drumul.

— Ai auzit ce-am spus? îl întrebă ea.

— Da. Nikolai se lăsă să cadă din nou în mijlocul covorului. Dar deja ştiam.

— De unde? Abia acum s-a întâmplat. El nu s-a oprit aici, acasă. L-am văzut plecând în trăsura lui. Vorbim despre unul și același lucru, nu-i aşa? Ţareviciul a invitat-o pe Vika la balul de ziua lui.

— Îhî. Nikolai îşi mută din nou privirea asupra petei de sânge de pe tavan. Paşa mi-a spus că avea de gând s-o invite, așa că ştiam c-o va face, în pofida încercărilor mele de a-l convinge că nu e o idee bună.

Renata se prăbuşi în jilţul de la biroul lui Nikolai şi îşi trase sufletul.

— Atunci, *tu* n-ai să te duci la bal, nu-i aşa?

— Paşa m-a invitat, trebuie. El e ţareviciul.

— Dar ar putea fi primejdios.

— Chiar şi dacă Paşa n-ar fi fost prinţul moştenitor, tot m-aş fi dus. Este prietenul meu. N-am să-l las singur cu ea.

— Dar ai putea să mori, spuse Renata cu un glas sugrumat. Nikolai, te rog! Nu te duce.

El îşi desprinse privirea de la tavan şi se uită la Renata, cu toate că mai curând se uita prin ea.

— Îţi mulţumesc pentru veştile despre pasiunea nesăbuită a prietenului meu. Acum, fii, te rog, drăguţă şi lasă-mă singur. Am ceva de făcut.

În acea seară, două armoare masive din stejar fură livrate în două locuri diferite din oraş. Primul merse la Bissette & Fiii, Croitori Rafinaţi. Pe un bilet care însoţea armoarul scria:

> *Cutia Balului Mascat. Introduceţi articolul vestimentar pe care doriţi să-l schimbaţi, închideţi uşile şi un alt obiect de îmbrăcăminte va apărea în locul acestuia. Numai pentru douăzeci și patru de ore.*

Cel de-al doilea armoar merse la un apartament de la etajul al treilea de pe Nevski Prospekt, înregistrat pe numele unei persoane numite V. Andreieva. O femeie corpolentă răspunse la uşă, iar manipulanţii se străduiră să care înăuntru armoarul pe roţi, dar părea să nu încapă pe uşă, în pofida faptului că toți trei îl măsurară şi găsiră că era în mod semnificativ mai mic decât cadrul uşii.

Într-un târziu, femeia îi instrui să lase armoarul pe culoar. Manipulanţii susţinură că îi va fi greu să-l mute singură dacă (1) nu putea să intre pe uşă şi (2) ea nu avea platforma pe roţi – pe care urmau s-o ia cu ei la plecare –, căci armoarul era incredibil de greu. Lăsa senzaţia că ar fi conţinut un elefant întreg.

Dar femeia ridică din umeri şi semnă factura, concediindu-i pe bărbaţi. Iar ei lăsară dulapul ciudat în mijlocul coridorului de la etajul al treilea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

În faţă la Bissette & Fiii, Croitori Rafinaţi era coadă, formată din genul de femei care de obicei nu stăteau la cozi, ci mai curând îşi trimiteau servitorii în locul lor.

— Iertaţi-mă, îi spuse Vika unei femei într-o rochie fucsia şi cu o pălărie asortată. La ce este rândul?

— La Cutia Balului Mascat. Vâri înăuntru pălării, rochii şi pantofi vechi, închizi uşa şi, câteva minute mai târziu, redeschizi uşa şi apare o nouă ţinută. Dar nu orice fel de haine – un costum pentru balul ţareviciului.

— Ah, cât de… fascinant. Vika îşi lungi gâtul. Ăăă, ştiţi cum funcţionează?

— Potrivit zvonurilor, există un compartiment ascuns în fundul armoarului. Când îţi pui înăuntru cârpele care nu mai sunt la modă, acestea sunt luate de oamenii ţarului aflaţi la subsol şi înlocuite cu noul costum.

Femeia din spatele ei – îmbrăcată într-o rochie cărămizie – se apleca în faţă şi adăugă:

— Am auzit că e din pricina faptului că ţarina încearcă să-i găsească ţareviciului o soţie. În felul acesta, toate doamnele de măritat vor fi îmbrăcate impresionant. Sper să primesc un costum deosebit de uimitor pentru fiica mea.

Se uită spre partea din faţă a cozii pentru a estima cât ar mai fi trebuit să aştepte.

— Ah, înţeleg. Vă mulţumesc, zise Vika.

Plecă de acolo, clătinând din cap. Oamenii treceau printr-o gimnastică mentală incredibilă pentru a explica existenţa magiei.

Încă mai râdea de cei care nu credeau atunci când intră în clădirea cu apartamentul ei şi urcă toate cele trei etaje, iar din cauza neatenţiei nu recunoscu că în apropiere exista o altă magie. O simţea, dar credea că erau rămăşiţele farmecului de pe Nevski Prospekt care o

urmăreau de afară. Asta până dădu colţul pe coridor şi aproape că intră drept într-un armoar, o copie destul de fidelă a Cutiei Balului Mascat de la Bissette & Fiii.

Vika icni şi ridică înnebunită un scut în jurul ei. Inima îl bătea ca un timpan, zăngănindu-i oasele.

În apartament, Ludmila zdrăngănea oale şi tigăi, cântând o arie din opera ei preferată, *Magician, ghicitor şi peţitor*[27]. Vika îşi reveni din uluire şi reîntări protecţiile pe care le ridicase la uşa principală.

Merse în vârful picioarelor în jurul armoarului, inspectându-l în căutare de trape. Asemenea celui de la Bissette & Fiii, era făcut din stejar, cu două uşi mari care se deschideau în afară dacă ar fi tras de mânere. Totuşi, spre deosebire de cel de la Bissette & Fiii, care avea o scenă de bal mascat sculptată pe panourile lui, acesta era foarte simplu.

Nu era nimic vizibil primejdios la el. Dacă Vika n-ar fi văzut celălalt armoar de la croitorie şi dacă n-ar fi fost în alertă fiindcă se afla în toiul unui duel magic, ar fi putut să creadă că era mai degrabă un şifonier obişnuit.

După ce îi dăduse târcoale de mai multe ori, un plic se înfăţişă din neant, materializându-se în faţa ei.

Ea bătu în retragere, îndepărtându-se.

— De parcă l-aş atinge.

Dar nu trebui să o facă. Adversarul ei prevăzuse precauţia ei şi îşi luase libertatea de a vrăji plicul pentru ea. Acesta se deschise şi o foaie groasă de hârtie crem ieşi din el.

Scrisul de mână era frumos, unghiurile literelor precis aliniate. Buclele din literele scrise cursiv erau modeste, dar reliefate. Fiecare codiţă se termina într-o înfloritură.

Mulțumirile mele pentru îndurarea ta
în timpul furtunii cu fulgere.
Te rog să accepţi această Cutie a Imaginației
drept dovadă a aprecierii mele.
------ Nikolai

[27] Operă de Ievstignei Fomin, compozitor rus (1761-1800).

— O dovadă a aprecierii. Cum să nu. Probabil că e plin de şerpi.

Vika îşi strânse mâna pumn, iar biletul se făcu singur cocoloş.

Dar stai. Semnase cu numele lui. Deschise pumnul, iar foaia de hârtie se netezi din nou singură.

— Nikolai, şopti ea.

Combinaţia dintre vocea ei şi numele lui împreună pentru prima dată biciui vântul afară.

— Numele lui este Nikolai.

Întinse mâna spre armoar. Prin scuturile ei îi simţea magia, puternică şi totuşi eterică. Cu grijă, atinse lemnul cu vârfurile degetelor, iar cuvintele începură să se sape singure în uşile armoarului. Era acelaşi scris precum cel de pe biletul lui Nikolai.

Imaginează-ți, şi aşa va fi.
Nu există limite.

Să-mi imaginez?

Cuvintele lui Nikolai se şterseră de pe uşi şi, în locul lor, întrebarea *Să-mi imaginez?* se gravă în lemn, ca şi când ar fi ieşit direct din gândurile Vikăi.

— Îmi citeşti gândurile? întrebă ea cu voce tare.

Armoarul se schimbă din nou şi *Îmi citeşti gândurile?* apăru pe faţada lui.

Vika sări înapoi.

Dar din arrnoar nu se revărsară şerpi. Nu-i căzură degetele de la mâini. Nikolai nu pusese stăpânire pe mintea ei.

Făcu un pas, apoi doi, înapoi spre aşa-zisa Cutie a Imaginaţiei. Dar n-o atinse.

Începu, însă, să-şi imagineze altceva: scrinul ei de acasă, cel pe care i-l construise tatăl ei, cu un vulcan sculptat ce avea creasta acoperită de zăpadă. Mama Vikăi studiase vulcanii; de fapt, aşa murise – pierise în timpul unei erupţii neaşteptate, în timp ce cerceta straturile de lavă. Când Vika era mică, îi plăcea să pretindă că mama ei supravieţuise cumva şi locuia în interiorul vulcanului,

aşteptând ca fiica ei să fie destul de mare şi suficient de puternică pentru a o vizita. De aceea, Vika ţinuse întotdeauna la scrinul ei de acasă.

Dar acum nu se întâmplă nimic. *Îmi citeşti gândurile?* rămase pe garderobă.

Ha. Probabil că trebuia să atingă în mod fizic uşa. Întrebarea era, ar fi fost înţelept să procedeze astfel?

Dar Vika nu fusese niciodată genul din cale-afară de precaută, spre necazul tatălui ei, iar acum curiozitatea o îmboldea. Întinse iar mâna spre armoar şi, de îndată ce luă contact cu el, uşile se şterseră singure şi începură să copieze imaginea pe care ea o avea în minte. Era o copie perfectă, până la modul în care Serghei cioplise spiralele fumului mai adânc în lemn faţă de restul vulcanului.

Vika trasă liniile fumului, atingând muchiile netede ale sculpturii şi nodurile naturale din lemn. Dacă închidea ochii, putea, pentru o secundă, să-şi imagineze că era acasă în căsuţa lor plăcută, unde Serghei trebăluia în grădină, iar ea făcea budincă de hrişcă pe plită.

Când deschise ochii, văzu că scena de pe armoar se schimbase iar, de data asta într-o schiţă a bucătăriei ei, cu o oală în care fierbea caşă pe plită şi cu o sticlă de lapte şi un bol cu stafide puse într-o parte. Vikăi îi lăsă gura apă.

Dar atunci îşi forţă mintea să se golească de orice gând şi uşile Cutiei Imaginaţiei procedară la fel. Îşi desprinse mâinile de pe lemn.

De îndată ce pierdu contactul, degetele ei se întinseră din nou spre armoar. Magia lui Nikolai. Voia să fie mai aproape de el. *Simţea nevoia* să fie mai aproape.

— Încetează, îşi zise cu voce tare. El este duşmanul, ai uitat?

Și făcu să apară un perete de gheaţă în faţa Cutiei Imaginației, astfel încât să nu mai poată să o atingă, indiferent de cât de mult tânjea să o facă.

locul nu era despre prietenie. La urma urmelor, Nikolai încercase să o omoare. De două ori.

Nu, nu trebuia să aibă încredere în această Cutie a Imaginației – această „dovadă de apreciere”. În nimic nu

putea să aibă încredere. Nici măcar în ea însăşi.

*

De îndată ce Vika intră pe uşă, Ludmila se repezi la ea.

— Viii-kaaa! Unde-ai fost? Vai de mine, am atât de multe să-ţi spun! Armoarul nu vrea să intre pe uşă. Prinţul zice că trebuie să vii! Dovleacul, oh, cozile! Te-a căutat pe insulă, am uitat să menţionez...

Vika îşi agăţă paltonul în cuier.

— Ia-o încet. Nu pot să ţin pasul.

Ludmila flutură o spatulă, de pe care încă mai picura ceva din ceea ce amestecase ea cu câteva secunde în urmă.

— Oh, de unde să încep?

— De la început?

— Începutul timpului?

— Ce părere ai de începutul zilei de azi?

— O, da, azi, ăsta e un loc bun din care să încep. Ludmila adulmecă în aer. Dar te deranjează dacă vorbim în bucătărie? Nu vreau să se ardă caramelul.

Ludmila porni prima, ocolind o canapea şi aplecându-se pe sub labele unui urs polar împăiat. Ursul purta o căciulă de blană şi o şa. Dar după ce trecuseră prin vrăjile din ultimele câteva zile, nici Ludmila şi nici Vika nu mai remarcau ciudăţeniile decoraţiunilor din apartament.

Odată ajunse în bucătărie, Ludmila amestecă în cratiţa cu caramel şi povesti cât de bine merseseră vânzările la chioşcul-dovleac şi cum i se dusese vestea atât de repede, încât venise şi ţareviciul.

— Ţareviciul?

— Da! Îţi vine să crezi? Şi încă te mai căuta.

Vika scormonise printr-un platou de fursecuri, dar lăsă să-i cadă prăjitura pe care o alesese.

— Înţelegi, de asta am vrut să-mi încep povestirea *înainte de* ziua de azi... Acum o săptămână, ţareviciul a venit la Cenuşăreasă – dovleacul de pe insulă, nu chioşcul de aici, firește –, întrebând de o fată cu părul ca focul, numai că era deghizat, aşa că n-am ştiut că era el, şi

aveam de gând să-ţi spun data următoare când ai fi intrat în brutărie, dar era cam pe când ai plecat de pe insulă ca să vii aici, aşa că n-am avut ocazia. Dar el părea mai degrabă îndrăgostit, prima dată, iar apoi azi a venit iar să întrebe de tine – şi să cumpere un balon *choux à la crème,* care i-a plăcut cel mai mult, probabil pentru că avea senzația că era mâna ta în crearea prăjiturii... Şi oricum, mesagerul lui a venit la apartament în această după-amiază şi a livrat...

— Armoarul?

— Hă? Ludmila încetă să mai amestece. A, nu, cu armoarul e o cu totul altă poveste. Ţi-o spun şi pe asta. Nu, ţareviciul ţi-a trimis o invitaţie la bal!

Vika se încruntă.

— Dar de ce m-ar invita pe mine?

— Deoarece e îndrăgostit.

— Nu l-am mai întâlnit niciodată.

— Se pare că el te-a întâlnit. Sau cel puţin te-a văzut de departe.

— Dar când să mă fi... Oh..

— Oh?

Vika încuviinţă din cap. Ştiuse să o caute pe insulă, ceea ce însemna... că el fusese unul dintre băieţi. În ziua în care reușise să scape din furtuna de foc a tatălui ei, ţareviciul trebuie să fi fost unul dintre cei doi băieţi pe care îi îngheţase înainte să fugă din pădure.

O, la naiba, îl îngheţase pe ţarevici.

Ludmila luă caramelul de pe foc şi îşi şterse mâinile lipicioase de un prosop. Apoi scoase un carton din buzunarul şorţului şi îl puse pe blatul de bucătărie. Era bleu şi avea margini zimţate, cu blazonul cu vulturul de aur bicefal al ţarului presat în relief deasupra.

Se solicită plăcerea prezenţei dumneavoastră la
UN BAL MASCAT
în onoarea lui Pavel Aleksandrovici Romanov,
ţareviciul întregii Rusii.
ORA OPT SEARA

Vika clipi, uitându-se la carton.

— E adevărat?

— Foarte adevărat.

În cazul ăsta, ţareviciul nu putea să fie prea ofensat pentru că Vika îl îngheţase. Numai dacă nu cumva intenţiona să o aresteze la bal. Oare ar face asta? De ziua lui?

— Băiatul ăsta e un scump, zise Ludmila, în timp ce începu să lipească *macaron*-urile cu cremă de fistic şi gem de smochine.

În regulă, aşadar, poate că n-avea s-o aresteze la bal, dacă era atât de scump pe cât credea Ludmila.

— Şi ai fi o prinţesă excelentă!

Vika izbucni în râs.

— Eu, o fată sălbatică din pădure, prinţesă? Şi cum ţi-l închipui pe tata, în tunicile şi pantalonii lui aspri, trăind în sălile Palatului de Iarnă? Nu, nu cred că a fi prinţesă sau cum s-o fi chemând mi s-ar potrivi câtuşi de puţin. În plus, mă îndoiesc profund că asta e ceea ce caută ţareviciul.

— Sunt dispusă să pun rămăşag pe o sută de trufe de ciocolată că este exact ceea ce caută Alteţa Sa.

Însă Vika nu o mai asculta, de vreme ce îi trecu prin cap că poate ţareviciul voia să o întâlnească din pricina Jocului. Poate că tatăl lui îl informase despre asta. Şi cu siguranţă ţarul însuşi avea să fie la bal.

— Va trebui să ne hotărâm în privinţa costumelor, spuse Ludmila şi ridică două *macaron*-uri în dreptul ochilor.

Vika gemu.

— Nu aşa. Arăţi ca o broască cu ochi întunecaţi.

— Atunci, cu ce să ne îmbrăcăm? Lăsă *macaron*-urile jos. Poţi să faci să apară nişte costume pentru noi?

— Aş putea…

Ceea ce era adevărat. Dar Vika nu fusese niciodată bună la croit haine. Era o parte a motivului pentru care rochiile ei nu se ridicau la standardul rochiilor purtate de fetele din

Sankt Petersburg. Poate că asta se datora faptului că stofa nu era un lucru viu, ceea ce făcea să fie şi mai dificil pentru ea să o manipuleze. Ori poate că era deoarece ei nu-i păsase prea mult de ceea ce purta. În privinţa asta semăna foarte mult cu Serghei. Însă, indiferent de motiv, Vika reuşise să facă doar cele mai simple haine.

Dar, totuşi, mai exista o opţiune: armoarul. Presupunând că funcţiona precum cel de la Bissette & Fiii, ea şi Ludmila puteau să arunce înăuntru vechile veşminte şi *voilà!* Noile costume aveau să apară. Vika văzuse o femeie la Bissette & Fiii plecând cu o rochie făcută din pene de lebădă şi o mască în alb şi negru asortată. O alta plecase cu o rochie care era roşie la tiv, dar portocalie şi roz lângă corset, cu un voal galben pentru faţă asemenea soarelui care răsare. Avea să fie uşor să folosească armoarul.

Asta ar fi însemnat să aibă încredere în adversarul ei.

— La ce te gândeşti? o întrebă Ludmila.

— Armoarul.

— E încă în coridor.

— Ştiu.

— N-are cum să intre pe uşa de la intrare.

— Asta fiindcă am pus protecţii asupra apartamentului.

De fapt, Vika aruncase protecţii duble încă din ziua în care magia lui Nikolai de pe Nevski Prospekt aproape că se strecurase înăuntru.

— Armoarul e fermecat. Vrăjile mele nu-l vor lăsa să intre.

— Ah… asta are noimă. Am măsurat şi am remăsurat, iar după dimensiuni părea că trebuia să intre cu uşurinţă, aşa că nu ne-am putut da seama ce nu era în regulă.

Ludmila termină de lipit ultima dintre *macaron*-uri. I-o oferi Vikăi. Vika o refuză.

— Aşadar, armoarul de la celălalt mag? Ce face?

— Dacă e precum cel de la croitoria de mai jos de pe stradă, bagi înăuntru haine vechi şi el le preschimbă în ceva nou. Însă nu ceva obişnuit. Ceva extravagant, pentru balul mascat.

Ludmila bătu din palme şi firmiturile de prăjituri căzură

de pe ele.

— Atunci ar trebui să-l folosim.

Ce bine era dacă ar fi putut. Ce bine era dacă Vika ar fi putut să cedeze şi să se încreadă în adversarul ei şi să se bucure de darul lui magic, luându-l ca pe un complement al harului ei. Măcar dacă Jocul n-ar fi existat. Îşi îngăduise plăcerea de a se bucura de sculpturile armoarului, însă numai cu scutul ei intact. Să-l folosească pentru a se îmbrăca era o chestiune mult mai intimă. O chestiune periculoasă.

— Nu, îi spuse ea Ludmilei. Nu-l putem folosi.

— De ce nu? Ne-ar scuti de ceva muncă.

Însă mai era un motiv pentru care Vika nu-şi putea permite să folosească armoarul. Nu voia să depindă de celălalt mag. Nu avea nevoie de ajutorul lui.

Totuşi, asta nu putea să-i explice în mod adecvat Ludmilei, fără să-i spună despre Joc.

În schimb, îi răspunse:

— Nu sunt genul de fată căreia să-i placă să fie îmbrăcată de un bărbat ca şi cum aş fi păpuşa lui. Cred că cel mai bine ar fi dacă hainele pe care le-am purta ar fi ale noastre.

CAPITOLUL TREIZECI

La opt treizeci sâmbătă seara, Nikolai sosi la Palatul de Iarnă. Era suficient de mândru cât să nu ajungă chiar de la începutul balului, dar, de asemenea, şi destul de conştient că, în pofida faptului că era prietenul lui Paşa, statutul lui era destul de insignifiant pentru a-i cere să-şi facă apariţia înaintea adevăratei nobilimi.

În pragul sălii de bal, Nikolai îşi potrivi masca la ochi. Avea carouri roşii şi negre într-un model ca de arlechin, care se asorta cu vesta şi, de asemenea, cu omuleţul din cutia plasată în Piaţa Palatului. Cu excepţia acestor pete de culoare, îmbrăcămintea lui nu era prin nimic remarcabilă – o cămaşă albă, apretată, o cravată neagră, pantaloni negri, mănuşi albe şi un frac negru formal. Nu avea senzaţia că ar fi fost vizibil în mod deosebit. În plus, ar fi fost minunat ca măcar o dată să se amestece şi el în mulţime. În acea seară, nu era nevoit să fie „proiectul caritabil” al Galinei, bietul orfan pe care ea îl șlefuise într-un gentilom şi cu care făcea paradă la balurile prietenilor ei. Putea să fie oricine.

Majordomul îi anunţă prezenţa – cu un simplu „Arlechin”, căci la un bal mascat nu existau nume reale –, iar el zâmbi în sinea lui, în timp ce începu să coboare treptele acoperite cu covoare.

Ţarina şi sora lui Paşa poruncisesră ca sala de bal să fie decorată luxuriant. Tavanele erau drapate cu materiale textile în nuanţe bogate, în culoarea vinului de Burgundia şi albastrul de la miezul nopţii, creând senzaţia că te aflai într-un cort somptuos. Candelabrele erau împodobite cu jerbe de crini tigraţi şi dalii roşii, iar pe pereţi atârnau draperii şi ghirlande din pene de păun. Pe marginile sălii erau aşezate divane cu perne pufoase, o schimbare faţă de eternele scaune care mărgineau de obicei perimetrul, iar

unul dintre colţurile sălii de bal fusese transformat într-o cafenea în miniatură, plină cu tarte sărate, prăjituri, cafea şi ceai, servite dintr-o armată de samovare de aramă.

Mulţi dintre invitaţi sosiseră deja şi o veritabilă menajerie se învârtea în jurul ringului de dans. Un urs cafeniu, îmbrăcat în smoching, se avânta spre ansamblul de coarde împreună cu un fluture. Un rinocer cu melon valsa cu un şoarece împodobit cu bijuterii. Iar o tigroaică albă colinda sala de bal cu o pasăre dodo, care se clătina în urma ei. Nikolai se cutremură, amintindu-şi de tigrul pe care fusese nevoit să-l măcelărească.

Desigur, Paşa şi restul familiei imperiale nu apăruseră încă. Aveau să aştepte până la ora nouă sau chiar şi mai târziu. Dar, totuşi, fiind un bal mascat, puteau foarte bine să fie ascunşi printre oaspeţi. Nikolai scrută din nou sala. Nu, era imposibil ca Iuliana sau ţarul sau ţarina să facă aşa ceva. Paşa, în schimb, mai mult ca sigur că aşa avea să procedeze.

Nikolai zâmbi atotcunoscător. Cât de uşor ar fi fost să-l identifice pe Paşa în mulţime?

Majordomul îl anunţă pe generalul Serghei Volkonski, un erou al Războaielor Napoleoniene, şi pe soţia acestuia, Maria. *Chiar am ajuns la timp,* gândi Nikolai. *Într-adevăr, cu numai câteva secunde înaintea adevăratei nobilimi.*

În spatele lui Nikolai, un bărbat rosti în şoaptă:

— Am auzit că Volkonski nu ar fi atât de loial familiei imperiale pe cât crede ţarul. Unii susţin că e în aceeaşi ligă cu Pavel Pestel.

— Pestel? întrebă un alt bărbat. Agitatorul care cerea democraţie?

— Chiar el.

— *Mon Dieu!* În ce hal a ajuns Rusia în zilele astea!

Nikolai se întoarse, curios în ceea ce priveşte identităţile vorbitorilor. Însă ambii bărbaţi erau mascaţi, iar unul dintre ei, văzându-l pe Nikolai, zise:

— Hai să nu vorbim despre asta în seara aceasta.

Şi îşi duse prietenul în altă parte.

Dacă ar şti despre magie şi Joc, gândi Nikolai confuz,

atunci chiar s-ar mira de starea Rusiei din aceste zile.

Nikolai alungă din minte conversaţia bărbaţilor – nu numai celor din anturajul Galinei le plăceau bârfele şi scandalurile – şi începu să scruteze din nou mulţimea, în căutarea lui Paşa. Cu siguranţă era prezent pe acolo, deghizat.

Însă, înainte ca Nikolai să fi apucat să cerceteze o optime din încăpere, un vârtej familiar de cosiţe îi atrase atenţia. Fata era îmbrăcată în aceeaşi tunică gri ca şi restul servitorilor, cu toate că n-ar fi trebuit, căci nu lucra în Palatul de Iarnă. Nu aparţinea câtuşi de puţin acelui loc. Nikolai traversă sala şi o prinse de braţ.

— Renata, ce cauţi aici?

— Nikolai!

— Ce cauţi aici? repetă el.

Renata îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi făcu o manevră, astfel încât între ei se afla acum un divan.

— Tu ce crezi?

— Dacă fata încearcă să facă o mutare în Joc în seara asta, nu vei putea face nimic s-o opreşti.

— Aş putea să încerc.

— Făcând ce? Distrăgându-i atenţia prin ghicitul în frunzele de ceai?

Renata se posomori şi îşi mută privirea în altă parte.

La naiba. Din nou cuvinte stângace. Iar de data asta nu avea votca pe care să dea vina. Nikolai întinse mâna peste divan şi o luă iar de braţ, cu mai multă blândeţe acum. În fundal, valsul se încheie.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi iau în derâdere abilităţile.

— Nu-i nimic. Îşi puse palma peste mâna lui. Ştiu că te afli sub mare presiune. M-am gândit că te-aş putea ajuta venind aici şi stând cu ochii pe ea.

— Vika va fi costumată. O să fie greu să stai cu ochii pe cineva în seara asta.

Renata inspiră brusc.

— De când ai început să-i spui pe nume?

Nikolai lăsă mâna să-i cadă de pe braţul Renatei şi făcu

un pas înapoi. Rostise numele fetei? Nu intenţionase. Până acum fusese o frontieră pe care nu o încălcase. Jocul ar fi fost mai uşor dacă ea n-ar fi fost numită, dacă rămânea o străină.

Însă deja era prea târziu pentru asta. Din clipa în care ea făcuse farmece asupra canalelor, era prea târziu. Şi apoi, ea îl cruţase de furtuna cu descărcări electrice, iar el îi făcuse Cutia Imaginaţiei… Da, era mult prea târziu. În mai multe feluri.

Renala stătea de cealaltă parte a divanului, aşteptând ca el să răspundă.

Nikolai îşi drese glasul.

— În primul rând, cum ai intrat în palat?

Fata râse melancolic.

— Servitorii sunt interschimbabili. Ei nu ţin socoteala noastră. M-am strecurat prin intrarea de serviciu şi am luat o tavă, iar ei mi-au indicat direcţia în care se aflau uniformele, fără să se uite la chipul meu.

Nikolai se încruntă. Nu de mult, şi el fusese luat drept servitor la unul dintre festinurile Galinei, atunci când purta zdrenţele de care îi făcea ea rost, înainte ca el să înveţe să-şi facă singur hainele. Şi dacă Galina nu l-ar fi luat niciodată din stepă, el ar fi rămas mereu cineva îmbrăcat într-o tunică gri. Aşa că i se părea cum nu se poate mai incorect ca el să se afle acolo, de o parte a balului, în timp ce Renata, credincioasa lui confidentă, să se afle de cealaltă parte, ştergând vinul vărsat şi servind ceai.

— Vino cu mine.

Avea o idee. Poate nu una înţeleaptă, date fiind suspiciunile lui cu privire la ce simţea Renata pentru el, însă nu putea s-o lase să-şi petreacă seara slugărind, când ea venise de dragul lui.

— Unde mergem?

— Nicăieri şi, în acelaşi timp, într-un loc mai bun decât această cafenea falsă.

Ocoli divanul şi o conduse pe Renata mai departe, într-un colţ, apoi ridică braţul deasupra capetelor amândurora şi aruncă un văl, astfel încât, dacă cineva s-ar fi uitat în

direcţia lor, n-ar fi văzut decât draperii.

— Ce faci? îl întrebă ea, însă vocea îi era fermă, iar ochii mai degrabă mari şi curioşi, nu temători.

Nikolai desfăcu o pană de păun dintr-o ghirlandă şi i-o dădu Renatei.

— Ţine asta.

Ea o strânse la piept, iar el îşi îndreptă vârful degetelor spre pană, apoi ridică mâna dreaptă în sus, iar stânga o apăsă în jos, ca şi cum ar fi încercat să întindă pana cât era Renata de înaltă.

— Dacă tot ai de gând să fii prezentă la bal, ai putea foarte bine să te şi bucuri de el.

Renata privi în jos.

— Oh, Nikolai!

Tunica ei simplă se metamorfozase într-o rochie al cărei corsaj era din dantelă verde, iar fusta alcătuită în întregime din pene de păun. Pantofii aveau un model asortat.

— Şi, bineînţeles, vei avea nevoie de mănuşi şi de o mască.

Îşi strânse palmele şi, când le deschise, între ele apărură o pereche de mănuşi albe şi o mască în nuanţe de verde, auriu şi albastru strălucitor.

Renata le luă delicat, de teamă ca nu cumva să dispară la o atingere mai aspră. Îşi trase mănuşile pe mâini şi Nikolai o ajută să-şi potrivească masca pe faţă.

Apoi el se înclină şi îi oferi braţul.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu tine?

— N-nu ştiu să dansez.

— Te voi învăţa eu.

Vălul care îi acoperea dispăru şi arlechinul conduse păunul spre centrul sălii de bal, unde responsabilul ringului de dans completa următorul set de dansatori pentru un vals. Îşi ocupară locurile, iar Nikolai puse mâna stângă a Renatei pe umărul lui drept şi o cuprinse cu braţul. Cu cealaltă mână, o prinse pe a ei şi o trase mai aproape. Ea îşi ţinu respiraţia.

— Ritmul este un-doi-trei, îi spuse el încetişor. Dar nu-ți

face griji. Tot ce trebuie să faci este să mă urmăreşti.

Când orchestra începu, Nikolai o conduse pe Renata în faţă, lateral, înapoi, şi îi şopti „Un-doi-trei, un-doi-trei”, numărând primele măsuri.

Fata se prinse repede şi, în timp ce alunecau prin încăpere, el conteni cu număratul.

— Dansezi minunat.

Renata se îmbujoră. Se ridicau şi coborau odată cu muzica, rotindu-se în sus, în jos şi în jur, iar când melodia se termină, Renata îl întrebă:

— Putem să mai dansăm?

Nikolai clătină din cap.

— Nu imediat. Ar fi o încălcare teribilă a etichetei dacă ţi-aş monopoliza atenţia.

— În plus, rosti o voce de băiat din spatele lui, aş dori să dansez şi eu cu frumosul păun.

A, iată-l! Nikolai ştiu că era Paşa, fără ca măcar să se uite. Căci, în pofida tuturor pretenţiilor lui Paşa cum că nu se pricepea să planifice nimic dinainte, se dovedea un adevărat maestru când era vorba despre furişatul afară sau, în acest caz, furişatul înăuntru.

— Eram convins c-o să-ţi faci apariţia mai devreme, îl spuse Nikolai.

— A trebuit, înainte ca tu să furi inimile tuturor fetelor frumoase.

Renata se îmbujoră din nou.

Paşa ieşi din spatele lui Nikolai pentru a li se alătura. Era un înger – frac alb, vestă albă, cămaşă albă, cravată albă, pantaloni albi, pantofi albi, mănuşi albe, mască albă. Singurele nuanţe diferite erau aripile lui argintii şi coama aurie de păr.

— Renata, dă-mi voie să ţi-l prezint pe…

— Dmitri, sări Paşa, făcându-i cu ochiul lui Nikolai. Dmitri Petrov.

Nikolai îşi înclină capul întrebător. Dar totuşi, de ce nu? Era un bal mascat, la urma urmelor, iar acea seară era singura în care Paşa putea cu adevărat să se dea drept altcineva. Exact la fel cum Renata putea să fie mai mult

decât o simplă servitoare.

Dmitri îngerul făcu o plecăciune, îi oferi braţul şi o conduse înapoi pe ringul de dans. Nikolai îi privi plecând. Apoi se retrase spre marginea sălii de bal, pentru a aştepta adevăratul motiv pentru care venise.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Când angelicul Dmitri îşi termină dansul cu Renata, o conduse la marginea ringului, de unde fu imediat preluată de un pirat. Îngerul rămase un minut pentru a confirma faptul că era dispusă să accepte atenţiile piratului, iar apoi, după ce se asigură că era, Paşa profită de deghizarea sa şi invită o altă tânără doamnă la dans. Şi, după aceea, încă una. Şi încă una, şi încă una. Deoarece, în calitate de ţarevici, nu putea să facă asta niciodată, însă ca Dmitri îngerul putea. Poate că acesta avea să fie primul bal la care urma să danseze cu mai multe fete decât Nikolai.

În cele din urmă, orchestra avu nevoie de o pauză, iar Paşa, îmbujorat, dar mulţumit, se decise să-l caute iar pe Nikolai. Însă prietenul lui părea să fi dispărut din sala de bal.

Ce l-o fi apucat în ultima vreme? gândi el, în timp ce trecea din nou pe lângă ringul de dans, pe la standul cu răcoritoare şi verifica toate divanele din încăpere. Nu se putea ca Nikolai să fi plecat. Părea puţin probabil să mai existe un alt eveniment în acea seară mai captivant decât balul mascat şi era chiar şi mai puţin probabil ca Nikolai să-l fi abandonat pe Paşa în seara aniversării zilei sale de naştere. Sau ar fi putut? Paşa scrută din nou sala de bal.

Oricum, căutarea lui fu întreruptă de către majordom, care bătu cu bastonul lui la intrare. Servitorii se opriră din debarasatul platourilor în zona cafenelei, iar oaspeţii din jurul ringului de dans încetară să mai sporovăiască, pentru a se întoarce spre intrarea sălii de bal.

— Marea Prinţesă Iuliana Aleksandrovna Romanova! anunţă majordomul.

— Poftim? făcu Paşa.

Lângă el, o sirenă şi un clovn se încruntară.

Sigur. N-ar fi trebuit să dea dovadă de lipsă de respect

faţă de sora lui. Şi, de vreme ce era costumat, sirena şi clovnul nu știau că Iuliana era sora lui. Însă el nu putea să se afle acolo atunci când ea venea.

Întreaga încăpere rămase încremenită, aşteptând sosirea prinţesei. Numai Paşa ignoră anunţul şi se strecură pe o uşă laterală.

Se feri, trecând prin coridoare de serviciu şi reapăru printr-o altă uşă de serviciu într-o cameră mică, pe care mama lui o folosea din când în când pentru a acorda audienţe celor care doreau să îi vorbească.

Încăperea era una simplă, potrivit standardelor Palatului de Iarnă – un birou din lemn de cireş şi câteva jilţuri cu perne, pereţi zugrăviţi în liliachiu şi draperii crem trase în faţa ferestrelor înalte, din podea până în tavan, cu şnururi şi ciucuri aurii. Nu era deloc pretenţioasă şi foarte mult în stilul mamei lui, iar Pașa putea să respire acolo, aşa că se opri un moment şi încercă să-şi îndepărteze tensiunea din umeri. Apoi merse mai departe, ieşind pe uşă şi intrând într-un coridor, până ce dădu ocol şi ajunse din nou în faţa sălii de bal.

Tatăl şi mama lui stăteau acolo, înalţi şi mândri, ea ținându-şi mâna pe braţul lui. Probabil că Iuliana deja intrase, iar majordomul îi acorda timpul necesar pentru a se bucura de atenţia oaspeţilor înainte să-i anunţe pe ţar şi pe ţarină. Auzind paşii lui Paşa, se întoarseră.

— O, dragule, slavă Domnului că eşti aici! Sunt pe cale să ne anunţe.

Mama lui era îmbrăcată într-o rochie din brocart rubiniu şi auriu, cu diamante strălucitoare şi safire în urechi, la gât şi la încheieturile mâinilor, iar pe buclele ei blonde avea o coroană bătută cu diamante şi perle. Flutura o mască în roşu şi auriu, împodobită cu bijuterii şi prinsă pe o baghetă, ţinând-o cu atâta măreţie, încât ai fi zis că era un sceptru. Arăta ca o ţarină din cap până-n picioare. Dacă n-ar fi fost tusea care îi scutura întregul trup la câteva secunde, Paşa ar fi zâmbit. Avea deja câteva luni de când tuşea şi nu părea deloc să-i treacă. De fapt, tusea i se înrăutăţea.

— Eşti sigură că te simţi destul de bine cât să participi la bal? o întrebă el. Poate c-ar trebui să te odihneşti.

— Scumpul meu, este ziua ta de naştere. N-aş lipsi nici măcar dacă asta m-ar omorî.

— Mamă!

— Dragule, nu te nelinişti. N-o să mor. Îţi promit.

Îşi luă mâna de pe braţul ţarului şi netezi părul lui Paşa, care probabil că se ciufulise din pricina dansurilor de care avusese parte.

— Unde-ai fost? îl întrebă ţarul.

Spre deosebire de ţarină, el nu îşi întâmpină în niciun fel fiul. De asemenea, nu făcuse niciun efort să-şi schimbe pentru bal ţinuta lui obişnuită, aşa că purta uniforma militară de ceremonie, ca întotdeauna.

— Garda ta era din nou înnebunită şi, la drept vorbind, m-am săturat.

Paşa se aplecă până la pământ.

— Scuzele mele, tată. Am avut nevoie de ceva timp pentru mine înaintea festivităţilor. Nu am uşurinţa ta naturală când e să fiu în centrul atenţiei.

Ţarina îl bătu pe Paşa pe braţ.

— Asta vine cu timpul, scumpule.

— În seara asta împlineşte şaptesprezece ani, rosti ţarul enervat. Timpul de a se obişnui cu poziţia sa a venit şi s-a dus de mult. Se întoarse către Paşa. Ai fost deja în sala de bal, nu-i aşa?

Se uită încruntat la părul lui Paşa. Părul acela trădător, trădător.

Paşa îşi coborî privirea în podea, în parte pentru a evita căutătura cruntă a tatălui său, dar mai ales pentru a evita dezamăgirea care era sigur că se întipărise pe chipul mamei lui. Scena cu cai şi călăreţi de pe covor nu mai păruse niciodată atât de interesantă.

— Îţi dai seama cât de nepotrivite sunt acţiunile tale, nu-i aşa?

Vocea ţarului rămase joasă şi fermă, dar tonul devenise tăios.

— Da, tată.

— Până şi nobilii din cel mai de jos rang trebuie să fie anunţaţi.

— Da, tată.

— Există reguli care stabilesc cu cine şi cum să interacționezi. Sora ta nu a avut niciodată probleme să înţeleagă asta. Şi totuşi, după şaptesprezece ani, cumva tot nu ţi-a intrat în cap că aceste convenţii şi ceremonii ale ţaratului au importanţa lor. Tu eşti ţareviciul întregii Rusii. Îţi sugerez să începi să te comporţi ca atare.

— Da, tată.

— Acum, mergi sus şi schimbă-te.

Paşa îşi ridică privirea de la covor.

— Poftim? De ce?

— Dintr-o multitudine de motive, cel mai important fiind faptul că ai fost deja văzut în costumul ăsta caraghios, aşa că dacă acum vei intra ca înger, întreg Sankt Petersburgul va şti că te-ai strecurat printre ei, neanunţat, ca un şobolan din canal Şi, de asemenea, costumul tău este indecent pentru un bărbat de rangul tău.

— Dar este un bal mascat…

Vocea lui Paşa se stinse. Nu aveai cum să te opui voinţei ţarului, ştia şi el asta. O ştiuse dintotdeauna, de aceea încerca să-şi trăiască viaţa atunci când tatăl său nu se uita.

— Pentru cei de-acolo e un bal mascat, zise ţarul, fluturându-şi mâna spre sala de bal. Dar pentru *tine* este o ceremonie oficială imperială.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Nikolai îl văzuse pe Paşa strecurându-se pe o uşă de serviciu, dar nu anticipase o asemenea întârziere între anunţarea ţarului şi a ţarinei şi anunţul oficial al sosirii lui Paşa. Însă când îl văzu pe prietenul lui coborând pe treptele de marmură, înţelese motivul: nu mai era jucăuşul înger Dmitri, ci moştenitorul tronului, într-o uniformă militară formală, cu un zâmbet forţat. Fără mască.

— Ţareviciul, Pavel Aleksandrovici Romanov! strigă majordomul.

Bietul Paşa.

După ce coborî scara, Paşa se întoarse şi se înclină în faţa țarului şi a ţarinei, care stăteau aşezaţi într-un balcon deasupra restului sălii, nu foarte diferit de o lojă la operă, bine separat de oamenii de rând. Iuliana se grăbi să vină lângă el, cu mişcări oarecum graţioase, dar şi lipsite de graţie în acelaşi timp, iar el îi sărută mâna. Şi apoi jumătate din oaspeţi îşi abandonară discuţiile curente şi se repeziră să-i transmită ţareviciului urările pentru aniversarea zilei sale de naştere, fără să le mai pese dacă le cădeau măştile şi îşi dezvăluiau adevărata identitate. De fapt, mulţi dintre ei îşi smulgeau în mod deliberat măştile de pe chipuri, ca ţareviciul să poată să-i recunoască şi să ia notă de loialitatea lor.

Măcar dacă ar fi ştiut că era puţin probabil ca Paşa să ţină evidenţa.

Nikolai îşi lăsă vălul să pălească şi apăru încă o dată profilat pe fundalul draperiilor. Renata îl găsi iute.

— Începusem să mă întreb dacă ţareviciul avea să vină la balul dat în onoarea sa, spuse ea, privind coada de oameni care se aliniaseră pentru a putea schimba câteva vorbe cu Paşa. Dar e păcat că lui îi displace.

— Ce îi displace?

— Să fie ţarevici.
— Ce vrei să spui?
Renata ridică din umeri, ca şi cum observaţia ar fi fost ceva evident. Dar ea se pricepea de minune să vadă adevărata natură a oamenilor. De cele mai multe ori.
— A tresărit atunci când majordomul l-a anunţat.
Şi Nikolai îl privea pe Paşa. Acum, că ajunsese la baza treptelor şi putea să interacţioneze cu invitaţii faţă în faţă, zâmbetul îi devenise mai relaxat.
— Nu, greşeşti. Nu îi displace poziţia în sine. Îi displac formalităţile legate de ea. Însă are un mare respect pentru ţarat şi pentru oamenii din imperiu. Îşi doreşte doar ca asta să vină fără fast şi ceremonie.
Ca pentru a sublinia parcă vorbele lui Nikolai, Paşa îşi dădu capul pe spate, râzând la ceea ce îi spunea piratul, fostul partener de dans al Renatei. Piratul radia.
— Ah, da, înţeleg ce vrei să spui, zise Renata. E păcat, totuşi, că nu o să se poată bucura de partea cu costumele la propriul său bal mascat.
Nikolai încuviinţă din cap. Paşa s-ar fi plâns şi de faptul că celălalt ţel al său în privinţa balului – să o întâlnească pe Vika – nu fusese încă atins. Deja era nouă şi jumătate. Oare avea să-şi mai facă apariţia?
Nikolai îşi apăsă absent mâna pe locul unde se afla cicatricea de sub cravată. Baghetele nu ardeau; deoarece construise Cutia Balului Mascat şi Cutia Imaginaţiei, acum era rândul Vikăi. Pe de-o parte, spera să vină şi să facă o vrajă uluitoare. Pe de altă parte, se temea că o să vină şi o să facă vraja. Ba încă se gândise să ia la el cuţitul Galinei, însă îl lăsase acasă atunci când îşi dăduse seama că avea să-i fie confiscat la intrare. La balul ţareviciului, nimănui nu-i era îngăduit să poarte arme.
— Crezi că va veni? întrebă Renata, cu ochii la mâna pe care o pusese Nikolai pe cicatrice.
El o lăsă să-i cadă în lateral.
— Nu ştiu.
Renata se încruntă, studiindu-l.
— Vrei ca ea să vină?

Nikolai făcu ca faţa lui să nu trădeze nicio emoţie, astfel încât Renata să nu-l poată citi.

— Nici asta nu ştiu.

Dar nu conta ce voia el sau cum se simţea, căci în secunda în care Nikolai rosti acele cuvinte, Vika îşi făcu apariţia la intrare.

În încăpere se făcu atâta linişte, încât până şi cuplul care se înclina în faţa lui Paşa se ridică să vadă ce anume se întâmpla. Paşa se întoarse. Toţi ochii erau aţintiţi asupra fetei de pe trepte.

Părul ei de obicei roşu era în seara aceasta albastru pal, iar şuviţa neagră fusese transformată într-una argintie, ca o dâră de mercur. Pe chip purta o mască din lemn de mesteacăn, alb-murdar cu picăţele cenuşii. Dar rochia era cea care făcuse să se aştearnă liniştea, căci nu semăna cu nimic din ceea ce oaspeţii văzuseră vreodată. Corsajul părea sculptat din gheaţă, reflectând lumina candelabrelor pe suprafaţa lui netedă, şi totuşi, acesta îi îmbrăţişa rotunjimile siluetei şi se mişca odată cu ea, ca şi cum ar fi fost făcut din apă. Fusta era la fel de glacială, o imensitate de fulgi de zăpadă, asemenea unui viscol ce izbucnea din gheaţa de deasupra. Până şi aerul din jurul ei părea să se răcească. Rochia nu era din Cutia Balului Mascat a lui Nikolai, căci depăşea cu mult talentele sale într-ale croitoriei şi imaginaţia lui.

Vika era un diamant într-o carieră plină de cuarţ.

Până şi majordomul rămăsese cu gura căscată. Trecu un minut până să se adune şi să o întrebe pe fata mascată cum se numea. Şi pe însoţitoarea ei, o doamnă îmbrăcată într-o rochie de un maroniu intens, care, din câte vedea Nikolai, părea să fie făcută din ciocolată adevărată. Cu siguranţă ar fi atras privirile tuturor celor din sală, dacă n-ar fi fost eclipsată de rochia Vikăi.

— Madame Chocolat… şi Lady Snow! strigă majordomul, şi era discutabil pe care dintre cei doi – pe ţarevici sau pe Vika – îl anunţase cu mai mult respect.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Renata, tremurând alături de Nikolai. Nu e de mirare că ţi-a fost teamă de ea

atunci când ai văzut-o pentru prima dată.

Însă teama nu mai descria ceea ce simţea el. De îndată ce Vika pluti în sala de bal, Nikolai se simţi victima ei. Ea era soarele, iar el o biată stâncă, atrasă de gravitaţia ei. Simţea nevoia să fie mai aproape, să-i simtă magia, să o… atingă. Tremură la acest gând. Şi făcu un pas în direcţia ei.

Renata întinse mâna şi îl prinse de umăr.

— Ai grijă…

Apoi îi dădu drumul. Căci până şi ea ştia că nu prea aveai ce face pentru a proteja o molie de iarnă atrasă de o flacără de gheaţă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Vika se opri în capul scărilor, nu pentru că ar fi vrut atenţia tuturor, ci pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă sau unde să se ducă. Era deja conştientă că întârziaseră prea tare – să creeze rochii pentru Ludmila şi pentru ea durase mult mai mult decât sperase – şi acum era evident că ajunseseră cu mult după familia imperială. Chiar şi o fată de la ţară care nu ştia nimic despre regulile societăţii din Sankt Petersburg putea să deducă că asta era o insultă. *Te rog, te rog, nu lăsa ca ţarul să-mi facă vreo vină.* Nu voia ca el să declare un învingător – şi un învins – în acea seară.

— Cred c-ar trebui să ne prezentăm omagiile familiei imperiale, îi spuse Ludmila în şoaptă. Şi zâmbeşte.

Vika se încordă, dar se forţă să schiţeze un zâmbet. Ea şi Ludmila se aflau numai la jumătatea treptelor, când ţareviciul începu să urce. Vika rămase locului, incapabilă să se mişte. Îi arătase odată lipsă de respect îngheţându-l în pădure. Acum îl ofensase ajungând târziu la balul dat în onoarea zilei sale de naştere. Cu toate că nu era sigură dacă el ştia că ea era fata din pădure, bănuia că rochia ei glacială o trăda. Era unul dintre motivele pentru care îşi crease această ţinută. *Te rog, fă ca țareviciul să fie pe atât de bun pe cât crede Ludmila că este. Te rog, nu-l lăsa să ia asta drept un afront.*

Ludmila făcu o reverenţă pe trepte. Vika reuşi mai mult decât atât, căci aproape că se duse în genunchi, atât de joasă îi fu genuflexiunea făcută. Fusta i se împrăştie pe scări ca o avalanşă ce cade în cascadă pe versanţii unui munte.

Ţareviciul se opri în faţa ei.

— Lady Snow, vă rog să vă ridicaţi.

Şi îi oferi mâna lui.

Vika era conştientă că toate urechile şi toţi ochii din sala de bal erau aţintiţi asupra lor. Ceea ce urma să spună şi să facă în continuare putea să-i pecetluiască soarta. Luă mâna lui Paşa şi i-o sărută.

Râsul lui reverberă în toată sala. Nu părea nemilos, dar, totuşi, cele mai urâte forme de cruzime vin sub masca bunătăţii.

— Lady, luaţi-mă de mână.

Vika îşi înălţă privirea şi îşi puse degetele înmănuşate în mâna lui. Ţareviciul o ridică de pe trepte, dar ea continua să-şi ţină capul plecat. Când fu din nou în picioare, îi spuse încetişor:

— Alteţa Voastră Imperială, vă rog să ne iertaţi pentru că am întârziat. Este în întregime vina mea şi mi-o asum în totalitate. Nu am intenţionat să vă ofensez. Vă datorez cele mai profunde scuze.

De data aceasta, ţareviciul duse mâna *ei* la buze şi i-o sărută.

— Sunteţi iertată.

Vika tresări şi îi susţinu privirea. Albastrul ochilor lui sclipi odată cu zâmbetul său.

— Aţi vrea să-mi faceţi onoarea de a dansa cu mine? o întrebă el.

Vika dădu aprobator din cap, incapabilă să scoată o vorbă. Ţareviciul se întoarse spre Ludmila.

— Madame Chocolat, se poate?

Ludmila chicoti.

— O, da, cum să nu, Alteţa Voastră Imperială!

El se înclină uşor în faţa Ludmilei şi apoi îi oferi braţul Vikăi, coborând treptele.

Marea Prinţesă îi aştepta la baza scării. Avea acelaşi păr blond ca al ţareviciului şi umerii la fel de laţi. Rochia ei era făcută din catifea şi tul de culoare violetă, iar gâtul îi era împodobit cu o casetă întreagă de bijuterii. *E un mic miracol,* gândi Vika, *că mai poate sta în picioare sub această greutate.* La fel ca restul familiei imperiale, nici Marea Prinţesă nu purta mască.

O examină pe Vika, apoi strâmbă din nas (ceea ce

reprezenta o adevărată ispravă, de vreme ce nasul prinţesei era deja cârn) şi îi spuse fratelui ei:

— Nu-mi spune că voiai să o duci la dans înainte de a o prezenta mai întâi.

— Nici în vis nu mi-ar trece prin minte, îi răspunse ţareviciul, cu toate că, după rânjetul pe care încerca cu greu să şi-l ascundă, Vika ar fi zis că îi trecuse prin minte aşa ceva. Se întoarse spre Vika: Sora mea, Marea Prinţesă Iuliana Aleksandrovna Romanova. Iar dânsa, îi spuse el Marii Prinţese, este Lady Snow.

Din nou, Vika făcu o plecăciune adâncă. Şi Marea Prinţesă se înclină, deşi foarte puţin.

— Înţeleg că voi doi vă ştiţi de ceva timp, concluzionă ea.

În tonul ei se simţea o aluzie cu greu mascată.

Fără să vrea, Vika se încruntă. De asemenea, se înroşi, ceea ce o făcu să se încrunte şi mai tare pentru că îi îngăduise Marii Prinţese să o scoată din sărite.

Ţareviciul pur şi simplu alungă aluzia surorii sale printr-o fluturare a mâinii.

— De fapt, nu ne ştim.

Ceea ce, practic, era adevărat, căci Vika fugise atunci când îl văzuse pe ţarevici, în loc să-i fi prezentat omagiile cuvenite. Se întoarse către Vika.

— Vă rog să o ignoraţi pe sora mea. E cam protectoare cu mine.

— Din motive întemeiate, interveni Marea Prinţesă.

Dădu din cap spre Vika, pentru a-i da de înţeles că o concediase, iar ea încercă să nu se zbârlească. Cel puţin, nu în mod vizibil.

Orchestra începuse din nou să cânte, iar ceilalţi oaspeţi se prefăcură că îşi reluau discuţiile în timp ce nu-şi mai desprindeau privirile de la nou-venita care monopolizase atenţia ţareviciului. El o conduse dincolo de coada de oameni, acum întreruptă, care aşteptaseră să-i adreseze urări de bine, până ce ajunseră în faţa balconului de unde prezidau ţarul şi ţarina.

Vika îşi ţinu respiraţia.

— Tată, mamă, daţi-mi voie să vi-o prezint pe Lady Snow.

Vika surâse ca şi cum nu l-ar mai fi întâlnit niciodată până atunci pe ţar şi făcu din nou o plecăciune până la pământ.

— Este o rochie impresionantă, o felicită ţarina, după ce Vika se ridică. Materialul strălucitor lasă iluzia că furtuna de zăpadă este reală. Unde v-aţi făcut-o?

— Mi-am făcut-o singură, Maiestatea Voastră Imperială. Sunt recunoscătoare pentru că vă este pe plac.

Vika se crispă la auzul propriilor cuvinte. Sunase de parcă ar fi fost o mare linguşitoare. Dar care să fi fost lucrul potrivit de spus atunci când ţarina îţi complimentează harul magic fără să ştie că e magie? Cu siguranţă nu exista niciun manual de etichetă care să prevadă asta.

— Aveţi grijă să nu vă înamoraţi prea tare de ţarevici, îi spuse ţarul. Va fi nevoie de mai mult decât o rochie prezentabilă pentru a fi demnă de aşa ceva.

Vika îşi duse fulgerător mâna la claviculă. Făcuse o vrajă ca cicatricea să fie invizibilă în acea seară, dar tot o ardea. Şi, cu toate că aparent ţarul făcea comentarii cu privire la rochia ei, avertismentul lui era clar: nu era impresionat de recentele ei vrăji aruncate asupra oraşului de către ea şi de celălalt mag, Nikolai. Ei trebuiau să facă mai mult pentru a câştiga dreptul de a-i fi sfătuitori.

Dar cel puţin se părea că n-avea să pună capăt Jocului în acea seară. Avea să le acorde mai multe şanse de a arăta ce pot. Umerii Vikăi se eliberară de o parte din tensiune.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, spuse ea. Înţeleg pe deplin.

Ţarul mormăi ceva. Ţarina dădu din cap şi spuse:

— Petrecere frumoasă!

În timp ce ţareviciul o conducea pe Vika în partea opusă a sălii de bal, îi spuse:

— Acum, este rândul meu să vă cer scuze. Îmi pare rău că membrii familiei mele sunt aşa de… îngrozitori.

Vika scutură violent din cap.

— O, ba nu, Alteţa Voastră Imperială, ei nu sunt…

El surâse şi păru a fi mai mult expresia unui băiat neastâmpărat decât a unui moştenitor de imperiu.

— Te rog, spune-mi Paşa. Şi este adevărat, sunt îngrozitori. Mă rog, mama nu. Dar tata şi Iuliana pot fi. Cu toate astea, tata este un ţar extraordinar de bun. Şi Iuliana nu se poate abţine să nu fie încrâncenată; aşa s-a născut.

Vika nu găsi nimic potrivit de spus. *Cum să răspunzi atunci când prinţul moştenitor îşi bate joc de propria familie* e un alt capitol care nu se găseşte în manualul de etichetă. Ar fi putut să răspundă cu ceva inteligent sau fals – *Nu m-am gândit niciodată că totuşi bunătatea ar constitui o condiţie necesară pentru dominaţia mondială* –, dar Vikăi nu-i surâdea ideea de a fi arestată pentru trădare în acea seară. Aşa că îşi ţinu gura.

Pe măsură ce se apropiau de centrul sălii de bal, un bărbat chel, îmbrăcat într-o uniformă albă – nu una militară, dar având totuşi trese şi epoleţi din argint – veni grăbit spre ţarevici.

— Alteţa Voastră Imperială, aţi dori să aveţi întreg ringul pentru dumneavoastră?

Ţareviciul strâmbă din nas.

— Doamne, Fiodor, nu! Şi roagă orchestra să cânte un vals, te rog!

Fiodor, despre care Vika deduse că era un soi de maestru de ceremonii, se îndepărtă grăbit şi începu să le facă insistent semn cu mâna bărbaţilor şi femeilor în costume. Când Vika şi ţareviciul îşi ocupară poziţiile, ringul de dans începu să se umple în jurul lor cu celelalte perechi. În apropiere, un păun şi un tânăr cu o mască de arlechin îi atraseră fetei atenţia.

Ţareviciul o luă de mână şi îşi puse cealaltă mână pe umărul ei.

— Oh! Eu, ăăă… n-am mai valsat niciodată până acum, Alteţa Voastră Imperială. De fapt, trebuie să mărturisesc că nu ştiu niciun fel de dans.

El clipi de câteva ori.

— *Niciun* dans?

— Dansuri populare. Însă nu dansuri de salon, Alteţa Voastră Imperială.

Ţareviciul îi ridică mâna stângă şi o puse pe umărul lui.

— Vrei, te rog, să-mi spui Paşa?

— Eu…

— Eu îţi voi spune Vika, dacă asta ţi se pare un târg corect.

— Eu… Staţi, spuse ea şi îi scăpă un mic hohot de râs. Ştiţi cine sunt.

— Rochia a constituit un indiciu isteţ. Ghetele încă îmi sunt reci din acea zi. Mă bucur foarte mult că mi-ai acceptat invitaţia. Scuzele mele pentru că a fost pe ultima sută de metri. Eşti o fată greu de găsit.

Acum Vika râdea cu adevărat.

— Aşadar, îmi vei spune Paşa?

Îşi înclină capul într-o parte şi arăta ca un băieţel care cerea ceva simplu, cum ar fi o îngheţată. De parcă să-l strigi pe moştenitorul unui întreg imperiu după diminutiv ar fi fost un lucru atât de simplu.

Dar de ce nu? Era şi el o persoană, la fel ca Vika.

— Prea bine. Paşa.

— Îţi mulţumesc.

Îi zâmbi şi încântarea îi lumină chipul. Cei din jurul lor de pe ringul de dans zâmbiră şi ei, de parcă bucuria ar fi fost molipsitoare.

Ar putea să zâmbească aşa şi toată lumea ar fi de acord cu el în legătură cu orice, gândi ea. Nu era magie, dar era ceva apropiat.

Orchestra începu un ritm blând, iar Paşa o strânse pe Vika de mână.

— Lasă-te condusă de mine.

La început, Vika se concentră asupra paşilor. Ar fi fost bine să nu se facă de tot de râs, de vreme ce toată lumea îi privea. Slavă Domnului că avea masca. Deşi asta n-o salvase de ţar. El ştia deja cine era.

Se învârtiră în jurul ringului de dans şi Vika încercă să nu-l calce pe Paşa pe picioare. Curând, însă, îşi imagină că dansau în interiorul unei cutii şi putu să se relaxeze şi să-l

lase s-o conducă.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce-ai făcut în oraş, îi spuse el la ureche.

— Ce-am făcut?

— Ştii tu, Nevski Prospekt, Fântâna Neva, Canalul Culorilor, cutia muzicală *pas de deux,* chioşcul-dovleac, Cutia Balului Mascat…

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui…

Paşa o învârtea cu uşurinţă.

— Ba cred că ştii. Apropo, dansezi minunat.

Vika simţi emoţiile înnodându-i stomacul şi fu nevoită să facă o vrajă pentru a-şi ascunde surprinderea.

— Te asigur, orice talent aş avea la vals, ţi se datorează.

— Însă oraşul…

— Nu sunt numai faptele mele.

Paşa greşi pasul. Când îşi reveni, o întrebă:

— Nu eşti singurul mag?

Acum Vika fu cea care se poticni. Oare ea chiar îi mărturisise că era mag şi îi dezvăluise dintr-o suflare că nu era singura? Paşa o complimentase pentru dans şi, din pricina câtorva cuvinte dulci, ea lăsase garda jos? Fulgii de zăpadă de pe rochia ei tremurară.

— N-am spus c-aş fi mag.

Paşa zâmbi.

— Dar eu am zis. Şi tu n-ai negat.

Vika privi peste umăr. Nimeni nu se afla atât de aproape încât să le audă conversaţia, cu toate că ar fi putut să jure că arlechinul le acorda mai multă atenţie *lor* decât păunului cu care dansa. Vika îşi coborî vocea.

— A fi mag e mult mai complicat decât a face câteva farmece pentru ca nişte lucruri să arate drăguţ.

— Scuzele mele. Nu era intenţia mea să sugerez că n-ar fi.

Valsul se încheie şi pe ringul de dans toţi dansatorii se înclinau şi îşi făceau reciproc plecăciuni. Maestrul de ceremonii veni grăbit lângă Paşa.

— Alteța Voastră Imperială are anumite cerinţe pentru dansul următor?

— O mazurcă, te rog, Fiodor. După ultimul dans, mă simt cumva energizat.

— O mazurcă va fi, Alteța Voastră Imperială.

Alergă să informeze orchestra. Paşa îi oferi braţul Vikăi.

— Ai vrea să mai dansezi?

Arlechinul se strecură lângă el, cu păunul pe urmele sale.

— Ar fi o dovadă de nepoliteţe din partea ta să o ţii pe Lady Snow doar pentru tine, îi spuse arlechinul. Chiar dacă eşti ţareviciul şi este ziua ta.

Vika îl privi lung, cu gura căscată.

— Oare ar trebui să-l decapitez pentru obrăznicie? o întrebă Paşa, apoi izbucni în râs. El părea mereu să zâmbească sau să râdă. Da, ar fi într-adevăr o dovadă de nepoliteţe să ţin numai pentru mine o astfel de doamnă seducătoare. Presupun c-ai venit să mi-o furi, Nikolai?

Arlechinul îşi înclină capul.

Vika îşi înăbuşi emoţia.

Nikolai era acolo.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Vika rămase cu gura căscată la Nikolai, fără să clipească. Modelul de arlechin de pe masca lui se potrivea cu ţinuta de arlechin a omuleţului din cutie. Era el cu adevărat.

Dar ea nici măcar nu îi simţise magia sau alteritatea, în pofida apropierii din timpul ultimului dans. Probabil că avea un scut ridicat în jurul lui ca parte a deghizării.

— Într-adevăr, ţi-o voi fura, îi confirmă Nikolai lui Paşa.

— Uiţi că îţi sunt superior în rang, îi zise Paşa.

— Puţin cam incorectă lupta de la bun început, aş zice. Dar tu subestimezi cererile pentru mine de pe ringul de dans.

Şi Nikolai ridică din sprâncene pe deasupra măştii. Paşa râse iar.

— Crede-mă, n-o fac. Talentele tale sunt legendare. Însă tu îmi subestimezi farmecul.

— Rămân neclintit în hotărârea mea de a ţi-o fura.

Vika strâmbă din nas. Încă mai vorbeau despre ea? Da, vorbeau. Ca şi când ar fi fost un obiect neînsufleţit. Mai ales Nikolai, care vorbea despre a o „fura”. Oare ei considerau că puteau să o ia ca pe un premiu, fără să îi ceară şi ei îngăduinţa? Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să-i arate ea…

— Dar numai dacă *mademoiselle* consimte, fireşte. Nikolai se întoarse spre Vika. Lady Snow, vreţi să-mi faceţi onoarea de a dansa cu mine următoarea mazurcă?

Şi se înclină.

Oh. Prea bine. Avea maniere, aşa că… Bine.

Fata în rochie de păun întinse mâna spre Nikolai, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească să danseze cu Vika. Însă când Vika se uită la ea, fata-păun bătu în retragere. Cine era ea?

— Ştiu şi mai puţin să dansez o mazurcă decât ştiu să

dansez un vals, spuse Vika în timp ce făcea câţiva paşi înapoi.

Îşi verifică pe furiş propriile scuturi.

— N-am nicio îndoială că vei ului încăperea, o asigură Nikolai.

Paşa se înclină în faţa ei.

— Îţi mulţumesc pentru minunatul vals.

Vika făcu o reverenţă.

— Plăcerea a fost a mea. La mulţi ani!

Paşa rămase un moment în plus faţă de cât ar fi fost necesar, înainte să se întoarcă spre fata-păun.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu mine?

Fata se îmbujoră şi acceptă. Paşa îi oferi braţul şi, după ce ea îi mai aruncă o ultimă privire lui Nikolai, se îndepărtară.

Nikolai arătă spre rochia Vikăi şi spuse:

— N-ai folosit Cutia Imaginaţiei de la mine.

O lăsă să păstreze distanţa de câţiva paşi dintre ei.

Vika atinse gheaţa de pe rochie.

— Nu.

— De ce nu?

— N-am avut încredere în tine. Ar fi trebuit?

Nikolai zâmbi, sfios şi poznaş totodată.

— Nu, presupun că n-ar fi trebuit. La urma urmelor, trebuie să am grijă de mine. Armoarul, totuşi, ţi-ar fi făcut o rochie minunată.

— Care m-ar fi strâns până m-ar fi omorât?

Zâmbetul lui pieri, ca şi când ar fi căzut de pe o stâncă.

— Sunt chiar atât de evident?

— Strânsul în corset ar fi fost foarte convenabil. Oare rochia chiar m-ar fi omorât?

Nikolai îşi frecă ceafa.

— Numai dacă i-aş fi poruncit eu s-o facă.

— Inteligent.

— Nu destul de inteligent. Tu nu te-ai lăsat păcălită.

Nikolai îi oferi braţul. Vika nu-l acceptă.

— Nu există niciun farmec pe braţul meu, îţi promit. Poţi să verifici.

Ea îşi lăsă mâna să zăbovească deasupra mânecii lui. Pe material nu exista niciun indiciu de magie, nici măcar unul rezidual.

— Fracul este unul obişnuit de la Bissette & Fiii, spuse Nikolai. Un dar de Crăciun din partea ţareviciului. Dar dacă mă laşi să stau aşa aici şi nu mă iei de braţ, el n-o să mă mai slăbească niciodată pe tema asta. Scuteşte-mă, rogu-te, de această tachinare, vrei?

Ea îşi ţuguie buzele şi dădu aprobator din cap. Apoi îşi strecură mâna pe sub braţul lui, deşi cu prudenţă.

Dar nu muri atunci când mănuşa ei albă atinse mâneca lui neagră. În schimb, îşi aminti, într-o străfulgerare, toate rundele lui din Joc. Icni. Era asemenea şocului de a-l fi atins pe Nikolai la Bolşebnoie Duplo, atunci când îl văzuse brusc atât de limpede. Numai că, de data asta, în loc să-i vadă chipul, ea îi înţelese magia. O euforie calmă o străbătu în timp ce retrăi primul moment în care văzuse acea clădire de un albastru-cobalt de pe Nevski Prospekt care îţi tăia respiraţia şi toate celelalte clădiri în culori pastelate de zaharicale. Apoi îşi aminti de duetul dulce-amărui al omuleţului de jucărie cu balerina şi pieptul începu să-i zvâcnească din nou. Oh, şi acea senzaţie atunci când îşi lipise palmele de Cutia Imaginaţiei şi aceasta sculptase tot ceea ce îşi dorea cu ardoare…

Era ca şi cum încercările lui de a o omorî păliseră în fundal şi acum ea vedea adevărul din miezul tuturor acestor lucruri: magia lui Nikolai era superbă şi puternică şi… şi…

I se tăie răsuflarea. Până şi amintirea magiei lui era plină de forţă. Iar să-l atingă pe Nikolai, chiar şi prin stratul format de mănuşile ei şi mâneca lui, era ca şi cum ar fi fost lovită de nişte cai sălbatici care alergau cuprinşi de streche. Nu, inorogi sălbatici. Inorogi sălbatici, minunaţi.

Vika se împiedică.

Nikolai întinse mâna să o reechilibreze. Şi răsuflarea lui era tremurată.

Oare simţise şi el legătura lor?

Privirile li se încrucişară. Cei doi magi rămaseră nemişcaţi.

În fundal, orchestra începu să cânte.

După un moment foarte lung, Nikolai îşi drese glasul şi o întrebă, într-o şoaptă răguşită:

— Mazurca?

Ea dădu încetişor din cap.

— Da. Mazurca.

Pur şi simplu repetă cuvintele lui, fără să le proceseze. O mazurcă ar fi putut însemna o cădere mortală într-un ocean, dar Vika ar fi fost de acord să-l urmeze. Năucit, Nikolai o conduse spre capătul îndepărtat al sălii de bal.

Însă ritmul orchestrei, melodia veselă, o treziră imediat. Vika îşi aminti deodată că nu ştia să danseze.

Strânse mai tare mâna lui Nikolai.

— Nu ştiu cum…

— Acum vei avea încredere în mine?

— Să faci ce?

— Să dansez pentru tine.

Nu ştia ce însemna asta. Dar celelalte perechi din jurul lor începuseră să danseze şi, din partea opusă a sălii de bal, ţarul păru să se încrunte la ei. Iar Marea Prinţesă o privea de parcă pur şi simplu aştepta, *spera* ca Vika să se facă de râs. Vika şi Nikolai trebuiau să danseze sau aveau să creeze haos în aranjamentul cu grijă plănuit.

Şi totuşi, ce îi şoptise ea balerinei în Piaţa Palatului atunci când omuleţul îi oferise mâna lui? *Să nu ai încredere în el.*

Vika îşi atinse colierul din bazalt de la gât.

— Nu. Tot nu am încredere în tine.

Nikolai ridică din umeri.

— Nu contează. Nu-ţi dau de ales.

Magia năvăli în jurul ei, ca şi cum ar fi fost deschise stăvilarele unui dig, iar Vika levită câţiva centimetri de la podea în curentul ei.

— Oh!

Probabil că el dăduse drumul scutului pe care îl folosise anterior pentru a-şi zăgăzui puterea. Aproape că o mătură

din cale.

Nikolai zâmbi, iar de data aceasta fu un zâmbet diferit de primul. Nu era pic de neastâmpăr în el. Era o îmbujorare sub forma unui zâmbet.

— Îmi pare rău. Dar chiar vreau să dansez cu tine.

O parte din Vika – cea lipsită de raţiune – se topi.

Iar partea raţională din ea era prea şocată pentru a riposta. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o magie care să vibreze şi să strălucească cum făcea acesta. O învălui ca o mătase şi ea se trezi că se delectează cu eleganţa sa caldă. Nikolai îi vrăji picioarele şi braţele, şi se alăturară numaidecât dansului vioi pe melodia mazurcii. Fără să aibă nevoie să gândească, Vika aluneca şi se învârtea cu el, amândoi perfect sincronizaţi, ca şi când ar fi dansat împreună dintotdeauna. El o răsuci şi, la fel ca ceilalţi bărbaţi, îngenunche, iar Vika şi celelalte doamne dansară în jurul lor. Apoi el se ridică, o trase înapoi şi formau din nou o pereche, tropotind şi învârtindu-se împreună.

Mai era, desigur, şi o altă ironie: Vika era acum marioneta lui Nikolai, balerina din cutia lui muzicală. Însă Vika mai ştia şi că dacă voia ca el să-i dea drumul la sfori, ar fi putut să-l oblige. Şi ea dispunea de un har magic. Doar că nu voia ca el să se oprească.

Nu vorbeau, ci mai curând se lăsau purtaţi de muzică. Se roteau şi făceau paşi în lateral, se despărţeau şi se regăseau, de fiecare dată unită cu mâna lui Nikolai care se odihnea blând pe talia Vikăi şi cu zăpada de pe fusta ei agitându-se grozav. Pentru a contracara frigul, ea îşi întinse braţul spre şemineul din spatele orchestrei, iar flăcările izbucniră şi încălziră sala. Nikolai surâse la mica ei vrajă.

Apoi o învârti repede pe Vika, iar ea fu un vârtej ameţitor, ameţitor, ameţitor, şi dansară ca şi cum ar fi fost ridicaţi de vânt. El porunci instrumentelor şi muzicienilor să-şi potrivească tempoul arzător, iar mazurca acceleră, tot mai repede şi mai repede.

În jurul lor, perechile încercau să ţină ritmul. Şi ele

păşeau şi se răsuceau. Călcau strâmb şi se poticneau. Când cântecul se încheie într-un sfârşit, o dansatoare leşină, iar însoţitoarea ei, precum şi un cârd zgomotos de fete, veniră repede alături de ea. Orchestra anunţă o pauză. Şi, în pofida focului din şemineu, servitorii se repeziră să servească ceai fierbinte şi prăjituri calde oaspeţilor care dârdâiau.

Numai Vika şi Nikolai rămaseră în mijlocul ringului de dans. Piepturile li se ridicau şi coborau într-un ritm alert şi sincronizat. Nikolai eliberă farmecul mazurcii pe care îl crease.

— Hai să mai dansăm, şopti el.

— Ar fi nepoliticos, glumi ea.

Nikolai surâse cu zâmbetul lui ca o îmbujorare. Ce bine era dacă ea ar fi putut să-l prindă şi să-l păstreze într-o sticlă!

— Atunci, probabil c-ar fi mai bine dacă n-am face-o, spuse el. Cred că vom avea parte de o răzmeriţă dacă nu te eliberez de îndată.

Nikolai făcu un gest spre spatele ei, iar Vika îşi schimbă poziţia şi văzu o coadă de cavaleri şi de diavoli şi de tigri aşteptându-şi rândul pentru a dansa cu ea. Se părea că nu erau tulburaţi de viteza ultimei lor performanţe.

— Cele două picioare stângi ale mele vor fi date în vileag.

— Nu atâta timp cât eu sunt aici.

Nikolai flutură din mână pe deasupra botinelor ei cu toc, făcând-o să plutească imperceptibil deasupra pământului.

— Ai încredere în mine?

Întrebarea suna cu totul diferit acum faţă de cea de dinaintea mazurcii. Nikolai nu mai părea duşmanul ei. El era acea zvâcnitură. Firul acela subţire. El era cealaltă jumătate de la capătul firului.

Şi totuşi, ar fi fost o proastă să aibă încredere în el.

Dar puteau să aibă parte de o relaxare, cel puţin în acea seară. Se uită la el şi bătu uşor în masca ei. Aceasta deveni transparentă, deşi numai pentru el şi numai pentru câteva secunde.

El încuviinţă din cap, de parcă ar fi înţeles exact ce voia să spună, şi îi imită mişcarea. Şi masca lui deveni invizibilă pentru un moment.

O! Cerul să o ajute! Nikolai era şi mai izbitor decât îşi amintea, iar întunericul din ochii lui era mai primejdios decât ţinea minte. Era o brânduşă otrăvitoare de toamnă: letal de frumoasă, pentru care nu exista niciun antidot.

Dar ea voia oricum floarea.

Şi Vika îşi aminti de visele pe care le avusese despre el, când se întrebase ce ar fi simţit dacă şi-ar fi trecut mâna peste linia ascuţită a maxilarului său, dacă i-ar fi atins cu degetele cicatricea de sub claviculă, dacă şi-ar fi lipit buzele de gura lui. El era atât de aproape. Acum ar fi putut să pună capăt acelor întrebări. Şi nici măcar nu mai era o umbră dintr-un vis. Era real.

Dar Nikolai era un gentilom şi nu exista nicio posibilitate ca el să o sărute în mijlocul unei săli de bal, în faţa ţarului, a ţarinei şi a celorlalţi nobili din Sankt Petersburg, chiar dacă şi el simţea legătura dintre ei la fel de intens ca Vika. În schimb, îi oferi braţul şi o conduse dincolo de ringul de dans. Apoi se înclină în faţa ei, înainte de a o încredinţa cavalerului care zornăia în armura sa.

— Sper să ne revedem, Lady Snow, îi spuse Nikolai încetişor.

Vika se adună – tăinuindu-şi gândurile şi dorinţele din visuri – şi făcu o reverenţă.

— Cu siguranţă, Arlechinule.

Îşi lăsă privirea să mai stăruie preţ de o clipă asupra lui Nikolai. Apoi se întoarse şi îi permise cavalerului să o conducă înapoi pe ringul de dans, în timp ce maestrul de ceremonii întocmea următorul aranjament.

Dansă un cadril cu cavalerul, o poloneză cu un diavol, apoi un cotilion, o gavotă şi nenumărate alte dansuri. Paşa reuşi să se strecoare şi să danseze cu ea un vals, iar în timpul unui dans numai pentru doamne, o avu drept parteneră chiar pe fata-păun. Dansurile fură toate la viteza obişnuită.

Nikolai nu o mai invită pe Vika pe ringul de dans.

Rămase pe margini, în apropierea draperiilor şi a cafenelei, şi închise ochii, ca şi când ar fi ascultat şi ar fi canalizat muzica. Se prea poate să nu fi fost acolo cu Vika, dar magia lui era cu ea la fiecare pas. Când glasul viorilor devenea mai puternic, ea simţea un val de energie în botinele ei; când instrumentele de suflat cântau cu prea mult sentiment, picioarele ei alunecau cu aceeaşi eleganţă.

Şi cu fiecare cadril, cotilion şi gavotă, căldura magiei lui Nikolai devenea tot mai luminoasă. Asemenea puterii Vikăi, cea a lui Nikolai îşi forţa limitele care o înglobau, tânjind să explodeze ca lumina stelelor şi să-şi reverse peste toţi şi toate strălucirea sa. Vika voia din nou să se ţină de el şi el să se ţină de ea, astfel încât să se poată roti împreună prin cosmos, aidoma galaxiilor care nu puteau – şi refuzau – să fie limitate.

Ce bine ar fi fost ca el să nu fie celălalt mag din Joc.

Uită asta, îşi spuse Vika în sinea ei. *Măcar pentru o seară.*

Dar cu cât se lungea balul şi îi îngăduia lui Nikolai să danseze pentru ea, cu atât mai de netăgăduit devenea oroarea realităţii ei. *Seara asta e o farsă,* gândi ea. *Jocul, de fapt, n-a dispărut.*

Rochia ei se făcu deodată mai grea. Rafalele învârtejite de zăpadă din fustă începură să se topească şi fulgii de nea să se transforme în picături îngheţate de ploaie. Vika se înfioră, în timp ce rochia trecu de la viscol la lapoviţă, udându-i juponul. Trăgând-o în jos. Înfrigurând-o iar şi iar.

La sfârşitul următorului cântec, făcu iute o plecăciune partenerului şi ieşi în fugă de pe ringul de dans, retrăgându-se în spatele draperiilor sălii de bal.

— Dispari! exclamă Vika, trecându-şi mâinile înnebunită peste rochia sa. Pleacă!

Simţea magia lui Nikolai asupra ei, fire fine, invizibile, peste tot, ca şi când ar fi fost acoperită de pânze de păianjen.

— Gata cu dansurile. Nu pot. Nu pot să fac asta. Pleacă!

Magia lui se încurcă şi se agăţă de ea. Vika o plesni şi o izbi.

Era prea mult. El era prea puternic.

Şi atunci, degetele ei găsiră o buclă desfăcută, şi o alta. Şi încă una. Capetele vrăjii lui.

O, slavă Domnului!

Ştiind unde începea şi unde se termina, Vika putea să o îndepărteze. Adună firele vrăjii lui Nikolai şi le aruncă. Picioarele ei erau libere. Îşi ridică din nou scutul. Şi se grăbi să o găsească pe Ludmila.

— Trebuie să plecăm, zise Vika, trăgând-o pe Ludmila dintr-o conversaţie cu un urs cafeniu îmbrăcat în smoching.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Nikolai ridicându-se de unde şezuse în cafenea. Pe chip i se citea îngrijorarea. Sau aşa credea ea. Oare era posibil să-i citească emoţiile, deşi purta o mască? Indiferent de ce era, Vika nu voia îngrijorare.

— De ce trebuie să plecăm? o întrebă Ludmila.

— Trebuie.

Vika zbură în sus pe scări şi ieşi pe uşa sălii de bal, cu Ludmila gâfâind pentru a o ajunge din urmă. Vika nici măcar nu-şi luă rămas-bun de la familia imperială. Cu siguranţă nu se uită în urma ei la Nikolai.

Căci era prea crud din partea vieţii să i-l aducă acum, doar pentru a-i aminti că unul dintre ei avea să fie luat în curând.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

— În numele ţarului, ce naiba e cu tine? îl întrebă Galina, în timp ce aducea un bol cu borş aburind la patul lui Serghei.

Acesta zăcea culcat pe saltea, cu pleoapele abia deschise. Cartea despre plante medicinale stătea desfăcută pe perna de lângă el, dar n-o mai atinsese de o zi.

— Sunt… obosit.

— Sper să n-ai vreo boală contagioasă cât timp sunt încuiată în baraca asta cu tine.

Galina îl ajută pe fratele ei să se sprijine de perete. Era ca şi cum ar fi ridicat o sută de kilograme de masă inertă. Dacă n-ar fi fost harul ei magic, n-ar fi reuşit.

— Poftim, mănâncă măcar un pic.

Luă o lingură din borşul roşu-închis şi i-o duse la gură. Serghei o deschise şi înghiţi zeama. Se strâmbă.

— Ce este *asta*?

— Borş.

— Ăsta nu e deloc borş.

— Mă rog, eu m-am străduit!

De vreme ce Serghei era la pat de două zile, Galina fusese nevoită să gătească, ceea ce constituia o sarcină aproape imposibilă, ţinând cont că acasă avea bucătari şi niciodată în viaţa ei nu pusese mâna pe un cuţit de decojit. Ca să nu mai vorbim de faptul că majoritatea mâncărurilor ei erau franţuzeşti, ceea ce însemna că uitase ce gust avea un adevărat borş rusesc de sfeclă. Încercase să facă singură borşul, dar nu-şi putuse da seama cum să cureţe rădăcinile fibroase de sfeclă, iar acestea îi pătaseră mâinile şi se rostogoliseră pe jos de pe tocător. Înfuriată, recursese, într-un final, la magie pentru a face borşul să apară, cu toate că ştia că lui Serghei nu-i plăcea genul ăsta de mâncare. Totuşi, ea făcuse un efort.

Serghei îi împinse mâna şi bolul la o parte şi se lăsă la loc pe perne. Mâna, cu încheietura dezvelită, îi atârna peste marginea patului.

Acela fu momentul în care Galina îşi aminti de brăţara din piele care se aflase acolo la depunerea jurământului.

— Frate… ce i-ai dat Vikăi în acea zi la Bolşebnoie Duplo?

— O brăţară, murmură el.

— Dar nu orice brăţară. Era fermecată, nu-i aşa?

— Bineînţeles că era. Sunt încredinţat că şi pumnalul pe care tu i l-ai dat lui Nikolai era fermecat.

Galina puse bolul cu borş pe noptieră.

— Aş fi fost o proastă dacă n-ar fi fost fermecat. Însă brăţara este problema. Trebuie să fie. Ce este? Ce-ţi face?

Serghei mormăi şi se întoarse cu faţa la perete.

— Serghei!

Se răsuci la loc şi o privi încruntat.

— Ce importanţă are?

— Fiindcă trebuie să ştiu cum să-mi ajut fratele.

Fie că el ştia, fie că nu, ea chiar ţinea la fratele ei. Îşi aminti cât de mult o durea atunci când erau copii şi îl vedea încercând să-şi ţină în viaţă şinşila pe care o avea drept animal de companie şi cum suferea la fiecare eşec. Murise de cel puţin cinci ori, supravieţuind timp de o lună în casa lor numai pentru că Serghei reuşea doar pe jumătate s-o resusciteze, cedându-i prin sifonare o parte din energia lui. Doar că şinşila nu avusese prea mult de trăit. Într-un final, după cea de-a şasea moarte, tatăl lor porunci ca şinşila să fie lăsată în pace, în parte din milă pentru bietul animal, dar în cea mai mare parte deoarece fiecare înviere îl lăsa pe Serghei slăbit şi susceptibil să facă pneumonie sau vreo altă boală. Dintotdeauna fusese foarte ataşat de animale.

Ceea ce constituia exact problema de acum, nu-i aşa? Serghei era prea ataşat de Vika. Întrucât ea intrase în viaţa lui ca un bebeluş neajutorat, probabil că acum i se părea că semăna mai mult cu unul dintre blândele animale din pădure, nu cu una dintre persoanele dichisite ale

societăţii din Sankt Petersburg, pe care Serghei o dispreţuia atât de mult. Iar starea lui curentă de oboseală era cauzată, probabil, de acea brăţară pe care i-o dăduse fiicei sale adoptive.

— Îi transferi din energia ta, nu-i aşa? Brăţara este un canal magic pe care tu l-ai creat?

Serghei oftă.

— Vika e puternică, dar în felul ăsta va avea şi mai multă vitalitate.

— Of, Serghei. Există vreo limită?

— Nu.

Galina se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Aşadar, dacă Jocul mai continuă mult timp, ea ţi-ar putea absorbi întreaga viaţă.

Serghei ridică din umeri.

— Dacă va învinge, va fi meritat.

Îi căzură pleoapele şi îşi îngropă faţa în perna aspră.

— Problema este că nu va învinge, replică Galina.

Serghei nu-i răspunse. În schimb, începu să îngâne un cântecel de leagăn pe care li-l murmura mama lor când erau copii:

Na uliţe dojdik,
S vedra polivaet,
S vedra polivaet,
Zemliu pribivaet.

Afară plouă,
Toarnă cu găleata,
Toarnă cu găleata,
Ploaia linişteşte pământul.

Galina amestecă în borş, iar şi iar, fără nicio intenţie de a-l mânca. Rămase lângă fratele ei până ce acesta adormi.

Adevărul era că ei nu-i păsa deloc de fată. Nikolai, pe care îl pregătise să fie un luptător, avea în cele din urmă să triumfe, însă, de dragul lui Serghei, spera ca Jocul să se încheie cât mai curând.

Afară, zăpada continua să cadă fără contenire.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Nikolai dormi toată ziua după balul mascat. Când se trezi după vreo treizeci de ore, era ameţit şi simţea că ar mai putea dormi încă o zi. Însă cicatricea pulsa şi brusca înţelegere că era încă în Joc – că acel dans cu Vika schimbase totul şi totuşi nu schimbase nimic – îl catapultă din pat.

Se gândise, în timpul mazurcii, că între ei se petrecea ceva. Atingerea lor adusese la delir şi încremenise în egală măsură sala de bal. Respiraţiile li se sincronizaseră, cu înflăcărare. Şi apoi avuseseră toate dansurile de după, când ea îl lăsase să-i farmece picioarele şi el se simţise de parcă şi-ar fi petrecut toată noaptea strâns îmbrăţişaţi, cu mătasea caldă a magiei lui lipită de frigul bizar de reconfortant al rochiei ei, magiile şi trupurile lor mişcându-se ca un întreg.

Dar apoi ea fugise brusc, fără să spună măcar un „Îţi mulţumesc pentru dansuri” sau chiar un „Ne revedem în Joc”. Era ca şi cum mazurca nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Iar acum, cicatricea lui Nikolai ardea din nou. Ea îşi făcuse deja mutarea. *Dar cum? Cum putea ea să aibă energia să continue Jocul după acea noapte istovitoare de la bal?* Îşi udă faţa cu apă rece. Fireşte, *el* fusese cel care îşi folosise puterile în timpul dansurilor ei, dar să facă să apară prin vrajă acele două veşminte – rochia-viscol şi rochia-ciocolată – ar fi fost destul cat să-l scoată complet din funcţiune. Cum reuşise nu numai să le creeze, dar şi să apară la bal atât de odihnită, spirituală şi jovială? Şi apoi să-şi facă mutarea în Joc? Clătină din cap, privindu-şi reflexia din oglindă.

Tocmai începuse să se îmbrace, când Renata ciocăni şi îi spuse prin uşă:

— Ai un mesaj de la ţarevici.

Nikolai îşi trase pantalonii, descuie încuietorile şi deschise uşa larg, fără ca măcar să-şi vâre cămaşa în pantaloni.

Renata era în hol, cu părul bine prins în cosiţe, ca de obicei. Părea să mai fi crescut doi centimetri în înălţime şi se făcuse şi mai drăguţă de când cu balul. Dar el nu avea timp de pierdut cu aşa ceva.

— Ce scrie?

— Nu l-am deschis.

Îi întinse plicul pe care îl ţinea în mâini.

Nikolai îl luă şi îl desfăcu.

— De ce nu m-ai trezit?

— Am încercat, dar n-ai răspuns. Am bătut la uşa ta de mai multe ori în ultimul ceas.

— Oh. Nikolai îi aruncă o privire smerită. Îmi pare rău.

Renata păşi în cameră şi se aplecă peste braţul lui, astfel încât să poată vedea în timp ce el despăturea hârtia groasă.

N,
Vino iute. În golf e o nouă insulă.
------ *P*

— Cum? se miră Renata.

— Cea de-a treia mutare a Vikăi.

— Dar…

— Trebuie să plec.

Nikolai alergă la garderobul său şi îşi aruncă pe el o vestă, îşi vârî picioarele în ghete şi înşfăcă o redingotă care nu se asorta. Apoi alunecă până la parter pe balustradă şi ieşi pe uşa din faţă, înainte să-şi dea seama că, asemenea Vikăi în seara precedentă, fugise fără să-şi ia rămas-bun.

Nikolai îl văzu pe Paşa păşind în sus şi-n jos pe doc chiar înainte să zărească noua insulă. Nu că insula ar fi fost departe de malurile Sankt Petersburgului. Însă Paşa se mişca atât de frenetic, încât era greu să te concentrezi asupra altui lucru. După cum îi arăta părul, Paşa se agitase

de ceva timp. Probabil că deja săpase o cărăruie în scândurile roase de sub tălpile lui.

Paşa ridică privirea şi îl zări pe Nikolai.

— Gavriil! urlă el spre căpitanul Gărzii. Pregăteşte bacul! Apoi coborî de pe ponton pentru a-l întâmpina pe Nikolai. De ce a durat atât de mult? îl întrebă Paşa, atunci când prietenul lui ajunse la el.

— Nu e nici opt dimineaţa. Dormeam.

— Cum poţi să dormi, când o insulă nouă s-a ivit pe neaşteptate în toiul nopţii?

Nikolai se strâmbă.

— Fiindcă în somnul meu n-am ştiut că o insulă nouă s-a ivit pe neaşteptate în toiul nopţii.

Paşa izbucni în râs şi îl lovi cu palma pe spate.

— Foarte corect. În plus, acum eşti aici. Eram pe punctul de a nu te mai aştepta, cu toate că prefer de o mie de ori să facem asta împreună. Paşa porni spre doc. Vino. Le-am interzis tuturor să acosteze pe insulă înainte ca noi să avem şansa de a o explora.

Nikolai şovăi.

— Eşti sigur că e înţelept ca tu să fii primul? Nu ştim nimic despre insula asta.

Ceea ce era adevărat. Putea foarte bine să fie primejdioasă. Dar la fel de adevărat era şi că o parte egoistă din Nikolai ar fi vrut magia Vikăi doar pentru sine, cu toate că ea îl părăsise la bal. Nu voia ca experienţa noii insule să fie stricată de nimeni, nici măcar de Paşa.

— Mă îndoiesc că magul, oricare dintre ei ar fi, ar îndrăzni să construiască o asemenea capcană pentru mine. Să-i faci rău ţareviciului ar însemna sinucidere curată.

Şi Paşa zâmbi, de parcă s-ar fi amuzat de el însuşi pentru că de fapt recunoscuse că era moştenitorul tronului.

Însă Nikolai nu prea auzise ultima parte a celor spuse de Paşa.

— Ai spus „magul, oricare dintre ei ar fi”?

— Într-adevăr. Îţi vine să crezi? Fata cu fulgerele nu e singura. N-a vrut să-i scape, dar eu m-am prins. Înţeleg că

magii sunt mai curând protectori atunci când vine vorba despre identităţile lor.

Şi Paşa sări pe bac.

Nikolai îşi muşcă încheietura degetelor. Apoi îl urmă pe Paşa, deşi nu sări. Aproape că se împiedică de o frânghie făcută colac pe punte. Unul dintre membrii Gărzii lui Paşa îl prinse şi îl ajută să urce pe bac. Restul Gărzii urcă imediat după el.

Aşadar, Paşa ştia că mai exista un mag. Însă nu părea să-l bănuiască pe Nikolai. Totuşi, Nikolai simţi un gol în stomac şi se aplecă peste copastie. La naiba cu răul de mare. Doar că Nikolai n-avea niciodată rău de mare. Ceea ce însemna că vina de a-şi minţi cel mai bun prieten îl făcea să se simtă aşa.

Câteva minute mai târziu, bacul porni de la mal, lăsând în urmă gloata deja adunată de-a lungul digului, care căsca gura atât la insulă (reuşiseră să se convingă singuri că era una artificială, instalată peste noapte ca dar de aniversare din partea regelui Suediei), cât şi la vederea ţareviciului în mijlocul lor. Ei nu ştiau că Paşa se plimba adesea printre ei deghizat. Pentru oamenii din Sankt Petersburg, Paşa era ca un leopard rar al zăpezilor, care nu ieşea din cuşca lui aurită din palat.

Paşa flutură vesel din mână în vreme ce el şi Nikolai intrau în golf, iar câţiva privitori îi făcură şi ei cu mâna şi îi trimiseră bezele. Apoi se duse spre prova bacului.

Nikolai inspiră adânc de câteva ori şi se adună. Mai luă o gură de aer ca măsură de precauţie – nu ştia ce-ar face dacă râul ar încerca din nou să-l tragă în adâncuri şi să-l înece –, apoi îl urmă pe Paşa şi amândoi priviră insula de care se apropiau.

Insula era mică, poate de vreo opt sute de metri pătraţi sau puţin mai mult, însă ceea ce îi lipsea în mărime era compensat de înfăţişare. Malurile erau alcătuite nu din nisip, ci din creste scunde de granit care sclipeau în soare. Flori viu colorate împestriţau linia ţărmului, iar copacii se înălţau către nori. De asemenea, datorită acelor copaci, insula era foarte înverzită. *Nefiresc de verde pentru*

această perioadă a anului, gândi Nikolai, *când frunzele ar trebui să capete nuanţe de roşu şi de auriu.*

— Îmi aminteşte de Grădina de Vară, spuse Paşa.

Nikolai încuviinţă din cap.

— Doar că vara de aici este eternă.

Se întrebă dacă insula, asemenea Grădinii de Vară din oraş, era şi ea plină de flori şi plante rare, de statui din marmură şi de fântâni. Însă chiar şi aşa... Vika făcuse o *insulă adevărată.* Lui Nikolai i se strânse inima în timp ce bacul se apropia de ţărm.

Ajunseră numaidecât, însă cârmaciul bacului nu putea găsi un loc unde să acosteze. Nikolai se încruntă. Ar fi fost uşor pentru Vika să creeze un doc natural, o extensie de pământ sau un promontoriu de stâncă. Nu era ca şi cum ea n-ar fi fost familiarizată cu bacurile şi cu porturile, căci locuia pe o insulă.

Numai dacă nu cumva o făcuse în mod intenţionat, pentru a face să fie şi mai greu să te apropii. Dar de ce? De ce s-ar fi supus întregului efort de a crea ceva atât de magnific ca o insulă, numai pentru a face şi mai dificil pentru oricine să ajungă pe malul ei?

— Tu deja îl construieşti, nu-i aşa? îl întrebă Paşa.

Nikolai sări ca ars.

— Poftim?

— Pun rămăşag că tu deja calculezi în minte cum să construieşti un doc sau un pod către centrul Petersburgului, îi răspunse Paşa.

— O, da. Nikolai se forţă să zâmbească. Da, ar fi posibil să se ridice un pod din fier, poate precum cel din Coalbrookdale, din Anglia. Deşi, în ultima vreme, printre inginerii constructori se discută de consolidarea cu grinzi, ca la Podul Gaunless, care tocmai a fost isprăvit, tot din Anglia... De ce râzi?

Paşa clătină din cap.

— Nu-ţi înţeleg deloc creierul ăla al tău. Sincer, nu-i corect. Cum este posibil să ştie cineva atât de multe?

Nikolai ridică din umeri.

— Pur şi simplu îmi plac podurile.

— Bine, fie, dacă vreodată ai să descoperi că nu-ţi trebuie toată genialitatea asta a ta, aş fi foarte fericit să preiau eu o parte. Şi când va veni vremea să construim un pod, am să mă asigur că breasla noastră de ingineri se va consulta cu tine. Însă deocamdată – Paşa se întoarse spre conducătorul bacului – vom lua schiful.

Arătă spre mica ambarcaţiune păstrată la bord drept barcă de salvare.

— Da, Alteţa Voastră Imperială, răspunse conducătorul bacului şi strigă la echipajul său să pregătească barca. Unul dintre oamenii mei va vâsli şi vă va duce la ţărm, adăugă el.

— Nu va fi necesar, mulţumesc. Nikolai şi cu mine ne vom descurca singuri.

Aruncă o privire Gărzii sale, care se adunase în jurul lui. Gavriil îşi drese glasul.

— Nu, Gavriil, nu am de gând să vă permit să exploraţi insula primii. Sunt foarte convins că este inofensivă.

— Şi eu sunt la fel de convins, Alteţa Voastră Imperială. În această dimineaţă, imediat după răsărit, ţarul a ordonat ca un regiment să asigure paza insulei. E destul de mică, aşa că oamenii au putut să o străbată de la un ţărm la altul. Voiam doar să sugerez să vă însoţesc la mal, în caz de nevoie.

Paşa se încruntă. Nikolai ştia că nu-i plăcea că oamenii tatălui său ajunseseră înaintea lui pe insulă, mai ales de când Paşa declarase accesul pe ea interzis. Şi, mai mult, Paşa detesta faptul că tatăl său putuse să anticipeze că el avea să vină să vadă insula la prima oră a dimineţii. Lui Paşa nu-i făcea plăcere să se considere atât de previzibil.

— În regulă, Gavriil, poţi să vii cu noi – dar numai tu. Schiful se va răsturna dacă vom fi mai mult de trei în el.

Gavriil urcă primul în schif pentru a-i verifica rezistenţa – Paşa se încruntă din nou că îl tratau cu atâta grijă – şi, odată confirmată condiţia bună pentru ţarevici, lui Paşa şi lui Nikolai li se permise să urce la bord. Barca se clătină sub greutatea celor trei, însă, după ce se instalară, se echilibră.

— Pot să vâslesc, zise Nikolai.

— O voi face eu, interveni Paşa.

— Alteţa Voastră Imperială, spuse Gavriil, eu sau Nikolai putem să…

— Nu. Paşa înșfăcă vâslele. Am spus c-o voi face *eu*.

Nikolai se domoli. Oricum Paşa era mult mai priceput pe mare decât el. La urma urmelor, Paşa călătorise spre Stockholm şi Amsterdam pe ambarcaţiuni, ca să nu mai spunem că navigase pe Marea de Azov. Iar Nikolai unde fusese în toată viaţa lui? Pe uscat, păzind iacii în stepă sau livrând pachete pe străzile din Sankt Petersburg. Nikolai oftă. Nu era nici măcar o competiţie.

Nikolai se lăsă pe spate şi se concentră asupra ridicării unei protecţii în jurul micii lor ambarcaţiuni, în caz că Neva se hotăra să devină din nou zbuciumată.

Mişcările lui Paşa erau lungi şi puternice, împingând şi trăgând apa într-un ritm constant. *Fâş, pleosc. Fâş, pleosc. Fâş, pleosc.* Cadenţa aproape că îl hipnotiza pe Nikolai, adormindu-l. Încă era foarte obosit de la crearea Cutiei Balului Mascat şi a Cutiei Imaginaţiei şi de la faptul că stătuse treaz în noaptea balului.

Nu apucă însă să moţăie, căci trebuia să menţină scutul de protecţie intact şi, de altfel, câteva minute mai târziu ajunseră la insulă.

De îndată ce schiful se apropie de malul stâncos, Gavriil sări să lege barca de un arţar de pe ţărm. Copacul era complet înfrunzit şi înverzit. Vară eternă, într-adevăr.

Paşa fu următorul care sări şi, la urmă, Nikolai. Toţi trei rămaseră cu gurile căscate, admirând peisajul.

Era, aşa cum bănuise Nikolai, foarte asemănător cu Grădina de Vară din Sankt Petersburg. Briza care adia dinspre golf foşnea printre frunzele copacilor şi prin tufişurile cu flori roz. Bolborositul apei indica existenţa fântânilor sau a căderilor de apă în depărtare. Păsări cântătoare ciripeau şi raţe măcăneau.

Şi pretutindeni în aer se simţea magia ei.

Nikolai închise ochii şi îi simţi furnicăturile pe piele, aidoma unei ploi fine sau a unei pulberi de zăpadă.

Farmecele ei pulsau în pământul de sub ghetele lui. Şi îi simţea mirosul în vânt, parfumul de caprifoi amestecat cu scorţişoară, aceeaşi aromă din părul Vikăi în timp ce dansau. Din nou simţi că îi era cald şi frig, se simţi găsit şi pierdut, aşa cum se simţise când o ţinuse în braţe la bal.

— Nikolai, iar dormi?

Deschise ochii brusc şi în faţa lui era Paşa, care zâmbea larg. De când stătea acolo? Nikolai pierduse cu adevărat noţiunea timpului şi spaţiului.

— Gavriil s-a dus să inspecteze şi să asigure perimetrul pe ţărm. Dar cred c-am putea să înaintăm.

Paşa arătă spre aleea lată de pietriş care ducea în parc. Era o promenadă lungă, mărginită de stejari şi umbrită de frunziş.

— Da, sigur, acceptă Nikolai. Tu primul.

Urmară cărarea şi intrară pe bulevardul copacilor. Oriunde priveau, vedeau ciocârlii şi pitulici ciripind o melodie care suna aproape ca un vechi cântec popular rusesc. Dacă Nikolai asculta cu mare atenţie, cântecul se dezintegra în note întâmplătoare, dar dacă îşi slăbea concentrarea, melodia revenea întregită, asemenea fluieratului naiurilor şi zdrăngănitului unei balalaici.

— Asta e o ţară a minunilor, zise Paşa.

Nikolai nu putu decât să dea aprobator din cap, căci nu avea cuvinte să exprime cât de adevărată era afirmaţia lui. Pentru fiecare frunză pe care o vedea Paşa, Nikolai vedea şi fiecare peţiol şi fiecare nervură de pe acea frunză. Pentru fiecare heleşteu de care Paşa se mira, Nikolai simţea fiecare picătură de apă care îl umpluse. Un bolovan nu era un simplu bolovan, ci faţa unei stânci, pline de piscuri şi aşchii de cristal. Niciuna dintre acestea nu era la fel de simplă pe cât părea şi toate fuseseră făcute să apară din nimic.

— Insula este cea mai bună vrajă de până acum, concluzionă Paşa.

Nikolai îşi reprimă o grimasă. De când dansase cu Vika, îi fusese mai greu să se gândească la Joc ca la o competiţie. Însă acolo se afla o dovadă în plus că exista, iar

ea îl învinsese încă o dată.

Băieţii pătrunseră şi mai adânc în parc. Era uşor să nu se rătăcească; asemenea Grădinii de Vară, insula era întinsă geometric, cu cărări care mergeau în paralel şi perpendicular. Cu toate astea, spre deosebire de Grădina de Vară, Nikolai remarcă absenţa statuilor şi a fântânilor. De fapt, aici nimic nu părea să fi fost făcut de mâna omului – nu erau bănci, sculpturi, coloane şi nici garduri din fier forjat. Poate fiindcă asta nu stătea în puterea Vikăi.

Dar într-a lui, da.

Cicatricea lui Nikolai ardea din nou pe pielea lui şi, deodată, îi trecu prin minte că lipsa unui doc şi a sculpturilor era intenţionată. Era o invitaţie deschisă pentru ca el să joace. Insula nu era numai a Vikăi; putea să fie şi a lui Nikolai.

Privi deasupra capului, la baldachinul de frunze, şi zâmbi.

Dar apoi zâmbetul îi păli. Oare ea crease insula pentru ca ei să colaboreze, sau era o capcană ce aştepta să fie întinsă? Se prea poate ca Nikolai să fi uitat de Joc în noaptea precedentă la bal, dar era posibil ca ea să nu fi uitat.

Nu, era *probabil* ca ea să nu fi uitat.

Paşa îi făcu semn cu mâna de pe un promontoriu care dădea din Golful Neva spre Sankt Petersburg. Lângă el se ridica o coloană de piatră în forma unei lumânări uriaşe.

— Hei, Nikolai, vino să vezi priveliştea.

Nikolai oftă.

— Vin imediat.

Se duse cu paşi târşiţi spre locul în care stătea Paşa. Dar nu admiră golful sau Sankt Petersburgul. Nu se putea concentra decât asupra coloanei de piatră.

Arăta exact ca o lumânare care fusese stinsă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

De vreme ce munca din casa Zakrevski încetinise până la ritmul unei broaşte-ţestoase, Renatei i se permisese săşi instaleze un stand alături de chioşcul-dovleac al Ludmilei pentru a-şi rotunji veniturile. Postul ei consta într-o măsuţă, mai multe samovare mari din aramă şi un set de ceşti şi farfurioare uşor ciobite pe care Renata le salvase atunci când contesa le declarase necorespunzătoare. Pentru câteva copeici, Renata le vindea clienţilor Ludmilei o ceaşcă de ceai care să meargă cu produsele ei de patiserie. Pentru mai multe monede, ea le ghicea în frunzele de ceai.

De îndată ce deschise standul, apăru şi primul client, care îi spuse:

— Am înţeles că ghiceşti în frunze de ceai.

Renata rămase cu gura căscată. Era fata cu fulgerele, Lady Snow, celălalt mag din Jocul lui Nikolai. Încercă s-o privească pe Vika în ochi, însă fu nevoită să-şi mute privirea. Exista ceva prea vibrant în aceştia. Erau prea verzi. Prea intenşi.

— D-da, domnişoară. Ghicesc în frunze.

Bâjbâi să dea drumul samovarului.

— Vrei să-mi ghiceşti şi mie?

— Ăăă…

Se părea că nu putea să alcătuiască o propoziţie coerentă. Cu toate că ea şi Vika erau cam de aceeaşi vârstă, încrederea în sine a Vikăi şi felul în care se purta o făceau infinit mai formidabilă decât ar fi putut Renata să fie vreodată.

— Tu eşti fata care l-a însoţit pe Nikolai la bal, nu-i aşa? În rochie de păun. Îţi recunosc cosiţele. Sunt foarte complicate.

— Da, eu eram.

Vika întinse mâna să o ajute pe Renata cu robinetul samovarului.

— Iată. Acum ar trebui să fie mai bine.

— Vă mulţumesc. Rochia dumneavoastră era, ăăă, splendidă.

Vika radie.

— Mulţumesc. Am fost norocoasă să am o asemenea rochie. Acum, pot să te întreb despre ceai?

— O, da. Eu…

Renatei nu-i veni în minte nicio scuză pentru a nu o servi pe Vika. De asemenea, i se părea lipsit de înţelepciune să o sfideze. Înşfăcă una dintre ceştile curate, o umplu cu ceai şi o aşeză pe o farfurioară.

— Vino cu mine.

Vika privi în spatele ei, ca şi cum ar fi vrut să aibă confirmarea că nu mai era nimeni care aştepta la rând serviciile Renatei. Din instinct, Renata privi în josul străzii spre casa Zakrevski, ca şi când Nikolai ar fi putut să apară şi s-o salveze. Dar nu putea. El era pe noua insulă, împreună cu ţareviciul. O urmă pe Vika la una dintre măsuţele de pe malul canalului pe care le instalase Ludmila pentru clienţii ei. Renata aşteptă până ce Vika luă loc, înainte să se aşeze şi ea.

— Apropo, eu sunt Vika Andreieva.

Renata se ridică iar în picioare şi făcu o reverenţă.

— Nu prea cred că este necesar. Nu e ca şi când aş fi Marea Prinţesă. Care este numele tău?

— Renata. Renata Galighina.

— Mă bucur să te cunosc, Renata. Te rog, ia loc.

Fata se supuse.

— Eşti…, începu Vika, tot răsucindu-şi ceaşca pe farfurioară. Eşti logodnica lui Nikolai?

Renata făcu ochii mari.

— Eu? O, nu! Aş vrea eu să… Vreau să spun, nu, domnişoară. El este prietenul meu, dar eu sunt servitoare în casa Zakrevski. Nikolai nu s-ar căsători niciodată cu cineva ca mine.

— Nu sunt chiar atât de sigură de asta. Vika îşi înclină

capul într-o parte, de parcă ar fi vrut s-o studieze mai bine pe Renata. El pare mai degrabă să te placă. Te-a luat la bal.

Vocea ei urcă la sfârşit, aproape ca o întrebare, sperând într-un fel ca Renata să nege afirmaţia ei.

Ceea ce, fireşte, Renata trebui să facă, nu numai pentru că era adevărat, ci şi pentru că fusese învăţată să vorbească cinstit cu superiorii ei.

— Nu, domnişoară, zise ea. Am venit la bal de una singură. Voiam să…

Cuvintele Renatei se scurseră, la fel şi culoarea de pe chipul său.

Vika păru să se relaxeze în scaunul ei.

— Dă-mi voie să ghicesc. Voiai să stai cu ochii pe mine? întrebă Vika, zâmbind blând.

Renata îşi aţinti privirea asupra desenului floral al feţei de masă.

— Ştii despre Joc, spuse Vika.

Renalei îi venea să se ascundă sub masă. Îi promisese lui Nikolai că n-avea să spună nimănui despre Joc. Bineînţeles, promisiunea ei probabil că nu îl includea şi pe celălalt mag, de vreme ce Vika deja ştia, dar, încuviinţând din cap, Renata tot avea senzaţia că-şi încălcase cuvântul.

— Înţeleg dacă nu vrei să-mi ghiceşti în frunze, zise Vika.

— Cred că deja ştiu ce vor spune. Cred că şi dumneavoastră ştiţi.

— Că eu sau Nikolai vom muri în Joc.

Şi Vika îşi lăsă ochii în jos, spre masă.

— Da.

— Presupun că speram ca acest Joc să fie diferit de cele din trecut. Că probabil ţarul nu avea să fie nevoit să-l aleagă numai pe unul dintre noi. Vika îşi ridică din nou privirea. Speram într-un miracol.

Şi Renata sperase. Îşi dorea nespus să-i ghicească în frunze Vikăi, şi totuşi, ce rost avea? Dacă deja ştia ce aveau să spună…

Dar o cuprinse o curiozitate morbidă şi întinse mâna

peste masă să ia ceaşca. Aceasta avea să fie singura ei şansă să privească iar în viitorul lui Nikolai. El refuzase s-o lase să-i ghicească în frunze, după ce data trecută văzuse atât de mult întuneric în ele. Poate că ceaşca Vikăi avea să limpezească lucrurile şi să aducă puţină lumină.

Frunzele erau grupate în trei grămăjoare mici. Trei profeţii separate, dar înrudite între ele. La marginea ceştii erau două frunze curbe, care aproape că formau o inimă, cu excepţia unei a treia, care se proiecta în afară. Reprezenta dragostea – posibil a unui iubit, dar posibil şi a părinţilor, a fraţilor sau a prietenilor – şi prezicea că acea iubire pentru Vika avea să vină mereu cu suferinţă. Însă Renata nu-i spuse asta. Părea crud. Şi, în mod egoist, Renata nu voia să pomenească nimic despre iubire. Nu voia ca Vika să se gândească la cuvântul „iubire” atunci când întreba despre Joc şi despre Nikolai.

Aşa că Renata sări peste acele frunze şi se duse spre următoarea grămăjoară, trei frunze arcuite, una după cealaltă.

— Asta ar putea însemna mutare.

— Ca, de pildă, o călătorie?

— Da. Sau mutare emoţională, schimbare interioară. Nu ştiu. E puţin cam vag.

— Înţeleg. Vika îşi muşcă buza. Şi ce poţi să-mi spui despre asta?

Renata îşi înăbuşi emoţia. Frunza pe care ea i-o indicase era o linie dreaptă cu o margine zimţată. Mai era încă o frunză scurtă în vârf, ca o plăsea.

— Un cuţit. Moarte.

— Oh!

Vika se făcu mică în scaunul ei.

— Încovoierea înseamnă că nu este aşteptată.

— Dar unul dintre noi tot va muri.

— Unul dintre voi tot va muri.

Renata apucă strâns ceaşca. Atât ea, cât şi Vika priveau lung frunzele, de parcă ar fi putut să le mute cu privirea şi să profeţească altceva în loc. În acel moment, se părea că, alături de ele, canalul devenise negru. Însă când Renata se

uită din nou, apa era violetă.

Şi mai era şi altceva în frunze, cu toate că Renata n-o zise, căci, brusc, avu senzaţia că dezvăluise prea mult.

Însă Vika o privea fix.

— Ce este?

— Lucrul pe care mi-l ascunzi.

— Eu nu…

— Renata.

Vika îşi strânse degetele. Era o ameninţare? Ce avea să-i facă Renatei dacă nu-i spunea ce era în ceaşcă? Sau, şi mai rău, oare ce avea să-i facă lui Nikolai?

Renatei i se puse un nod în gât.

— Cuţitul, rosti ea impulsiv, panicată de grija pentru Nikolai. Frunzele care formează cuţitul sunt aproape de cercul interior, de fundul ceştii.

— Care înseamnă?

Degetele Vikăi se încordară.

— Înseamnă că moartea va veni curând.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Sub unul dintre podurile care traversau Canalul Ekaterinski, o siluetă cu glugă zăbovea, ascultând. Păstra distanţa faţă de fetele care discutau despre frunzele de ceai, căci femeia duhnea a putreziciune, aidoma unor resturi de carne aruncate la gunoi într-o zi din miezul verii. Dar fiindcă nu mai era nimeni altcineva la brutăria-dovleac la acea oră matinală, tot se găsea suficient de aproape pentru a auzi.

După stepă, Aijana călătorise la Moscova. Acolo, stătuse la pândă în faţa restaurantelor şi a hipodromurilor şi oriunde putea întâlni nobili, în speranţa de a-şi zări fiul. Fireşte, nu ştia cum arată. Aşa că făcuse singurul lucru la care putuse să se gândească – urmărise aristocraţii şi sperase să-şi recunoască băiatul, fie şi numai pentru că era mama lui.

Însă atunci se răspândise vestea şi la Moscova despre minunile care răsăreau în oraşul capitală, iar Aijana ştiu că sursa trebuia să fie Nikolai. Din poveştile pe care i le spuseseră cei din sat despre puterile lui, trebuia să fie el.

Aijana se grăbise să ajungă la Sankt Petersburg, inima ei putredă crescându-i de mândrie. Îl descoperise într-o casă de pe malul Canalului Ekaterinski şi aici era locul în care stătea la pândă, sperând să-şi zărească fiul.

Însă acum, trăgând cu urechea la fete, o cuprinse o altă groază. Căci, aparent, Nikolai era implicat într-un fel de joc, o competiţie, din care un singur mag putea să iasă victorios. Iar ţarul avea să aleagă învingătorul.

Aijana se văzu nevoită să se rezeme de pereţii umezi şi reci de sub pod, căci piciorul ei slab cedă sub ea. Fiul ei ar fi putut să moară când ea abia îl găsise. Oare ăsta să fi fost scopul pentru care îl cumpărase nobila de la tribul ei? Ca să intre într-un joc pentru distracţia ţarului?

Sângele Aijanei dădu în clocot, ameninţând să-i rupă venele fragile.

Dar apoi furia ei se mai domoli puţin... *Este din cauza meu că el s-a pierdut. N-am fost destul de puternică. Aproape că am lăsat Moartea să mă ia. Nenorocirile lui Nikolai îşi au rădăcinile în eşecul meu ca mamă.*

Se trase mai adânc în întunericul de sub pod. Acum nu era demnă să-şi întâlnească fiul.

Totuşi, asta nu însemna că nu putea să devină demnă.

În timp ce muştele începeau să roiască în jurul ei, atrase de duhoarea pe care o emana, Aijana îşi potrivi gluga în jurul feţei şi zâmbi cu gura ei putredă şi ştirbă.

Te voi găsi din nou, Nikolai. De îndată ce redevin demnă de a-ţi fi mamă.

Şi născoci un plan. Avea să-l omoare pe ţar.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

A doua zi, Paşa stătea în curtea de tragere, cu un arc şi o tolbă cu săgeţi. Maestrul de arme, Maxim, eliberase nu doar zona de tragere cu arcul, ci şi întreaga arenă de exerciții, unde Garda ţarului se pregătea şi se antrena în mod obişnuit, deoarece Paşa ochea atât de bine, încât îi trebuia dublul distanţei normale în care să exerseze.

— Pregătit? urlă Maxim.

— Pregătit, răspunse Paşa.

— Nu vreau să vă rănesc, Alteţa Voastră Imperială.

— Cât de puţină încredere ai în mine, Maxim, spuse Paşa zâmbind. Am spus că sunt pregătit. Acum trage.

Maxim clătină din cap, dar ridică arcul. Trase o săgeată din tolba de pe spatele său. O aţinti drept spre Paşa.

— În regulă, Alteţa Voastră Imperială. Pregătit?

— Da! Trage!

— Mă rog la Dumnezeu că ştiţi ce faceţi.

Maxim ochi din nou, asigurându-se că linia lui de ochire era îndreptată spre pieptul lui Paşa, inspiră adânc şi dădu drumul săgeţii să zboare.

Paşa trase şi el, ochind săgeta care venea. Asta îl lăsă pe Maxim fără aer, iar săgeţile căzură zăngănind la pământ.

Maxim căscă gura, uluit, şi barba lui sură luă contact cu pieptarul armurii.

— Din nou, ceru Paşa, zâmbind şi mai tare. Îmi place trucul ăsta.

— Alteţa Voastră Imperială, nu pot. Dacă vă lovesc, ţarul îmi ia capul.

În acel moment, Iuliana apăru pe aleea de pietriş care ducea la terenul de tragere.

— Ce prostie pui la cale, astfel încât să-l facă pe Maxim să rămână fără cap?

Felul în care se mişca ea mereu părea elegant, dar suna

ca o turmă de gnu furioşi, chiar şi atunci când nu era furioasă sau iritată – ceea ce, ca să fim sinceri, se întâmpla rar. Dar acum nu era supărată; cu toate că paşii ei erau impetuoşi, tonul întrebării era întreţesut cu o pură curiozitate. Exerciţiile lui Paşa de tragere cu arcul constituiau una dintre puţinele situaţii în care el şi sora lui aveau amândoi o dispoziţie plăcută.

Ei bine, Paşa era *întotdeauna* plăcut. Dar da, să-l privească trăgând săgeţi potolea întrucâtva arţagul Iulianei.

Maxim îi făcu o plecăciune Iulianei.

Paşa îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— O, nimic. Maxim este din cale-afară de precaut. Refuză să mai tragă cu săgeţi în mine.

— Aş zice că, dintre voi doi, Maxim este înţeleptul, cu toate că asta nu e ceva ce noi n-am şti.

Paşa râse.

— Maxim, cred că tu ai terminat aici, spuse Iuliana. Paşa şi cu mine vom trage în ceva mai sigur. O ţintă fixă, non-umană.

Arătă spre ţintele aşezate la cincizeci de metri depărtare, la capătul a ceea ce constituia câmpul *normal* de tragere, nu cel extins al lui Paşa.

— Da, Alteţa Voastră Imperială.

Maxim se înclină şi în faţa lui Paşa, şi în faţa Iulianei. Îşi atârnă arcul şi tolba în rastelul pentru arme şi părăsi câmpul.

— Nu eşti amuzantă, spuse Paşa zâmbind.

— Dar sunt bună când vine vorba să-mi ţin fratele în viaţă, ripostă Iuliana.

Paşa îşi lăsă jos arcul preţ de o secundă, pentru a-şi sufleca mânecile până la coate. După o oră de tragere – mare parte implicând alergatul în timp ce lovea ţintele în mişcare pe care Maxim le arunca în aer –, lui Paşa îi era cald şi muşchii antebraţelor îi erau încordaţi de la efort. Dar dacă Iuliana voia să tragă cu el, avea să continue. Nici vorbă să se abţină atunci când era vorba de exersatul tragerii cu arcul, căci era un lucru la care cu certitudine

Paşa era mai bun decât Nikolai şi nu voia să cedeze pe acel teren. Chiar şi dacă trasul cu arcul era o îndeletnicire complet nefolositoare.

— La ce meditezi? îl întrebă Iuliana.

— Ce vrei să spui?

— Vii aici atunci când ai nevoie să gândeşti. Ceva nu-ţi dă pace.

Paşa râse. În realitate, nu-şi dăduse seama că venea pe câmpul de tragere cu arcul pentru a gândi, dar acum, că sora lui menţionase asta, găsea că era adevărat. Biblioteca şi terenul de tras cu arcul erau consolarea lui.

— Nimic nu-ţi scapă, îi spuse el.

— Ca regulă generală, nu. Aşadar, ce te preocupă acum?

Paşa îşi luă iar arcul şi scoase o săgeată din tolbă.

— Crezi că mă place?

— Cine?

— Fata de la bal.

Paşa simţi un gol în stomac numai gândindu-se la ea.

— Care fată? Ai dansat cu jumătate din încăpere.

Paşa lăsă arcul în jos şi îi aruncă un zâmbet strâmb surorii lui.

— O ştii. Lady Snow. Ea era, în ceea ce mă priveşte, *singura* fată din încăpere.

Iuliana se duse – sau mai degrabă călcă apăsat – spre rastelul de arme şi luă un arc mic. Îşi petrecu pe spate şi o tolbă, apoi se întoarse spre Paşa.

— Ei bine, dacă ea este cea pe care o urmăreşti, ţi-aş zice să treci mai departe.

— Şi de ce, mă rog?

— Întrucât nu este egala ta.

Paşa lăsă trei săgeţi să zboare într-o succesiune rapidă. Două dintre ele nimeriră ţintele, dar cea de a treia ateriză cu un *poc* în cercul exterior.

— Ştiu, oftă el. Probabil că îl place pe Nikolai mai tare decât pe mine.

Iuliana îşi dădu ochii peste cap.

— N-am vrut să spun că e mai *presus* de tine. Tu eşti ţareviciul. Tu ai puţini egali sau chiar niciunul.

Urmări săgeta şi trase. Aceasta nimeri la două cercuri faţă de centru.

— Iar Nikolai nu reprezintă un competitor pentru tine. El e un om de rând. În cel mai bun caz, poate să aspire ca într-o bună zi să lucreze pentru tine.

Paşa râse. Nikolai, să lucreze pentru el! Abia îşi putea închipui cum ar fi să-l aibă pe Nikolai în Garda lui. Probabil că ar putea măcelări o armată întreagă cu o singură încruntătură.

— Nu mi-l pot imagina pe Nikolai primind ordine de la mine.

— Este viitorul tău, îi spuse Iuliana. Nu neapărat Nikolai, ci oamenii în general. Trebuie să te obişnuieşti cu ideea că eşti mai bun decât oricine altcineva.

— Asta sună oribil şi solitar.

Sora lui ridică din umeri.

— Nu e chiar atât de rău să fii oribil.

— Iuliana!

Se îndreptă spre el tropăind şi se ridică pe vârfuri. Îl sărută pe obraz.

— O, nu-ţi face griji pentru mine, frate. Eu trebuie să-mi fac griji pentru tine. Tu n-ai niciun pic de răutate în suflet, aşa c-ai să fii un ţar deplorabil.

Paşa îi zâmbi. Negreşit, sora lui era destul de rece, dar lui îi era imposibil să n-o respecte. Iuliana ştia ce voia şi ştia cum să obţină acel lucru. Şi, cu siguranţă, asta nu se putea spune şi despre el.

— Aşadar, tu crezi că ea mă place, cu toate că sunt menit să fiu un dezastru de ţar, fără niciun prieten şi, cel mai trist, fără niciun pic de răutate în suflet?

Iuliana oftă, dar ochii îi licăreau.

— Paşa, dacă vrei ca ea să te placă, o să te placă. Tu eşti ţareviciul. E timpul să-ţi intre asta în căpşorul ăla frumos al tău.

CAPITOLUL PATRUZECI

La ora zece şi jumătate seara, Nikolai ateriză pe malul întunecat ca Styxul al noii insule. „Împrumutase” o barcă cu vâsle de pe doc şi o fermecă să navigheze dincolo de golf. Apele erau agitate la ora aceea târzie, o combinaţie de vânt şi de maree, şi, dacă n-ar fi fost vraja care îi netezea calea, barca ar fi sfârşit răsturnată sau zdrobită de stânci.

Odată ajuns pe uscat, Nikolai despachetă bocceluţa cu lemn de plută şi cu glaspapir din traista lui. Era destul de sigur că insula nu era o capcană, întrucât, ultima dată când fusese acolo, aceasta nu încercase să-l înghită şi nici să-l omoare în alt mod; poate că balul schimbase ceva până la urmă. Ceea ce nu ştia sigur era ce ar fi însemnat asta pentru Joc.

Însă cicatricea de sub clavicula lui încă ardea, insistând ca Nikolai să joace. Dacă nu o făcea, avea să ardă lent, dureros, până ar fi murit. Aşa că instinctul de autoconservare îl împingea înainte cu runda lui, cu toate că nu mai ştia cum ar fi vrut ca Jocul să se termine.

Mai întâi, intenţiona să construiască un doc corespunzător. Acel loc – acea magie – era ceva pe care oamenii din Sankt Petersburg trebuiau să aibă şansa să-l vadă, chiar dacă nu l-ar îl putut înţelege.

Nikolai despică aerul cu degetul său arătător, tăind lemnul sub formă de beţişoare. Făcu să apară tăieturi în lemn acolo unde bucăţile urmau să se îmbine perfect. Fermecă glaspapirul să netezească muchiile rugoase, înainte să le poruncească bucăţilor să se unească. *Era ca şi cum ar fi fost din nou copil.* Un proiect simplu, ca acelea la care meşterea Nikolai când era doar un băieţel, când Galina îl învăţase fizica construcţiilor şi a arhitecturii, punându-l să exerseze, construind model după model de

poduri, turnuri şi corăbii.

Când docul în miniatură fu gata, Nikolai se aplecă peste marginea stâncoasă a insulei şi lăsă modelul de debarcader să cadă în apă. Acum era momentul când intra în scenă partea cu efortul. Scrâşni din dinţi şi îşi concentră toată energia asupra docului, iar acesta începu să se dilate, făcându-se din ce în ce mai mare, până ce deveni destul de lat şi de lung pentru ca un bac să poată ancora la capătul său.

Pe ceafa lui Nikolai apărură broboane de sudoare. Strânse din maxilare în timp ce continua să apese, luptând cu ostilitatea valurilor şi întinzând stâlpii docului pentru a se înfige în fundul apei din golf. În cele din urmă, îi încastră adânc în fundul nisipos.

Apoi se prăbuşi pe mal şi rămase întins pe spate, gâfâind.

Însă nu era timp de odihnă. Mai avea multe de făcut înainte de ivirea zorilor. Nikolai îşi mai îngădui un moment să-şi tragă sufletul şi apoi se ridică iar în picioare, îşi luă traista şi se târî spre centrul insulei.

Acum, o altă vrajă.

Sârmă. Nikolai pocni din degete.

Şi hârtie. Pocni din nou. Şi iată, în mijlocul copacilor, o bobină de sârmă şi o coală mare de hârtie creponată apărură în aer.

Nikolai începu să fredoneze un cântecel de hipnotizat şerpii, un sunet sinistru, dogit. Sârma se derulă în spirale largi, ca şi cum ar fi fost o cobră sub comanda lui Nikolai. Când deveni rotundă şi completă, asemenea unor arce în interiorul unui glob, Nikolai încetă să mai cânte.

Urmă hârtia creponată. Cu o mişcare din încheietura mâinii, hârtia albă se înfăşură pe sârmă şi, pe dată, cadrul de metal se transformă într-un lampion de hârtie. Nikolai bătu uşor în vârful lampionului şi acesta se aprinse, în ciuda faptului că nu avea nicio lumânare în interior.

— Acum, am nevoie de încă vreo mie.

Lampionul se puse în mişcare şi zbură drept spre cer. Acolo, începu să se multiplice. Două, patru, opt,

şaisprezece, şi tot aşa, până când se înmulţiră de zece ori şi ajunseră să fie o mie douăzeci şi patru. Nikolai arătă în toate direcţiile şi asta le trimise în zigzag în diferite părţi ale grădinii, iar acum insula era luminată de ceea ce părea un şir nesfârşit de sfere luminoase din hârtie.

— *Voilà,* şopti el.

De-abia mai avea energie să vorbească.

Şi totuşi, mai scoase din traistă o băncuţă, pe care o cumpărase ca parte a unei căsuţe de păpuşi, şi o puse pe pământ. Apoi suflă asupra băncuţei, iar acolo unde fusese una, se aflau deodată zece. Nikolai întinse un braţ în faţă, iar băncile ţâşniră şi se plantară de-a lungul aleii principale, fiecare la o distanţă egală faţă de celelalte. Acolo, începură să se mărească, la fel cum făcuseră înainte modelul de doc, omuleţul de jucărie şi balerina.

Când băncile ajunseră în mărime naturală, Nikolai căzu în genunchi, cu toţi muşchii tremurându-i. Cămaşa îi era leoarcă de sudoare, părul lipit de frunte. Ar fi vrut să se întindă chiar acolo, să se topească pe pietriş şi să doarmă zile în şir. Ar fi putut să-şi folosească pardesiul pe post de pătură. Valurile care se izbeau de ţărm aveau să constituie un cântec de leagăn potrivit, violent.

Dar era deja trecut de miezul nopţii şi încă mai era mult, *prea mult* de făcut înainte ca soarele să răsară peste şapte ore. Măcar următoarea parte a rundei sale putea fi realizată în somn. Avea să fie un somn cu întreruperi, dar Nikolai putea să se recupereze puţin în timp ce lucra. Teoretic.

Se ridică anevoie de pe pământ şi porni împleticit spre prima bancă. Acolo, se dezbrăcă de pardesiu, pe care îl întinse pe spătarul băncii, apoi se culcă şi îşi întinse picioarele, mulţumit că făcuse băncile mai lungi. Îşi vârî traista sub cap, ca pe o pernă, şi închise ochii să doarmă. Dar, înainte să se cufunde în somn, întinse mâna şi bătu darabana cu degetele pe braţul băncii şi îi şopti acesteia:

— Moscova. Asta e Moscova.

Apoi întregul lui trup se relaxă, iar el căzu pradă viselor.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

În zori, cicatricea Vikăi se aprinse, iar ea ştiu că Nikolai îşi făcuse mutarea. De asemenea, era sigură că avusese loc pe insulă, la fel de sigură pe cât era de părul ei roşu. Ceea ce Vika nu ştia era că Nikolai îi reinterpretase insula. Nici măcar ea nu ştia dacă intenţionase ca insula să fie o modalitate de a coopera sau era doar următorul pas în încercarea de a arăta că era mai talentată şi mai importantă decât el. Oare stricase relaţia lor fugind de la balul mascat? Oare Nikolai continua să fie un simplu adversar? Sau era ceva mai mult? Vika se şi temea, dar, în egală măsură, spera să fie cea de-a doua opţiune.

Coborî din pat şi dădu draperiile la o parte. Afară de-abia se lumina de ziuă. Dar, chiar şi aşa, nu mai putea să aştepte câteva ore până ce bacurile începeau să circule şi ea putea convinge pe cineva să o ducă pe insulă. Ar fi putut, fireşte, să coboare pe doc şi să-şi închirieze o barcă. Dar chiar şi asta părea să dureze mult prea mult. Ce bine era dacă ar fi putut să se evanescentizeze.

Dar de ce să nu încerce? De când începuse Jocul – de când se mutase în Sankt Petersburg –, Vika se simţise mai puternică. Poate că, fiind mai aproape de Nikolai, magia fiecăruia o amplifica pe cealaltă. Sau poate că provocarea Jocului pur şi simplu o împingea să fie mai bună. Dar, indiferent care era motivul, îi permitea să execute vrăji mai grandioase decât crease ea vreodată şi să supravieţuiască aproape fără niciun pic de somn, chiar şi după ce făcuse să apară o întreagă insulă.

Desigur, în trecut, putuse să dispară câţiva metri, iar până pe insulă ar fi fost câţiva kilometri. Dar merita o încercare. Dacă nu mergea, exista întotdeauna o barcă de furat.

Vika închise ochii. Se imagină dispărând şi reapărând

din nou pe insulă.

Fă-o.

Fă-o.

Du-te...

Strânse şi mai tare ochii. Nu se întâmplă nimic, cu excepţia faptului că totul deveni şi mai întunecat.

Vika pufni şi deschise ochii. Poate că *va trebui* să fure o barcă.

Doar că nu vreau, se gândi ea. Îşi dorea tare, tare mult să dispară. De fapt, intensitatea acestei dorinţe îi amintea de aceeaşi vibraţie pe care o simţea de obicei chiar înainte de a stăpâni o nouă abilitate, cum ar fi îndreptarea unei glezne răsucite a unei vulpi sau invocarea zăpezii. Era o combinaţie de voinţă pură şi de moment potrivit care îi permitea să facă acele lucruri. Iar acum, cu puterea sporită, cu toată energia nouă oferită de Joc... acesta era momentul. Vika *ştia* că ăsta avea să fie momentul în care urma să înveţe să se evanescentizeze. Trebuia să fie.

Poate că trebuia o altă abordare. Mai curând decât să sară dintr-un loc în altul, poate că Vika avea nevoie să *simtă* senzaţia de dispariţie, pentru a o convinge să se întâmple. Să-i furnizeze corpului ei instrucţiuni, ca să spunem aşa.

Închise iar ochii. Dar, de data asta, în loc să-i poruncească trupului ei să dispară şi să reapară pur şi simplu, Vika îşi vizualiză mai întâi corpul întreg, iar apoi, când putu să-şi vadă toate detaliile, începu să se gândească la corpul ei nu ca la un întreg, ci ca la o infinitate de mici bucăţele.

Nu mai sunt Vika Andreieva, gândi ea. *Sunt compusă din bule minuscule.*

Începu să simtă că se dezintegrează.

Şi atunci îşi dădu seama că devenise cu adevărat acele bule minuscule. *Sunt efervescentă!* Acum avea mult mai multă noimă. Vika era stăpâna elementelor şi acum devenise ea însăşi un element. Devenise o ploaie spumoasă, magică.

Vântul îi auzi dorinţa de a se evanescentiza şi vâjâi prin

fereastra ei, suflând-o de acolo şi purtând-o cu el.

Insula, şopteau gândurile ei, iar vântul se supuse, răsucind-o ca pe nişte picături de şampanie deasupra lui Nevski Prospekt, dincolo de canalele colorate şi peste râul şi golful Neva. O duse deasupra insulei şi o învârteji în jos, spre grădini. Apoi depuse chintesenţa ei dizolvată la baza promenadei principale.

Senzaţia de sine a Vikăi era nebuloasă; dacă ar fi avut un cap, l-ar fi simţit plin de nori. Însă, cu toate că nu era nimic mai mult decât o ceaţă sclipitoare, păstrase senzaţia că înainte fusese ceva mai mult. *Îmbină-te la loc,* gândi ea, deşi nu ştia ce anume era ceea ce trebuia să fie.

Totuşi, micile bule ştiau. Ea le mânase în siguranţă spre insulă şi, una câte una, ele se reuneau. Clipi şi, preţ de un moment, îşi privi lung mâinile şi picioarele, ca şi cum nu le-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Apoi, amintirea de a fi umană năvăli peste ea. Râse şi îşi mişcă degetele de la mâini şi de la picioare.

— Am reuşit!

Vika îşi atinse braţele şi picioarele, gâtul, capul şi ochii, şi da, fiecare părticică din ea era acolo. Râse din nou. Se întinse şi făcu o piruetă, şi descoperi că trupul ei funcţiona exact aşa cum trebuia.

— Am reuşit!

Şi nu se simţea deloc obosită.

După un alt minut, îşi aminti să privească în jurul ei, deoarece venise pe insulă nu pentru experienţa de a dispărea, ci pentru a descoperi mutarea lui Nikolai. Se afla la începutul promenadei din mijlocul grădinilor insulei şi, în timp ce cerceta împrejurimile, rămase cu gura căscată. Unde ieri, când plecase, fusese doar o boltă de frunze, acum erau lampioane aurii care ornamentau crengile, suspendate de fire invizibile şi plutind în adierea brizei. Strălucirea blândă a lampioanelor complinea lumina oranj a soarelui care răsărea.

În faţa ei, pe partea cealaltă a cărării, se afla o bancă nouă. Cu toate că Vika nu era obosită din pricina evanescentizării, respiraţia îi era uşor gâfâită, ca şi cum

plămânii ei recent reconstituiţi încă învăţau să respire. Aşa că se duse spre bancă. Părea destul de obişnuită, cu excepţia unei plăcuţe de alamă de pe spătar pe care scria *Moscova*, atât în rusă, cât şi în franceză.

Şi magia plutea deasupra băncii într-o ceaţă de vapori bleu.

Oare dacă mă aşez, mă va omorî?

Nu-i răspunse nimeni în afară de ciocârliile şi pitulicile pe care le pusese ea în copaci, cântând melodiile ei populare preferate.

Însă magia lui Nikolai se întinse şi ceaţa bleu se undui în fuioare în jurul ei. În pieptul Vikăi reîncepu zvâcnitura.

Aşa că trase adânc aer în piept şi se lăsă să cadă pe bancă. Era un gest nesăbuit, însă Vika mai făcuse suficiente gesturi nesăbuite până atunci, întrecându-le ca număr pe cele înţelepte.

Imediat ce luă contact cu stinghiile din lemn, pieptul i se dilată de la căldură, aşa cum se întâmplase şi la balul mascat. În acelaşi timp, parcul din jurul ei începu să pălească. Apoi, aidoma unei acuarele, o nouă scenă prinse viaţă. Se afla pe Arbat, artera principală din Moscova, înconjurată de opulenţă. Coloane corintiene şi panouri din furnir de mahon complicate împodobeau casele, iar femeile, îmbrăcate în rochii la modă, se plimbau braţ la braţ de-a lungul străzii. Întregul oraş fusese reconstruit, după ce cetăţenii săi îi dăduseră foc pentru a-l împiedica pe Napoleon să-l jefuiască, şi iată acum Moscova, strălucitoare şi mândră şi nouă.

Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un vis. Vika putea să atingă pământul cu botinele ei, să simtă răceala toamnei pe piele, ba chiar să inspire mirosul de plăcinte cu carne şi ciuperci care plutea în aer. Şi totuşi, cu toată realitatea scenei, oamenii de pe Arbat nu puteau s-o vadă. Când îi salută, ei nu-i răspunseră.

Ieşi de pe Arbat şi continuă să meargă până ce ajunse în Piaţa Roşie. Se minună de albeaţa zidurilor Kremlinului şi se opri să admire cărămizile roşii şi cupolele catedralei Sfântul Vasile, construită să semene cu un rug ce se ridica

la cer. Vika nu fusese niciodată la Moscova, dar era un oraş frumos de privit.

După o vreme, se săturase de biserici, monumente şi pieţe. Era gata să părăsească Moscova, doar că... nu ştia cum. Nu era ca şi când Nikolai ar fi furnizat o ieşire evidentă. Inima începu să-i bată mai tare. Privi în jurul ei, la oamenii care nu puteau să o vadă şi la oraşul care era prea fals pentru a fi adevărat, dar prea real pentru a fi născocit.

O, drace, era o capcană. În cele din urmă, Nikolai o prinsese. Curiozitatea ei prostească o adusese aici şi acum era blocată în Moscova pentru vecie. Era şi mai rău decât să fi fost închisă, aşa cum obişnuia Serghei să spună, în sticla de djinn care era Insula Ovcinin. Acum era literalmente prinsă pe o bancă într-un vis.

Un vis fără sfârşit, solitar.

Dar stai. Din vise te poţi trezi. Corect? *Da, te rog, te rog, te rog, fă să fie corect.*

Vika scutură din cap şi căscă. Îşi întinse braţele deasupra capului şi deschise ochii larg. Câteva secunde mai târziu, Moscova începu să pălească şi realitatea şi insula se iviră din nou. Răsuflă uşurată.

Era liberă.

Şi chiar şi mai bine de atât, nu fusese o păcăleală. Nikolai nu încercase să-i facă rău, aşa cum nici ea nu încercase să-i facă rău cu această insulă. Oftă şi se lăsă pe spate pe bancă.

Apoi începu să priceapă cât de incredibil era ceea ce crease Nikolai.

De-a lungul promenadei mai existau şi alte bănci. Dacă aceasta era o redare atât de minunată a Moscovei, ce altceva mai făcuse? Se ridică şi se repezi în cealaltă parte a aleii de pietriş – băncile erau dispuse în zigzag pe promenadă, fiecare la vreo cincizeci de metri distanţă de cealaltă – şi se duse la următoarea bancă.

O ceaţă vagă plutea şi deasupra acesteia. Verde ca marea, în loc de bleu. Avea, de asemenea, o plăcuţă de alamă pe spătar, dar, în loc de Moscova, pe ea scria

Kostroma. Kostroma era un orăşel situat la confluenţa dintre fluviul Volga cu râul Kostroma, faimos pentru venerabila mănăstire Ipatievski şi catedrala Sfânta Treime, ambele preaiubite de către ţari. Oare Nikolai fusese în toate aceste locuri? Un ghimpe de gelozie se răsuci în sufletul ei.

Voia să se aşeze pe banca Kostroma, dar încă mai era puţin speriată după ce se panicase în Moscova. Aşa că străbătu aleea de pietriş şi se uită la banca următoare. *Kazan.* Cel mai mare oraş din ţinutul tătarilor, unde coexistau moschei şi biserici ortodoxe, şi unde ţarul fondase recent Universitatea Imperială din Kazan.

După Kazan urma Samara, apoi Nijnii Novgorod, cetatea de scaun a prinţilor medievali, urmată de Ekaterinburg din Munţii Urali, graniţa dintre partea europeană şi cea asiatică a imperiului.

Vika se învârti în cerc în mijlocul promenadei, uitându-se la toate băncile din spatele şi din faţa ei, fiecare cu o plăcuţă diferită şi cu o ceaţă subtilă deasupra.

— Este un tur în vis al minunilor Rusiei, remarcă ea cu voce tare.

Următoarea bancă era Insula Kiji, cunoscută pentru biserica sa cu douăzeci şi două de cupole, construită în întregime din lemn cafeniu-argintiu strălucitor, fiecare bucată întrepătrunzându-se la colţuri în îmbinări rotunde sau în coadă de rândunică. Legenda spune că meşterul folosise numai un topor pentru a o construi în întregime şi, când terminase, aruncase toporul în lacul din apropiere şi declarase că nu va mai exista niciodată un topor ca acela.

Ei, pe asta avea să se aşeze. Poate că după ce le va fi văzut pe toate celelalte. Vika era sigură că ar fi putut să petreacă ore în şir pe Insula Kiji.

Următoarele erau băncile pentru apele cristaline ale lacului Baikal din Siberia, pentru muntele Elbrus din Munţii Caucaz, cu creasta acoperită de zăpadă, şi Valea Gheizerelor din Peninsula Kamceatka.

Penultima bancă nu era o localitate semnificativă din punct de vedere istoric. Nu era niciuna cu o populaţie

considerabilă. Nu era uluitoare precum lacul Baikal sau muntele Elbrus sau Peninsula Kamceatka şi aproape nimeni nu ştia că exista. Însă erau băncile lui Nikolai; el era ultimul arbitru a ceea ce se califica drept o minune a Rusiei. Şi el decisese că aceasta avea să fie penultima.

— Oh...

Vika îşi lipi palma de colierul de la gât. O ceaţă aurie strălucea în jurul băncii, de parcă ar fi fost scăldată în apusul de toamnă. Era Insula Ovcinin.

Întinse mâna şi trasă conturul plăcuţei de alamă, urmărind fiecare literă gravată, de la început până la sfârşit. Făcu acest lucru de două ori, apoi se lăsă pe bancă. Toată neliniştea de la banca Moscova dispăru în anticiparea următorului vis.

De îndată ce se aşeză, grădina începu să pălească încă o dată. Şi când ceaţa se risipi, era înconjurată de o pădure de mesteceni, iar la picioarele ei ţopăiau glutoni şi vulpi şi fazani.

— Acasă, şopti ea.

Hoinări prin pădure, spre un luminiş, şi privi spre Golful Neva. Nikolai surprinsese impecabil priveliştea Sankt Petersburgului dinspre Insula Ovcinin. Indusese şi noua ei creaţie, o mică insuliţă verde în mijlocul unui golf de un albastru intens. Zâmbi, dar se şi încruntă. Era o senzaţie ciudată să ştie că se afla pe această insulă, când, de fapt, era altundeva, în afară, privind-o.

Îşi continuă plimbarea printre tufele dese şi traversă pârâul Preobrajenski pe un buştean. Ajunse în luminişul în care se ivise din foc, unde o văzuseră pentru prima dată Nikolai şi Paşa. În versiunea de vis a lui Nikolai, copacii încă mai fumegau, iar din trunchiurile pârjolite se ridicau spre cer trâmbe subţiri de fum.

De asemenea, pe sol mai existau două petice de gheaţă, cu două perechi de urme de tălpi imprimate în ele, încă proaspete, de parcă băieţii care stătuseră acolo abia fugiseră. Vika izbucni în râs. Cât de amuzante erau detaliile pe care el le indusese numai pentru ea!

Dar ceea ce voia ea să vadă cel mai mult era casa ei.

Acum, că era din nou pe Insula Ovcinin – sau în reveria despre insulă –, dorul de casă pe care şi-l suprimase dădu în clocot şi ieşi la suprafaţă şi o împinse spre ultimul povârniş al pădurii. Porni în fugă, cât de repede putu.

Totuşi, pe măsură ce urca dealul, viziunea începu să se înceţoşeze. Încercă să înainteze, însă înceţoşarea continuă şi, cu toate că picioarele ei se mişcau, peisajul rămânea acelaşi, iar înaintarea se opri. Era ca şi cum ar fi alergat în acelaşi loc de pe deal, iar şi iar.

Ah… asta era limita cunoştinţelor lui Nikolai, perimetrul Insulei Ovcinin pe care el îl crease. El nu fusese niciodată la căsuţa ei, aşa că n-o putea include în visul lui. Tot ceea ce el putuse să facă prin magie era ceea ce văzuse personal şi ceea ce putea înfrumuseţa din experienţa lui.

Vika mai rămase un minut la poalele dealului, apoi se scutură, trezindu-se şi ieşind din scenă înainte ca o dezamăgire prea mare să apuce să se instaleze. Totuşi, ceea ce Nikolai crease rămânea o minune; nu-l putea învinovăţi pentru că nu indusese acolo şi căsuţa ei. Şi poate că era mai bine ca acea căsuţă să rămână absentă, căci în curând oamenii din Sankt Petersburg aveau să vină pe insulă, să stea pe acele bănci şi să se plimbe prin aceleaşi vise. N-ar fi vrut ca ei să deschidă dulapurile şi scrinurile din casa ei, chiar dacă erau imaginare.

Mai era o singură bancă pe promenadă. Vika se ridică şi se apropie încet de ea. Ba chiar se gândea dacă n-ar trebui să se ducă la capăt şi să se aşeze pe fiecare dintre bănci înainte să ajungă la sfârşit. Însă deja era colo. Se grăbi să descopere ce conţinea ultima bancă.

Când o văzu, se opri brusc.

— Nu!

Nikolai zăcea inert pe ultima bancă, cu un braţ căzut peste margine şi atingând pământul, iar Vika se repezi într-acolo, cu imaginea frunzelor de ceai trecându-i ca un fulger prin minte. *Moartea va veni curând*, îi spusese Renata. Dar Vika nu se gândise că avea să fie chiar atât de curând.

Îl scutură, dar el nu reacţionă, iar pieptul nu i se ridica

şi cobora aşa cum ar fi trebuit. Nu ieşeau aburi de respiraţie în aerul rece al dimineţii. Iar părul lui negru îi cădea dezordonat peste faţă.

Câtă energie îi trebuise pentru a crea băncile care-ţi îngăduiau să visezi? Toată?

— Nikolai…

Îi mângâie obrazul rece.

Şi atunci genele lui fluturară.

Iar Vika icni când se simţi trasă într-un alt vis.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Nikolai urmărea un vultur auriu care zbura deasupra unei câmpii vaste, când Vika apăru lângă el.

— Nikolai!

El se întoarse şi clipi nedumerit. Vocea ei părea prea tare în liniştea de acolo. Se dădu câţiva paşi înapoi.

— Vika? Dar cum de eşti aici?

— Banca… Am crezut că eşti mort. Te-am atins şi asta m-a adus aici.

— Nu sunt mort.

Vika expiră şi îşi atinse cicatricea.

— Slavă Domnului!

Zidurile pe care el şi le ridicase în jurul inimii se fărâmiţară niţel. Încercă să nu uite că Vika era adversara lui, dar era dificil atunci când ea era chiar acolo.

— Cu siguranţă nu sunt mort. Dar cred că încă dorm.

Vika se uită în jurul ei şi cercetă împrejurimile.

— Tu creezi aceste bănci în somn?

Nikolai dădu aprobator din cap.

— Uluitor… Atunci, şi ăsta e un vis. Unde suntem?

— În stepa kazahă.

— E frumoasă.

Zidurile se mai năruiră puţin. Nikolai ştia că se purta prosteşte, dar, la fel ca la balul mascat, nu simţea nicio dorinţă de a le reconstrui. Ea era acolo. Fusese îngrijorată că el murise. Dădu la o parte avertismentele care urlau în mintea lui.

— Vezi vulturul? Arătă spre cer la pasărea maiestuoasă care se avânta în înalt cu aripile ei cafeniu-aurii larg deschise. Ăsta este un soi aparte de vânătoare cu şoimi, spuse el. Dacă te uiţi cu atenţie, poţi să-l vezi pe stăpânul vulturului, pe *berkutchi,* călare pe calul său, la poalele muntelui.

Vika privi cu ochii mijiţi în direcţia pe care i-o indica Nikolai. Dădu din cap atunci când îl văzu pe bărbatul solid călare pe cal.

— Da, îl văd. Nu prea se distinge bine, dar e acolo.

Vulturul aluneca pe deasupra lor fără niciun sunet. Bătea din aripi din când în când, dar cel mai adesea folosea vântul ca să-l poarte deasupra norilor.

— Pe insula unde locuiesc eu sunt multe animale, zise Vika. Vin la mine atunci când le doare stomacul sau au oasele frânte.

— Să le vindeci?

Vika încuviinţă din cap, cu ochii la vulturul din cer.

— Pot s-o fac, dacă nu e o rană prea complicată. O fractură curată sau o tăietură simplă.

Nikolai clătină din cap.

— Nu ştiam că magii pot fi şi vindecători. Sunt impresionat.

Vika ridică din umeri.

— Nu cred că sunt vindecătoare. Vindecătorii lucrează cu transferul de energie, nu-i aşa? Dar ceea ce fac eu este diferit şi cu siguranţă se bazează pe magie. Îmi imaginez că seamănă puţin cu cusutul. Potrivirea materialului şi a aţei. Alinierea cărnii şi a venelor. Cu toate că sunt neîndemânatică atunci când trebuie să fac haine.

— Rochia ta de la balul mascat n-a fost creaţia unei persoane neîndemânatice.

— Fiindcă nu era din material textil, zise ea, zâmbind.

Nikolai trebui să admită că avea dreptate.

Priviră vulturul care se avânta tot mai departe peste câmpii. Vika întoarse capul pentru a-l urmări.

— Îmi place visul ăsta. Vânătoarea cu vulturi este uimitoare. Banca asta s-ar putea să fie cea mai bună a ta.

— Mulţumesc. De fapt, există un proverb kazah care spune: „Sunt trei lucruri pe care un bărbat adevărat ar trebui să le aibă: un cal iute, un ogar şi un vultur auriu.”

Vika strâmbă din nas.

— Dar o femeie adevărată?

Nikolai râse.

— Şi o femeie adevărată ar trebui să aibă aceste lucruri.

Ea privea cum vulturul continua să planeze deasupra stepei.

— Cum de le ştii pe toate? Cum ai creat toate băncile astea? Cu siguranţă n-ai călătorit în toate locurile pe care le-ai făcut să apară. Numai dacă nu cumva te poţi evanescentiza acolo?

Nikolai porni prin iarba înaltă şi uscată, iar Vika îl urmă.

— Nu, nu pot deloc să mă evanescentizez. Am încercat. Totuşi, în decursul anilor, mi-am petrecut o bună parte din vreme în biblioteci şi, de asemenea, am auzit multe poveşti de la Paşa despre călătoriile pe care el şi tatăl lui le-au făcut în străinătate şi prin imperiu. Am cules toate aceste amănunte de la ei. Şi totuşi, nu pot să pretind că descrierile din visul meu sunt redate cu acurateţe; recunosc că mi-am permis să folosesc o cantitate frumuşică de licenţe artistice, căci picturile sunt cele pe care îmi bazez în mare măsură creaţiile. Însă există câteva locuri în care chiar am fost: Moscova, insula ta şi aici.

— Ai fost în stepă? Dar cum? E departe de Sankt Petersburg.

Nikolai se trase de o şuviţă de păr, care era corect pieptănat, prin comparaţie cu încâlceala obosită de pe capul lui din cealaltă parte a visului.

— Nu poţi să-ţi dai seama după culoarea părului meu aproape negru? Sau după forma ochilor mei? M-am născut în stepă.

— Eşti kazah?

— Mama a fost. Era vindecătoare într-unul dintre triburi. Dar a murit când m-a adus pe lume.

— Şi tatăl tău?

— Rus. Dar nu l-am cunoscut.

Vika îşi întoarse privirea pentru a se uita la cer.

— Eu n-am cunoscut-o pe mama.

Nikolai se opri şi se uită la Vika.

— Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc. Dar este în regulă. Am avut întreaga viaţă să mă obişnuiesc.

— Înţeleg.

Şi, într-adevăr, o înţelegea, pe deplin.

Vika porni din nou. Nikolai o privea în timp ce rochia i se legăna la fiecare pas, ştergându-se de iarba înaltă, cu firele ei subţiri atât de lungi, încât îi ajungeau aproape până la şold. În societatea din Sankt Petersburg existau doar câteva fete pe care le cunoştea şi care ar fi putut să străbată stepa fără să se plângă de scaieţii care li se agăţau de fuste sau de vântul uscat care le răvăşea părul. Dar Vikăi nici măcar nu-i treceau asemenea gânduri prin minte. Era o creatură mitologică printre oamenii obişnuiţi.

Se întoarse să-l aştepte.

— Mai este mult?

— Ce anume?

— Mai este mult din visul ăsta?

Nikolai dădu din cap. Ea îi întinse o mână înmănuşată.

— Arată-mi.

Un zâmbet prinse a se lăţi pe faţa lui Nikolai, dar el îl înăbuşi imediat. Vika era tentantă – prea tentantă –, iar asta era periculos. Deocamdată, se putea bucura de compania ei, dar nu trebuia să uite că asta făcea parte din Joc. Totuşi, alergă să o ajungă din urmă şi, când o ajunse, îi luă mâna întinsă.

Pe moment, uită să mai respire.

Atingerea ei, chiar şi prin mănuşă, rezona cu acea parte diafană a inimii lui pe care putea doar s-o descrie drept sufletul său. Presupuse că până şi trupul lui adevărat, adormit pe bancă, se încălzise atunci când mâna ei o prinse pe-a lui.

Ea roşi şi se uită la degetele lor împreunate. Dar nu şi le desprinse.

— Vino pe aici, îi zise el, atunci când îşi veni în fire.

Nikolai o conduse mai departe pe păşune, creând şi mai mult vis pe măsură ce explorau ţinutul. Nu plănuise să extindă acel peisaj dincolo de imaginea vulturului care îşi vâna prada, dar nici nu luase în calcul apariţia Vikăi în vis cu el, care voia să ştie mai mult despre trecutul lui. Aşadar, acum, în timp ce mergeau, el completă peisajul, nu

doar extinzând câmpiile aride şi munţii din fundal, ci şi generând un sat de iurte în planul apropiat.

Pe măsură ce ajunseră mai aproape, o turmă de oi le apăru în faţă, precum şi o mică turmă de iaci care erau mânaţi dinspre păşune de mai mulţi bărbaţi călare pe cai. Printre ei se numărau şi câţiva băieţi, cam de vârsta lui Nikolai, şi, preţ de o secundă, în el se aprinse dorul, tânjind după existenţa lor simplă. Dar apoi îşi aminti de realitatea vieţii lui din stepă, de privirile dispreţuitoare – şi temătoare – ale membrilor tribului său, ba chiar şi de prefăcătoria că el nu ar fi existat. Nu, Nikolai n-ar fi putut niciodată să fie unul dintre ei.

El şi Vika trecură pe lângă iaci, nevăzuţi, cu toate că ei vedeau şi miroseau şi auzeau totul în jurul lor, de la izul stringent al animalelor la mirosul kebapului *jauburek* frigându-se deasupra focului. Un grup de băieţi trecu pe lângă ei, fiecare ducând un băieţel mai mic pe umeri şi cântând *„Ak sandik, kok sandik…”*. Nikolai aproape că începu să fredoneze şi el, dar se abţinu.

— Sunt amintiri din copilăria ta? îl întrebă Vika.

— Da..

— Îţi lipseşte asta?

Nikolai ridică din umeri.

— Cred că văd trecutul ca fiind mai bun decât a fost el cu mine.

Vika se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, când mă aflam aici, ei nu ştiau ce să facă cu mine. Cu toate că mama mea avea nişte haruri ca vindecătoare, acestea erau diferite de lucrurile pe care le puteam eu face. Şi fără un profesor potrivit care să-mi arate cum să-mi perfecţionez abilităţile şi să mă disciplineze, tot ceea ce am făcut a fost să provoc ravagii în sat.

— Cum?

— Tot soiul de prostii. Amuţeam *dombra*-urile – nişte instrumente asemănătoare cu chitarele – când bărbaţii încercau să cânte, sau le transformam cinele celorlalţi

copii, din orez în nisip. Lucruri de felul ăsta.

Vika râse.

— Sună amuzant.

— Da, numai că sătenii n-au fost de aceeaşi părere. Au încercat să scoată magia – *demonii* – din mine. Au fost bucuroşi atunci când a venit Galina şi m-a luat cu ea. Oricum, ceea ce am aici, în acest vis, sunt părţile bune pe care mi le amintesc.

Intrară în centrul satului, trecând de iurtele cu coame complicate din lemn şi cu pereţii acoperiţi cu materiale brodate în culori vii. Pe iurte erau cusuţi lei şi tigri şi vulturi, simboluri ale puterii, precum şi imagini ale focului, apei şi pământului, elementele universului. Satul era o bogăţie de culori şi modele.

— Înţeleg de ce te gândeşti cu afecţiune la locul ăsta, îi zise Vika, în timp ce se apropiau de un grup de femei care făceau frigărui deasupra unui foc. Chiar dacă n-au ştiut ce să creadă despre tine.

Lemnul pârâi şi un buştean se frânse, scoţând o trâmbă de fum. Mirosea a amintiri carbonizate. Apoi vântul bătu şi lăsă în urmă numai jăratic aprins.

— Dar, totodată, mă bucur că te-a găsit contesa, adăugă Vika.

Nikolai se înroşi, dar îi trecu repede. Era posibil ca ea să nu fi intenţionat s-o spună în felul în care interpretase el iniţial. Şi ăsta era motivul pentru care trebuia să ţină zidurile de protecţie ridicate.

Ea se opri din mers.

— Te bucuri pentru Joc?

Nikolai se împiedică. Vika îl strânse mai tare şi îl ţinu să nu cadă. Ca atunci când se întâlniseră la Bolşebnoie Duplo, numai că rolurile lor se inversaseră.

Pentru un moment, Nikolai îşi dori să cadă întruna, astfel încât ea să-l poată prinde întruna.

Dar nu puteau. Se ridică, iar ea îi dădu drumul la mână, astfel încât el să-şi poată scutura pantalonii de praf.

— Îţi mulţumesc, îi zise el.

Ea dădu din cap. Dar nu întinse din nou mâna spre el, ci

mai curând se uită la el de parcă ar fi aşteptat altceva.

Tot ce voia el era mâna ei din nou, acea accelerare a pulsului atunci când ea îl atingea. Însă îi răspunse la întrebare:

— Nu, nu mă bucur deloc pentru Joc. Dar tu?

Vika îşi muşcă buza în timp ce se gândea. În cele din urmă, îi răspunse:

— Da. Mă bucur pentru el. Îmi şi place, dar îl şi detest. Ceea ce, cred eu, înseamnă că mă plac şi mă detest şi pe mine în egală măsură. Eu *fac parte* din Joc, iar Jocul face parte din mine. La asta a dus întreaga mea viaţă şi asta va hotărî tot restul vieţii mele.

Nikolai oftă. Ştia că ea avea dreptate, în ciuda acestor momente trecătoare de pace pe care ei păreau să le aibă. Amândoi aveau să continue să joace Jocul pentru a învinge. Întreaga lui existenţă fusese construită pe lupta pentru acest lucru, lupta împotriva lipsei de putere, lupta pentru a fi cineva care să nu poată fi ignorat, şi nu avea să renunţe aşa uşor. Presupunea că Vika simţea la fel. Ce bine ar fi fost să nu fi început niciodată să-i spună pe nume.

Dar pe cine păcălea el? Ar fi fost atras de ea, indiferent dacă îi spunea sau nu pe nume. Poate că farmecele lor erau făcute să se înfrunte, însă făceau parte din aceeaşi magie. Parte a aceluiaşi întreg. Asta avea să facă învingerea mult mai dulce-amăruie.

La acel gând, visul din jurul lor pieri subit. Nikolai se trezi prăbuşit pe bancă, cu Vika în genunchi alături de el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Eu… nimic. Eu doar… m-au lăsat puterile.

Nikolai se ridică în capul oaselor, dar, spre deosebire de lumea visului, era din cale-afară de istovit şi de-abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi.

— Băncile te-au solicitat foarte tare, concluzionă Vika.

De ce crearea insulei nu ţi-a făcut asta şi ţie? voia el să o întrebe, dar era atât de epuizat, încât nu mai putea să formeze cuvintele.

— Ar trebui să te odihneşti, îl sfătui Vika.

— Voi dormi pe bancă, reuşi Nikolai să şoptească.

— Ba nu, în curând vor veni oameni pe insulă. La urma urmei, ai făcut un doc care îi invită aici. Ar trebui să te odihneşti în patul tău.

— E prea departe.

— Nu atât de departe pe cât ai crede. Îi puse mâna pe braţ: Să dormi bine, Nikolai. O meriţi.

— Eu…

Dar nu apucă să termine, deoarece ea îl împinse uşor, iar el explodă şi făcu implozie în acelaşi timp. Deschise ochii în vreme ce lumea deveni complet albă şi, pentru o clipă, se gândi că ea îl omorâse în cele din urmă.

Dar, de fapt, îl transformase în… *bule?*

Se rematerializă câteva secunde mai târziu, iar viziunea îi reveni. Se afla pe treptele casei Zakrevski.

— Vika?

Îi trebui un minut lui Nikolai să-şi dea seama ce se întâmplase. El fusese om. Şi se dizolvase. Apoi se transformase la loc în om.

— *Mon Dieu!* M-a evanescentizat!

Scutură din cap şi se poticni. Mâna lui reconstruită tremura în timp ce încerca să deschidă prin farmec uşa de la intrare.

Vika era atât de puternică, încât îl făcuse să se evanescentizeze până acasă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Inelele pentru perdele hârşâiră pe vergeaua lor din metal. Draperiile fură trase la o parte şi soarele de amiază pătrunse în camera lui Nikolai, drept pe faţa lui. Renata stătea în picioare, lângă patul său.

— Aaahhh, ce faci?

Îşi îngropă faţa în pernă.

— Trebuie să te scoli.

— Cât e ceasul?

— E aproape trei după-amiază.

— Dar cum ai intrat aici?

— Ai uitat să încui uşa.

— Cum?

Nikolai se întoarse pe partea cealaltă şi se zgâi la uşa dormitorului său. Cele cinci încuietori păreau, într-adevăr, neatinse. Cum de uitase? El nu uita niciodată, chiar şi atunci când exista numai o încuietoare, mai ales de când Renata îl prinsese în toiul unei vrăjitorii cu doi ani în urmă.

Apoi îşi aminti de insulă şi de bănci, şi prin urmare avea o oarecare logică faptul că el dormise tun, fără să încuie zăvoarele. Se lăsă din nou pe pernă.

— Eşti praf, Nikolai.

— Da? Par să fiu intact.

Ridică braţul să-i demonstreze. Ceea ce, oricum, îi aminti că Vika îl evanescentizase şi îşi trase braţul înapoi pe lângă trup, căci poate că totuşi se dezintegrase. Doar că ea îl făcuse la loc. De data asta.

— Ştii tu ce vreau să spun.

Renata puse o tavă pe noptiera de lângă patul lui. Pe ea se aflau un ceainic, o bucată de franzelă, alături de o farfurie cu unt şi gem şi o prăjiturică în formă de lebădă. Lebăda înota într-o farfurie cu cremă de caramel. Chiar înota.

— Ce este asta?

— Ludmila mi-a dat-o. I-am spus că eşti bolnav şi m-a trimis acasă să te îngrijesc, cu lebăda pe post de leac. Fireşte, asta s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Ce noroc că lebăda nu este reală. Bietele ei picioare s-ar fi frânt de oboseală până acum.

Nikolai sări în capul oaselor.

— Cum ai putut să aduci asta aici?

Renata se încruntă.

— Ce vrei să spui? E doar un mic dejun, mă rog, acum ceaiul de după-amiază. Şi eu... Oh! Oh, nu!

Făcu ochii mari.

— Întocmai.

— A fost fermecată de Vika. Aşa că n-ar fi trebuit să pot intra cu ea pe uşa din faţă.

— Ca să nu mai spun de camera mea.

— Ce s-a întâmplat cu protecţiile tale?

Nikolai căzu din nou pe perne.

— Mă tem că sunt prea slăbit pentru a le ţine ridicate.

— Dar Jocul! Dacă nu eşti suficient de puternic...

Renata îl privea lung, cu colţurile gurii căzute.

Nikolai simţi că discuţia urma să ia o turnură tristă. Însă el nu voia să vorbească despre moarte. Nu din nou.

— Poţi să-mi dai nişte ceai?

— Desigur.

Renata îi turnă o ceaşcă.

— N-o să-mi ghiceşti în frunze?

— N-o să-ţi ghicesc în frunze.

Nikolai dădu din cap, cu toate că nu bău tot din ceaşcă. Pentru orice eventualitate.

— Vrei lebăda? îl întrebă Renata. Sau ar trebui să o decapitez?

Nikolai schiţă un zâmbet.

— Nu e nevoie de violenţă. Dar eu... nu pot să o mănânc. N-ar trebui... Cine ştie ce s-ar întâmpla dacă aş înghiţi magia ei?

Şi totuşi, în adâncul stomacului său simţea o căldură, o dorinţă viscerală de a gusta magia Vikăi, chiar şi dacă l-ar

fi otrăvit. Luă franzela şi muşcă din ea pentru a-şi înăbuşi dorinţa.

Renata împinse lebăda mai departe.

— Nikolai… Trebuie să-ţi spun ceva. Acum două zile i-am ghicit Vikăi în frunzele de ceai.

— Ce-ai făcut? Nicolai se ridică la marginea patului şi aproape că răsturnă tava. Aruncă restul franzelei pe farfurie. Când? De ce nu mi-ai spus?

— N-am avut ocazia. Tu fie că dormeai, fie că erai plecat. Vika a făcut o vizită la dovleac şi m-a rugat să-i ghicesc.

— Ce spuneau frunzele? Sau… nu vrei ca eu să ştiu?

Renata privi lung covorul.

— O, Nikolai. În cercul ei interior era un cuţit. Moartea o să vină curând pentru unul din voi.

Se aruncă spre el şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului său. Se terminase cu refuzul de a vorbi despre moarte.

El o cuprinse cu braţele pentru a o linişti. Dar se uită la sertarul îngust al biroului său, unde se odihnea, aşteptând, cuţitul pe care i-l dăduse Galina. Pumnalul care nu rata.

— Nu vreau să moară niciunul din voi, rosti Renata în clavicula lui, iar el îi simţi respiraţia fierbinte chiar deasupra cicatricei. Dar mai ales tu. Îl strânse şi mai tare şi adăugă: Te iubesc.

Nikolai se trase înapoi. Renatei îi tremurau buzele, în timp ce întindea braţele, fără a-i da drumul de tot din îmbrăţişare, cu toate că el se desprinsese deja.

— Eu… Renata, tu însemni foarte mult pentru mine, dar…

— Dar ce?

— N-ar trebui să mă iubeşti. Nu e înţelept.

— Nu există înţelepciune în iubire. Renata îl privi cu ochi înroşiţi. Dar tu o iubeşti *pe ea,* nu-i aşa?

Nikolai nu răspunse.

— Ai iubit-o de când ai văzut-o prima dată.

— Ba nu.

Căci asta nu putea să fie adevărat. Să se îndrăgostească de Vika ar fi însemnat o totală pierdere a controlului, iar Nikolai nu-şi pierdea niciodată controlul. De asemenea, ar

fi însemnat că el cedase în faţa altcuiva, iar el n-ar fi vrut şi nici nu ar fi *putut* să aibă încredere deplină în altcineva. Fusese dintotdeauna numai el, pe cont propriu; nimeni altcineva nu era demn de încredere. Nimeni altcineva nu ar fi pus interesele lui pe primul plan.

— Renata, tu eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Nikolai întinse mâna spre ea. Însă ea se ridică de pe pat şi se îndepărtă cu spatele.

— Îmi pare rău, zise el.

Ea luă tava.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Am fost o caraghioasă să sper. Am ştiut-o tot timpul.

— E mai bine pentru tine să nu mă iubeşti. Sunt condamnat, fie că trăiesc, fie că mor. Nu trebuie să fii parte din asta.

— Nikolai, nu contează. Tu eşti parte din mine, indiferent ce-o fi. Dacă mori, o parte din mine o să moară. Dacă trăieşti, dar suferi, atunci sufăr şi eu.

— Îmi pare rău pentru asta.

Renata clătină din cap.

— Mie nu. Luă tava cu farfuriile murdare şi se duse spre uşă. Nu regret că te iubesc, Nikolai, îi spuse. A fost dintotdeauna în frunzele mele de ceai şi nu le-aş schimba pentru nimic în lume cu o altă ceaşcă.

Deschise uşa şi ieşi pe hol.

Nikolai se uită după ea mult timp după ce plecase. Nu-şi încuie uşa.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Ţarina nu se simţea bine de ceva timp. Paşa ştia asta, căci o auzise pe mama lui înăbuşindu-şi tuşea în batiste în timpul cinelor, o văzuse retrăgându-se din ce în ce mai devreme din activităţile impuse de funcţie şi privise cum prezenţa ei cândva regală se topea într-una aproape inexistentă. Iuliana comentase şi ea cu privire la tenul palid al ţarinei, iar Paşa însuşi o prinsese o dată când leşinase în timpul unei plimbări prin grădini.

Acum, Paşa intră cu paşi mari în cămăruţa pe care mama lui o folosea pentru a-şi conduce afacerile – aceeaşi încăpere în care se furişase în seara balului –, fiind convocat de ţarină din toiul întâlnirii lui cu ambasadorul spaniol.

— Mamă, ai vrut să mă vezi? o întrebă Paşa, îndreptându-se spre biroul ţarinei.

Îi luă mâna înmănuşată şi i-o sărută.

— Da, dragule.

În cameră nu mai era nimeni altcineva, cu excepţia servitorilor ei, dar ea le făcu semn cu mâna să iasă.

— Scuze pentru că ţi-am întrerupt întâlnirea. S-ar putea să fie singurul moment liber pe care îl am înaintea plecării.

— Nu e nevoie să te scuzi. Ambasadorul e plicticos şi îngâmfat, iar tata m-a pus să mă întâlnesc cu el numai pentru a-i lua lui spaniolii de pe cap. Dar ai spus cumva că pleci? Unde? Eşti sigură că te simţi în stare să călătoreşti?

Paşa îşi trase un scaun din partea opusă a biroului şi îl puse lângă cel al mamei lui. Când se aşeză, îi luă mâinile şi i le ţinu în poală.

— Doctorul a considerat de cuviinţă să mă mut într-un climat mai călduros, acum, că octombrie e pe sfârşite şi a venit frigul. Peste două zile, tatăl tău şi cu mine vom pleca în sud.

— În patruzeci şi opt de ore? De ce atâta grabă?

Mama lui se încruntă.

— Tatăl tău are treburi urgente de care trebuie să se ocupe în Crimeea.

— Probleme cu Imperiul Otoman.

— Da, situaţia se înrăutăţeşte.

Ridurile de pe fruntea ei se strânseră, făcând-o să pară şi mai obosită.

— Vrea să vadă cu ochii lui. Tu vei avea grijă de oraş şi de sora ta cât timp suntem plecaţi, da?

— Iuliana nu are nevoie de nimeni care să-i poarte de grijă.

Ţarina râse, iar trăsăturile i se destinseră. Însă râsul ei fu punctat de un acces de tuse.

Paşa tresări, dar ea îi făcu semn cu batista să nu se îngrijoreze.

— Ne vom revedea curând, bine?

— Bine.

Paşa sărută din nou mâna mamei lui. Căci ce altceva ar fi putut să spună? Ea era mama lui, dar, în acelaşi timp, era şi ţarina, şi, cu excepţia ţarului, ea avea ultimul cuvânt.

— Acum, dacă vrei să mă ajuţi, vreau să verific cum se descurcă personalul meu cu bagajele.

Paşa se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Îi trebui o secundă să se echilibreze, apoi el o conduse în hol. Ţarina se agăţă de el pentru sprijin pe tot drumul către apartamentul ei.

Paşa vâslea spre insulă cu mişcări lungi, egale. Nu era greu de ştiut încotro mergea; insula era luminată de lampioanele clipitoare, profilându-se luminos pe cerul întunecat. Se mai întorsese doar o dată pe insulă – ţarul încercase din răsputeri să-l ţină ocupat pe Paşa –, dar, spre deosebire de prima dată, cea de-a doua vizită a lui Paşa fusese în aglomeraţie, de vreme ce noul doc permitea accesul şi pentru restul Sankt Petersburgului.

Şi toată lumea ştiuse că era ţareviciul, căci era însoţit de

Gardă. Era imposibil să se bucure de Băncile Viselor când ştia că toată lumea avea să se zgâiască la el şi, în plus, Gavriil refuzase să-i îngăduie ţareviciului să „cadă sub influenţa drogurilor halucinante”. Paşa clătină din cap. De parcă băncile ar fi putut fi explicate atât de simplu! Însă oamenii din Sankt Petersburg se convinseseră singuri că ceaţa colorată care înconjura fiecare bancă era halucinogenă şi apoi dăduseră dovadă de o surprinzătoare disponibilitate de a se arunca oricum în acea experienţă. *Asta în sine*, gândi Paşa, *ar putea fi interpretată drept magie*. Râse cu voce tare când îşi aminti cum mulţimile de oameni obişnuiţi, serioşi, se înghesuiau câte zece pe o bancă.

Dar cel puţin acum, în toiul nopţii, Paşa urma să aibă insula numai pentru el.

Sau aşa credea. Când ajunse la doc, mai era ceva legat la chei. Nu era o barcă în sine, ci mai curând o frunză. O frunză galbenă de mesteacăn, cu marginile ridicate în sus, mărită la dimensiunea unei bărcuţe.

— Vika, şopti el.

Sări din schiful lui şi îl legă la chei. Desigur, s-ar fi putut să fie celălalt mag, dar Paşa avea sentimentul că era Vika. La doc era legată o frunză de mesteacăn, iar Vika venea de pe o insulă acoperită de mesteceni. Trebuia să fie ea.

Îşi abandonă demnitatea pe doc şi alergă spre aleea principală, cu pietrişul scârţâindu-i sub tălpi pe măsură ce se apropia de promenadă. Lampioanele păreau să danseze odată cu frunzele în adierea brizei, fără ca lumina lunii să se fi diminuat cumva din cauza strălucirii lor, ci mai degrabă sporind-o. Paşa ieşi dintre copaci în mijlocul insulei şi acolo se opri brusc, pe aleea mărginită de bănci.

Vika era aşezată pe banca pentru Insula Ovcinin.

Paşa se duse spre ea, încetinind pasul, astfel încât să n-o sperie cu prezenţa lui. Însă ea nu-şi ridică privirea, deşi ghetele lui păreau să bubuie pe cărare, oricât de uşor încerca el să păşească, şi îşi dădu seama că ea era probabil cufundată într-un vis.

Şovăi. Ar fi putut să se aşeze lângă ea şi poate să i se

alăture. Nu ştia dacă fiecare persoană îşi avea propriul vis sau dacă pe aceeaşi bancă împărţeau aceeaşi viziune. Bineînţeles, dacă se aşeza, ar fi putut s-o ia prin surprindere şi asta încercase el să evite tot timpul.

— Este puţin cam ciudat ca tu să stai acolo şi să mă priveşti dormind, îi spuse Vika, rămânând cu ochii închişi.

Paşa tresări. Ce ironie, *el* fusese cel care încercase să n-o sperie pe *ea.*

Vika deschise ochii şi zâmbi. Paşa îşi veni în fire şi se înclină.

— E o plăcere să te revăd, Vika.

— Şi eu pe tine, Paşa.

El se îndreptă de spate.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am un talent de a sesiza anomaliile din magia mea.

— Ah. Aşadar, sunt o anomalie. Şi băncile sunt ale tale, nu ale celuilalt mag.

Vika râse.

— O, Doamne, nu pentru ambele. Eşti o anomalie numai în măsura în care nu faci parte din magia mea şi, astfel, pot să simt când tu – sau oricine – e prezent, dacă aşa aleg eu. Iar băncile nu sunt ale mele. Insula, da. Dar băncile… n-aş fi putut crea ceva atât de magnific.

— Aş îndrăzni să spun că insula în sine este destul de magnifică.

— Mulţumesc, răspunse Vika, apoi se ridică şi îşi netezi fusta. Sunt destul de mulţumită de mine.

— Frunza legată la chei este a ta?

Paşa arătă în direcţia din care venise.

— Da, experimentam cu diferite mijloace de transport. Îţi place?

— Foarte mult.

— Aş putea să-ţi fac şi ţie una.

— Cred că Gavriil ar muri de spaimă.

Vika îşi înclină capul într-o parte.

— Gavriil?

— Căpitanul Gărzii mele. Nu-i place când încerc lucruri noi. Cred că o barcă făurită dintr-o frunză l-ar putea

împinge la limita toleranţei.

— Pot să-ţi garantez că este pe deplin sigură.

— Nu am niciun dubiu. Poate c-ar trebui să-l urc pe el mai întâi pe frunză, pentru a-i dovedi trăinicia.

Vika râse, la fel şi Paşa. Ea sclipea asemenea lampioanelor în lumina lunii.

— Ai încercat băncile? îl întrebă ea.

— Nu. Gavriil n-a vrut să mă lase atunci când în timpul zilei erau atât de mulţi oameni în jur. Tu ai trecut prin toate visele?

— Da, prin unele chiar de mai multe ori. Toate sunt uluitoare. Paşa privi peste umăr la băncile pe lângă care trecuse în drumul lui spre Vika.

— Şi care este preferata ta? În afară de cea evidentă.

Îşi înclină capul spre banca Insulei Ovcinin, pe care şedea ea.

— Stepa, spuse ea pe nerăsuflate.

— Interesant. Am un prieten care este originar din stepă. De fapt, l-ai cunoscut la bal. Nikolai. El era arlechinul.

Vika se opri şi, pentru un moment, păru la fel de îngheţată cum fusese rochia ei în acea seară. Însă îşi reveni repede.

— Adevărat. Arlechinul. Cred că mi-l amintesc. Un dansator remarcabil.

— Într-adevăr. Întotdeauna e popular printre fetele de la bal. Paşa o studie cu atenţie pentru a-i vedea reacţia.

— Serios?

Expresia Vikăi rămase egală şi plăcută. Era ca şi cum ea n-ar fi fost nici impresionată, nici neimpresionată, de parcă Nikolai n-ar fi fost câtuşi de puţin demn de ţinut minte. Paşa expiră.

— Dar destul cu Nikolai, zise el. Am putea să ne aşezăm împreună pe banca visului din stepă? Ai vrea să-mi prezinţi împrejurimile?

Vika se încruntă.

— De fapt… dacă nu te superi, aş prefera o plimbare. Stau de ceva timp aşezată. Sau dacă preferi să petreci

puţin timp singur cu băncile…

— Nu. O plimbare sună perfect.

Paşa îi oferi braţul, iar ea îl acceptă.

Se plimbară pe restul promenadei, trecând de ultima bancă, cea care conţinea visul cu stepa, şi cotiră la stânga, pe o altă alee.

— De ce ai venit pe insulă în toiul nopţii? îl întrebă Vika. Pentru a experimenta fără ca Gavriil să te urmărească? Şi *cum* de ai scăpat de sub supravegherea lui? Aş fi zis că un ţarevici este păzit îndeaproape.

— Ei încearcă, însă există pasaje secrete care intră şi ies din palat, de a căror existenţă ei nu ştiu. În general, nu raportează absenţa mea, căci în cel mai bun caz ar părea proşti, şi în cel mai rău s-ar face de ruşine şi şi-ar pierde slujbele. Aşa că facem un schimb: ei „uită” să-l informeze pe tata atunci când scap de sub supravegherea lor, iar eu mă întorc nevătămat de fiecare dată.

— Un târg riscant, dar cred că înţeleg. Cu toate astea, nu mi-ai răspuns la cealaltă întrebare. De ce-ai venit aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu.

Mai merseră un timp fără să vorbească. Vika se uita în sus la lampioane, în timp ce Paşa se delecta cu greutatea braţului ei peste al lui. Existau multe straturi de material textil care îi despărţeau, dar el ar fi jurat că oricum îl furnica pielea la atingerea ei. Hotărât lucru, pulsul îi bătea mai repede. Era ca o bine-venită distragere a atenţiei de la grijile pe care şi le făcea pentru mama lui.

Când cotiră pe o altă alee – aceasta, îşi amintea Paşa, ducea la un crâng de arţari –, Vika îi spuse:

— E ceva ce nu-ţi dă pace.

Paşa tresări. Era a doua oară că ea îl surprindea în mai puţin de o jumătate de oră.

— Tu ghiceşti şi gândurile?

— Nu. Detest că trebuie să ţi-o spun, dar chipul te trădează. E foarte multă încordare în maxilarul tău şi ai o cută adâncă pe frunte. Ca să nu mai spun de părul tău. Te

tragi mereu de păr atunci când eşti îngrijorat?

El clătină din cap.

— Eşti remarcabilă.

— Doar o bună observatoare.

Paşa oftă în timp ce intrau în crângul de arţari.

— Mama e foarte bolnavă, îi explică el. Problemele au venit una după alta şi doctorii spun că nu mai ştiu ce să-i facă. Ultima lor speranţă este s-o trimită în sud, trăgând nădejde că vremea caldă îi va prii. O iubesc nespus, aşa că sper şi eu că ăsta e leacul, dar, sincer vorbind, mă îndoiesc. Problemele ei au început cu mult înainte de venirea toamnei.

Paşa lăsă braţul Vikăi şi porni înainte pe alee. Se gândea la viaţa mamei lui; nu fusese uşor să trăiască în Palatul de Iarnă alături de tatăl lui. Ţarul avusese multe legături amoroase, bine cunoscute. Alţi copii, născuţi de alte femei. Ţarina ar fi putut să plece şi s-o ia pe Iuliana cu ea, dar Paşa ar fi trebuit să rămână, fiind moştenitorul oficial al tronului. Dată fiind situaţia, mama lui rămăsese şi îndurase un munte de insulte şi de umilinţe de dragul fiului ei.

— Mi-aş dori să existe un miracol care s-o poată vindeca.

— Îmi ceri să-mi folosesc harul magic asupra ei? îl întrebă Vika.

Paşa se opri. Speranţa îl sufoca.

— Poţi?

Vika expiră încet şi îşi frecă un punct de sub gulerul pardesiului. Înainte să-i răspundă, mai inspiră de câteva ori.

— Pot să vindec tăieturi şi oase rupte, dar ceea ce îi pricinuieşte durere mamei tale pare mult mai profund. Cred că i-aş face mai mult rău decât bine.

— Oh!

— Îmi pare rău. Nu întotdeauna magia este răspunsul. Este veche şi foarte complicată, şi e însoţită de multe condiţii. Până şi asta – ciocăni uşor într-un nod al unui arţar, din care un lichid chihlimbariu începu să curgă într-o găleată de dedesubt –, una dintre ideile nevinovate ale Ludmilei, are consecinţe mai mari decât siropul.

— Ce vrei să spui?

Vika arătă spre ramurile arţarului. Frunzele verzi care se legănau în bătaia vântului se înceţoşară, apoi dispărură. Fură înlocuite de ramuri moarte.

— Ce… cum ai făcut asta?

— Frunzele sunt un miraj. Aceşti copaci au fost secaţi complet de viaţă.

— Pentru a crea un lucru, a trebuit să sacrifici un altul.

— Da. Uneori, magia este letală.

Vika se încruntă. Paşa o privi cu atenţie.

— Vrei să-mi spui că eşti primejdioasă?

Încruntarea Vikăi dispăru, iar ea izbucni în râs, aproape prea vesel pentru ceea ce discutau.

— Chiar aşa. Dar nu sunt o primejdie pentru tine.

Atunci luna îşi schimbă poziţia, iar lumina ei pătrunse printre crengile desfrunzite ale arţarului şi căzu în dungi palide pe chipul Vikăi, accentuându-i pometţii delicaţi, subliniindu-i alteritatea. Paşa nu putu să reziste să nu se apropie de ea. Duse mâna spre faţa ei pentru a o mângâia.

— Te rog, nu, şopti ea.

— Îmi pare rău, eu doar…

Ea nu se îndepărtă atunci când degetele lui zăboviră pe lângă obrazul ei, arzând de dorinţa de a-i atinge pielea. Însă îi spuse:

— Vreau să spun, tu nu vrei asta.

— Şi dacă vreau?

Voia să o sărute. Şi nu numai pe buze, cu toate că asta îşi dorea nespus. Voia s-o sărute şi pe gât, să-i scoată pardesiul şi să-şi lipească gura de umerii ei albi. Voia să-i simtă moliciunea şi căldura pielii. Paşa se aplecă spre ea.

De data asta, Vika dădu înapoi.

— Crede-mă, nu vrei. Sunt prea complicată. Sunt legată de prea multe lucruri pe care nu le pot controla.

Paşa oftă. Şi el era legat. De tatăl lui. De datorie. De oamenii unui întreg imperiu. Se întreba ce anume o împiedica pe Vika.

— Nu există nimic simplu, zise el.

Vika îşi scoase mănuşa şi îşi trecu un deget peste

prelingerea de sirop de arţar, încruntându-se la cristalele de zahăr din el.

— Încep să înţeleg întru totul asta.

— Îmi placi, îi declară el. De fapt, e mai mult decât atât.

Ea clătină încetişor din cap, dar mai degrabă pentru sine decât pentru el.

— Nu vreau să te plac.

— Dar mă *placi*?

Paşa dădu să-şi treacă mâna prin păr, dar se opri înainte de a-şi trăda emoţiile.

— Nu toată lumea te place?

— Eu te întreb numai pe tine.

Vika se concentră asupra unui cristal de sirop de pe degetul ei mare.

— Nu sunt în situaţia de a mă putea îndrăgosti. De tine sau de oricine altcineva.

Dacă ar fi putut, Paşa i-ar fi lins zahărul de pe deget. Dar nu se cuvenea, iar ea lăsase să se înţeleagă clar că nu era interesată, aşa că el îşi scoase mănuşa şi îi şterse cristalul de zahăr de pe deget, zăbovind preţ de o secundă atunci când mâinile lor se atinseră. Până şi acest lucru trimise scântei prin toţi nervii lui Paşa.

— Ai să-mi spui dacă acest lucru se va schimba vreodată? o întrebă el, cu vocea răguşită.

Ea se încruntă.

— Mă îndoiesc că se va schimba.

— Dar dacă se va schimba?

Se uită la Paşa, iar el făcu eforturi supraomeneşti să nu se aplece şi să-i fure o sărutare.

— Da, îi răspunse. Dacă se schimbă, îţi spun.

El oftă din nou.

— Ai multe pe cap, îi spuse Vika. Te las să te bucuri de insulă şi să-ţi pui gândurile în ordine. Numai bine mamei tale.

— Nu trebuie să pleci…

Dar ea deja dispăruse. Cum? Acum Paşa îşi permise să-şi treacă mâna prin păr. Era pentru a treia oară în decurs de o oră când ea îl făcuse să tresară.

Se năpusti spre celălalt capăt al insulei, spre chei, şi iat-o deja în mijlocul golfului, în frunza ei. O urmări până ce ajunse pe celălalt mal.

Era diferită de toate fetele pe care le cunoscuse vreodată. Şi puţin probabil că avea să mai cunoască vreodată alta ca ea. Încă mai era tulburat din cauza întâlnirii lor.

Porni spre promenada principală, poate pentru a se aşeza pe banca stepei sau pe cea cu Insula Ovcinin. Vika avea dreptate. Paşa avea multe lucruri asupra cărora trebuia să chibzuiască. Însă, în timp ce mergea, se întoarse să se uite la apă pentru ultima dată. Ea dispăruse, dar prezenţa ei nu.

Legat de doc era un dar. Propria lui frunză fermecată.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

În cabinetul lui, ţarul cerceta cu atenţie hărţile Crimeii, precum şi cele mai recente rapoarte ale generalilor săi asupra activităţilor otomanilor. Era aşa cum îl avertizase Iuliana. Ar fi trebuit să întreprindă această călătorie în sud cu mult timp în urmă.

Se auzi un ciocănit uşor de pe hol. Urmat de o tuse, mai slabă şi totuşi mai sonoră decât ciocănitul. Ţarul se grăbi să deschidă uşa.

Ţarina surâse şi tuşi din nou în batista ei.

— Elisabeta, draga mea, o întâmpină ţarul, oferindu-i braţul şi conducând-o spre fotoliul de lângă biroul lui. De ce ai venit aici? Este târziu. Ar trebui să fii în pat.

Era îmbrăcată într-o rochie de casă albă, cu dantelă la gât şi pe mâneci. Părul îi era ridicat într-un coc lejer. Când era mai tânără, fusese recunoscută drept una dintre cele mai frumoase femei din Europa. Dar chiar şi acum, mai în vârstă şi bolnavă, încă era frapantă.

— Am vrut doar să te văd, dragul meu, îi răspunse ea.

Ţarul o sărută în creştetul capului. Decenii la rând o neglijase; se căsătoriseră prea tineri, când el avea cincisprezece ani şi ea doar paisprezece, iar ţarul avusese multe legături amoroase, fără să se ascundă. Însă vârsta îl mai înfrânase – la fel şi politica şi numeroasele războaie – şi, în cele din urmă, Elisabeta era cea pe care şi-o dorea. Fusese magnifică şi răbdătoare în toate, iar când el se întorsese la ea, îl iertase imediat pentru trădările lui. Ţarul nu era însă la fel de indulgent cu sine.

— Abia aştept să văd Marea de Azov împreună cu tine, îi spuse el.

— Şi eu la fel, dragule. Meriţi să te odihneşti puţin.

— Nu există odihnă pentru ţar. Dar cel puţin voi fi cu tine.

Elisabeta încuviinţă din cap. Dar apoi tuşi iar în batistă.

— Te simţi bine?

— Da…

Ţarina hârcâi în timp ce respiraţia sacadată se transformă într-un nou acces de tuse atât de profund, încât scuipă sânge.

— Trebuie ca doctorii să…

— Ba nu. Elisabeta făcu semn cu batista spre el. Voi fi bine. Am nevoie doar de tine şi de soarele din sud. Îşi lipi obrazul de braţul ţarului şi rosti cu un firicel de voce: Dragul meu, vrei, te rog, să mă ajuţi să merg la mine în cameră?

El se înmuie.

— Desigur, draga mea.

O ajută să se ridice, dar ea se poticni şi căzu peste el.

— Îmi pare rău, şopti.

Ţarul clătină din cap. Apoi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi pe celălalt prin dosul genunchilor. Slăbise atât de mult, încât o ridică foarte uşor, de parcă nici măcar n-ar fi fost acolo.

Ce întorsătură haină a sorţii ca Elisabeta să fie, poate, smulsă de lângă el tocmai acum, când începuse s-o aprecieze! Trebuia să o ducă în sud cât mai repede cu putinţă. Era singura speranţă de a o salva.

În timp ce o ducea pe hol, căpitanul Gărzii lui veni după el. Ţarul nici măcar nu-l privi atunci când îi dădu ordinul:

— Adu-mi-i pe Nikolai Karimov şi pe Vika Andreieva. Imediat.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Soldatul din gardă o conduse pe Vika prin Palatul de Iarnă, pe lângă picturi şi oglinzi, pe lângă perete după perete de ferestre, toate întunecate la această oră din noapte, până ce ajunseră la o uşă flancată de alţi soldaţi. Aceştia dădură din cap spre soldatul care o escorta şi deschiseră uşa, lăsând-o să intre.

Stomacul Vikăi era făcut ghem încă din clipa în care membrul Gărzii apăruse la apartamentul ei şi aproape că nici nu respirase pe tot parcursul drumului cu trăsura până la palat. Străzile din Sankt Petersburg trecuseră pe lângă ea într-un vârtej ameţitor de întuneric şi ea nu se gândea decât că Jocul se încheiase. Fie ea, fie Nikolai – unul din ei avea să fie terminat. În acea seară, ţarul urma să declare învingătorul şi învinsul.

Însă când păşi în încăperea palatului, o parte din încordarea ei dispăru. Căci nu se afla în mohorâta sală a tronului. Cu draperiile sale de mătase de culoarea piersicii, cu mobila de un gălbui deschis şi cu aroma de trandafiri parfumând aerul, părea total diferit de locul în care ţarul ar fi condamnat un mag la moarte.

— Puteţi să vă aşezaţi până sosesc şi ceilalţi, o sfătui soldatul.

Vikăi nu-i ardea să şadă. Cu toate că ambianţa o liniştea întrucâtva, nervii ei încă erau întinşi. Dar se aşeză pe o banchetă de culoarea narciselor galbene, întrucât soldatul avea o sabie la şold pe care ea era convinsă că ar fi folosit-o în cazul în care s-ar fi dovedit neascultătoare.

Vika ascultă ticăitul ceasornicului de pe vitrina alăturată.

Tic.

Tic.

Tac.

Tic.

Tic.

Tac.

După trei sute cincizeci şi două de ticăituri chinuitoare, sosi Nikolai.

— Vika, o salută el, în timp ce soldatul care îl însoţise închise uşa în urma lui.

Chipul lui Nikolai era calm, arăta la fel de elegant ca întotdeauna, dar tremurul uşor din glas îl trăda.

— Ce surpriză să te văd aici, îi spuse Vika, încercând să facă mai suportabilă senzaţia de osândă inevitabilă înainte de a-i strivi pe amândoi. Tu reuşeşti să te îmbraci impecabil chiar şi în miez de noapte. Deşi nu pot să spun că sunt surprinsă.

Rigiditatea lui atent controlată dispăru, iar Nikolai îi oferi zâmbetul lui sfios.

— Şi tu arăţi minunat.

— M-am gândit să încerc să fiu prezentabilă, dacă tot e să mor.

Zâmbetul lui Nikolai păli. Vika îşi muşcă obrazul pe interior. Se terminase cu zeflemeaua spirituală în acea seară.

— Ştii de ce-am fost convocaţi? o întrebă Nikolai.

Nu se aşezase în niciunul dintre jilţuri, iar soldatul nu-i poruncise s-o facă.

Vika scutură din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

În acel moment, o uşă interioară se deschise brusc – Vika şi Nikolai se aflau probabil într-un soi de anticameră – şi ţarul păşi înăuntru. Din nou, Vikăi i se strânse stomacul ghem. Nikolai se prinse de spătarul unui jilţ şi păru să se simtă la fel de rău. Dar, cum-necum, amândoi reuşiră să facă reverenţe şi să se plece în faţa ţarului.

— Ridicaţi-vă, le porunci el, apoi le făcu semn celor din gardă să iasă din încăpere. Când soldatul închisese hotărât uşa în urma lui, ţarul spuse: Nu e vorba despre Joc, magilor, aşa că puteţi să încetaţi să mai arătaţi ca nişte vite duse la tăiere.

O, slavă cerului! Vika expiră. Cu toate că imaginea vitelor duse la tăiere îi rămase în minte. Poate că nu era în acea seară, dar avea să fie într-o altă seară (sau zi) nu prea îndepărtată.

— Ţarina nu se simte bine, continuă ţarul, iar ea şi cu mine trebuie să mergem în sud, în climatul întăritor al Mării de Azov. Însă mă tem că ea nu va supravieţui unei călătorii de câteva săptămâni cu trăsura. Prin urmare, am nevoie de ajutorul vostru.

Nikolai îşi înclină capul.

— Maiestatea Voastră Imperială, sunt bucuros să vă stau la dispoziţie. Pot să fac un farmec pentru ca trăsura voastră să vă ducă mai iute.

Ţarul mârâi. Se întoarse spre Vika.

— Şi tu? Poţi să faci ceva mai bun de-atât?

Vika se zbârli. Asta era parte din competiţie sau nu? Ţarul pretinsese că, practic, nu era parte din Joc. Aşa că de ce părea totuşi că ea şi Nikolai erau asmuţiţi unul împotriva celuilalt?

Şi totuşi, asta era ceea ce Vika îşi dorise dintotdeauna. Să-şi folosească magia pentru ţar. Poate că reuşea s-o vindece pe ţarină.

Dar nu. Din câte îi spusese Paşa pe insulă, starea ţarinei era mult mai cumplită decât orice altceva de care s-ar fi ocupat Vika anterior. Să repare oasele frânte şi să vindece durerile de stomac ale animalelor nu era nimic în comparaţie cu vindecarea unei boli pe care nici măcar doctorii nu o mai puteau vindeca. Iar Vika nu voia să greşească. Dacă o făcea pe ţarină să se simtă şi mai rău? Dacă o omora?

Însă ţarul nu le ceruse Vikăi şi lui Nikolai s-o vindece pe ţarină. El le ceruse să o ducă la Marea de Azov.

— Maiestatea Voastră Imperială, pot să vă evanescentizez – să vă transfer prin magie – pe dumneavoastră şi pe ţarină, răspunse Vika.

Însă nu se uită la Nikolai. Nu voia să vadă dacă îl supărase arătându-se mai bună decât el.

— Poţi să faci asta? întrebă ţarul, ridicând din

sprâncene.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

— Îi va face rău ţarinei?

— Eu…

Vika nu era sigură. Nu mai transportase prin evanescenţă pe altcineva decât o singură dată. Ca să nu mai vorbim de faptul că inclusiv ea folosise această metodă numai de două ori, dacă nu punea la socoteală experimentul ei de jumătate de metru de pe malul pârâului Preobrajenski atunci când era mai mică. Pe toate focurile din lume, oare în ce se băgase?

— Nu, răspunse Nikolai, pe un ton ferm. Nu-i va face rău ţarinei atunci când Vika o va face să dispară. E cam bulversant, însă nu e dureros.

Nikolai îi aruncă o privire Vikăi şi dădu uşor din cap spre ea.

Ea simţi din nou zvâcnitura în piept, acea legătură cu el, şi îi zâmbi. Nu era supărat că soluţia ei la problema ţarului era mai bună. O sprijinea. Vika deveni mai mândră şi mai încrezătoare. Încrederea lui Nikolai în ea o susţinea pe-a ei.

— Prea bine, atunci, zise ţarul. Voi face toate aranjamentele, astfel încât restul lucrurilor noastre să vină după noi în trăsură, dar ţarina şi cu mine plecăm în această seară.

Ţarul porni spre uşa care dădea în hol şi o deschise larg. Dădu ordine membrilor Gărzii staţionaţi afară. Un minut mai târziu, intră înapoi, trecu pe lângă Vika şi Nikolai şi intră pe uşa interioară într-o altă încăpere.

— Presupun că toată lumea va crede că au plecat noaptea la o întâlnire romantică, spuse Nikolai încet.

Vika roşi. Nu la gândul ţarului şi ţarinei fugind împreună, ci la subita fantezie cu ea şi Nikolai fugind din oraş şi din Joc la propriul lor rendez-vous secret. Îşi aminti ce simţise doar ţinându-l de mână în visul din stepă, cât de conştientă fusese de fiecare punct în parte în care mănuşa lui o apăsase pe a ei. Cum o furnicase pielea sub satin. Cum liniştea ei sufletească îi fusese tulburată cu totul.

Acum ridică ochii şi descoperi că Nikolai o privea, iar obrajii i se încălziră din nou. Nu putea să ştie ce gândea ea, nu-i aşa?

Nikolai îi zâmbi, apoi îşi mută privirea.

O, Doamne!

Din încăperea interioară se auzi o tuse slabă. Apoi, un minut mai târziu, ţarul reapăru, afişând o mină mult mai blândă, cu ţarina ţinându-l strâns de braţ. Erau o adevărată apariţie, el în uniformă militară formală, încruntat şi îngrijorat, iar ea în rochia ei albă de casă, zâmbind cu blândeţe, dar arătând oricum, numai maiestuoasă nu. Vika se adună pentru a se concentra asupra sarcinii iminente. Gândurile scandaloase despre celălalt mag trebuiau să mai aştepte.

— Regret că vă deranjez la o asemenea oră, se adresă ţarina Vikăi şi lui Nikolai. Însă Alexandru spune că m-aţi putea ajuta.

Alexandru. Cât de uman devenea ţarul atunci când i se spunea pe nume. Pentru prima dată, Vika îl văzu pur şi simplu ca pe o persoană, nu ca pe conducătorul unui imperiu şi nu ca pe arbitrul final al Jocului.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială, răspunse Vika, eu cred că vă pot ajuta.

— Eşti doctor?

Vika scutură din cap în faţa acestei femei fragile, blânde, care crezuse că rochia înzăpezită de la bal a Vikăi fusese o simplă iluzie dată de ţesătura ei.

— Nu, Maiestatea Voastră Imperială, nu sunt doctor.

— Draga mea, interveni ţarul, aceştia doi sunt magi. Lucrează cu magia.

— Magia?

El o strânse de mână.

— Da. Magia. Este reală.

Ţarina făcu ochii mari, iar Vika putea să-l vadă pe Paşa în expresia ei. Acea mirare inocentă la existenţa „alterităţii” în lumea lor până atunci obişnuită.

— Vă voi evanescentiza la Marea de Azov, îi explică Vika.

— O, vai de mine! Ce înseamnă asta? Şi… chiar acum?

— Înseamnă că vă voi transporta acolo prin magie, atunci când sunteţi gata.

— Ce trebuie să fac? întrebă ţarina. Ce voi simţi?

— Tu nu trebuie să faci nimic, îi răspunse ţarul. Corect?

Le adresă întrebarea atât Vikăi, cât şi lui Nikolai.

Nikolai făcu un pas în faţă.

— Maiestatea Voastră Imperială, vă place şampania?

Ea îi zâmbi.

— Îmi place.

— Ei bine, evanescentizarea este un pic ca transformarea în şampanie. Magia Vikăi vă va preschimba în mici bule şi veţi zbura prin aer, un pic vesel şi foarte mult efervescent, tot drumul până la mare. Şi apoi, când veţi ajunge, din bule vă veţi metamorfoza din nou în sinele dumneavoastră, cu ţarul alături.

Ţarina zâmbi şi mai luminos.

— Îmi cam place ideea de a fi şampanie. Se întoarse spre Vika. În regulă. Sunt gata.

— Maiestatea Voastră Imperială, încă un lucru, dacă îmi permiteţi…, interveni Nikolai.

Ţarina dădu din cap.

Nikolai făcu o mişcare din încheietura mâinii şi îi transformă rochia de casă într-una de călătorie de culoarea vinului de Burgundia. Apăru şi o capă de nurcă, ce se aşeză pe umerii ei.

Ţarina rămase cu gura căscată, dar bătu din palme, încântată.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să mă schimb. Ce caraghios să călătoreşti într-o rochie de casă.

Nikolai lăsă capul în jos şi surâse.

— Chiar şi evanescentizarea trebuie făcută cu clasă, Maiestatea Voastră Imperială.

Şi ea îi zâmbi blând.

— Într-adevăr. Se întoarse spre Vika. Acum cred că Alexandru şi cu mine suntem cu adevărat gata.

Ţarul dădu afirmativ din cap, trăgându-şi pe el un palton îmblănit.

Vika îi aruncă o privire lui Nikolai. Din nou, el dădu imperceptibil din cap, oferindu-i încrederea lui. Ea se întoarse spre ţar şi ţarină.

O respiraţie. Două respiraţii. Trei…

Şi îi făcu pe ţar şi pe ţarină să dispară din Palatul de Iarnă, ducându-i spre mare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Serghei strigă din patul lui. Galina aruncă braţul de lemne de foc pe care le muta mai aproape de şemineu – neavând nimic altceva de făcut în Siberia, şi cu Serghei indisponibil, începuse să-şi caute alinare în treburile zilnice ale gospodăriei lor – şi se repezi spre el.

Fruntea lui era brobonită de sudoare, iar ochii negri erau deschişi, dar nu păreau s-o vadă.

— Galina…

— Şşt, *mon frère.* Înmuie o cârpă într-un lighean cu apă şi îi tamponă fruntea. Sunt aici, îi spuse încet.

— S-a întâmplat ceva. Nu mai este.

Şoapta îi era atinsă de delir.

Calmul pe care încercase Galina să-l afişeze îi dispăru de pe chip. Maxilarul i se contractă.

— Ce nu mai este?

— Nu mai e nimic din mine. Se întoarse spre sunetul vocii ei, cu ochii care continuau să n-o vadă. Spune-i Vikăi adevărul despre cine sunt. Cine este ea. Şi spune-i c-am iubit-o.

Galina lăsă cârpa să cadă în lighean.

— Serghei, nu!

— Sunt terminat.

— Nu! Îi voi scrie ţarului. Îi voi cere să proclame un învingător şi să pună capăt Jocului. Tu îţi vei reveni.

— Hm? mârâi Serghei.

— Ai să te faci bine.

Dar el o ignoră. Era ca şi cum şi urechile l-ar fi trădat.

— Spune-i Vikăi că sunt mândru de ea. Şi să nu fie supărată pe mine pentru brăţară şi pentru că nu i-am spus despre mine sau despre mama ei. Am făcut toate astea fiindcă o iubesc.

— Serghei…

El închise ochii. Apoi îi deschise iar, doar pentru a-i mai închide şi a-i deschide încă o dată.

— Te rog, nu te duce, şopti Galina.

— Cântă-mi, îi ceru el.

Ea îşi înăbuşi groaza cuibărită în suflet şi începu să interpreteze cântecelul lui de leagăn. Vocea ei fu purtată în afara cabanei şi peste câmpurile de zăpadă.

Na uliţe dojdik,
S vedra polivaet,
S vedra polivaet,
Zimliu pribivaet.

Serghei oftă când ea isprăvi, iar Galina aranjă cearşafurile mai bine în jurul lui.

— Cântă iar, îi ceru el.

Aşa că Galina cântă.

La sfârşitul cântecului, Serghei lăsă să-i scape un suspin. Afară, uliii-şopârlelor cârâiră. Şi atunci, lumina din ochii lui Serghei se stinse.

Fratele ei se dusese.

Se prăbuşi pe pat alături de el şi îl legănă în braţe. Şi, pentru prima dată de când tatăl lor murise, Galina plânse.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

Noaptea era învăluită de albastrul miezului de noapte, iar tihna îmbrăţişa aerul. Lumina lunii strălucea deasupra străzilor din Sankt Petersburg, iar prin canale apa vălurea somnoros.

La această oră nu mai era nimeni pe străzi în afară de cei doi magi. Nikolai zâmbi la modul în care paşii Vikăi pe caldarâm se sincronizau cu ai lui. Neintenţionat, şi totuşi atât de inevitabil.

După ce ţarul şi ţarina dispăruseră, el şi Vika porniseră prin oraş pe un drum întortocheat. Niciunul din ei nu vorbea, dar erau foarte mulţumiţi pentru că n-aveau nicio destinaţie. Jocul încă avea o puternică influenţă asupra lor, fireşte, dar neliniştea şi frământarea pe care în mod normal acesta le inspira dispăruseră, cel puţin deocamdată.

Nikolai privea cum Vika mergea alături de el, imposibil de uşoară, imposibil de puternică. Ea evanescentizase doi oameni până în marginea sudică a imperiului. Ea era o minune. Ea însăşi era magică.

Vika îi aruncă o privire şi zâmbi.

Ce bine ar fi dacă seara asta ar dura la nesfârşit, gândi Nikolai.

Dar, deodată, Vika icni. Se apucă de brăţara de la încheietura mâinii. Genunchii o lăsară şi ea se prăbuşi.

Fu atât de rapid, încât Nikolai nu avu timp s-o prindă. Se izbi cu capul de pavaj. Dacă n-ar fi fost digul, ar fi căzut în canal.

Nikolai se năpusti spre ea.

— Vika, te simţi bine?

Însă ea nici nu se mişcă şi nici nu scoase vreun murmur. Zăcea inertă pe pământ, cu un braţ spânzurat peste dig, cu degetele atârnând deasupra canalului. Inima lui Nikolai

bătea nebuneşte, în timp ce încerca să-i ia pulsul.

Îl simţi. Şovăitor, ca un metronom stricat, dar prezent. Vag.

Slavă cerului!

O luă în braţe şi o lipi de pieptul lui, iar pentru moment, magia ei, fie ea şi slabă, se împleti cu a lui, iar el simţi din nou acea smucitură fierbinte asemenea legăturii de la balul lui Paşa. Dar apoi, la fel de iute pe cât venise, se duse, iar Vika era doar o fată inconştientă în braţele lui.

Nikolai o ţinu şi mai strâns.

— Va fi bine, zise el, atât Vikăi, cât şi pentru sine, în timp ce se grăbea spre casa Zakrevski, care se afla la numai câteva străzi distanţă. Totul va fi bine.

Dar era o minciună, căci nu era nimic la Vika şi la el care avea să fie vreodată bine. Ce nebun fusese să creadă că acea seară putea să fie altfel.

Când ajunseră la casa lui, el fermecă uşa de la intrare ca să se deschidă, înlătură toate protecţiile pe care le pusese şi se năpusti cu ea în braţe în sus pe scări. Uşa se închise în urma lui.

— Vika, şopti el.

Ea nu-i răspunse. Capul ei atârna peste braţul lui. Era o păpuşă de cârpă.

O lăsă uşor pe patul lui şi o acoperi cu o pătură din lână.

— Vika, o strigă el, de data asta mai tare.

Dar tot niciun răspuns. Îi verifică iar pulsul. Nesigur, dar prezent.

Încercă s-o scuture uşor, având grijă să n-o zdruncine prea tare.

Nimic.

Dacă ar fi reuşit să vadă înăuntrul ei, aşa cum făcea ea când vindeca animale, atunci şi-ar fi putut da seama ce anume nu mersese cum trebuia şi cum să îndrepte lucrurile. Închise ochii strâns şi încercă. Dar nu putu; totul era o masă de muşchi roşii şi organe roz şi vene care o traversau în lung şi-n lat. Fiinţele vii erau complexe. Nu era deloc totuna cu privitul prin pereţii unei biblioteci.

Se frecă la ochi cu podul palmelor. *Gândeşte. Dacă nu*

pot să folosesc magia, atunci ce? Ce-ar face o persoană obişnuită?

Exista o fată care lucra la bucătărie, una dintre prietenele Renatei, care leşina în mod constant. Bucătarul păstra la îndemână săruri mirositoare pentru a o trezi.

Da. Încearcă asta.

Nikolai deschise ochii şi pocni din degete. O fiolă argintie cu săruri de amoniac apăru în pumnul lui. Trase cu stângăcie de dop şi acesta căzu zăngănind pe podea atunci când reuşi în cele din urmă să-l deşurubeze.

Flutură sărurile pe sub nasul Vikăi.

— Trezeşte-te. Trezeşte-te. Trezeşte-te.

După câteva pase, Vika se mişcă şi deschise ochii.

— Nikolai?

— Credeam că te-am pierdut.

Se lăsă să cadă alături de ea pe pat. Nodul din piept i se risipi.

— Unde sunt?

— În camera mea. Slavă Domnului că eşti bine!

Asta nu era moartea despre care preziseseră frunzele de ceai ale Vikăi. Nikolai aruncă sărurile mirositoare pe noptiera sa. Nu-i păsa dacă se vărsau.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

— Oh! Vika închise ochii. Da. Îmi amintesc acum.

Roşul părului ei se revărsase asemenea sângelui peste faţa de pernă albă.

Era atât de frumos şi de… trist. Trebuia să-l mângâie. Întinse degetele.

Dar ea deschise ochii din nou şi el se opri. Îşi vârî mâinile sub el şi se aşeză peste ele pentru a se împiedica să facă un asemenea gest.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Eu… eu nu ştiu. Am avut senzaţia că ceva s-a prins de mine şi mi-a absorbit toată energia. S-a petrecut foarte repede.

Îşi trecu mâinile peste faţă şi corp, de parcă ar fi căutat urme de rană. Îşi prinse încheietura mâinii stângi cu

dreapta.

— Brăţara mea. A dispărut.

— Ce?

Nikolai se repezi la biroul lui. Oare se întâmplase ceva cu ambele lor daruri? Înlătură vraja de pe sertar şi îl deschise.

Însă cuţitul lui era încă acolo, în compartimentul ascuns. Părea intact şi neatins. Închise sertarul la loc şi fermecă încuietoarea. Apoi se întoarse la Vika.

— Vika, şopti el. Brăţara era fermecată? Avea o putere anume?

— Nu ştiu.

— Cum să fi putut să cadă?

Îşi aminti cât de strânsă era la încheietura ei la Bolşebnoie Duplo. Iar când căzuse pe malul canalului, ea o ţinea strâns.

— Nu ştiu.

Vika îşi întoarse capul şi tuşi.

— Iartă-mă. Nu e momentul să te iau la întrebări. Răsuci mâna în aer şi în ea apăru un pahar. Poftim. Apă.

— Mulţumesc.

Reuşi să se ridice în capul oaselor şi să ia o sorbitură. Apoi îşi sprijini capul de căpătâiul patului, ca şi cum acea mişcare fusese un efort prea mare.

— N-am mai fost atât de slăbită de când a început Jocul. Mă simt… nepotrivită.

Nikolai se uită din nou la părul ei, iar înflăcărarea lui – de la culoarea de foc până la şuviţa neagră – părea să reprezinte tot ceea ce era ea.

— Eşti oricum, numai nepotrivită nu. Ai făcut să apară o întreagă insulă. I-ai făcut pe ţar şi pe ţarină să dispară. Chiar şi acum, culoarea îţi revine. Nu eşti deloc atât de slabă pe cât crezi.

Dar, în timp ce rostea cuvintele, simţi o strângere de inimă. Căci o parte din Nikolai o voia pe Vika suficient de slăbită cât să poată să câştige el Jocul, dar acea parte pierdu rapid terenul în favoarea părţii care voia ca ea să continue să lupte, să continue să se bată cu el.

Şi în favoarea părţii din el care voia s-o sărute. Care voia s-o roage să rămână, să stingă lumânările şi să vadă ce se întâmpla dacă cicatricele a doi magi se atingeau în întuneric.

Pământul de sub el se cutremură la aceste gânduri. De fapt, întreaga încăpere se mişcă brusc. Tablourile de pe pereţi se înclinară. Paharul cu apă se vărsă. Până şi armoarul se deplasă câţiva metri. Nikolai încercă să-şi limpezească mintea.

Există lucruri mult mai primejdioase decât puţină magie, gândi el.

Pe pat, Vika se încordă, iar el putu să simtă un nou scut în jurul ei, vibrând.

— Ce faci? întrebă ea în şoaptă.

Nikolai clătină din cap, iar pământul încetă să se mai cutremure.

— Îmi pare rău. Doar mă gândeam.

Ea îl cercetă preţ de o secundă, apoi dădu drumul scutului fragil pe care îl ridicase în jurul ei.

— Ai gânduri puternice.

Niciodată nu fusese o afirmaţie mai adevărată. Drace, voia s-o sărute. S-o atingă. Mai mult decât atât.

— Ai grijă, îi spuse Vika, privindu-l din pat.

Din patul lui!

— Cu ce? reuşi el să întrebe, fără să ridice vocea sau să dezvăluie prea mult, sau cel puţin aşa spera.

— Cu gânditul, îi răspunse ea.

Nikolai încuviinţă din cap.

— Ştiu.

Se întoarse cu spatele la ea şi încercă să se concentreze asupra peretelui. Asupra a ceva simplu şi cotidian şi câtuşi de puţin ispititor.

— Gânditul poate fi o îndeletnicire periculoasă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

De îndată ce soarele răsări, Aijana auzi veştile despre plecarea ţarului şi a ţarinei.

Ar fi fost mai uşor dacă ţarul ar fi stat cuminte în capitală. Ar fi făcut ca uciderea lui să fie mult mai simplă. Oricum, ultimii optsprezece ani numai simpli nu fuseseră, iar Aijana nu avea să permită ca un mic obstacol s-o facă să renunţe la planul ei.

Se ascunse în caravana cu bagaje de la Palatul de Iarnă. Avea să-i urmeze pe ţar şi pe ţarină spre sud. Ei n-aveau să-i zădărnicească atât de uşor răzbunarea.

CAPITOLUL CINCIZECI

La două zile după incidentul cu leşinul, atât de necaracteristic Vikăi, un plic zbură prin aer şi lovi cu colţul în geamul ei de la bucătărie. Vika sări să deschidă ochiul de sticlă şi să lase scrisoarea să intre.

— Ce este? o întrebă Ludmila.

Plicul era acoperit de gheaţă, iar la adresa expeditorului scria doar *Siberia.*

— Trebuie să fie tata.

Vika zâmbi atât de larg, încât o durură muşchii feţei.

— De unde ştii?

— Cine altcineva din Siberia ar fermeca o scrisoare pentru mine în felul ăsta?

Ce era înăuntru? Unde anume *era* Serghei şi ce făcuse în tot acest timp? Vika încercă să deschidă plicul, dar îi tremurau mâinile, iar degetele ei acţionau ca şi cum ar fi fost nişte beţe nefolositoare. Scăpă scrisoarea, iar aceasta alunecă pe gresie şi se duse sub masă.

Vika se târî de-a buşilea ca s-o recupereze. Picioarele mesei, în formă de labe de fiară, păreau să-şi scoată ghearele la ea. Se repezi să-şi smulgă preţioasa scrisoare din strânsoarea lor.

Când recuperă plicul, îl aruncă în aer şi pocni din degetul mare şi cel mijlociu spre el. Sigiliul de ceară se rupse, iar hârtia de scris dinăuntru ieşi şi făcu o tumbă în mâinile Vikăi. O despături.

Dar scrisoarea nu avea caligrafia lui Serghei, căci scrisul acesta era ceva mai aspru şi cu mai multe bucle. Scrisul Galinei. Simţi un gol în stomac.

Dragă Vika

În mod normal, nu ne este îngăduit să comunicăm cu magii în timpul Jocului, dar, în situaţia dată, cred că

regulile mi-o voi permite.

Îţi scriu pentru a-ţi transmite trista veste că Serghei s-a stins din viaţă. A vrut ca tu să ştii c-a fost mândru de tine şi că te-a iubit de parcă ai fi fost fata lui.

Ceea ce mă aduce la un alt punct dificil. Pe patul de moarte, Serghei şi-a exprimat dorința ca eu să-ţi spun adevărul despre originea ta. În realitate, el nu a fost tatăl tău. Ca şi mine, el era doar mentor, şi te-a găsit pe versantul unui vulcan, abandonată de o nimfă. Identitatea tatălui tău este necunoscută. Însă Serghei te-a considerat fiica lui până la sfârșit şi a vrut să ştii că regreta că te-a amăgit. Socotise, pesemne în mod greșit, că era spre binele tău.

Moartea fratelui meu este un şoc la fel de mare pentru mine, după cum sunt sigură că va fi şi pentru tine. Îmi cel scuze că această scrisoare nu conţine veşti mai fericite.

Condoleanţele mele,
Galina Zakrevskaia

Scrisoarea căzu pe podea. Nu exista nicio magie care să o ţină suspendată. Vika rămase paralizată în mijlocul bucătăriei.

Cu mintea golită de gânduri.

Ludmila ridică scrisoarea şi o citi, iar atunci când o termină, o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Îşi puse mâinile durdulii pe umerii Vikăi şi o conduse în dormitor.

— Stai jos, îi ordonă Ludmila.

Vika făcu după cum i se ceruse. Ludmila se prăbuşi pe pat alături de ea. Salteaua se lăsă sub greutatea ei.

— Vino-ncoace, raza mea de soare.

O strânse pe Vika la pieptul ei. Vika nu se opuse.

Nu exista nimic, nimic, nimic.

Nimic, în afara faptului că Serghei murise.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

Nikolai se aşeză neliniştit la o masă în colţul sălii publice de lectură a Bibliotecii Imperiale. Trecuse o săptămână de când Vika îi făcuse pe ţar şi pe ţarină să dispară prin evanescenţă – şi aproape două de când Nikolai crease Băncile Viselor dar Vika încă nu-şi făcuse cea de-a patra mutare în Joc. Aşa că Nikolai încerca să-şi petreacă aici timpul, în bibliotecă, până când cicatricea avea să-i dea de ştire că era rândul lui, însă se vânzolea atât de mult, încât un alt cititor se plânse şi bibliotecarul fu nevoit să-i ceară să se mute în altă parte. Acum se zgâia din nou la cuvintele dintr-o carte de poezie franceză, însă versurile nu aveau nicio noimă. De ce ar fi o femeie comparată cu o roată de trăsură? Sau moartea cu o vidră de apă? Se gândi să se întoarcă la studiatul tomurilor despre ocultism în decursul istoriei europene. Erau plictisitoare, dar cel puţin păreau bazate pe realitate.

Oricum, gândurile lui hoinăreau înspre Vika. La început, Nikolai se gândise că ea avea nevoie de timp ca să-şi revină după leşinul de pe malul canalului. Dar îşi aminti că ieşise din casa lui în seara următoare, aproape ca şi când nu i s-ar fi întâmplat nimic. Fusese puţin zguduită, însă nu era nimic ce nu s-ar fi putut rezolva cu un somn bun. La urma urmelor, ea era fata care făcuse să apară o insulă reală după seara petrecută la balul lui Paşa. Nu putea fi tulburată cu atâta uşurinţă.

Unde se afla? Chiar şi dovleacul Ludmilei era închis. Poate că asta era, se întâmplase ceva cu Ludmila şi Vika se dusese s-o ajute. Avea noimă. (El făcuse să apară prin vrajă câteva păsări din piatră – unele inofensive –, dar acestea nu zăriseră nici urmă de Vika şi nici de Ludmila.)

Nikolai îşi apăsă degetele pe tâmple, atât de tare, încât îi dădu sângele. *Trebuie să încetezi cu obsesia asta.* Faptul

că o avusese pe Vika în dormitorul lui îi zăpăcise mintea. Avea nevoie să-şi reevalueze priorităţile.

Uită cât de moale era atunci când o ţineai la pieptul tău. Uită cum îi mirosea părul a caprifoi şi scorţişoară. Concentrează-te asupra Jocului.

Nikolai se scărpină cu unghiile pe obraji, până ce acestea ajunseră în locul cunoscut de la ceafă. Privi lung la poemul din faţa lui şi îşi lăsă fruntea peste pagini, odihnindu-se ostentativ pe masa bibliotecii.

Se afla în aceeaşi poziţie, când cineva trânti o carte grea pe masă.

Nikolai tresări.

Paşa se strecură pe locul din faţa lui. Avea cea mai bună – sau cea mai rea, în funcţie de opinie – deghizare, cea a unui pescar şleampăt. Era nebărbierit şi îmbrăcat cu o tunică şi pantaloni grosolani, atât de uzi, încât ziceai că ieşise direct din apele golfului. Cu certitudine nu era înfăţişarea unui ţarevici. Dar nici înfăţişarea cuiva care frecventa în mod obişnuit Biblioteca Imperială. Câţiva cititori îi aruncară priviri pline de dispreţ.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Nikolai în şoaptă.

— Te căutam. Iar mă eviţi.

— Ba nu. Doar că am fost… bolnav.

— Dar nu destul de bolnav cât să citeşti poezii franceze?

Paşa îşi înclină capul într-o parte, pentru a putea să vadă mai bine volumul subţire de pe masă.

Nikolai îl închise.

— Din contră, poezia mă face să fiu şi mai bolnav.

Paşa rânji.

— Oricum, am dat iar de tine. Bătu uşor în cartea pe care o adusese. Asta explică tot.

Nikolai aruncă o privire cărţii, iar stomacul i se strânse ghem, de parcă Paşa ar fi adus cu el în bibliotecă izul de peşte stricat. *Misticii ruşi şi ţarii.*

— De unde o ai? Şi ce vrei să spui prin „explică tot”?

— O am de ceva vreme, dar erai atât de pornit împotriva mea când ai aflat că voiam s-o urmăresc pe Vika şi mi-ai dat senzaţia că… aproape respingeai ideea de magie, aşa

că de asta nu ţi-am spus despre carte. Dar chiar explică totul – vrăjile din oraş. Insula. Vika.

Nikolai înghiţi în sec, dar nu spuse nimic. Oare Paşa se prinsese în sfârşit de minciuna lui Nikolai?

— Am crezut că farmecele din oraş erau doar nişte simple amuzamente bine sincronizate cu aniversarea mea, spuse Paşa. O, cât de naiv am fost! Ele *sunt* un joc, dar unul străvechi: Jocul Coroanei.

Nikolai se apucă de marginea mesei, de parcă biblioteca ar fi fost o barcă ce se clătina periculos. Încheieturile degetelor i se albiseră.

— Nu vrei să ştii despre Jocul Coroanei? îl întrebă Paşa.

Nikolai clătină din cap.

— Ei bine, oricum am să-ţi spun.

Paşa începu pe un ton scăzut să-i relateze amănuntele concursului dintre magi. Porni de la începuturi, din vremea lui Rurik, şi trecu în revistă catalogul Jocurilor trecute, ochii lui luminându-se şi întunecându-se pe măsură ce povestea. Nikolai strânse şi mai tare masa.

Lui Nikolai îi reveni culoarea în mâini numai atunci când Paşa termină. Paşa nu menţionase implicarea lui Nikolai în Joc. Nu încă.

Paşa împunse *Misticii ruşi* cu degetul.

— Nu ai nimic de spus? Nikolai! Tocmai te-am informat că există un străvechi concurs de magie care are loc printre noi şi că fata pe care aproape c-am sărutat-o face parte din el şi s-ar putea să moară.

Nikolai gemu şi îşi culcă din nou capul pe poemul francez de neînţeles.

— Aproape c-ai sărutat-o? întrebă el cu gura spre masă.

Ardea de gelozie. Se terminase cu încercarea de a nu se gândi la Vika în felul acela.

— Când? Unde?

— Pe insulă, imediat după ce au apărut băncile, răspunse Paşa. Am încercat s-o sărut, dar mi-a spus că nu se afla „în situaţia de a se putea îndrăgosti”.

— Ce vrea asta să însemne?

— Nu ştiu. Dar mi-a promis că voi afla dacă se va

schimba ceva.

Nikolai ar fi vrut să intre în masă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă dormi prea mult, la naiba, şi nu mai ieşi cu mine. Dar îţi spun acum şi tu eşti lat pe masă, adormind din nou.

Paşa lovi cu pumnul în carte. Cineva din apropiere îl ţistui, apoi se ridică enervat şi se mută la o altă masă.

— Nu adorm, murmură Nikolai.

Ar fi fost imposibil să adoarmă. Paşa o sărutase pe Vika (aproape). Cum de se gândise Nikolai că ar fi avut vreo şansă cu ea? Fireşte că ea avea să se îndrăgostească de Paşa. Paşa era moştenitorul unui imperiu şi era deştept şi hotărât şi ar fi putut să câştige un război doar cu zâmbetul. De asemenea, nu risca să moară în Joc.

Iar asta explica de ce ea îi spusese lui Paşa că deocamdată nu se afla în situaţia de a se putea îndrăgosti. Nu ştia încă în ce mod avea să se termine Jocul. Dar, dacă ea câştiga, atunci *avea* să se afle în situaţia în care să se îndrăgostească. Dacă ajungea Magul Imperial, nu mai avea de ce să se teamă să i se dăruiască lui Paşa, căci ştia că ar putea trăi fericită până la adânci bătrâneţi. Şi Nikolai ar fi rămas singur. Ba nu, mort. Întocmai cum preziseseră frunzele lui de ceai.

Paşa îl ciocăni uşor pe Nikolai în cap.

— Atunci, dacă nu ai adormit, vorbeşte cu mine. Eşti cel mai bun prieten al meu. Cred c-o iubesc, iar ea ar putea să moară.

Nikolai înălţă privirea de pe masă.

— Nu se poate s-o iubeşti. Nici n-o cunoşti bine.

— Dacă ar exista vreodată o fată de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti fără să o cunoască, aceea ar fi Vika. Trebuie să-l opresc pe celălalt mag. Spune-mi că mă vei ajuta.

Dacă biblioteca ar fi fost cu adevărat o barcă, acesta ar fi fost momentul când s-ar fi scufundat.

— Nikolai.

El clătină din cap.

— Spune-mi că mă vei ajuta.

Nikolai expiră profund. De ce se băgase Paşa în asta?

Şi totuşi, Nikolai trebuia să-i răspundă. Nu se putea ascunde după masă pe vecie.

Se îndreptă şi făcu să-i dispară prin farmec greaţa şi disperarea de pe chip, cu toate că asta îl costă ceea ce el percepea ca ultima lui fărâmă de integritate. În schimb, arboră masca lui obişnuită, cea care potolea mereu bizareriile lui Paşa.

— Paşa, ţi-am spus de prima dată când am văzut-o că Vika nu e genul de fată căreia să-i poţi da un condur de cleştar şi să te aştepţi să se transforme într-o prinţesă. La fel – presupunând că acest Joc al Coroanei nu este doar o legendă –, nu te poţi implica. Ea n-ar vrea s-o faci.

— Dar poate că în situaţia asta…

— Nu. Ea n-ar vrea ajutor din partea ta. Şi, oricum, n-ai cum să fii de ajutor. Ce-ai face? L-ai omorî pe celălalt mag? Căci ce altă modalitate ai avea să-l opreşti?

— Eu nu… Recunosc că nu m-am gândit atât de departe.

Se trase de păr şi şapca de pescar îi căzu. Nikolai o ridică de jos şi i-o aruncă înapoi.

— Am dreptate, să ştii.

Paşa răsuci şapca de pescar în mâini.

— Uită de asta, zise Nikolai, atât lui Paşa, cât şi lui însuşi. Las-o baltă cu încercarea de a controla Jocul şi lasă-l să-şi urmeze cursul. Se va termina aşa cum trebuie să se termine.

Paşa se încruntă.

— Mi-aş dori să existe ceva ce să pot face pentru a-l schimba.

Nikolai închise ochii.

— Şi eu, Paşa. Şi eu.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

Vika şedea pe podeaua apartamentului şi privea lung Cutia Imaginaţiei. După bal, adusese dulapul înăuntru, o rămăşiţă pripită şi probabil imprudentă a dansului cu Nikolai, şi de atunci rămăsese acolo. Şi, spre deosebire de Cutia Balului Mascat, magia pe care o avea Cutiei Imaginaţiei nu fusese stinsă. Vika aproape că nici nu clipi atunci când se uită la ea.

Pe un panou era gravat iar şi iar cuvântul *Tată,* urmat de *minciuni, minciuni, minciuni, minciuni, minciuni.*

Tată, tată, tată, gândi ea.

Mi-e dor de tine, tată. Îmi pare rău, tată. N-am ştiut, tată.

Minciuni, minciuni, minciuni.

Nu-l cunosc pe tatăl meu. Nici pe mama. Oare tot ce mi-ai spus vreodată a fost numai o minciună?

Celălalt panou al Cutiei Imaginaţiei era acoperit cu tăieturi furioase şi cuvintele *Jocul, Galina, Nikolai, vinovăţie.*

E vina ta. Fără tine, fără Joc, el ar fi încă în viaţă. E numai afurisita ta de vină.

Vika mârâi printre lacrimi. Apoi întinse mâna şi atinse Cutia Imaginaţiei.

Şterse cuvintele cu o singură lovitură violentă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Podul se întindea peste râul Fontanka, alcătuit din două arcuri din piatră şi, între ele, o punte mobilă din lemn. Patru pavilioane dorice găzduiau mecanismele podului mobil şi Paşa se ascunsese într-un colţ al unuia dintre aceste pavilioane. Avea o barbă de două zile, sub forma unor tuleie blonde, îşi ascunsese chipul sub o pălărie cu boruri late şi se îmbrăcase cu un palton ponosit peste o pereche de nădragi şi o tunică aspră de muncitor de rând. Ba chiar îşi cususe şi nişte petice strâmbe pe genunchi.

— Bună, Franţuzule, îl salută Ludmila în timp ce se apropia din partea opusă a pavilionului.

El o privi pe furiş de sub pălărie. Pe faţa nerasă i se întinse un zâmbet.

— Măi să fie, dacă nu e Afrodita mea din dovleac. Cum de m-ai găsit aici?

— Am avut o bănuială.

— Ah, Ilia a fost, nu-i aşa?

Ilia era cel mai tânăr membru al Gărzii lui Paşa, dar cel mai bun când trebuia să ghicească locurile în care se afla el.

— Va trebui să fiu mai şiret pentru a-l păcăli. Cu toate că nu-i informează şi pe ceilalţi membri ai Gărzii, motiv pentru care îi sunt recunoscător.

— S-a gândit că vei fi aici pentru a urmări ambarcaţiunile.

— Într-adevăr. Încerc să-mi dau seama de ineficienţele traficului pe apă din jurul oraşului. Uneori este prea mult trafic, alteori nu e deloc. Întârzierile produc tot soiul de probleme, de la deteriorarea mărfurilor la legături pierdute şi accidente, în timp ce ambarcaţiunile aşteaptă la rând.

— Ah, şi eu care credeam că Ilia a vrut să spună că

priveai pur şi simplu bărcile aşa cum fac băieţii care visează să devină marinari, chicoti Ludmila. Dar nu există un ofiţer al căpităniei a cărui slujbă este să se ocupe de treaba asta?

— Ba da, iar ţarul m-a rugat să mă întâlnesc cu el de câteva ori, dar el nu ştie nimic, cu excepţia celor scrise pe orarele lor. Însă astea sunt doar hârtii. Iar realitatea nu înseamnă hârtii, nu-i aşa?

Ludmila clătină din cap.

— Aşa c-am venit eu însumi să văd care e situaţia. Şi apoi, chiar îmi place să privesc ambarcaţiunile şi să visez să devin marinar. Paşa îi aruncă faimosul lui zâmbet. Dar nu m-ai căutat doar ca să discutăm traficul de pe râu. Ce pot să fac azi pentru dumneata, *Madame* Fanina?

— E vorba despre Vika.

Paşa se apropie de locul în care stătea Ludmila.

— M-am tot întrebat unde e, spuse el. De două săptămâni n-au mai fost niciun fel de farmece noi. M-am gândit că probabil asta s-a întâmplat din cauză că festivităţile pentru ziua mea s-au încheiat.

Ludmila îşi lăsă capul în jos.

— Tatăl Vikăi a murit.

— O, nu!

Paşa părăsi acum ascunzătoarea pavilionului şi ieşi în partea principală a podului.

— A primit vestea acum două săptămâni. N-am putut s-o conving să iasă din apartament.

Paşa rămase în continuare liniştit şi calm, aşa cum trebuie să se comporte un ţarevici la aflarea unor astfel de veşti tragice, chiar dacă şi-ar fi dorit să poată zbura spre apartamentul Vikăi în acel moment şi s-o ia în braţe.

— Ce pot eu să fac? o întrebă pe Ludmila.

— Vrei să vorbeşti cu ea? Invit-o la o plimbare sau fă orice să nu se mai gândească la tatăl ei, măcar pentru un timp? Îmi dau seama că e o îndrăzneală din partea mea, iar dumneata ai ambarcaţiunile de urmărit…

— Ba nu. Mă bucur c-ai venit la mine. Trimit imediat o trăsură după ea.

Paşa văzu cum trăsura lui se opreşte în faţa Palatului de Iarnă şi speră că în ea se afla Vika. Se întorsese acasă pentru a se bărbieri şi pentru a-şi pune haine curate, ca şi pentru a-şi face milă de Garda lui şi a-i informa unde se afla şi ce avea de gând să facă. Acum, în timp ce trecea pe lângă Ilia în curte, îl bătu pe spate şi îi spuse în şoaptă:

— Ambarcaţiunile de la Podul Cernîşev. Bravo. Data viitoare te voi învinge.

Soldatul râse înainte de a închide brusc gura şi de a încerca să pară din nou serios.

Paşa se strecură în trăsură de îndată ce vizitiul deschise portiera. Într-adevăr, Vika se afla înăuntru, toată îmbrăcată în negru. Reuşise să-şi schimbe până şi părul, astfel încât nu mai era o singură şuviţă de abanos, ci o întreagă mantie. Înfăţişarea ei reuşea să întunece până şi pereţii şi banchetele de piele albă ale trăsurii. Doamne sfinte, Ludmila avusese dreptate. Această Vika era o cu totul altă fată.

— Mi-ai solicitat prezenţa?

De-abia îi aruncă o privire lui Paşa atunci când se aşeză în faţa ei.

— Am auzit c-ai nevoie de-o schimbare de peisaj.

— Peisajul din camera mea e frumos.

— Ludmila spunea că priveai lung faţa unui armoar, având drept companie doar un şobolan cu înfăţişare malefică. Nu cred că asta s-ar califica drept „frumos”.

— Numele lui e Poslannik.

— Poftim?

— Şobolanul. Numele şobolanului este Poslannik. Şi nu e malefic.

— Ludmila îşi face griji pentru tine.

Trăsura porni cu o hurducătură şi sunetul potcoavelor – atât ale cailor care trăgeau trăsura, cât şi ale celor care aparţineau Gărzii – îi înconjură.

— Unde mergem?

— M-am gândit c-am putea să mergem la o plimbare la ţară. I-am cerut vizitiului s-o ia pe un traseu pitoresc spre

Ţarskoe Selo, reşedinţa de vară a familiei mele. Acum nu e nimeni acolo, aşa încât grădinile vor fi întru totul ale tale. Poate că aerul curat îţi va face bine.

— Tata a murit. Sau, mai bine zis, bărbatul care am crezut că era tatăl meu. Iar mama, pe care o credeam moartă, se pare că n-a murit, ci, în schimb, m-a abandonat. Întreaga mea viaţă a fost o minciună. Mă îndoiesc că aerul curat va schimba cu ceva situaţia asta.

Paşa se rezemă de spătarul banchetei şi se uită la chipul ei încruntat. Era tot frumoasă, dar, cu expresia la fel de întunecată precum părul, frumuseţea ei părea mai aprigă. Aproape înspăimântătoare. După avertismentele Vikăi cu privire la pericolul magiei, Paşa se întrebă dacă nu cumva acceptase recentele farmece prea uşor şi dacă nu căzuse prea lesne sub vraja Vikăi.

— Îmi pare rău, oftă Vika şi încruntarea i se îmblânzi. Îţi mulţumesc c-ai venit să mă vezi. N-ar fi trebuit să te împovărez cu necazul meu.

— Este în regulă. Trebuie să fi fost un mare şoc.

Îngrijorarea lui cu privire la ferocitatea ei se risipi. În schimb, voia s-o protejeze. Dar asta era o prostie. O fată ca Vika nu avea nevoie de protecţie.

— Nici măcar nu ştiam că era bolnav, îi explică ea. Tata plecase într-o călătorie, iar eu am presupus pur şi simplu că era teafăr. Era foarte puternic. Niciodată nu mi l-aş fi imaginat altfel.

Paşa voia să traverseze spaţiul dintre ei şi s-o aline. Dar probabil că ea s-ar fi tras deoparte. Nu-i aşa? Era, cu certitudine, un risc. Însă Vika urcase în trăsură. Ar fi putut să refuze. Paşa se hotărî să rişte.

Se mută în partea cealaltă a trăsurii pentru a se aşeza alături de ea şi o luă de mână. Ea tresări şi aproape că şi-o trase, dar apoi… n-o făcu. În schimb, se rezemă de el şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Pe chipul lui Paşa înflori un zâmbet. Chiar şi îndurerată, Vika avea un miros dulce. De flori şi mirodenii calde. Încercă să nu se mişte deloc, astfel încât ea să rămână cuibărită alături de el.

— Tata mi-a dedicat întreaga lui viaţă, murmură Vika. Dar ce rost a avut, când el nici măcar n-a trăit destul de mult ca să…

— Ca să ce?

Ea clătină din cap, lipită de umărul lui.

— Trebuie să-l fac mândru. Nu pot să permit ca moartea lui să fi fost în van.

Paşa o atinse uşor pe braţ.

— Sunt sigur că era mândru. Ar fi imposibil să nu fi fost.

Drumurile deveniră tot mai accidentate cu cât se îndepărtau de centrul Sankt Petersburgului, iar trăsura se hurduca pe pământ. Curând, ieşiră din oraş, iar peisajul făcu loc unui spaţiu mai amplu: mai puţine clădiri, cu excepţia căsuţelor, care punctau peisajul din loc în loc, şi mai multe câmpii şi pâlcuri de copaci cu frunze roşii şi aurii. Era un plan bun, se gândi Paşa, să se îndrepte spre Ţarskoe Selo. O plimbare prin grădini şi prin pădure chiar i-ar fi prins bine Vikăi.

Vika nu prea vorbea. Dar pe Paşa nu-l deranja. Ei nu-i trebuiau vorbele lui; ea avea nevoie de spaţiu să respire.

Fireşte, Paşa nu înţelegea cât de profundă era durerea ei. Însă cunoştea teama pe care o aducea aceasta. Se gândi la ţar şi la ţarină, aflaţi la Marea de Azov. Paşa se cutremură. *Va fi bine. Se va vindeca. Se va întoarce.*

Pe când trăsura se apropia de Ţarskoe Selo, Vika adormi lipită de el, iar Paşa nu îndrăzni s-o trezească. Ludmila îi spusese despre coşmarurile Vikăi, despre cum se răsucea şi se foia toată noaptea şi despre plânsul în somn. Aşa că atunci când vizitiul încetini şi îl întrebă dacă dorea să se oprească, el îi porunci să meargă înainte. Aveau să dea ocol satelor din apropiere şi apoi să se întoarcă încet spre Sankt Petersburg.

Paşa privi cum peisajul rural trecea pe lângă ei. Din când în când, sătenii ieşeau când auzeau caii apropiindu-se, iar când vedeau vulturul bicefal de pe trăsură, cădeau în genunchi pe iarbă sau în ţărână. Copiii alergau după trăsură. Gavriil le arunca monede pe drum, în timp ce trăsura se îndepărta zdrăngănind.

Când aproape că ajunseseră înapoi la periferia Sankt Petersburgului, capul Vikăi alunecă de pe umărul lui Paşa. El o prinse delicat şi o aşeză la loc, astfel încât ea să-şi poată continua somnul. Pentru o clipă, se gândi să o sărute, poate numai pe creştet, în timp ce dormea. Dar apoi se încruntă în sinea lui chiar şi pentru că numai se gândise s-o facă fără permisiunea ei.

Şi, în acel moment, părul Vikăi căzu într-o parte şi îi dădu la iveală pielea.

Paşa icni. Vika se crispă când ceva oranj se aprinse pe clavicula ei. Două baghete încrucişate, arzând strălucitor, de parcă ar fi fost vârful unui fier de marcat. Şuviţe aproape invizibile de fum pluteau dinspre baghete şi un vag iz de fum pe care Paşa nu-l simţise mai devreme zăbovi în aer.

Baghetele erau la fel precum cele din cartea lui.

Aşadar, chiar e adevărat, gândi el. Şi, preţ de o secundă, Paşa surâse, de parcă ar fi împuşcat o sută de potârnichi într-o singură zi. Nikolai nu voise să-l creadă, dar Paşa avusese dreptate. De data asta aflase ceva ce Nikolai nu ştia: Jocul Coroanei era adevărat.

Însă atunci, lângă el, Vika scrâşni din dinţi şi, când cicatricea licări şi mai tare, se zvârcoli de parcă ar fi fost prinsă în chinurile unui vis diabolic. De când fusese rândul ei – cât timp trecuse de când ardea –, de o durea în felul ăla?

Realitatea îl copleşi pe Paşa şi o văzu pe Vika într-un fel cu totul diferit. În care ea era de fapt fragilă. Deoarece, dacă Jocul Coroanei era real, asta însemna că Vika putea să moară în orice moment.

Nu voia s-o piardă.

— Voi găsi o cale prin care să pun capăt Jocului, declară Paşa cu voce tare. Jur pe tronul mamei mele c-aşa voi face.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

La „Vulpea şi Coţofana” era, ca de obicei, aglomerat, dar Nikolai trimisese vorbă mai devreme, la solicitarea lui Paşa de a se întâlni la tavernă, iar Nursultan le rezervase masa din spate. Nikolai ajunse primul – se întâmpla câteodată, atunci când Paşa era nevoit să aleagă un traseu alternativ pentru a scăpa de Garda sa – şi sorbea dintr-o bere în timp ce aştepta.

Tocmai luase o îmbucătură de pâine cu somon afumat, când Paşa se strecură în separeul lor. Era proaspăt ras de data asta, aproape întru totul el însuşi, cu excepţia perechii de ochelari de pe nas şi a melonului de pe cap. Şi le scoase imediat pe amândouă, în timp ce se instala în întunericul din colţul lor.

— Am văzut-o azi, i se confesă Paşa.

— Bună şi ţie.

Nikolai lăsă pâinea cu somon pe masă şi luă sticla cu votcă rece pe care Nursultan o lăsase pe masa lor.

— Pe cine-ai văzut?

— Pe Vika. Tatăl ei a murit, iar Ludmila m-a rugat s-o consolez. Am luat-o la o plimbare în trăsură.

Nikolai tocmai turna din sticlă şi rată păhărelul, iar votca se vărsă şi îi curse pe pantaloni. Nu se clinti. Serghei murise? De-asta nu-şi făcuse Vika mutarea?

— Când s-a întâmplat? îl întrebă el.

Calmul din vocea lui era sută la sută prefăcătorie.

— Plimbarea?

— Nu, decesul tatălui.

— Cu două săptămâni în urmă.

Exact atunci când Vika leşinase. Şi îşi pierduse brăţara. Trebuia să existe o legătură între evenimente. Nikolai îşi turnă un păhărel de votcă. Nici măcar nu se opri să-i toarne şi lui Paşa sau să mormăie un toast formal; pur şi

simplu îl dădu pe gât şi îl stinse cu o jumătate de halbă de bere.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Paşa.

— Nimic.

Paşa clătină din cap, de parcă era din nou pus faţă-n faţă cu unul dintre episoadele de mohoreală ale lui Nikolai.

— De asemenea, mi s-a confirmat că face parte din Jocul Coroanei.

Paşa împinse la o parte platoul cu pâine şi peşte şi scoase pe masă exemplarul lui din *Misticii ruşi şi ţarii.* Oare o căra cu el peste tot?

Nikolai se gândi să bea direct din sticlă. Şi totuşi, muşcă momeala lui Paşa şi puse întrebarea pe care ştia că Paşa voia ca el s-o pună:

— Cum?

Paşa deschise cartea la o pagină pe care o marcase cu o bucată de panglică aurie. Acolo era o ilustraţie cu două baghete încrucişate.

— Deoarece magii sunt marcaţi cu asta atunci când Jocul începe. Şi când Vika a adormit rezemată de mine…

— A adormit rezemată de tine?

Nikolai îşi strânse pumnii, iar paharele începură să zdrăngănească.

Paşa îşi ridică privirea din carte. Paharele se opriră din trepidaţie. El se încruntă.

— Ăăă… da. A adormit rezemată de mine în trăsură. Avea capul pe umărul meu, şi când părul i s-a dat la o parte, i-am văzut clavicula…

Nikolai închise ochii, de parcă procedând aşa ar fi putut să anuleze tot ceea ce spunea Paşa.

— Şi exact acolo, pe pielea ei, era această pecete a baghetelor. Bătu uşor în carte. Strălucea oranj şi pur şi simplu ardea.

Nikolai se rezemă de spătarul înalt din lemn al separeului.

— Uluitor şi îngrozitor, spuse Paşa.

În afară de gălăgia din tavernă, nu se mai auzea nimic. Bărbaţii interpretau un cântec deocheat de pahar.

Nursultan era strigat să mai aducă murături. O bătaie cu pumnii la o masă.

— Zău aşa, Nikolai. Sincer, n-ai nimic de comentat? Mi-am petrecut după-amiaza consolând-o pe fata de care sunt îndrăgostit şi mi s-a confirmat că există posibilitatea ca ea să moară. Măcar felicită-mă pentru munca mea de detectiv sau oferă-mi condoleanţele tale, nu-mi pasă. Ceva.

— Te felicit pentru tristul tău noroc.

— O, nu fi bădăran!

Paşa îşi turnă un păhărel de votcă şi îl dădu lacom pe gât. Muşcă o bucăţică de pâine pentru a lua din tăria votcii.

— M-am gândit c-aveai să mă susţii mai tare. Sau eşti gelos? Nu te interesează Vika, nu-i aşa? Ai dansat cu ea doar o singură dată la balul mascat.

— Nu sunt gelos.

Nikolai pierduse socoteala minciunilor pe care i le spusese lui Paşa până în acel moment. Ştia numai că era adânc îngropat în ele şi că se sufoca.

— Te implor din nou să mă ajuţi să-l oprim pe celălalt mag. Eşti foarte ingenios. Cu siguranţă te poţi gândi la vreo ieşire din Jocul Coroanei. Sunt mult mai multe detalii. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii.

— Ştiu deja prea multe, Paşa!

Nikolai luă sticla de votcă şi o trânti peste carte. Sticla se sparse şi zbură peste masă, iar câteva cioburi se înfipseră în braţul lui Paşa.

Paşa gemu.

— Ce fa…

Dar se opri atunci când bucăţile de sticlă tremurară, apoi alunecară pe masă şi înapoi pe carte, unde se reasamblară în formă de sticlă. Cioburile din braţul lui se smulseră singure şi se alăturară celorlalte. Până şi lichidul de pe coperta cărţii se adună într-o mică băltoacă, apoi călători de-a lungul sticlei într-un şuvoi limpede, înainte să picure înapoi prin gâtul sticlei.

Paşa rămase cu gura căscată.

Nikolai miji ochii la braţul lui Paşa.

— Îmi pare rău. Cioburile te-au tăiat? Sau e numai mâneca?

Din cuvintele lui răzbătea îngrijorarea, dar nu şi din ton.

Paşa se uită în jos, dar era incapabil să vorbească.

— Numai mâneca, atunci. Mult mai uşor.

Tonul lui Nikolai era mai ironic decât intenţionase să fie, dar nu se putea dezbăra de el, deoarece Paşa îl împinsese prea departe. Nikolai pocni din degete, făcând să apară un ac cu aţă. Acestea coborâră spre cămaşa lui Paşa şi începură să coasă găurile pe care le lăsaseră cioburile.

— Tu eşti celălalt mag, concluzionă Paşa în şoaptă.

Nikolai arboră o expresie impasibilă.

— Mă tem că da.

— Tu ai creat băncile.

— Şi am refăcut Nevski Prospckt şi am făcut să apară omuleţul şi balerina. De asemenea, Cutia Balului Mascat este tot a mea.

— În tot acest timp…

Nikolai oftă şi masca îi dispăru. Acum începea să fie cuprins de remuşcări.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus.

— M-ai lăsat să-i dau înainte cu Jocul Coroanei ca un prost.

Paşa se uită lung la mâneca lui, unde acul îşi terminase treaba şi o foarfecă tăia aţa de prisos.

Nikolai clătină din cap.

— Nu eşti prost.

— Dar tu m-ai făcut să fiu. Nici nu mai ştiu cine eşti.

— Sunt aceeaşi persoană pe care o cunoşti dintotdeauna.

— Ba nu. Paşa se ridică de pe banchetă. Nu eşti.

— Paşa!

— Ai ştiut asta despre tine toată viaţa ta. Şi asta înseamnă că m-ai minţit pe toată durata prieteniei noastre.

— E numai o mică parte din identitatea mea. Sunt mult mai mult decât atât.

— Poate. Ce altceva mi-ai mai ascuns?

— Nimic!

Şi Nikolai lovi masa cu palma.

— Te-ai împrietenit cu mine numai pentru propriile tale ambiţii, pentru a deveni mai apropiat de ţar, astfel încât să poţi să câştigi Jocul?

Chipul de obicei angelic al lui Paşa se contorsionă în ceva mai urât. Ceva mai aspru. Ceva ce semăna cu tatăl sau cu sora lui.

— Nu. Până acum vreo lună nici n-am ştiut amănuntele despre Joc.

— Ţi-a făcut plăcere să mă asculţi bătând câmpii despre misticism, ca apoi să râzi de mine pe la spate?

— N-aş face niciodată asta.

— Şi cum rămâne cu Vika? Şi Jocul, cum vei termina Jocul? O vei omorî, astfel încât să poţi fi victorios, ca în cele din urmă să fii cineva?

— Nu! Paşa, ce tot spui? Nikolai sări de la locul lui. N aş putea să-i fac niciodată vreun rău, şi eu o iubesc.

— Poftim?

Paşa rămase cu gura căscată.

La naiba. Oare era adevărat? Renata îl acuzase că se îndrăgostise de Vika, dar Nikolai nu recunoscuse niciodată în sinea lui asta, până acum. Nu că ar fi fost, de fapt, îndrăgostit. Confesiunea îl făcuse să se simtă de parcă podeaua îi dispăruse de sub picioare şi, în acelaşi timp, devenise mai fermă.

Cei doi băieţi îşi aruncau căutături urâte din părţile opuse ale separeului. Oriunde altundeva, cearta lor ar fi atras atenţia. Dar în tavernă era ceva la ordinea zilei. La o masă din apropiere, o altă sticlă se sparse de perete şi bărbaţii de acolo începură să ţipe.

— Şi eu o iubesc, rosti Nikolai încet şi se lăsă să cadă pe locul lui.

În schimb, Paşa nu se aşeză. Îl domina în înălţime pe Nikolai.

— Aşadar, m-ai minţit şi despre asta.

Nikolai nu putu să facă nimic altceva decât să încuviinţeze din cap. Putea să argumenteze că era o omisiune şi nu o minciună, dar asemenea chestiuni

mărunte n-ar fi trebuit să conteze între prieteni. Cu toate astea, era o decepţie. Una dintre numeroasele decepţii.

Paşa se încruntă.

— Tu ai fost cel care a spus că n-aş putea s-o iubesc pe Vika fiindcă de-abia o cunoşteam. Atunci, cum este posibil ca *tu* s-o iubeşti? O cunoşti mai bine decât mine?

— E altceva. Suntem magi.

— Şi ce-ar trebui să-nsemne asta? Că tu eşti cumva mai bun decât mine datorită acestui fapt?

— Nu! Doar că… ne înţelegem unul pe altul. Nu mai este nimeni ca noi.

— Aşadar, dac-ar fi să ne îndrăgostim numai de cineva ca noi înşine, presupun c-ar trebui să-mi găsesc o femeie care este moştenitoarea unui imperiu şi care a fost şi ea trădată de cea mai bună prietenă a ei.

Nikolai se lăsă moale pe masă.

— Aş putea pune Garda să te aresteze, să ştii. Te-aş putea acuza că m-ai răpit în seara asta. Aş putea până mâine-dimineaţă să te pun în faţa unui pluton de execuţie.

— Ştiu c-ai putea.

— Aş putea, dar nu vreau, deoarece, într-o altă versiune a acestei vieţi, erai cel mai bun prieten al meu. Şi n-aş vrea să am mâinile pătate de sângele *acelui* băiat.

— Paşa…

— De ce trebuie să o furi pe Vika?

Nikolai se ridică din nou.

— Cum? Nu. Am spus c-o iubesc, nu că şi ea mă iubeşte.

— Totuşi, te-ar alege în locul meu. Întotdeauna ai avut totul, iar acum trebuie să o iei şi pe Vika.

Paşa înfipse un cuţit în mijlocul pâinii. Nikolai smulse cuţitul.

— Cum poţi să crezi asta? Tu eşti cel care are totul. Eu sunt un orfan fără niciun strop de sânge nobil în vine şi fără o rublă sau o copeică în buzunar. Tot ceea ce am este magia mea, care nu mă va conduce decât la moarte.

— Nu e adevărat. Nikolai, tu nu înţelegi ce ai? Eşti mai bun decât oricine la orice şi nici măcar nu te străduieşti pentru asta. Eşti un dansator mai bun, un spadasin mai

bun, un erudit mai bun. Fetele îţi cad la picioare şi se pare că nici nu-ţi pasă. Excelezi în orice, în vreme ce eu de-abia reuşesc să mă descurc. Singurul lucru pe care îl am este că m-am născut să fiu moştenitor.

— Eşti mai mult decât atât.

Nikolai lăsă cuţitul să cadă pe masă.

— Spune-i asta tatei. Sau nu. Probabil că oricum deja te place mai mult decât pe mine. La urma urmelor, el este judecătorul Jocului, nu? Aşa că ştie totul despre tine. Ştie mai multe decât ştiu eu.

Paşa împunse cartea de pe masă.

— Te rog. Calmează-te. Hai să fim raţionali. Pot să-ţi explic.

— Ai avut suficienţi ani la dispoziţie să-mi explici. Acum e prea târziu. Din acest moment, nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine sau cu cei ca tine. Ţine-ţi magia pentru tine. Paşa luă cu un gest violent cuţitul şi îl înfipse în mijlocul cărţii *Misticii ruşi şi ţarii.* Şi stai departe de viaţa mea!

Se uită urât la Nikolai. Apoi ieşi ca o furtună pe uşa din spate a tavernei „Vulpea şi Coţofana”.

— Paşa, aşteaptă!

Dar el nu aşteptă.

Nikolai îşi îngropă capul în palme. Ce bine era să-i fi spus lui Paşa înainte. Ce bine era dacă nu ar fi ascultat-o pe Galina şi nu şi-ar fi ţinut abilităţile în secret. Ce bine era dacă nu s-ar fi temut atât de tare să-i povestească celui mai bun prieten al său despre Joc. Dar acum, faptul era consumat şi Nikolai nu avea ce să mai facă.

Frunzele lui de ceai avuseseră dreptate. Era singur. Iar. Singur, singur, *ad infinitum.* Nikolai bău lacom restul de votcă – încălzită acum – direct din sticlă.

Apoi se prăbuşi pe masă, cu faţa lângă cuţit. Voia ca frunzele de ceai să nu mai aibă dreptate.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

Peste noapte, frunzele căzură din toţi copacii, iar vântul arctic începu să bată. Îngheţul se aşeză peste ramurile goale, iar păsările îşi făceau planuri de plecare. Canalele încremeniră peste culori, iar fântâna din Neva îngheţă în arcuri de cristal rece. Când soarele răsări dimineaţă, razele lui de un galben palid erau atât de slabe, încât nu puteau să topească nici măcar un ţurţur. Cu toate că era abia jumătatea lui noiembrie, iarna sosise deja în Sankt Petersburg.

Dar Vika, stând pe malul Canalului Ekaterinski, nu tremura deloc. Încă era supărată pe Serghei fiindcă o minţise că era tatăl ei. Însă, mai mult de-atât, acum era furioasă că nu mai trăia. Cum stătea în faţa casei Zakrevski, Vika fierbea, cu magia curgându-i prin vene arzătoare şi învolburată.

— Te urăsc, spuse ea, cu toate că la acea oră era singură pe stradă. Te urăsc, Nikolai. Te urăsc pentru că exişti. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi devenit Magul Imperial. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi trebuit să intru în Jocul ăsta norocit. Dacă n-ai fi fost tu, Serghei n-ar fi murit.

Vika îşi ridică mâinile. Un zumzăit umplu aerul, iar pământul păru să vibreze. Din spatele ei, ceea ce la început păru să fie o rafală de zăpadă se dovedi a fi o mulţime de molii de iarnă, năvălind printre ramurile copacilor şi acoperind cerul. Din crăpăturile umede ale Canalului Ekaterinski ieşi o armată de şobolani, lucioşi de la sedimente şi gheaţă, şi se adună iute la picioarele Vikăi. Poslannik conducea atacul.

— Asta este runda mea, spuse ea, în timp ce un grup pestriţ de pisici sălbatice ieşiră pâş-pâş de pe alei şi se furişară pe treptele casei Zakrevski.

Avea să distrugă totul înăuntru, toate hainele preţioase

ale lui Nikolai, şi micul lui birou de scris, şi portretele strămoşilor contesei de pe pereţi. Soldaţii ei urmau să zgârie balustrada lucioasă, să sfâşie covoarele persane şi să roadă corzile pianului. Şi, în acest răstimp, ea avea să menţină un scut în jurul casei, astfel încât Nikolai să nu poată să fugă. Aşa că avea să fie nevoit să privească cum lucrurile lui şi casa erau făcute bucăţi, înainte ca ea să năruie clădirea şi să-l omoare. Tot ceea ce voia Vika era sfârşitul acestui Joc monstruos. Urma să-i pună capăt o dată pentru totdeauna.

Vika îşi desfăcu larg braţele în faţă, iar vântul deschise uşile şi ferestrele casei Zakrevski. Descrise un cerc cu degetul mic deasupra trupelor ei soioase, astfel încât să-i înţeleagă comenzile, iar acestea se aruncară înainte, năpustindu-se în sufragerie şi în salon, în bucătărie şi la subsol, şi în dormitoarele de la etaj, care le aparţineau lui Nikolai şi contesei.

— Distrugeţi şi infestaţi totul, le porunci Vika.

De unde se afla, ea nu putea să-i vadă, însă ştia că făceau ceea ce le ceruse. Şobolanii pătrunseseră în cămară, rozând prea-preţioşii croasanţi şi spărgând ceşti şi farfurioare de prost gust, precum şi paharele pentru vin ale contesei. Pisicile sfâşiau tapiţeriile şi îşi ascuţeau ghearele pe picioarele mobilei în stil baroc.

Iar moliile zburară în armoarul lui Nikolai şi porniră să facă găuri în toate hainele lui. În urma lor nu mai rămâneau decât nişte zdrenţe. Vika fu străbătută de un fior de încântare răutăcioasă. *Cum te simţi, Nikolai, fără armoarul tău de dandy?*

Dar, de îndată ce gândi asta, îşi dădu seama că el nu era înăuntru. Nu simţea firul invizibil care îi unea.

Şi atunci îşi aminti de acea zvâcnitură dintre ei, acea senzaţie că deşi Nikolai era adversarul ei, în acelaşi timp era cealaltă jumătate a ei. Îşi aminti când îi atinsese mâneca la balul mascat şi cum tot ceea ce era groaznic între ei dispăruse, lăsând numai mătasea caldă a magiei lui.

Îşi aminti cum Nikolai o privise atunci când zăcea

vulnerabilă şi leşinată pe patul lui. Ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Şi cât de mult ar fi vrut ea ca el s-o facă.

Subit, ameţeala cauzată de furia Vikăi cedă. Simţea greutatea faptei ei rele în mâinile care erau încă ridicate spre cer, şi în umeri, în măruntaie, în oase. Nu era vina lui Nikolai că Serghei era mort. Nikolai participa forţat la Joc, la fel ca ea.

Ce fac?

Vika îşi lăsă braţele în jos.

Distrugerile din interior încetară brusc. Agitaţia frenetică din jurul casei Zakrevski se potoli. Şobolanii coborau treptele de la intrare, nedumeriţi, urmaţi de pisici şi de valul de molii. Dispărură cu toţii în crăpăturile întunecate din care veniseră, la fel de repede pe cât sosiseră.

Vika flutură o mână fără vlagă, iar ferestrele şi uşile se închiseră cu un trosnet.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Apoi o luă la fugă, îndepărtându-se cât mai mult cu putinţă de Canalul Ekaterinski.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

Nikolai se îndrepta împleticit către casă, cu capul bubuindu-i de la prea multă băutură de la tavernă în seara precedentă şi pentru că dormise după aceea într-o alee împuţită din Piaţa Sennaia. De asemenea, intrase într-o încăierare cu cineva, dintr-un motiv neînsemnat, pe care deja îl uitase, iar ochiul învineţit şi încheieturile tumefiate stăteau mărturie. Măcar se abţinuse să folosească magia în încăierare.

Urcă scările casei Zakrevski, nedorind decât o baie fierbinte care să spele ultimele douăsprezece ore, şi descoperi uşa din faţă neîncuiată.

Nikolai o împinse şi păşi în holul de la intrare.

Covorul persan al Galinei fusese redus la nişte smocuri de fire roşii. Scaunele erau rupte şi mesele răsturnate. Candelabrul – importat din Veneţia – atârna strâmb şi nu mai avea jumătate dintre cristaluri.

Iar unul dintre jobenele lui Nikolai zăcea la jumătatea scării, boţit şi găurit, de parcă ar fi fost ros de molii-vampir. Nikolai închise ochii strâns.

— De parcă lucrurile nu ar fi putut fi şi mai rele.

Şi atunci, cicatricea lui se aprinse. Arsura mocnită pe care o simţise încă de când se trezise era prezentă, dar el n-o băgase în seamă din cauza durerii sfâşietoare de cap, a ochiului învineţit şi a drumului împiedicat înapoi spre Canalul Ekaterinski.

Dar, acum, Nikolai se apucă de guler şi se rezemă de peretele scobit. Dacă cicatricea ardea, atunci ceea ce trecuse pe acolo nu era o bandă de hoţi obişnuiţi. Era Vika.

De ce asta? Şi de ce acum?

Nu hainele sfâşiate şi vazele sparte erau cele care îl supărau. Oricum, nu atât de mult. Nikolai îşi începuse viaţa fără nimic şi putea s-o ia de la capăt fără nimic. *După*

tot ce s-a petrecut între mine şi Vika…

Nikolai clătină din cap. Era tot un joc incorect. Şi acea realitate îl rodea din interior asemenea terebentinei.

Ceasornicul bătu, pendulul acestuia legănându-se în dosul unui geam spart. Acel ceas era o amintire de familie.

Galina avea să se isterizeze din pricina pagubei. Şi, cel mai probabil, avea s-o învinovăţească pe Renata şi pe restul servitorilor pentru că nu-i opriseră pe vandali.

Nu pot să permit să se întâmple asta.

Nikolai îşi sprijini de perete capul care îi zvâcnea. Îşi îngădui încă un moment de disperare. După care pocni din degete şi începu procesul minuţios de a încerca să cureţe şi să repare ceea ce distrusese Vika.

Nu putea să repare totul.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Țarul petrecuse câteva zile pe cal, împreună cu generalii săi, inspectând trupele din Peninsula Crimeea. O lăsase pe Elisabeta să-şi revină în Taganrog, un orăşel pitoresc de pe malul Mării de Azov, în timp ce el venise aici pentru a-şi face o idee despre lupta împotriva otomanilor. Acum, că avusese parte în exces de realităţile războiului – soldaţii răniţi şi ameninţarea constantă a atacurilor de aici îi aminteau din nou de suferinţele pe care ţara sa le îndurase în timpul măcelului napoleonian –, ţarul galopa în sfârşit spre tabără pentru încă o noapte de odihnă în cortul său, înainte de se întoarce la Taganrog.

Băieţii de la grajduri îi preluară calul şi soldaţii de gardă în faţa cortului său îl salutară. Ţarul dădu din cap drept răspuns şi se aplecă pentru a intra în cortul lui, care conţinea nu doar o saltea somptuoasă, pe care tronau perne şi cuverturi de mătase, ci şi un fotoliu şi un scăunel tapiţate cu brocart, un birou din lemn de cireş şi o masă încrustată cu cochilii de stridii.

Un servitor îl aştepta. Se plecă până la pământ.

— Bună seara, Maiestatea Voastră Imperială. Doriţi să citiţi scrisorile care au sosit azi sau aţi prefera mai întâi să luaţi cina?

— Cina, te rog.

— Imediat, Maiestatea Voastră Imperială.

Servitorul ieşi grăbit din cort.

Ţarul îşi scoase centura şi spada şi se lăsă să cadă în fotoliu. Îşi sprijini cizmele pe scăunel. Uşurarea pe care o simţi în picioare fu instantanee. Cu toate că petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile călare, stătuse destul de mult şi în picioare, cercetând terenul. Abia aştepta să se întoarcă la malul mării, alături de Elisabeta.

Partea din faţă a cortului se ridică şi ţarul se aştepta ca

mirosul de friptură şi de tocană să umple aerul. În loc de asta, o duhoare de carne putrezită pătrunse în cort, iar ţarul îşi acoperi nasul şi gura cu mâneca şi sări din fotoliu.

— Ce fel de cină…

Dar persoana care stătea la intrarea în cort nu era nici bucătarul şi nici servitorul. Era o siluetă gârbovită, într-o mantie roasă, cu o glugă trasă pe cap.

— Cine eşti? Gărzi!

— O, n-are niciun rost să-ţi strigi soldaţii, Alexandre, îi spuse femeia. Ei sunt, ca să spunem aşa, indisponibili.

Ţarul scoase sabia din teacă, mulţumit că o avea la îndemână.

— Cine eşti? Şi cum de cutezi să mi te adresezi doar pe numele mic?

— Îndrăznesc să spun că mi-am câştigat acest drept.

Îşi dădu gluga pe spate. Ţarul icni. Femeia era pe jumătate mumie, pe jumătate ceva nu tocmai uman.

— Ce eşti?

Strigoiul ţâţâi.

— Mă simt insultată. Mai întâi m-ai întrebat *cine* sunt, dar acum ai trecut la ce? Ce lipsă de maniere, Alexandre, chiar şi venind de la tine.

— Dezvăluie-ţi identitatea!

Aţinti sabia spre pieptul ei, dar făcu un pas înapoi pentru a se feri de valurile de putoare care se revărsau din trupul ei.

Femeia chicoti, cu o voce gâlgâită, de parcă ar fi râs în pofida faptului că se îneca într-o hazna de sânge.

— Alexandre, nu mă recunoşti? Se prea poate ca restul chipului meu să se fi descompus – ăsta a fost costul celor aproape două decenii în care am stat îngropată –, dar ochii ai să-i recunoşti.

El nu voia să se uite. Dacă această creatură era o meduză, ceva ce ar fi putut să-l prefacă în stană de piatră pentru că ar fi privit-o?

Femeia şerpui spre el.

— Uită-te la mine!

El flutură sabia.

— Stai pe loc sau te străpung, îţi jur pe viaţa mea!

— Dă-i drumul. Trage-mă în ţeapă ca pe un chebap *jauburek.* Să vezi dacă asta mă încetineşte.

Sări la el. El înfipse spada drept în pântecul ei. Ea râse din nou, netulburată, şi îl apucă de bărbie, forţându-l să se uite în ochii ei.

Erau aurii, asemenea topazului sclipitor, iar acolo, în ei, era ceva familiar, ceva ce el nu putea să identifice. Pentru o clipă, femeia îl ţinu în transă. Apoi îşi reveni şi se smulse din strânsoarea şi din miasma ei şi, tremurând, privi în jos, la spada care ieşea din mijlocul ei.

— Cum? Ce?

Femeia trase spada din trupul ei şi inspiră de câteva ori. Sângele care îi udase mantia începu să pălească, de parcă ar fi fost absorbit din material înapoi în carnea ei. Apoi aruncă spada însângerată, care căzu cu un zăngănit pe pământ.

— T-t-te-ai vindecat singură.

— Acum îţi aminteşti de mine?

Gura i se strâmbă în ceva ce ar fi putut fi un zâmbet, dar semăna mai mult cu o grimasă a dinţilor ei stricaţi.

Ţarul făcu câţiva paşi îndărăt. Dacă ar fi reuşit să ajungă la intrarea în cort, poate c-ar fi putut să fugă.

— Nu e cu putinţă…

— Ba e, Alexandre. Sunt eu, Aijana, cândva frumoasa ta iubită cu ochii aurii din stepă. După ce-ai plecat cu armata ta, ţi-am născut un fiu. De fapt, l-ai cunoscut deja. Numele lui este Nikolai. Însă tu poate că-l cunoşti drept Magul Unu.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

Aijana se bucură să-l vadă pe ţar zvârcolindu-se de durere la auzul dezvăluirii ei. Fusese foarte tânără atunci când îl cunoscuse şi total subjugată de încrederea lui de sine şi de farmecul lui. Naivă, îi crezuse vorbele mieroase şi îl lăsase să o seducă. Încă mai simţea înţepătura puternică a trădării atunci când el plecase, la o lună după ce o luase prima dată în patul lui.

Atunci fusese nenorocită de trei ori de el, iar de atunci încă o dată. Prima lui ofensă: îi răpise fecioria şi o părăsise ca pe o marfă stricată, deteriorată, pentru oricare dintre băieţii din sat. A doua lui ofensă: o lăsase însărcinată, mamă nemăritată în ţinutul arid al stepei. A treia lui ofensă: naşterea copilului lui aproape c-o omorâse. Cea de-a patra şi cea mai recentă: îl acceptase pe propriul lui fiu în Joc şi îl condamnase pur şi simplu la moarte.

Aşa că da, Aijana savura groaza şi spaima ţarului. Încă intenţiona să-l omoare, fireşte, deşi, asemenea unei pisici sălbatice, voia mai întâi să se joace cu prada. Dacă n-ar fi fost Jocul, poate că s-ar fi mulţumit doar să-l informeze despre existenţa altui fiu. Dar de vreme ce ţarul o înşelase de prea multe ori şi îi primejduise nu numai viaţa ei, ci şi pe cea a lui Nikolai, trebuia să plătească.

Ţarul nu mai încercă să fugă din cort. Oricum, ce credea el? Nu avea cum să fugă de ea. Se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Nikolai Karimov este fiul tău? o întrebă el.

— Şi al tău.

— Al meu…

— El nu ştie încă. Dar îi voi spune curând.

— El este cel mai bun prieten al ţareviciului.

Aijana bătu ironic din palme şi îi aruncă ţarului un surâs strâmb, putred.

— Bravo, Alexandre. L-ai privit pe unul dintre fiii tăi şi nici măcar nu l-ai recunoscut pe celălalt atunci când era chiar alături de cel ales. Ce tată remarcabil eşti!

— Nu e vina mea! Îşi îngropă faţa în palme. N-aveam de unde să ştiu.

— Nu, fireşte că nu. Erai prea ocupat să te culci cu alte femei ca să ţii cont de consecinţe.

— Şi asta e răzbunarea unei amante?

Aijana veni mai aproape de el.

— O, nu. Este mult mai mult decât atât.

Se aşeză lângă el – era atât de asemănător cu patul în care se culcase cu el, cândva, demult – şi îi cuprins faţa între palmele ei. Lui îi veni să verse din pricina respiraţiei ei fetide.

Aijana râse şi îi mai suflă de câteva ori în faţă, apoi îşi lipi buzele de ale lui. Îi îndesă limba ei neagră în gură, încolăcind-o şi transferându-i boala care înflorea în ea. Ţarul se zbătu, dar nu-i putea face faţă, căci ea se îmbibase de energia celor şase soldaţi pe care îi măcelărise în faţa cortului. Se înfioră de bucurie forţând sărutul prelungit. Ce ironic să pună aşa capăt unei poveşti de dragoste care începuse tot cu un sărut prelungit.

Unul dintre dinţii Aijanei se rupse brusc, cu atâta violenţă se lipise femeia de el. Când se trase înapoi, dintele i se rostogoli, căzând de pe buzele ei pe podea.

Ţarul se holbă la el, îngrozit.

— Îţi mulţumesc, Alexandre! Ăsta a fost sărutul de rămas-bun pe care nu l-am avut niciodată.

El îşi frecă faţa cu mâneca.

— Pot să pun capăt Jocului, ştii bine. Te voi pedepsi. O voi proclama pe Vika Andreieva învingătoare.

— Şi-ai să-ţi ucizi propriul fiu?

Ţarul se cutremură.

— N-ai să proclami fata învingătoare. Nu vei putea s-o faci, căci nu vei supravieţui călătoriei înapoi spre Taganrog pentru a înscrie numele învingătorului pe Pergament.

— Nu voi supravieţui? Ce-ai făcut?

Aijana ridică din umeri.

— Ţi-am dat un dar de despărţire, o dovadă a afecţiunii mele. Oricum, s-ar putea ca tu să nu-l vezi aşa. Se poate ca tu să-l vezi ca tifos.

Ţarul îşi încleştă mâna pe gură.

Ea hohoti în timp ce se ridica de pe pat şi se îndrepta spre intrarea în cort.

— Noapte bună, Alexandre! Fie ca somnul de veci să-ţi fie bântuit de coşmarurile numeroaselor tale păcate!

Ţarul dădu alarma de îndată ce Aijana ieşi din cortul lui. Soldaţii rămaşi din Garda sa se repeziră şi-l duseră la trăsură, iar apoi pe lungul drum către Taganrog. Însă febra şi durerile pogorâră în acea noapte, cu delirul care urmă curând după aceea. Călătoria înapoi spre Marea de Azov era prea lungă. Când ajunseră, câteva zile mai târziu, Moartea aştepta la capătul treptelor trăsurii. Ţarul se rostogoli din trăsură, iar Moartea îşi legănă coasa. Îi luă viaţa ţarului tocmai când reuşise să ajungă în braţele ţarinei.

Curând după aceea, Moartea o luă şi pe ţarină.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

Paşa o lăsă pe sora lui să îl ia de mână. Erau îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare şi nimeni nu-i opri în timp ce umblau prin Palatul de Iarnă. Când ajunseră în sala imensă, Iuliana îl trase prin spaţiul pustiu, părăsit, dincolo de coloanele albe, înalte, şi de candelabrele din cristal, până ce ajunseră în partea din faţă a încăperii.

Acolo, pe un postament, se găsea un singur jilţ, gol, aurit, cu prea mult aur şi tapisat în roşu, cu vulturul bicefal de aur ieşit în evidenţă, astfel încât toţi să-l poată vedea. Era înconjurat de şi mai mult roşu şi auriu, inclusiv de un vultur bicefal şi mai ostentativ, etalat pe peretele roşu din spatele jilţului. Acela era tronul ţarului.

Acolo avea să stea Paşa de-acum înainte, însă el nu-l atinse. Căci încă putea să-l vadă pe tatăl lui aşezat acolo, demn şi maiestuos, în uniforma lui completă, cu ambasadorii şi miniştrii făcând reverenţe la picioarele lui. O vedea pe mama lui intrând în sală şi pe tatăl lui ridicându-se ca să o întâmpine şi să-i ofere acest jilţ.

Apoi, Paşa se gândi la restul pierderilor sale. Prietenul lui cel mai bun, cel care îl minţise şi îl făcuse să pară prost. Şi fata pe care o iubea, care nu-i răspundea la iubire şi care probabil avea să-l aleagă pe magul trădător.

Toate astea, în timp ce privea lung tronul.

Dar Iuliana îşi pierduse răbdarea. Îl împinse pe Paşa, iar el se prăbuşi în jilţ. Tresări atunci când braţul său atinse aurul.

— Tu vei fi ţarul, îi spuse ea. Fie că-ţi place sau nu.

Paşa închise ochii. Expiră adânc în timp ce se lăsa moale pe tron. Apoi încuviinţă din cap. *Eu voi fi ţarul. Deoarece este singurul lucru care mi-a mai rămas.*

CAPITOLUL ŞAIZECI

Nikolai se afla în faţa zidurilor Palatului de Iarnă. Fuseseră ridicate bariere în zăpadă, iar Garda era alcătuită din cinci bărbaţi masivi. Dacă s-ar fi putut evanescentiza, atunci ar fi putut să intre ca să-l vadă pe Paşa. Nu că Paşa ar fi vrut să-l vadă. Nikolai închise ochii. Îşi dorea să poată să retragă ceea ce spusese sau făcuse, astfel încât acum să fie alături de Paşa, ca sprijin şi ca prietenul lui cel mai bun, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Străzile din Sankt Petersburg forfoteau ca o mare de negru. Se părea că toţi cetăţenii oraşului se revărsaseră în afara caselor, îmbrăcaţi în hainele lor de doliu şi copleşiţi de tristeţe. Veştile despre moartea ţarului ajunseseră rapid de la Taganrog pe la începutul săptămânii, şi chiar în acea dimineaţă, un alt mesager venise cu anunţul potrivit căruia inima ţarinei cedase şi se stinsese şi ea.

Şi, astfel, în Sankt Petersburg, femeile plângeau pe faţă şi se prăbuşeau pe caldarâmul îngheţat. Bărbaţii, cu capetele plecate, îşi ştergeau din când în când ochii cu batistele. Stranele din biserici erau înţesate.

— Ce crezi că se petrece în palat? îl întrebă Renata.

Insistase să-l însoţească pe Nikolai la Palatul de Iarnă, cu toate că el voise să fie singur, încă de când Paşa se dezlănţuise asupra lui cu două săptămâni în urmă, la „Vulpea şi Coţofana”. Înainte să sosească veştile despre decesul ţarului, Nikolai încercase să-i ceară iertare de mai multe ori, aşteptând în faţa palatului şi trimiţând scrisori în fiecare zi. Însă Garda refuzase să-l lase să intre şi toate mesajele lui fuseseră respinse de către secretarul imperial şi returnate lui Nikolai nedeschise.

După moartea ţarului, Paşa încuiase palatul. De atunci, Nikolai nu putuse să se gândească la nimic altceva decât la Paşa. Nu se putea concentra nici măcar asupra Jocului,

deşi simţea că cicatricea lui era gata să-l carbonizeze prin piele până la claviculă.

— N-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în palat, îi răspunse Nikolai Renatei. Îmi imaginez că nu doar că jelesc, dar se şi pregătesc pentru încoronarea lui Paşa.

Cu toate că cea mai mare parte a oamenilor acceptau faptul că Paşa avea să devină următorul ţar, încoronarea lui oficială urma să aibă loc de-abia în ianuarie, la Moscova. Ţarii erau întotdeauna încoronaţi în vechea capitală a Rusiei, dar era nevoie de timp pentru organizarea unei încoronări, mai ales a uneia neaşteptate. Acum era abia ultima zi din noiembrie. Nikolai se făcu mic. Întotdeauna socotise că avea să fie unul dintre primii invitaţi atunci când Paşa devenea ţar. Nu mai era cazul.

— Mai există şi un al treilea punct pe agenda ţareviciului, se auzi din spatele lor o voce de femeie, care suna ascuţit, dar totodată cunoscut.

Nikolai şi Renata se întoarseră şi, văzând-o pe Galina, Renata făcu o reverenţă până la pământ, cât pe ce să cadă în zăpadă.

Nikolai reuşi să se stăpânească şi să nu trădeze prea mult prin expresia lui. Totuşi, zări o urmă de victorie în ochii Galinei, pentru că îl luase prin surprindere.

— Am crezut că eşti exilată până la sfârşitul Jocului, îi zise el.

— Aşa am crezut şi eu, răspunse ea. Dar vârtejul Jocului m-a adus înapoi. Mie-mi convine. M-am săturat de Siberia. Era prea frig.

Bineînţeles, nu pomeni de moartea fratelui ei. Tipic Galinei. Şi totuşi, era ceva diferit la ea faţă de ultima dată când o văzuse Nikolai. Era mai slabă, iar ridurile de pe faţa ei erau mai pronunţate. Poate că decesul fratelui o afectase totuşi în vreun fel. Sau poate că erau doar veşmintele cernite, care nu o avantajau din cauza tenului palid.

— Ţareviciul ţi-a solicitat prezenţa, îl anunţă ea pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi fost ceva ce se întâmpla în mod regulat. Sau e ţarul acum? Nu, presupun că nu. N-a

fost încoronat în mod oficial.

— Paşa vrea să mă vadă?

— Nu ca să jucaţi cărţi. Treburi oficiale.

Nikolai avu o senzaţie de prăbuşire. Fusese atât de concentrat asupra despărţirii de Paşa şi apoi a decesului ţarului şi al ţarinei, încât nu se mai gândise la implicaţiile Jocului.

Dacă Paşa urma să fie ţar, atunci avea să moştenească şi rolul de arbitru final al Jocului. El avea să decidă dacă Vika şi Nikolai trăiau sau mureau.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

Paşa păşi pe coridorul Palatului de Iarnă spre fosta sală pentru audienţe a mamei lui. Erau aceleaşi încăperi în care îşi trăsese sufletul în timpul balului, dar scopul de azi avea să fie cu totul altul. Pe-atunci era doar un moştenitor, pregătindu-se pentru un viitor aparent îndepărtat. Dar acum viitorul venise. Azi nu avea să se ascundă ca să-şi tragă sufletul.

Iuliana mergea alături de el, iar Garda Ţarului îi urma la mică distanţă. Asta era o altă diferenţă cu care Paşa va fi nevoit să se obişnuiască. Îşi păstrase doi dintre propriii săi oameni – pe Gavriil, căpitanul lui, şi pe Ilia, cel care avea abilitatea de a simţi unde se ducea Paşa atunci când simţea nevoia să dispară –, dar, altminteri, aceşti soldaţi erau oamenii tatălui său. Asta făcea să fie şi mai clar că viaţa lui Paşa se schimbase în mod dramatic.

— Eşti pregătit? îl întrebă Iuliana, înclinând capul într-o parte înspre cufărul din lemn pe care Ilia îl căra în urma lor.

Condeiul Rus şi Pergamentul se întorseseră în Sankt Petersburg laolaltă cu restul bunurilor personale ale tatălui şi mamei lor. Iuliana îl îndemnase de îndată pe Paşa să încheie Jocul. Existau prea multe frământări în imperiu şi, dacă Paşa nu era puternic, duşmanii lor aveau să profite de pe urma tranziţiei din ţarat. Acum avea nevoie de un Mag Imperial.

— Sunt pregătit.

Pe dinafară, Paşa zâmbi. Dar pe dinăuntru râdea cu cruzime – cu tristeţe – de el însuşi. Cum ar putea el vreodată să fie pregătit să condamne oamenii la moarte? În special oamenii pe care îi iubise cândva? Căci asta era ceea ce urma el să facă: să ceară încheierea Jocului şi, făcând asta, să poruncească moartea Vikăi sau a lui

Nikolai. Ce bine era dacă inima lui ar fi fost din piatră şi nu din plămada umană tremurătoare din care era în realitate alcătuită.

Iuliana îl atinse uşor pe mânecă, de parcă ar fi ştiut că zâmbetul lui era simplă prefăcătorie. Dar fireşte că ştia. Ea era sora lui, care îi cunoştea toate cusururile. Ea era tăria lui acolo unde el era slab.

— Voi fi alături de tine, îi zise ea. Nu uita, asta este pentru ceva mai important decât cei doi magi. Asta este pentru Rusia.

Paşa îşi înghiţi nodul din gât şi dădu aprobator din cap. Şi în vreme ce mergeau mai departe pe coridor, îşi repetă în sinea lui: *Asta este pentru Rusia. Asta nu mai este doar despre mine*.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

Vika ajunsese singură la Palatul de Iarnă.

Se aşteptase la o sală a tronului opulentă sau poate la o sală grandioasă precum cea care găzduise balul mascat. Dar, în loc de asta, garda o conduse într-o încăpere micuţă, cu pereţii liliachii şi draperii crem, în care singurul mobilier îl reprezentau un birou şi câteva scaune simple. Vika se relaxă puţin. Eleganţa modestă a încăperii aducea mai mult a Paşa decât ar fi făcut-o o sală imensă în roşu şi auriu şi cu vulturul bicefal pe pereţi.

Nikolai şi Galina Zakrevskaia erau deja acolo. Niciunul dintre ei nu şedea, ci stăteau în picioare, la mai bine de un metru unul de celălalt, de parcă ar fi fost de nesuportat pentru ei să stea mai aproape.

Când Vika intră, Nikolai se înclină superficial. Ea îi profanase căminul şi ştia că nu merita nici măcar o înclinare a capului în chip de salut. Avu nevoie de toată voinţa pentru a nu se repezi la el ca să-l implore s-o ierte.

Apoi un alt soldat din Gardă intră în încăpere. Îşi drese vocea şi anunţă:

— Ţareviciul, Pavel Aleksandrovici Romanov, şi Marea Prinţesă, Iuliana Aleksandrovna Romanova.

În timp ce ei toţi făceau plecăciuni şi reverenţe, Paşa intră şi se opri în spatele biroului. Nu se aşeză şi nici lor nu le ceru să se aşeze. Marea Prinţesă îl urmă, cu toate că se opri pe o latură a încăperii şi zăbovi lângă fereastră. Apoi apăru un alt membru al Gărzii, un tânăr, care ducea un cufăr, acelaşi de la ceremonia de la Bolşebnoie Duplo. Îl aşeză pe birou. Adevărul e că formalismul lor ţeapăn s-ar fi potrivit mai bine într-o sală oficială a tronului.

— Puteţi să plecaţi, le spuse Paşa soldaţilor staţionaţi în jurul încăperii.

Atitudinea lui nu prea mai aducea cu el, ci mai degrabă

cu… tatăl lui. Vika se înfioră. Membrii Gărzii se supuseră în linişte şi închiseră uşa în urma lor. Nicio îndoială că se poziţionară imediat în faţa uşii.

— Cred că ştim cu toţii de ce ne aflăm aici.

Paşa îi aruncă o privire surorii lui, apoi apăsă cu degetul pe cufăr şi ridică iute capacul. Imediat, Condeiul Rus şi Pergamentul ieşiră plutind din cufăr.

Vika observă că Paşa nu se uita la ea. Era ca şi cum nici n-o cunoştea. Oare ea îşi închipuise ultimele două luni? Dansul de la balul mascat, faptul că aproape o sărutase în crângul de arţari, plimbarea cu trăsura după moartea tatălui ei? Toată lumea o părăsise.

— Pe Pergament, ţarul anunţă învingătorul, continuă Paşa. Cu toate că încă nu sunt ţar, voi fi curând şi am nevoie de un Mag Imperial. Dar aş prefera să nu trebuiască să aleg dintre voi. Prin urmare, aş dori ca *voi* să încheiaţi Jocul.

Se opri, de parcă ar fi aşteptat să vadă dacă cineva avea să-l întrerupă. Ca şi când îşi încerca noua putere. Cândva, Vika îl întrerupsese pe ţar în timpul jurământului, care părea să fi avut loc cu foarte mult timp în urmă. Însă severitatea de pe chipul lui Paşa o înspăimânta mai mult decât o făcuse ţarul vreodată, poate fiindcă austeritatea îi era atât de străină lui Paşa. Vika nu ştia ce însemna asta sau la ce să se aştepte. Aşa că rămase nemişcată şi foarte tăcută.

— Propun un duel clasic pentru a hotărî învingătorul, zise Paşa.

Nikolai miji ochii.

— Ce vrei să spui prin duel clasic?

— O luptă *à l'outrance,* până la moarte.

Vocea lui Paşa era rece ca gheaţa.

— O prezentare a abilităţilor voastre în ceea ce se presupunea c-ar fi acest Joc: o demonstraţie menită să arate care dintre voi este cel mai potrivit pentru poziţia de Mag Imperial. Cine mă va ajuta să fac strategii împotriva otomanilor? Cine poate să înăbuşe răzmeriţele din stepă? Cine nu se teme să-şi rişte viaţa pentru a apăra imperiul?

— Nu trebuie să devii un războinic, interveni Nikolai.

— Eu voi fi ţarul.

— Titlul nu contează, replică Nikolai şi făcu un pas spre el. Paşa, ceea ce faci este ceea ce te defineşte.

Marea Prinţesă îşi drese glasul.

— Mi te vei adresa cu Alteţa Voastră Imperială, îi ceru Paşa lui Nikolai. Şi îţi amintesc că încă nu-mi eşti sfătuitor. Nu o lua înainte, magule.

Vika rămase cu gura căscată şi privi de la Paşa la Nikolai. Crezuse că ei erau cei mai buni prieteni. Până şi Nikolai părea uluit. Ce se petrecuse între ei? Ce li se întâmplase?

— Şi dacă refuzăm duelul? întrebă Vika, deoarece acum lumea se întorsese complet cu susul în jos, iar ea nu mai rezista să tacă.

Paşa privi la cufărul gol. Condeiul şi Pergamentul încă pluteau alături de el. Marea Prinţesă îşi încrucişă braţele la piept şi dădu din cap, de parcă şi-ar fi încurajat fratele să continue cu ceva ce hotărâseră deja.

— Garda mea i-a luat în custodie pe cei dragi vouă, îi răspunse Paşa. Ludmila Fanina şi Renata Galighina au fost duse într-un loc secret şi se află în siguranţă. Le va fi bine pe perioada rămasă din Joc, dar, dacă voi nu-mi veţi îndeplini dorinţele, vor exista consecinţe. Duelul vostru va avea loc pe noua insulă şi va începe mâine în zori.

— Paşa, nu! strigă Vika. Ăsta nu eşti tu!

Paşa îşi trecu mâna prin păr, venindu-şi în fire numai după ce deja îşi ciufulise jumătate din buclele lui blonde. Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi rămase într-o rigiditate militară.

— Poate că acest Paşa nu e cel din trecut, însă n-am de-ales. Trebuie să fiu ţar. Ăsta sunt eu acum.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI TREI

Galina se pregăti. Avea sentimentul că vârtejul Jocului avea să vină din nou după ea. Magia doar o chemase înapoi în Sankt Petersburg pentru tranziţia Jocului, însă era foarte probabil că avea să fie exilată din nou în scurt timp, căci erau valabile aceleaşi reguli: nu avea să i se permită să-şi asiste elevul.

Ţareviciul încuie Condeiul şi Pergamentul şi ieşi din încăpere împreună cu Marea Prinţesă. Nikolai şi Vika rămaseră cu gurile căscate după ei, amândoi încremeniţi, de parcă ţareviciul le luase abilitatea de-a se mişca.

Galina îi trase lui Nikolai o palmă la ceafa.

— Nu uita de darul pe care ţi l-am dat.

El tresări, apoi se întoarse spre ea şi pufni.

— La asta te gândeşti într-un astfel de moment?

— La ce altceva ar trebui să mă gândesc? Ţareviciul a lăsat să se înţeleagă clar că trebuie să aveţi un duel adevărat.

Nikolai se încruntă şi îşi mută privirea în altă parte. Galina ridică din umeri.

— Şi tu, Vika. Sper că eşti mulţumită de alegerile pe care le-ai făcut pentru mutările tale anterioare. Fratele meu ţi-a dat viaţa lui prin acea brăţară.

Orice urmă de bunătate pe care ar fi simţit-o Galina pentru fată în urma morţii lui Serghei dispăruse. Era vina fetei pentru că Serghei murise. Trebuia să suporte unele consecinţe.

— Poftim?

Vika se întoarse brusc cu faţa la Galina.

— Doar n-ai crezut c-ai devenit brusc mai puternică, nu-i aşa? Toată acea energie în plus pe care probabil c-ai simţit-o venea de la fratele meu. Tu ai luat întruna de la el, până ce n-a mai rămas nimic.

— Nu…

— O, ba da! El n-a murit aşa, pur şi simplu.

Din gura Galinei sări salivă pe rochia Vikăi.

— Tu l-ai omorât!

Vika arăta de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din vene, exact aşa cum se scursese viaţa din Serghei. *Perfect*, gândi Galina. *Las-o să dispere, iar disperarea îi va veni de hac. Poate că pur şi simplu va abandona şi va pierde Jocul. O merită*.

În încăpere, un aer rece începu să se mişte şi se amestecă în tornada pe care o aşteptase Galina. Ea ţipă peste mugetul vântului:

— Nikolai, ai primit toată pregătirea de care ai nevoie. Încearcă să nu faci greşeli. Trebuie să învingi.

Apoi vârtejul o învălui complet, deschise una dintre ferestre şi se năpusti în frigul iernii. Tot ce spera Galina era să n-o ducă înapoi în Siberia.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

Vika fugi de îndată ce vârtejul o luă pe Galina. Ieşi pe fereastra deschisă şi coborî pe malul râului îngheţat.

— Aşteaptă, spuse Nikolai, ieşind şi el pe fereastră.

— Lasă-mă în pace!

Vika se întoarse cu spatele la el. Îşi roti braţul deasupra capului şi se iscă un mic viscol. Acum îi arunca zăpadă în ochi lui Nikolai şi îl împingea înapoi spre zidul palatului. Vika levită şi sub ea se formă o sanie de gheaţă.

— Vika, te rog! Aşteaptă!

Dar ea fie că nu-l auzea prin furtună, fie că alesese să nu asculte. Bătu uşor în sanie şi aceasta alunecă pe suprafaţa râului.

Viscolul îl izbi pe Nikolai până ce ea dispăru din raza lui vizuală. De îndată ce furtuna de zăpadă se stinse, Garda lui Pașa apăru de cealaltă parte a ferestrei.

— Hei, tu! Ce cauţi acolo?

Două perechi de mâini aspre îl apucară pe Nikolai de guler şi îl târâră din nou înăuntru. Un strat gros de zăpadă căzu din părul şi din paltonul lui pe podeaua din lemn de dedesubt. Soldaţii îl îndreptară şi îl împinseră spre uşă.

— Grăbeşte-te înainte să te arestăm. Ieşirea e în partea asta.

Nikolai îşi ridică jobenul, care îi căzuse în timp ce alerga după Vika. Aruncă o privire înapoi, peste umăr, uitându-se spre fereastră, dar, drept avertisment, soldaţii duseră mâinile la spade. El dădu din cap şi îşi puse jobenul pe creştet, rece şi umed acum de la zăpada care se topea, şi, târându-şi picioarele, ieşi din cameră în coridor şi apoi afară, în piaţă.

În timp ce pleca, îşi muşca buzele. Era posibil să fie ultima oară când ieşea pe acea uşă.

Nikolai se oprea destul de des în drumul lui spre casă pentru a se sprijini de câte un felinar. Cicatricea îl arsese din ce în ce mai tare, aproape de nesuportat, în ultimele două săptămâni, în care se gândise la runda lui finală din Joc. Vika îl atacase în mod agresiv, distrugând casa Zakrevski. Nikolai avusese nevoie de timp să se liniştească – să devină conştient că durerea Vikăi o împinsese să facă asta, nu ura sau răutatea adevărată, spera el – şi să se gândească în ce fel să reacţioneze.

Oricum, acum nimic nu mai conta. Paşa schimbase Jocul şi fiecare pulsaţie arzătoare a cicatricei lui Nikolai servea drept aducere aminte că viaţa Renatei era în primejdie. Cum putea Paşa să facă asta? Era destul de rău că Nikolai şi Vika puteau să moară, dar să le adauge pe Renata şi pe Ludmila? Era ca şi cum bunătatea lui Paşa murise odată cu ţarul şi cu ţarina. Sau poate că Nikolai o ucisese, trădându-l. Nikolai apucă mai strâns stâlpul felinarului, cu toate că, de data asta, era mai mult de ruşine decât de durerea pricinuită de cicatrice.

Într-un final, usturimea de sub claviculă cedă puţin şi, cu toate că încă avea o senzaţie de greaţă din cauza vinovăţiei, Nikolai dădu drumul stâlpului. Însă nu fu nicio uşurare, căci în acel moment năvăli peste el o duhoare de putreziciune. Îşi scoase batista şi îşi acoperi nasul.

— Scuzele mele, îi spuse o femeie învăluită într-o mantie, în timp ce traversa un podeţ peste canalul de alături, şi se apropie de el. Trebuie să vorbesc cu tine, magule. Poţi să ridici un scut în jurul tău – ori poate al meu –, pentru a bloca izul neplăcut, astfel încât să putem purta o conversaţie?

Nikolai dădu să reacţioneze, dar, în loc de asta, avu un spasm de vomă în batistă. Era ca şi cum putreziciunea i-ar fi pătruns în gură. Făcu un gest cu mâna în faţa femeii şi formă o bulă invizibilă în jurul ei pentru a reţine mirosul, nu atât de mult la cererea ei, cât din spirit de autoconservare. Numai atunci când putu să respire din nou realiză că străina ştiuse că el era mag şi că, la naiba, tocmai înfăptuise o magie în faţa ei, fără să stea pe

gânduri. Iar ea nici măcar nu tresărise.

— Mulţumesc, Nikolai.

El se îndepărtă câţiva paşi.

— De unde îmi cunoşti numele?

— Ştiu multe lucruri despre tine, poate unele pe care nici tu nu le ştii. Vrei, te rog, să te plimbi cu mine? Îţi promit, eşti în siguranţă.

— Spune-mi cine eşti.

— Îţi voi spune. Şi asta ţi-o promit. Dar, mai întâi, ai vrea să ştii cine a fost tatăl tău?

— Tatăl meu?

Nikolai făcu un pas spre femeie. Ea începu să şchiopăteze în josul străzii.

— Ai moştenit de la tatăl tău nu doar umerii lui laţi şi siguranţa lui, ci şi capacitatea sa de adaptare. În pofida numeroaselor lui defecte, se pricepea destul de bine să se adapteze schimbărilor. El n-ar fi supravieţuit războiului cu Napoleon şi tuturor celorlalte catastrofe fără asta.

— Ştiu că era soldat. Dar asta e tot ce ştiu.

Femeia râse, cu toate că era mai mult un cârâit ascuţit decât un chicotit vesel. Nikolai se crispă.

— Tatăl tău nu era un simplu soldat. Era un conducător de oameni. Tatăl tău a fost ţarul.

Nikolai se opri în mijlocul străzii, în faţa unei bisericuţe.

— Poftim?

— Aşa cum ai auzit. Prietenul tău, ţareviciul, este fratele tău vitreg.

— Asta-i imposibil.

— Oare? Cred că ştiu mai bine. Ţarul m-a luat ca amantă în timpul unei vizite de o lună la armata sa din stepă. Eram tânără şi frumoasă pe atunci şi ne-am petrecut toate nopţile în cortul lui. La opt luni după ce a plecat, i-am născut un fiu, pe care l-am numit Nikolai.

— Nu!

Toţi muşchii lui Nikolai se încordară. Asta trebuia să fie o minciună. Ce joc juca babornіţa asta?

— O, ba da. Femeia se opri în faţa uşii de lemn a bisericuţei, ca pentru un efect dramatic. De fapt, de vreme

ce eşti cu un an mai mare decât ţareviciul, ai putea să-i conteşti dreptul de a fi următorul ţar. Se zvoneşte că ţarina a avut şi ea aventurile ei amoroase şi lumea se poate aşadar îndoi că ţarul este tatăl lui Paşa. *Tu* ai putea fi ţarul, dragul meu. Deja m-am ocupat să răspândesc posibilitatea prin oraş.

Nikolai strânse pumnii. Apoi apucă marginea invizibilă a bulei care o înconjura pe femeie – ştia precis unde era, căci el o crease – şi o smuci în biserică. La acea oră era pustie. O trânti într-o strană. Ea chicoti.

— Ai putea să fii arestată pentru trădare, şopti el furios. *Eu* aş putea fi arestat pentru trădare, pur şi simplu pentru că merg şi vorbesc cu tine. Cum îndrăzneşti să răspândeşti asemenea minciuni?

Femeia îşi îndreptă mantia şi îşi potrivi gluga pe cap. Faptul că fusese azvârlită în strană nu părea să fi avut cine ştie ce impact asupra ei.

— Nu ştiu cum de-ai ajuns să-mi cunoşti identitatea ca mag, dar, dacă aş vrea, aş putea să te înlănţuiesc pe vecie de banca asta.

— N-am nicio îndoială. Dar nu i-ai face una ca asta mamei tale, nu-i aşa?

— Eu n-am mamă. A murit când m-a născut.

— *Aproape* am murit. Dar am înviat singură.

Femeia îşi ridică gluga şi o lăsă să-i cadă pe umeri.

Nikolai se împletici îndărăt şi se lovi de o altă strană. Femeia arăta la fel de îngrozitor precum mirosea înainte ca el să-i închidă duhoarea în bulă. Pielea îi era îngălbenită şi mumificată pe alocuri, cenuşie şi zdrenţuită în altele. Numai ochii îi străluceau, sălbatici şi nebuni.

Doamne, iartă-mă, gândi Nikolai. *Am adus diavolul în sanctuarul tău.*

— Sunt cu adevărat eu. Numele meu este Aijana Karimova şi am fost vindecătoare în stepă. Cei din sat au crezut c-am murit, dar, de fapt, zăceam în pre-moarte, spaţiul amorf dintre viaţă şi moarte. Mi-au trebuit optsprezece ani, însă m-am vindecat singură, storcând energia de la viermii şi larvele care se vânzoleau deasupra

mea. Şi când am ieşit din pre-moarte, am pornit în căutarea singurului lucru care conta: tu.

Nikolai apucă strâns o cărticică cu psalmi care fusese lăsată în strana lui.

— Nu e posibil să te ridici din morţi.

Aijana oftă şi toată cutezanţa i se risipi.

— Ba este, atunci când eşti motivat de iubire.

Se încruntă. Sau ar fi fost o încruntare, dacă muşchii feţei ei ar fi funcţionat aşa cum ar fi trebuit s-o facă, mai curând decât să se încordeze în unele locuri şi să atârne în altele.

— Dar, dragul meu, de ce n-ai crede în pre-moarte, numai fiindcă nu ştiai că există? Vindecarea este transferarea de energie, învierea este vindecare, dar mai ambiţioasă. Şi nu există nimic mai ambiţios pentru o mamă despărţită de fiul ei.

Nikolai rămase în strana lui, dar strânsoarea asupra cărticelei de psalmi se relaxă. Doar un pic. Era o prostie ceea ce spunea ea, şi totuşi… părea posibil ca acolo să existe un sâmbure de adevăr. Poate chiar mai mult de un sâmbure.

Aijana se apropie şi desfăcu braţele ca pentru a-l îmbrăţişa.

— Dă-te înapoi!

Întregul ei trup se făcu mic, dar nu încercă să mai înainteze.

— Am ceva timp de când sunt în oraş, dar nu m-am simţit demnă de tine, Nikolai. N-am reuşit să te apăr, şi protecţia era treaba mea de mamă. Nu puteam să dau ochii cu tine până ce nu aş fi simţit că mi-am răscumpărat greşeala.

Îşi lăsă capul în jos. Pielea din apropierea gurii arăta ca şi cum era gata să-i cadă de pe bărbie. Era versiunea regretului unui strigoi.

— Şi acum eşti demnă?

Ochii i se luminară.

— Sunt.

— Cum?

Pielea din apropierea gurii se strânse, iar ea îşi dezveli maxilarul putred într-un zâmbet monstruos, fără dinţi.

— Sătenii care te-au neglijat au fost pedepsiţi. Când o voi găsi pe Galina Zakrevskaia, va simţi şi ea mânia mea. Iar ţarul… să spunem doar că moartea lui n-a fost accidentală.

Nikolai strânse din nou cărticica.

— L-ai ucis pe ţar?

— Crede-mă, nu merita să trăiască.

— Şi ţarina?

Vocea lui Nikolai de-abia se auzea.

— Ea a murit din cauze naturale. Nu însemna nimic pentru mine.

Dacă Nikolai n-ar fi stat jos, s-ar fi prăbuşit pe podea. Mama lui se întorsese din morţi. Şi îl omorâse pe ţar, despre care pretindea că era tatăl lui.

Îşi adună puterile pentru a se ridica din strană.

— Se prea poate să fi fost mama mea în viaţa ta trecută, însă nu în reîncarnarea ta actuală.

Buzele ofilite ale Aijanei se contorsionară într-un suspin.

— Dar…

— Bula pe care am ridicat-o în jurul tău va rămâne, pentru a-i scuti pe alţii de duhoarea ta. Dar te rog să pleci din Sankt Petersburg. Nu doresc prezenţa ta aici.

— Nikolai! scânci ea.

Încercă să se ridice. Căzu înapoi în strană.

— Te-am fermecat să rămâi pe bancă. Vraja va dispărea în câteva ore. Între timp, ţi-ar prinde bine să petreci ceva vreme în locul ăsta sfânt. Să te gândeşti la ce-ai făcut.

— Nu! Fiule! Am făcut totul pentru tine. Nikolai, te iubesc!

Dar el ieşi cu paşi mari din biserică fără să privească înapoi. Avea o mamă care era un demon al morţii. Avea un tată care era de fapt mort. Şi avea un duel a doua zi, la capătul căruia fie el, fie Vika aveau să moară.

Din nou, frunzele de ceai ale Renatei avuseră dreptate. Nikolai se născuse din Moarte, iar Moartea avea să-l urmeze întotdeauna. Singura întrebare care rămânea era:

avea el să ajute Moartea să vină?

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI CINCI

Seara, Vika se trezi în patul ei de pe Insula Ovcinin cu ochii aproape lipiţi de la crusta de sare, iar gura cleioasă şi uscată. Era prea multă linişte în apartamentul ei din Sankt Petersburg fără Ludmila, iar oraşul prea mare şi prea impersonal. Vika avusese nevoie de pace şi de un loc familiar pentru a-şi pune gândurile în ordine, aşa că venise acasă.

Şi plânsese întruna.

Era mai rău decât după ce aflase de moartea lui Serghei. Atunci fusese tristă, dar şi furioasă. Fusese supărată pentru că el o minţise în legătură cu mama ei şi că o lăsase să creadă că el era tatăl ei adevărat. Durerea îi fusese diluată de trădarea pe care o resimţise. Îi trebuise ceva timp să se împace cu neadevărurile lui şi să înţeleagă că, indiferent că era sau nu tatăl ei, el ţinuse la ea şi o învăţase tot ceea ce ştia şi îi fusese tată în toate, numai cu numele nu.

Dar, spre deosebire de scrisoarea despre moartea lui Serghei, acuzaţia Galinei că Vika fusese cea care îi luase viaţa o izbise din plin. Nu era nimeni altcineva vinovat. Şi plânsese fără oprire.

Dar acum îşi frecă sarea de la ochi. *N-a fost vina mea,* îşi dădu Vika seama. *N-am avut de unde să ştiu şi n-aş fi putut împiedica asta să se întâmple.* Serghei n-o învăţase niciodată că era posibil să canalizezi energia aşa cum o făcuse el. Şi probabil că ăsta fusese planul lui – atunci când începea Jocul, el avea să se sacrifice dacă ar fi trebuit, pentru a o ajuta. *Of, tată!*

Înţelegând asta, Vika se ridică de pe patul lui Serghei şi îşi încropi o cină din conservele cu peşte din dulap şi din nişte sfecle vechi din grădină. Apoi se cufundă în ultimele câteva ore de dinaintea duelului.

Făcu puţine pentru pregătirea duelului propriu-zis. Îşi închipui că ceea ce deja ştia avea să fie suficient; nu prea mai era mare lucru de învăţat pe ultima sută de metri. În plus, nu voia să-şi irosească puterile.

De asemenea, Vika n-avea nici cea mai mică idee la ce să se aştepte din partea lui Nikolai. De fapt, habar n-avea la ce să se aştepte de la ea însăşi. Dacă el ataca, ea avea să reacţioneze. Dacă nu, ei bine… nu ştia.

Ceea ce făcu Vika fu să pună în rânduială situaţiile neterminate din viaţa ei. Făcu o listă cu toate lucrurile ei de valoare – care nu erau prea multe, însă conţinutul casetei îngropate la rădăcina valerianei („ascunzătoarea" tatei) avea să fie suficient pentru o viaţă tihnită – şi lăsă instrucţiuni ca acestea să ajungă la Ludmila în caz că ea murea. De asemenea, îi compuse o scrisoare Ludmilei şi făcu o vrajă ca atât lista, cât şi scrisoarea să se autodistrugă dacă Vika ar fi supravieţuit Jocului, şi să-şi găsească drumul spre Ludmila dacă ea murea.

După ce-şi termină treburile, Vika se duse în pădure să-şi ia rămas-bun de la refugiul ei de-o viaţă. Se căţără pe buştenii acoperiţi cu o pojghiţă de gheaţă şi îşi făcu loc printre tufele pline de zăpadă, până ce ajunse la pârâul Preobrajenski. Era îngheţat, dar tot îşi putea imagina clipocitul lui uşor, peştii care scânteiau argintii în adâncul lui şi broaştele care orăcăiau cântecele lor profunde şi răsunătoare în nopţile de vară.

— Adio, şopti ea, iar vântul dintre copaci se stârni şi duse mesajul ei prin pădure.

Vika se aşeză pe un bolovan de pe malul pârâului şi atinse pandantivul de bazalt de la gâtul ei. Serghei o făcuse să-i promită, cu mult înainte să înceapă Jocul, că avea să rămână mica lui Vikocika, indiferent de ceea ce urma să aducă viitorul. Oare făcuse asta? Oare participase ea în Joc într-un mod care să-l fi făcut pe Serghei mândru? Sau se schimbase prea mult şi se pierduse?

— Ar fi fost imposibil să nu mă schimb, rosti ea în şoaptă.

De îndată ce spuse asta, ştiu că era adevărul şi îl

acceptă. Dar nu ştia dacă va putea să accepte să devină de-a dreptul o ucigaşă.

Rămase în pădure mult timp, până ce frigul iernii se instală cu adevărat şi chiar şi ramurile începură să tremure. Se ridică de pe stânca ei să plece, poate pentru totdeauna.

— La revedere, insula mea. Îţi mulţumesc pentru tot.

Dacă ar mai fi avut lacrimi, ar fi plâns.

Pe când Vika se întorcea spre căsuţa ei, luna plină strălucea roşiatică pe cer. Se gândi la o zicătoare pe care i-o spusese Serghei când era mică.

Lună albă, lună înger.
Lună sângerie, lună demon.

Se grăbi să intre în casă.

La miezul nopţii, când calendarul se schimbă în data duelului, un lup urlă la cerul roşu-negru. Părea a fi un cântec funebru.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞASE

Duelul avea să înceapă de îndată ce răsărea soarele. Paşa se târî în partea cealaltă a dormitorului şi vomită într-o vază.

Nu avea să-şi îngăduie să se ridice de pe podea.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

La şase dimineaţă, Nikolai se afla pe malul Nevei şi privea dincolo de golful întunecat. În depărtare, lampioanele lui luminau insula, dar el ştia că acolo nu era nimeni, căci Paşa o declarase închisă. Fireşte, dacă Nikolai ar fi vrut să pună piciorul pe insulă ieri, ar fi putut să găsească o modalitate. Dar nu voise. De ce să rişte să viziteze locul de execuţie unde s-ar fi putut să moară?

Totuşi, astăzi nu avea de-ales. Cu o ultimă privire aruncată peste umăr, un rămas-bun oraşului pe care îl iubea, Nikolai făcu să apară o pereche de patine care să-l poarte pe gheaţă. Era o vrajă simplă, una care n-avea să-l solicite prea mult înainte de începerea duelului şi care avea să-i ofere câteva momente de pace.

Calmul fu totuşi întrerupt de cicatricea lui, care îl frigea atât de tare, încât duse mâna la claviculă şi genunchii aproape că-i cedară. Dacă patinele lui Nikolai n-ar fi fost fermecate, n-ar fi putut să continue să traverseze golful îngheţat. Cu o zi în urmă, se gândise de nenumărate ori să-şi joace runda din Joc pur şi simplu pentru a alina durerea baghetelor de pe pielea sa. Şi totuşi, se abţinuse, căci era cea de-a cincea şi ultima mişcare. Nu putea s-o irosească. Aşa că fusese nevoit să îndure arsura cicatricei ţarului.

Mai să se izbească de malul din granit al insulei. Acesta apăruse prea repede. Poate că patinele alunecaseră mai iute decât anticipase el. Poate că se pierduse puţin în durerea baghetelor arzătoare. Sau poate că timpul se accelerase, în felul în care o face atunci când ceva îngrozitor se întrevede la orizont. Indiferent de motiv, Nikolai ajunsese pe insulă. Jocul îşi intra din nou în drepturi.

Urcă pe doc şi îşi prefăcu patinele la loc în ghete. Verifică de două ori în interiorul paltonului să vadă dacă

mai avea cuţitul pe care i-l dăruise Galina, iar apoi porni drept spre centrul insulei. Acolo, frunzele erau tot verzi, iar păsările continuau să cânte în confortul lor călduţ, în pofida iernii care se învârtejea în golf şi pe râul din jurul insulei. Insula nu-şi dădea seama de nefericitul ei destin.

Nikolai nu ştia unde anume să se ducă, însă promenada principală părea alegerea potrivită, genul de câmp de onoare caracteristic duelurilor. Era protejat de privirile celor curioşi de pe malurile Sankt Petersburgului, astfel că aveau intimitatea necesară. Era suficient spaţiu pentru ca magii să lupte. Şi era tragic de frumos, un loc crud şi perfect pentru ca unul dintre ei să moară.

Paşa voia ca ei să se lupte într-un duel clasic. Dar nu era nimic clasic în el. Nu urmau să aibă secunzi care să verifice armele lui Nikolai şi ale Vikăi – căci cum ar fi putut cineva să verifice o armă pe care n-o putea vedea? – şi nu avea să aibă loc nicio încercare de reconciliere, căci duelul nu fusese iniţiat la solicitarea Vikăi sau a lui Nikolai. Nu avea să existe numărătoarea paşilor, deoarece Nikolai nu intenţiona să tragă cu un pistol în Vika. Şi nu aveau să existe martori.

Sau da? Nikolai iuţi pasul. Oare era posibil ca Paşa să intenţioneze să fie martor la marele final? Părea puţin probabil, dar, cu această nouă versiune a lui Paşa, Nikolai nu putea să fie sigur.

Când Nikolai coti pe promenadă, se împiedică. Acolo, printre flori şi stejari, se aflau două cuşti din fier. Renata şi Ludmila se aflau înăuntru. Nikolai o luă la fugă.

— Renata! *Madame* Fanina! Sunteţi bine?

Ludmila se întindea în locul în care dormise pe jos. Renata, totuşi, stătuse în picioare, cu fruntea lipită de gratii. Sări la auzul vocii lui.

— Nikolai!

— Ce-a făcut Paşa?

Renata scutură din cap.

— Nu ţareviciul. Sora lui. Ea este cea care îi impune deciziile. Ea vrea un Mag Imperial pentru el.

— La naiba, Iuliana, murmură Nikolai.

— Ce este? întrebă Renata, lipindu-se de gratii.
— Nu contează, acum nu e important. Trebuie să vă scot pe amândouă de aici.
Ridică braţul.
— Nu, opreşte-te! Nu-ţi risipi energia.
— Nu vă vreau încuiate ca pe nişte animale.
— Marea Prinţesă ne-a promis că o să fim în siguranţă dacă rămânem în cuşti.
— Dar de ce… Oh! Nikolai se lăsă moale pe gratii. Vrea să ne reamintească, mie şi Vikăi, să terminăm repede Jocul.
Renata îşi lăsă ochii în jos şi dădu din cap. Ludmila se ridică de pe podeaua celulei ei.
— Vom încerca să nu vă urmărim lupta. Să ne gândim numai la partea frumoasă a lucrurilor. Fiind aici, putem măcar să ne luăm adio.
— Adio?
Nikolai scutură din cap.
— Da, răspunse Ludmila. Adio. Pentru orice eventualitate.
Auzind asta, Renata îi luă faţa lui Nikolai în căuşul palmelor şi îşi lipi fruntea de a lui în spaţiul dintre gratii.
— Nikolai…
— Of, Renata…
— N-o spune.
Dar trebuia. După tot ce făcuse pentru el.
— Ai fost cea mai bună companioană la care aş fi putut să sper în această călătorie ciudată. N-aş putea vreodată să-ţi mulţumesc îndeajuns. Să ai grijă de Galina, bine? Şi dacă este ceva în camera mea ce-ţi doreşti…
— Încetează. Renata clătină din cap, cu fruntea încă lipită de a lui. Refuz să-ţi spun adio. Şi n-am să-ţi spun nici noroc bun, căci în acest duel nu este nici noroc, şi nici ceva bun.
Nikolai încuviinţă din cap. Avea dreptate, ca de cele mai multe ori. Chiar şi în aceste ultime minute.
— Dar nu pot să te las să pleci fără asta: am mai spus-o şi-o mai spun – te iubesc. Te-am iubit înainte chiar să ştiu

despre magia ta, Nikolai, şi te iubesc de-atunci. Şi voi continua să te iubesc, indiferent de ceea ce alegi să faci.

Se apleacă şi îşi lipi gura de-a lui. Întredeschise buzele şi în gestul ei fu un curaj atât de blând, încât şi buzele lui se desfăcură.

Renata zăbovi, dar în cele din urmă se trase înapoi. Îl mângâie pe obraz. Şi apoi îi spuse în şoaptă, încă o dată:

— Te iubesc. Acum, du-te. Şi nu uita să fii *tu.*

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI OPT

Vika sosi într-o sanie de gheaţă în timp ce soarele se ridica deasupra orizontului. Îşi croi drum spre centrul insulei – părea locul potrivit de începere a Jocului – şi păşi pe promenadă exact la timp pentru a-l vedea pe Nikolai sărutând-o pe Renata.

Vika se opri în mijlocul drumului.

Apoi îi mai trebui un moment pentru a-şi da seama că, alături de locul unde Renata şi Nikolai se uitau unul la altul, Ludmila era încuiată într-o cuşcă. De fapt, Vika fusese atât de concentrată asupra buzelor Renatei şi ale lui Nikolai, încât nu observase că şi Renata era închisă.

— Ludmila!

Vika zbură spre gratii. Nikolai sări înapoi, îndepărtându-se de celula Renatei.

— Vika… ai venit.

Ea îl ignoră.

— Ludmila, cine-a făcut asta? Noi – *eu* – trebuie să te eliberez.

— Şşt, raza mea de soare. Ludmila se întinse printre gratii şi o bătu pe Vika pe braţ. Lasă-mă pe mine. Marea Prinţesă ne-a garantat eliberarea după încheierea duelului.

— Dar tu…

— Sunt bine. Trebuie să participi la Joc.

Vika scutură gratiile. Însă braţele ei cedară şi ea se lipi de cuşcă.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată despre Joc, Ludmila. N-am vrut să te îngrijorezi.

— Înţeleg. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Îmi pare şi mai rău c-ai fost băgată şi tu în asta.

— Nu e nevoie să te scuzi, draga mea. În plus, nu e timp. Ludmila arătă în spatele Vikăi. Soarele răsare.

Vika întoarse privirea peste umăr. Cerul se făcuse oranj-

roşietic, asemenea unei imagini inversate a lunii însângerate din seara precedentă. Şi cu soarele atârnând deasupra apei îngheţate, duelul începuse în mod oficial.

Era rândul lui Nikolai. Vika se răsuci şi se lipi cu spatele de cuşca Ludmilei, astfel încât prietena ei să nu fie expusă.

— Nu voi lovi atunci când nu te uiţi, îi spuse Nikolai liniştit. Şi îţi propun să mergem în altă parte pe insulă. Cred că e mai bine dacă *Madame* Fanina şi Renata n-ar fi obligate să se uite. Vrei să ne întâlnim la Promontoriul Lumânării după ce termini să-ţi iei rămas-bun?

Pe dinăuntru, Vika tremura, dar pe dinafară, doar dădu din cap. Nimeni nu-i mai spusese până atunci peninsulei din partea nordică a insulei Promontoriul Lumânării, dar ea ştiu imediat despre ce vorbea Nikolai. Ea lăsase Promontoriul Lumânării neterminat atunci când crease insula, sperând că unul dintre ei avea să profite de spaţiul deschis pentru o vrajă. Acum, se părea că avea să fie folosit ca terenul pe care unul dintre ei doi urma să moară.

Nikolai se înclină atât în faţa Vikăi, cât şi a Ludmilei. Renata îi mai strânse mâna o dată, apoi el se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, ca şi cum de-abia aştepta să plece de lângă cuşti şi să se îndrepte spre Promontoriul Lumânării. Nu aruncă nici măcar o privire trecătoare băncilor.

— Ar trebui să pleci, draga mea, îi spuse Ludmila Vikăi. Sper, pentru binele tău, să se termine repede.

— Asta sper şi eu. Şi îmi mai doresc să nu se termine niciodată.

Umerii i se lăsară în jos. Ludmila oftă şi îşi petrecu braţele în jurul Vikăi, trăgând-o şi lipind-o de gratii într-o îmbrăţişare.

— N-oi fi eu mama ta, dar, ca şi Serghei, te-am văzut crescând şi te consider ca fiind a mea. Eşti puternică şi deşteaptă, şi, indiferent cum se termină Jocul ăsta, să ştii că ne-ai făcut mândri pe mine şi pe Serghei. Eşti o minune, Vika. Sunt binecuvântată să te am în viaţa mea, rosti Ludmila cu lacrimi în ochi, iar Vika o ţinu cât de strâns putu.

Apoi Ludmila îi dădu drumul şi se retrase în mijlocul cuştii.

— Acum, du-te. Soarta te aşteaptă. Nu pot să te mai reţin.

Renata se sprijini de gratiile ei.

— Fiţi curajoşi, îi zise. Atât tu, cât şi Nikolai.

Vika încuviinţă din cap, clipind pentru a-şi reţine lacrimile. Apoi, asemenea lui Nikolai, se îndepărtă grăbită. Înţelegea acum că era imposibil să plece altfel.

Nikolai o aştepta la capătul Promontoriului Lumânării, cu spatele la ea, uitându-se spre golful nemişcat. Silueta lui întunecată se profila în lumina zorilor, o siluetă ameninţătoare, de la joben la botul ascuţit al ghetelor lui. Apropiindu-se, picioarele Vikăi abia atingeau pământul, dar tot mişcau aerul din jurul lor şi era imposibil ca Nikolai să nu audă. Şi totuşi, el nu păru să conştientizeze sosirea ei, până ce ea nu ajunse la numai câţiva metri.

Nikolai se întoarse cu faţa spre ea. Cuţitul pe care Galina i-l dăduse se odihnea în mâna lui înmănuşată.

Vika ridică o protecţie dublă. Spre deosebire de Nikolai, în acea dimineaţă ea nu-şi pusese mănuşi, oricât de nepotrivit ar fi fost. Până atunci, mănuşile nu o împiedicaseră niciodată în executarea magiei sale, dar astăzi nu voia să rişte nimic.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă el. Nu te-am văzut de ceva timp.

Vika miji ochii. Oare el încerca să poarte o conversaţie, chiar atunci, chiar acolo? Sau era un plan menit să o înşele? Păstră distanţa.

— M-ai văzut ieri la palat.

— Ai fugit înainte să avem şansa de-a vorbi. Asta nu prea înseamnă că te-am văzut.

— N-am fugit, am plecat *alunecând* într-o sanie. Şi n-am vrut să vorbim.

Nikolai îi oferi un zâmbet strâmb. Ar fi putut să fie fermecător, dacă n-ar fi răsucit în mâini acel pumnal.

— Mi-ai lipsit, îi zise el. Apoi se corectă: Mi-au lipsit

vrăjile tale.

Imaginea lui sărutând-o pe Renata printre zăbrelele cuştii răsări în mintea Vikăi.

— Era rândul tău.

— Aşteptam inspiraţie. Dar apoi Paşa a schimbat Jocul şi a trebuit să mă ţin de runda mea. Cu un aer distrat, Nikolai trase cu unghiile de gulerul cămăşii, unde pecetea probabil că îl ardea pe piele, apoi adăugă: Dar ce-am vrut să spun şi n-am avut ocazia este că îmi pare rău de moartea tatălui tău.

Conversaţia o ameţea pe Vika. El nici măcar nu pomenise de faptul că ea îi distrusese toate bunurile. Erau duşmani care se luptau în duel? Sau erau prieteni care recuperau timpul pierdut? Ea nu ştia dacă să se apere sau să se deschidă faţă de el.

— Ăăă… mulţumesc. Dar s-a dovedit că Serghei nu era tatăl meu.

— Oh… îmi pare rău… trebuie să fi fost un adevărat şoc.

Şoc este un cuvânt foarte modest.

Nikolai râcâi cu călcâiul ghetei în pietrişul de pe alee.

— Şi tata a murit recent. Deşi am aflat că era tatăl meu după ce a murit. Aproape inversul în oglindă al experienţei tale.

Vika se uită la Nikolai, clipind.

— O! Asta e îngrozitor. Îmi pare rău.

Nikolai ridică din umeri.

— Nu l-am cunoscut cine ştie ce. Dar îţi mulţumesc.

Se uită la ea şi îi susţinu privirea. Vikăi i se păru că zăreşte un licăr în ei, o formă de vultur auriu, ca un ecou al timpului petrecut împreună în visul din stepă. Însă atunci Nikolai se uită în jos la cuţitul lui, iar amintirea momentului lor împreună se evaporă în aerul tensionat.

Pumnalul luci.

— Nu vreau să fac asta, spuse el.

— Atunci, n-o face.

— E singura modalitate.

Vika avu o tresărire şi reveni la realitatea Jocului. Îşi verifică scuturile şi începu să păşească de-a lungul

Promontoriului Lumânării, astfel încât să nu fie o ţintă statică, uşoară, într-un spaţiu restrâns. Cine ştia de ce era capabil cuţitul? Brăţara simplă din piele a lui Serghei fusese destul pentru a-i stoarce viaţa. Cu siguranţă, darul Galinei avea să fie la fel de puternic şi probabil mult mai malefic.

Însă Nikolai nu se mişcă pentru a o ţinti pe Vika.

— Încă ceva, spuse el.

— Da?

Vika se forţă să continue să meargă. Ce bine era dacă el s-ar fi grăbit să-şi facă mutarea. Dacă avea de gând să o omoare, ea voia să se termine acum, înainte ca groaza s-o sufoce.

— Te iubesc, îi zise el.

— Poftim?

El surâse trist.

— Am fost pierdut din clipa în care te-am zărit pe Insula Ovcinin. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama, dar este adevărat. Vika, mi-am petrecut întreaga viaţă zbătându-mă să mă adaptez şi să mă schimb, dar locul meu şi cine trebuia să fiu era chiar aici în tot acest timp. Te iubesc.

Vika rămase pe loc, fără să mai facă un pas.

— Dar… dar ai sărutat-o pe Renata.

Nikolai clătină din cap.

— E doar o prietenă.

— Eşti sigur?

— N-am dorit niciodată pe nimeni în afară de tine.

Vika icni, în timp ce firul invizibil care îi lega se încordă. Voia să-l lase s-o înfăşoare, s-o tragă spre Nikolai şi pe el spre ea. Şi totuşi… pumnalul.

— Atunci, pentru ce este cuţitul?

— Pentru a pune capăt Jocului.

Nikolai apucă strâns mânerul, iar soarele se reflectă pe tăişul ascuţit al lamei.

Brusc, părea ca şi cum aerul se rarefiase şi Vika avu o senzaţie de ameţeală, în timp ce încerca să înţeleagă tot ceea ce îi spunea Nikolai, tot ceea ce Vika voia ca el să spună. Şi să *nu* spună. Dar trebuia să-l întrebe.

— Mă iubeşti, aşadar, ai de gând să mă omori?

— Te iubesc, îi răspunse Nikolai, aşadar vreau să trăieşti.

— Nu înţe…

— Galina a spus că pumnalul nu va rata niciodată. Nikolai îl îndreptă spre pieptul lui. Asta e mişcarea mea.

Nu, nu se putea ca el să vrea…

— Nikolai! Opreşte-te!

Vika întinse mâinile şi azvârli un val de magie spre el.

Dar el fu mult prea iute. Împlântă cuţitul adânc în el. Lama plonjă în sus, între coastele lui, direct spre inima sa.

Violenţa acelui act o străbătu pe Vika şi ea simţi ca şi cum şi inima ei fusese străpunsă. Ţipătul ei despică cerul şi spulberă rămăşiţele dimineţii.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI NOUĂ

Nikolai încă era în picioare. Nu simţea nimic, când ar fi trebuit să simtă lama tăindu-i muşchiul şi zgâriindu-i osul. Când ar fi trebuit să se prăbuşească într-o baltă de roşu. Când Moartea trebuia să vină să-l revendice.

Se privi. În mâinile lui nu era niciun cuţit. Ce? Cum?

Şi apoi auzi ţipătul Vikăi şi se uită la ea. Avea ochii larg deschişi şi din piept îi ieşea o plăsea. Sângele îi îmbiba corsetul rochiei.

— Nikolai…, gemu ea.

— Vika!

Spre deosebire de noaptea de pe malul canalului, de data asta o prinse înainte să lovească pământul. O luă în braţe şi o lipi cu tandreţe de el. Vika deja respira sacadat.

Galina spusese că pumnalul ei nu avea să rateze. Aşadar, cum…?

Nikolai inspiră brusc. Galina. Harpia aia prefăcută şi veninoasă! Ştiuse, cu mult înainte de Nikolai, că slăbiciunea lui – compasiunea pentru tigru, pentru lorişi, pentru Vika – l-ar putea conduce la încercarea de a pune capăt Jocului, ucigându-se pe sine. Aşadar, Galina fermecase cuţitul să lovească ţinta pe care o voia ea. După cum spusese, cuţitul n-avea să rateze niciodată.

— Vika. Îmi pare atât de rău. N-am ştiut… Trebuia să fiu eu, nu tu.

Îşi întoarse capul spre el, însă ochii ei erau foarte departe. Până şi verdele din ei părea diluat.

Îşi lipi degetele de gâtul ei şi îi luă pulsul. Bătaia se opri. Apoi îşi reveni, dar ritmul era neregulat.

Ce-am făcut, ce-am făcut, ce-am făcut?

— Vika, ascultă-mă. Am să repar asta. Trebuie să fie o modalitate de a o inversa. Trebuie să rezişti. Să rezişti în timp ce mă gândesc cum să îndrept asta.

Ea răsuflă cu dificultate şi din rană îi ţâşni şi mai mult sânge.

Trebuie să o închid, gândi Nikolai. Dar nu mai făcuse niciodată aşa ceva până atunci. Galina îl pregătise ca stăpân al mecanismelor. Dar la ce-i foloseau construcţia de nave şi manipularea materialelor textile într-un moment ca acesta? Şi singurul mod în care îl învăţase ea să manipuleze viaţa era să-i pună capăt. Blestemată să fie Galina, cu afurisiţii ei de tigri!

Ce bine era dacă Vika s-ar fi putut vindeca singură, aşa cum făcea cu animalele de pe insula ei. Dar n-avea putere.

— De ce nu ţi-o pot da pe-a mea?

Nikolai lăsă să-i scape un vaiet chinuit.

Dar de ce nu putea?

Serghei îşi canalizase energia în Vika. Iar Aijana luase viaţă dintr-o altă viaţă. Nikolai nu ştia cum se făcea, dar ştia că *se mai făcuse.* Şi acum era singura lui speranţă. Trebuia să găsească o cale.

— Nu ştiu să te vindec, Vika, dar am de gând să-ţi insuflu o parte din energia mea. Şi apoi... nu ştiu. Apoi am să sper că vei avea destulă putere să te vindeci singură.

Ea nu reacţionă.

Nikolai închise ochii strâns pentru o secundă.

— Te rog, fă ca asta să funcţioneze.

Apoi îi redeschise şi scrâşni din dinţi.

Du-te. Încercă să-i poruncească propriei sale energii în acelaşi fel în care îşi direcţiona în mod obişnuit gândurile spre obiectele pe care voia să le mişte. *Du-te.*

Flutură din mâini. Nimic.

Arătă cu degetele. Nicio reacţie.

Chiar încercă să sufle energie prin gura lui, dar fără folos.

Du-te, du-te, du-te!

Vika îşi lăsă capul pe braţele lui.

El i-l sprijini şi o strânse şi mai tare, ca şi cum ar fi valsat, nu ar fi murit. Simţi panica în piept; propriile bătăi de inimă acceleraseră la viteza unei mazurci.

Şi atunci... da.

Ca un dans. Ca vraja mea de la balul mascat.

Însă, de data asta, în locul unui ritm de orchestră, avea să fie ritmul inimii lui Nikolai. Şi în loc să-i farmece picioarele Vikăi să urmeze melodia mazurcii, avea să-i farmece pulsul tremurător să-l urmeze pe-al lui, care era mai puternic. Ca orice bun dansator, urma să o conducă acolo unde avea el nevoie ca ea să meargă.

Te rog, fă să funcţioneze.

Nikolai închise ochii. Se concentră asupra bătăii constante a inimii lui. *Bum-bum, bum-bum, bum-bum.* Îi fermecă apoi inima Vikăi, convingându-se singur că era acelaşi lucru cu fermecarea picioarelor, şi canaliză ritmul propriului puls, asemenea muzicii, în venele ei.

Inima ei se poticni.

— Ascultă ritmul, îi şopti el. *Bum-bum, bum-bum, bum-bum.*

Din nou, inima ei se împiedică.

Nu. Aşa: *bum-bum, bum-bum, bum-bum.*

Urmă o pauză. Apoi, inima ei porni *bum-bum, bum-bum,. Bum-bum.* Respiraţia ei inegală se mai calmă niţel.

Da. Nikolai continuă să-şi ţină ochii închişi. *Acum, bate mai tare,* o îndemnă el, aşa cum un dirijor le cere toboşarilor să cânte mai tare. *Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.*

O simţi mişcându-se în braţele lui. *Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.*

În jurul lui bătea un vânt rece. Era asemănător cu furtuna de zăpadă a rochiei Vikăi din sala de bal, transformând dansul lor într-un delir. Nikolai utiliză amintirea acelei energii – tempoul arzător al orchestrei, mişcările rapide ale picioarelor lor – şi o propulsă în trupul Vikăi.

Ea icni şi se ridică în capul oaselor.

Nikolai îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase mai aproape.

Era imposibil de ghicit ce s-ar fi întâmplat dacă pierdea legătura cu inima ei.

— Vika, ascultă-mă. Am de gând să-ţi scot cuţitul. Însă

nu ştiu cum să opresc sângerarea, aşa că va trebui s-o faci tu. Poţi să te descurci?

În timp ce vorbea, asculta ritmurile inimilor lor.

Ea clipi de două ori. Slab.

Era tot ceea ce reuşea ea să facă. Nikolai avea să ia asta drept un răspuns afirmativ.

— Nu te îngrijora. Putem s-o facem, îi zise el, chiar dacă nu era sigur că era adevărat. Îţi voi menţine inima puternică.

Nikolai o ţinu strâns. Apoi respiră adânc şi scoase cuţitul din pieptul ei. Simţi oribila cedare a cărnii moi, şi faptul că trebuia să menţină ritmul pentru inima Vikăi era singurul lucru care-l împiedică să vomite.

Când lama ieşi, Vika ţipă, iar sunetul fu ca o mie de zâne prevestitoare de moarte sfâşiind sufletul lui Nikolai. Tremură în timp ce îi ţintui braţele pentru a o împiedica să şi le mişte necontrolat. Pulsul Vikăi şovăi şi un torent de sânge proaspăt izbucni din rană.

Nu suntem la uşa Morţii, îşi spuse în sinea lui. *Suntem la balul lui Paşa. Picioarele noastre calcă şi saltă, inimile noastre bat şi sar.*

— Aminteşte-ţi de balul mascat, şopti el la urechea Vikăi. Aminteşte-ţi cum dansam.

Bum-BUM, bum-BUM, bum-BUM.

Inima ei se alătură cu reticenţă mazurcii.

Vika inspiră de câteva ori sacadat. Plămânii îi erau extrem de fragili, asemenea lampioanelor din hârtie neaprinse de pe cer. Dar Nikolai n-avea să-i lase inima să se oprească din dans.

Şi apoi o simţi încordându-se, lipită de el, cu muşchii din umeri traşi îndărăt şi devenind mai puternici. Ea se aplecă iar, apoi se îndreptă, se răsuci şi se întinse. Gemu şi plânse. El o ţinu strâns, în timp ce ea îşi continua treaba.

Dar, curând, lui Nikolai începură să-i tremure braţele şi i se făcu frig. Foarte, foarte frig. Se simţise aşa atunci când crease băncile şi ştia că nu avea să mai reziste mult.

— Grăbeşte-te..., îi spuse în şoaptă.

Drept răspuns, Vika inspiră adânc.

Acum, bătăile inimii ei erau solide şi ale lui sacadate, dar continua să-şi transfere energia în ea. Trupul ei se tot contracta şi zvârcolea şi contorsiona, lipit de-al lui.

Şi, după ceea ce păru a fi o eternitate, toţi muşchii ei se relaxară. Se prăbuşi cu capul lipit de gâtul lui şi spuse în şoaptă:

— Am reuşit. Am… mi-am închis rana.

Vocea era din nou a ei.

— Nikolai, acum poţi să-mi dai drumul.

Era ameţit şi nu avea puterea să-şi ia braţele din jurul ei. Aşa că, în loc de asta, alese să deschidă ochii.

Cuţitul era aruncat lângă ea. Ea era în viaţă.

Dar Nikolai avea senzaţia că el nu mai era.

Vika se ridică singură în capul oaselor. Apoi scoase un strigăt tânguios:

— Nikolai! Duse o mână tremurândă la gură. Nikolai, ce-ai făcut?

El clătină din cap. Nu ştia.

Se prăvăli grămadă.

Cel puţin voi muri cu braţele petrecute în jurul ei.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI

Condeiul Rus începu să scrijelească pe Pergament. Lui Paşa i se strânse stomacul. Apucă din nou vasul.

Condeiul mai scrisese ceva, puţin mai devreme în acea dimineaţă, la scurt timp după ivirea zorilor. Însă Paşa nu putuse să-şi adune curajul pentru a se uita, să vadă care fusese primul joc al lui Nikolai. În schimb, zăcuse pe podea, aşteptând ca Vika să facă o mutare.

Tăcerea Condeiului fusese insuportabilă.

Acum era ceva nou, iar Paşa îşi strânse pumnii şi se forţă să se ridice. Oare ei se luptau, aşa cum îi spusese Iuliana lui Paşa că trebuiau să facă? Sau Vika şi Nikolai găsiseră o cale să eludeze regulile Jocului? *Te rog, fă să fie cea de-a doua variantă...*

Dar, în adâncul sufletului său, Paşa ştia că nu exista o altă cale decât victoria unuia şi moartea celuilalt. Îşi frângea mâinile în timp ce se ducea spre biroul lui, târându-şi picioarele pentru a face ca distanţa până în partea opusă a încăperii să fie mai mare. Dar ajunse acolo înainte să-şi dea seama. Şovăi înainte de a ridica Pergamentul, uitându-se în jurul lui prin dormitor pentru a găsi o altă scuză. Poate c-ar trebui s-o aştepte pe Iuliana? Dar ea era ocupată să o întreţină pe soţia ambasadorului englez, iar dacă Paşa aştepta, ea avea doar să ţipe la el, zicându-i că, dacă intenţiona să fie ţar, ar face mai bine să-şi găsească iute coloana vertebrală pentru a se purta ca atare.

Aşa că se întinse după Pergament, cu mâinile tremurându-i. Pergamentul foşni în strânsoarea lui. Nu voia să se uite, dar n-avea încotro.

1 decembrie 1825: Învingător – Vika Andreieva

Paşa îşi lăsă capul în mâini şi plânse.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI UNU

La o săptămână după sfârşitul Jocului, Vika se aşeză pe banca stepei şi se cufundă în vis. Curând, urma să se întoarcă la Sankt Petersburg să-şi ia în primire postul de Mag Imperial, dar, deocamdată, îl urmărea pe vulturul auriu al lui Nikolai zburând peste câmpiile aride. Era atât de nedrept că băncile lui se aflau încă acolo, când el nu era. Şi totuşi, ceva era. Aşa că ascultă foşnetul ierbii uscate şi simţi briza răcoroasă pe faţă, şi şi-l aminti.

Paşa poruncise un parastas special pentru Nikolai, dar Vika nu participase. În pofida durerii lui Paşa şi a încercărilor lui de a se scuza pentru că solicitase duelul, Vika nu voia să aibă deloc de-a face cu el. Cel puţin, nu deocamdată. Până ce nu era instalat în mod oficial ca ţar şi ea n-avea încotro şi trebuia să-l slujească. Rănile pe care Paşa i le provocase erau prea adânci şi prea dureroase.

Mai exista, totuşi, un alt motiv pentru care Vika nu voise să ia parte la parastasul lui Nikolai. O îngrozea, dar nu putea să plângă pentru el. Poate că îşi folosise toate lacrimile înaintea duelului. Poate că durerea era atât de mare, încât simplele lacrimi n-ar fi putut fi niciodată pe măsura ei. Sau poate că era ceva ce o sâcâia, iar ea avea senzaţia că el nu plecase de tot.

La sfârşitul Jocului, Nikolai zăcuse prăbuşit în poala ei. Dar în loc ca baghetele să izbucnească în flăcări şi să-l mistuie, aşa cum se aşteptase Vika, el se dezintegrase în nimicnicie. Ca şi cum, cu toată energia lui scursă, el pur şi simplu încetase să mai existe. Şi fiindcă el nu exista, nu era nicio cicatrice care să se aprindă şi să ardă. Apoi, propria cicatrice a Vikăi dispăruse de pe pielea ei. Jocul fusese câştigat în mod oficial.

Dar chiar şi cu Nikolai dus, în aer rămăsese o apăsare, o lipsă de finalitate, ca şi cum magia lui încă plutea în aer.

Fusese imposibil să ia parte la parastasul lui când ea simţea că parcă ceva din Nikolai încă era acolo. Aici.

Vântul din stepă bătea, iar vulturul se avânta în curenţii lui. În spatele Vikăi, cineva se împingea prin iarba înaltă. Paşii de pe pământul tare nu erau nici neauziţi, nici deosebit de zgomotoşi, de parcă persoana ar fi putut păşi mai uşor, dar voia să fie sigură că Vika nu se speria. Se întoarse.

Paşa.

— M-am gândit că s-ar putea să fii aici, spuse el. Sper că nu te deranjează că am intrat şi eu în visul tău.

Vika îşi muşcă buza, dar îşi plecă bărbia în chip de salut.

— Nu e al meu, ca să-l ţin pentru mine.

Paşa îşi ridică privirea spre cer. Preţ de o secundă, păru că vulturul întoarse capul spre Paşa şi îl fulgeră cu privirea. Dar apoi se concentră din nou asupra pământului. Probabil că Vika îşi închipuise totul.

— Şi mie mi-e dor de el, să ştii, zise Paşa.

În pustietatea din pieptul Vikăi reverbera absenţa lui Nikolai.

— Nu e decât vina ta, spuse ea.

Paşa oftă din rărunchi.

— Ştiu. Crede-mă, ştiu.

Atunci Vika se uită la el, se uită cu adevărat. Chipul îi era supt, ochii lui albaştri aproape cenuşii, cu cearcăne întunecate. Părul era un haos iremediabil. El era Paşa, dacă Paşa ar fi fost o stafie.

— Dacă aş putea să iau totul înapoi, aş face-o, continuă el. Eram… *supărat* fiindcă Nikolai nu-mi spusese că era mag. Şi eram iraţional din pricina durerii cauzate de pierderea părinţilor mei. Apoi, Iuliana a spus că trebuia să proclam duelul, iar ea este extrem de sigură de orice şi eu nu sunt sigur de nimic, aşa c-am ascultat-o. Asta nu este o scuză. Tot am luat hotărârea. Dar îmi pare foarte rău pentru asta. Nu m-am gândit şi la consecinţe.

— Nu ţi-ai dat seama că, dacă cereai un duel pe viaţă şi pe moarte, unul dintre noi avea să moară?

Paşa clătină din cap.

— Am ştiut şi n-am ştiut. Eram tot numai emoţie şi reacţie. Nu gândeam.

Vika se încruntă.

— Sper că îţi vei limpezi mintea înainte de a deveni ţar.

— De asta am nevoie de tine, Vika. Nu pot să fac asta singur sau numai cu Iuliana alături de mine.

Privirea pe care i-o aruncă Vika era atât de împietrită, încât era demnă de Marea Prinţesă.

— Voi fi Magul tău Imperial. M-am legat prin jurământ în faţa tatălui tău.

— Dar nu vei fi acolo de bunăvoie.

În depărtare, vulturul dădea târcoale pe cer, apoi plonjă spre pământ. Un moment mai târziu, bătu din aripile lui puternice şi ţâşni din iarbă cu un mic animal atârnat în gheare. Vulturul se ridică în aer cu prada lui.

— Iertarea nu vine atât de lesne, zise Vika, atât pentru ea, cât şi pentru Paşa.

El surâse trist. Dar încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Dar poate cu timpul…

— Poate.

El îşi înăbuşi emoţia.

— Da… Ei bine, în cazul ăsta, te las singură. Ne vom revedea după ce mă voi întoarce de la încoronarea mea.

Vika îi aruncă o privire.

— Voi fi prezentă la Moscova.

— Vei fi?

Albastrul din ochii lui Paşa licări prin nuanţa de cenuşiu.

— Da. Pentru a mă asigura că nimic rău nu te va ajunge. I-am promis tatălui meu că voi face tot ce-mi stă în putinţă să slujesc imperiul şi asta începe cu ţarul.

— O… în regulă. Eu… eu îţi mulţumesc.

Vika făcu o reverenţă scurtă.

— La revedere, Alteţa Voastră Imperială.

Paşa şovăi, ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se înclină şi se retrase. Când se trezi şi ieşi din vis, se auzi un foşnet prin iarbă.

Vika închise ochii şi îşi frecă faţa cu mâinile. Ce bine era dacă trecutul putea fi desfăcut.

Dar cel puţin exista asta. Visul acesta unde timpul era suspendat. Banca aceasta care era o punte între atunci şi acum.

Vika îşi întoarse privirea spre cer. Însă vulturul dispăruse, căci îşi ucisese cu succes prada. Ea miji ochii spre orizont, sperând să-l vadă iar. Probabil că era cu *berkutchi,* stăpânul lui.

La început, fură greu de zărit. Dar, în cele din urmă, desluşi o umbră la poalele muntelui. *Berkutchi* era pe calul său, cu vulturul cocoţat maiestuos pe braţul lui. Erau ascunşi în umbră.

Vika îşi lungi gâtul şi miji şi mai tare ochii. Conturul călăreţului deveni mai clar. Dar nu era profilul unui vânător kazah solid, aşa cum se aştepta Vika. Era, în schimb, silueta graţioasă a unui gentilom cu joben.

Icni.

Firul din pieptul ei o trase brusc. Umbra se întoarse în direcţia ei, ca şi când şi el ar fi simţit zvâcnirea. Se opri pentru un moment atunci când o văzu. Dar apoi îşi lăsă capul în jos, ca şi cum prezenţa lor reciprocă nu era deloc o surpriză, şi îşi ridică jobenul pentru un salut la distanţă.

Se presupunea că era invizibilă pentru oamenii din vis.

Vika ridică mâna şi o flutură, în timp ce inima îi bătea în ritmul unei mazurci.

El avea aproape aceeaşi înfăţişare ca la Bolşebnoie Duplo. Aproape, căci băiatul-umbră de pe cal nu era întrutotul acolo. Acum, el putea exista numai în această reverie.

Însă silueta lui era identică. Vika avusese dreptate, încă putea să-i simtă prezenţa, şi aproape îl putea auzi în vânt, invocând cuvintele pe care i le scrisese cândva pe armoar:

Imaginează-ţi, şi aşa va fi.
Nu există limite.

Vika zâmbi. Magia ei nu era singură.

Umbra era negreşit Nikolai.

NOTA AUTOAREI

Prima dată m-am îndrăgostit de istoria şi literatura rusă când eram la facultate. Citisem în liceu *Fraţii Karamazov* de Dostoievski şi curiozitatea m-a condus la Stanford, la Departamentul de Limbi şi Literaturi Slave. Intenţionasem să mă înscriu doar la un curs sau două; în loc de asta, am absolvit trei ani mai târziu, având o licenţă în acest domeniu şi cu o slăbiciune neostoită pentru toate lucrurile ruseşti (inclusiv mâncarea!).

Jocul Coroanei este un roman fantasy istoric, a cărui acţiune se petrece într-o Rusie imperială alternativă, dar care se bazează pe evenimente şi locuri adevărate. O bună parte din cercetarea pentru această carte a fost, de fapt, efectuată în timp ce eram la facultate, cu toate că fără să-mi dau seama – nu prea ştiam pe atunci că adoraţia mea pentru Tolstoi şi obsesia mea pentru Rusia secolului al nouăsprezecelea aveau să ducă într-o bună zi la Vika şi la Nikolai.

Totuşi, pentru *Jocul Coroanei* a trebuit să mă folosesc de câteva detalii istorice, motiv pentru care am apelat la vechile mele manuale, precum şi la *Natasha's Dance* de Orlando Figes şi *The Kazakhs* de Martha Brill Olcott.

Un exemplu despre cum am îmbinat realitatea cu ficţiunea: Alexandru I a fost cu adevărat ţarul Imperiului Rus din 1801 până în 1825. El a cârmuit ţara într-o perioadă extrem de tulbure, inclusiv în timpul Războaielor Napoleoniene, şi în cele din urmă a adus o oarecare pace imperiului.

Este de necontestat că Alexandru a avut multe aventuri amoroase; îşi etala pe faţă amantele, aducându-le la curte, ba chiar având şi copii cu ele. Cu toate astea, spre sfârşitul vieţii lui s-a împăcat cu ţarina Elisabeta, după cum şi-a găsit şi alinarea în misticism, lucru pentru care mulţi s-au îndoit de el, mai puţin ţarina, care l-a sprijinit. În timpul unei călătorii la Taganrog, într-o încercare de a vindeca sănătatea şubredă a ţarinei, Alexandru a murit de tifos.

Elisabeta l-a urmat curând (cu toate că mi-am permis unele libertăţi în ceea ce priveşte datele la care au decedat), murind din pricina unei inimi slabe – unii au zis frânte.

Totuşi, *Jocul Coroanei* se îndepărtează de istoria adevărată în ceea ce-i priveşte pe copiii născuţi de Alexandru şi Elisabeta. În realitate, ţarul şi ţarina au avut două fete, care au murit în copilărie. În *Jocul Coroanei,* copiii lor sunt în viaţă şi cresc, deşi au o fată şi un băiat – Paşa şi Iuliana – în locul celor două fiice.

Probabil că cel mai bine m-am distrat în timpul cercetărilor pentru *Jocul Coroanei* atunci când am investigat vulgarităţile acelei perioade. Am apelat la unul dintre profesorii mei de la Stanford pentru a mă ajuta la acest capitol şi am schimbat multe e-mailuri amuzante, discutând despre ce ar fi spus sau n-ar fi spus Nikolai, Paşa şi Vika. De asemenea, am recitit fragmente din *Război şi pace,* într-o încercare de a alege unele dintre injuriile aristocraţiei din acea vreme.

Multe dintre decorurile din *Jocul Coroanei* au fost inspirate de excursia mea în Rusia din 2003, când am făcut o croazieră de-a lungul fluviului Volga, de la Moscova la Sankt Petersburg. Îmi amintesc că am văzut biserica din lemn strălucitor de pe Insula Kiji şi m-am gândit că trebuie să fi fost construită prin magie – acum este într-adevăr magică, fiind unul dintre locurile din Băncile Viselor create de Nikolai.

Şi, desigur, mai este şi Sankt Petersburgul… poate că-mi place fiindcă unul dintre cei mai buni prieteni ai mei locuieşte acolo sau poate pentru că pur şi simplu nu poţi să nu te îndrăgosteşti de frumoasa capitală. Cea mai mare parte a Sankt Petersburgului din lumea Vikăi, a lui Nikolai şi a lui Paşa se bazează pe adevăratul oraş, de la Canalul Ekaterinski la Nevski Prospekt, de la statuia din bronz a lui Petru cel Mare la Palatul de Iarnă. Căile navigabile şi râurile sunt, de asemenea, reale, precum şi Golful Neva şi numeroasele insuliţe legate prin poduri şi bacuri, care alcătuiesc oraşul capitală.

Totuşi, atât căminul Vikăi, Insula Ovcinin, cât şi noua

insulă pe care ea o creează sunt roadele imaginaţiei mele. Cu toate astea, îmi place să cred că şi-ar găsi locul printre adevăratele insule care punctează Golful Neva.

Trebuie totuşi să mărturisesc că ne-am permis o licenţă artistică în coperta cărţii. Clădirile din coroană nu existau în 1825, dar, după multe variante, echipa de la Harper împreună cu mine am decis că această versiune surprindea cel mai bine esenţa poveştii despre Vika şi Nikolai. Sper că istoricii care vor citi cartea mă vor ierta pentru asta.

În cazul în care vă întrebaţi dacă magia din *Jocul Coroanei* este reală, ei bine… asta depinde. Credeţi în ceea ce nu puteţi vedea?

MULŢUMIRI

Când mi-a venit ideea pentru *Jocul Coroanei*, le-am trimis e-mailuri câtorva dintre prietenii mei şi le-am spus cu timiditate: „Aşadar, hei, am început această fantezie absurdă despre doi magi într-un duel pe viaţă şi pe moarte, captivi într-o poveste de dragoste imposibilă, dulce-amăruie, şi totul este plasat în Rusia imperială magică...” Nu aveam idee cum urmau să reacţioneze, dar eram destul de sigură că vor exista hohote de râs amabile şi replici de genul: *Iat-o pe Evelyn, cu o altă fantezie absurdă.* Însă, în loc de asta, toţi trei au răspuns imediat, clar şi hotărât: *DA. Da, da, da, scrie-o!* Aşadar, vă mulţumesc Stacey Lee, Sean Byrne şi Jeanne Schriel, nu doar pentru prietenia voastră în decursul anilor, ci şi pentru că mi-aţi spus să-mi continui ideea şi să o fac să fie reală. *Jocul Coroanei* nu ar fi existat fără voi.

Mulţumesc agentului meu, Brianne Johnson, pentru că i-ai iubit pe Vika şi pe Nikolai de la prima pagină, pentru exuberanţa şi observaţiile editoriale abile, şi pentru imaginile de pe Instagram cu pisica ta. De asemenea, multe mulţumiri Cecilei de la Campa şi Soumeyei Roberts de la Writers House, pentru că au dus *Jocul Coroanei* în străinătate, şi Danei Spector de la Paradigm Talent Agency, pentru că le-au oferit Vikăi şi lui Nikolai un tur la Hollywood.

Nu pot exprima suficientă recunoştinţă genialului şi neobositului meu redactor, Kristin Rens, pentru că m-a ajutat să fac această poveste mai mare şi mai strălucitoare (şi, de asemenea, mai întunecată) decât mi-am imaginat eu că ar fi posibil. Kristin, eşti magul redactării. Mulţumesc Alessandrei Balzer şi Donnei Bray, întrucât au susţinut *Jocul Coroanei* de la bun început. Lui Joel Tippie şi lui Alison Donalty pentru coperta perfectă care îţi taie răsuflarea. Lui Kelsey Murphy, Jon Howard, Nellie Kurtzman, Caroline Sun, Megan Barlog, EpicReads şi echipei de vânzări de la Harper – sunt foarte norocoasă că

vă am alături de mine.

Mulţumiri speciale profesorului Richard Schupbach de la Universitatea Stanford şi colegei lui, Anna Bogomyakova, pentru competenţa lor (şi e-mailurile amuzante) în privinţa invectivelor ruseşti din secolul al nouăsprezecelea. Şi tuturor profesorilor mei de la Stanford, pentru că au fost acolo atunci când m-am îndrăgostit de Tolstoi, de Dostoievski şi de istoria Rusiei.

Această călătorie nu ar fi fost posibilă fără iubirea, râsetele şi înţelepciunea familiei mele de scriitori: Stacey Lee, Sara Raasch, Emily Martin, Sabaa Tahir, Monica Bustamante-Wagner, Tracy Edward Wymer, Anna Shinoda, Lara Perkins, Sean Byrne, Morgan Shamy, Hafsah Faizal, Dana Elmendorf, Elizabeth Briggs, Betsy Franco şi Karen Akins. Vă datorez o infinitate de prăjituri. Şi de îngheţată.

Îi mulţumesc lui Denis Ovcinin, amicul meu rus prin corespondenţă de când eram adolescenţi. Pentru tine, Den, am creat o întreagă insulă. Sper să-ţi placă.

Mulţumiri lui Kevin Hsu şi Chandei Prescod-Weinstein pentru încrederea voastră că într-o bună zi cuvintele mele vor deveni o carte adevărată.

Pentru Paul, Daen, şi Karl Ehrlich, mulţumesc pentru permanentele voastre încurajări.

Mulţumiri enorme Gărzii Ţarului! Entuziasmul şi devotamentul vostru mi-au oferit un an al naibii de bun. Ţarul n-ar fi putut să aibă o armată mai grozavă în serviciul lui.

Iubire infinită lui Andrew şi Margaret Hsu, cei mai buni părinţi pe care ar putea o fată să şi-i dorească. Vă mulţumesc pentru că nu mi-aţi impus niciodată o oră de stingere, pentru că m-aţi lăsat să-mi iau licenţa în ceva atât de „absurd” ca literatura şi istoria rusă şi pentru că m-aţi încurajat mereu să scriu. De-abia aştept să pun această carte – această carte reală! – în mâinile voastre. Vă iubesc mai mult decât veţi şti vreodată.

Şi, în ultimul rând, dar cel mai important, îi mulţumesc lui Reese, pentru că m-a suportat atunci când mintea mea hoinărea prin Rusia imperială în toiul micului dejun,

pentru că a petrecut săptămâni în şir desenând o copertă pentru mine şi pentru că se mândreşte cu mine, potopindu-mă cu îmbrăţişări şi sărutări. Tu eşti magia mea. Tu eşti lumina vieţii mele. Şi ghici ce? Te iubesc!